

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Μονικα Βίττι

Ένα Θαύμα!

Τò Α
καί
τò Ω
τῆς
γυναικείας
κομψότητας...

Οὐί Λίγο!

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Επιθυμείτε να δημιουργήσετε ένα λαμπρόν μέλλον και να αποκαταστήτε εις μίαν νέαν, φιλόδοξον και πλούσιον χώραν, όπου υπάρχουν οι δροί άριστης διαβίωσης και αναπτύξεως;
Εάν ΝΑΙ, συμπληρώσατε και αποστείλατε τó κατωτέρω απόκομμα και εστέ βέβαιοι ότι τó Παγκόσμιον Γραφείον μας Συνοικειών (GOLDEN OPPORTUNITY MATRIMONIAL BUREAU) θα σας βοηθήση τά μέγιστα διά τήν πραγματοποίησιν του μοναδικού σας όνείρου.

GOLDEN OPPORTUNITY MATRIMONIAL BUREAU
G.P.O. BOX 5317 B.B. MELBOURNE AUSTRALIA

Παρακαλώ αποστείλατέ μοι περισσότερας πληροφορίας των παρεχομένων υπό του γραφείου σας υπηρεσιών.

ΕΠΩΝΥΜΟΝ
ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΘΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Έκπαιδευτική επανάσταση

ΜΙΑ ελληνική επανάσταση έγινε στα σχολεία: Καταργήθηκαν, στις τρεις πρώτες τάξεις του γυμνασίου, τα λατινικά, περιωρίστηκαν τα αρχαία και μοιράστηκαν τις ώρες, που περιλάμβαναν, τα νέα ελληνικά, τα μαθηματικά και η φυσική.

Θα μπορούσε να παρατηρήσει κανείς πως είναι υπερβολικό ή μιλώμε για επανάσταση, όταν πρόκειται για μεταβολές τόσο συνηθισμένες: Τα λατινικά δεν εξαφανίζονται εντελώς από το σχολικό πρόγραμμα — «ανασταλούν» — απλά, για ένα χρόνο άργότερα — και από τα αρχαία δεν θυσιάζεται παρά μόλις μία ώρα διδασκαλίας: οι 8 γίνονται 7.

Η επανάσταση, όμως, δεν βρίσκεται τόσο στις συγκεκριμένες αλλαγές, όσο στο πνεύμα που τις υπαγορεύει. «Άλλοτε, θα είχε θεωρηθεί επικίνδυνος τρελλός ή αέθρος του έθνους όποιος θα τολμούσε να προτείνει την αφαίρεση ωρών από την διδασκαλία των νεογνών γλωσσών για την ένταξη άλλων μαθημάτων. Αποδείξει πως και σήμερα ακόμη η Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών — αντίθετα από την αντίστοιχη του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης — βγήκε και καταγύρησε για... φρεσδέςστες εκείνους που άποφάσισαν αυτή την προσαρμογή».

Το γεγονός, λοιπόν, ότι ένα τόλμημα, χιμαιρικό άλλοτε, πραγματοποιήθηκε τώρα, έστω και σε περιορισμένη έκταση, φανερώνει πως μία μεταβολή, πολύ βαθύτερη και αποφασιστικότερη από έλευση και άφαιση, είναι σε εξέλιξη: οι αλλαγές στην διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών θα περνούν, στις φετιμολογικές διατάξεις της, που σημαίνει ότι η γλώσσα των προγόνων μας θα πάψη να έχει, στα σχολεία, το απαράδεκτο προβάδισμα απέναντι της γλώσσας των συμπατριωτών Έλλήνων.

Το ούσιωδες, μ' άλλα λόγια, ήταν να γίνει το πρώτο βήμα. Αφού το πρώτο βήμα αποτυμώθηκε, τα επόμενα θα είναι πολύ εύκολοτερο να επεκταθούν — προπαντός, μάλιστα, τώρα που διαπιστώθηκε πως η αντίδραση της Φιλοσοφικής Σχολής δεν καταρρώσκει να βρή ούτε έναν σύμμαχο στον εκπαιδευτικό κόσμο, στους ανθρώπους των γραμμάτων και στον Τύπο.

Έτσι, τα παιδιά θ' αρχίσουν, επιτέλους, να μαθαίνουν γράμματα! Τολμηρή, ίσως, η διατύπωση, μα κάθε άλλο παρά μακριά από την πραγματικότητα. Γιατί, ως τώρα, μαζί με τα εγράμματά που μαθαίνουν — δηλαδή, την οδυσσική παιδεία που αποκτούσαν — φορτωνόταν και με ένα σωρό άχρηστες γνώσεις, που, το χειρότερο, δεν έμελλε να τις κρατήσουν, σαν ένα θεωρητικό, έστω, έρμαιο, αλλά ήταν καταδικασμένα να τις ξεχάσουν μόλις θα εγκαταλείψαν τα σχολικά θρανία.

Ποιάς ανάγκης με άσολυτήριο γυμνασίου — αν δεν είναι ειδικός φιλόλογος — θυμάται σήμερα και το παραμικρό από την λατινική γραμματική και τους λατινούς συγγραφείς, που διδάχτηκε στα θρανία; Τι άλλο συγκρατεί μέσα παρά μία μετέωρη, ξεκομμένη φράση — το εντομ σπύρο σπέρου — π.χ. ή το ερεγκίνα ρόζας άμας — και, μαζί μ' αυτά, την ανάμνηση από άσκοπες εμμερύνσεις;

Ας μη παρασυρμόμαστε από τα ακατά συνθήκην ψεύδη: Καμείς απολύτως δεν έμαθε, από τα σχολικά θρανία, να διαβάσει τους λατινούς ή τους αρχαίους Έλληνες συγγραφείς στο πρωτότυπο. Γνώστες της αρχαίας ελληνικής ή της λατινικής είναι μονάχα όσοι

αφιέρωσαν ιδιαίτερες σπουδές στις νεκρές γλώσσες, όσοι παρακινήθηκαν από προσωπικό ζήλο στην εκμάθησή τους. Οι άλλοι όλοι, οι πολύ περισσότεροι, που πήγαν στο γυμνάσιο για να αποκτήσουν μία γενική μόρφωση κι όχι για να ειδικευθούν στην κλασσική φιλολογία, δεν άφελθηκαν ούτε στο έλαχμστο από τα εγερώνδια και την άεμψατίδουρ, που τους δίδασαν οι δάσκαλοι τους. Και το χειρότερο είναι πως, για να μάθουν τότε τα εγερώνδια και την άεμψατίδουρ, στερήθηκαν από άλλες γνώσεις, από άλλα, χίλιες φορές πιο χρήσιμα, πνευματικά έρμαιο.

Τό σημαντικότερο άμ' όσα στερήθηκαν — κι εξακολουθούν να στερούνται ακόμη — οι μαθητές των γυμνασίων, είναι η γνώση της γλώσσας τους: της ζωντανής, της σύγχρονης ελληνικής γλώσσας. Τρεις ώρες την εβδομάδα αφιερωμένες στα νέα ελληνικά ήταν πάρα, πολύ λίγες. Και παύουν να είναι λίγες και οι τέσσερες ώρες, που προσέλειπε το νέο πρόγραμμα.

Τό παραμεινέμένο αυτό στη χώρα μας μάθημα είναι, σε όλες τις άλλες, το βασικό, το κύριο: Στην Αγγλία τα αγγλικά, στην Γαλλία τα γαλλικά, στην Ιταλία τα ιταλικά και όχι τα λατινικά, των αρχαίων προγόνων! Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει να καταργηθούν τα αρχαία για να παραχωρήσουν στα νέα τη θέση τους. Η διδασκαλία των αρχαίων ελληνικών είναι πάντα απαραίτητη, για τον λόγο άκριβώς, ότι είναι πολύτιμη υποδομητική στην εκμάθησή των νέων. Ο μαθητής, αν δεν μαθαίνει — πράγμα ανέυκτο, άλλωστε, για τις δυνατότητες της μέσης εκπαίδευσης — να διαβάσει, ζή Σοφοκλή ή Θουκυδίδη στο πρωτότυπο, εσχαρεί όμως, στον μηχανισμό της γλώσσας και διευκολύνεται να πλησιάση την καθαρεύουσα.

Νά διατηρηθούν, λοιπόν, στο σχολικό πρόγραμμα, τα αρχαία, με τό συντακτικό και τα άνώμαλα ρήματα, αλλά να πάψουν να συνθλίζουν κάτω από τον άγκυρο τους τα νέα ελληνικά εκμεινεζόντας έτσι την οδυσσικήτερη άφέλεια που παρέχουν στον μαθητή. Γιατί η διδασκαλία των αρχαίων υποδομηθεί, όπως είπαμε, την διδασκαλία των νέων — με την προϋπόθεση, όμως, να διδάσκονται και τα νέα!

Πώς διδάσκονται, ή τολλάχι, στον, πως διδασκόντουσαν ως τώρα τα νέα ελληνικά, είναι κάτι που όσοι πέρασαν από τα γυμνασιακά θρανία τό ξέρουν. Μία ώρα την εβδομάδα αφιερωμένη στην έκθεσι ιδεών και άλλες δύο στην διδασκαλία ενός κειμένου από τα «Νεοελληνικά Άναγνώσματα»!

Έπειτα, όταν τα παιδιά αυτά, με την άνεπαρκέστατη κατάρτιση στην γλώσσα τους, δώσουν εξέταση στις άνώτερες σχολές, άπορούμε γιατί τόσο συχνά τα κάνουν βάλασσα στην Έκθεση και δείχνουν πως δεν είναι σε θέση να εκφράσουν με σαφήνεια την σκέψη τους και να διατυπώσουν σαστά μία άπλη φράση. Ένώ θα έπρεπε να θεωρούμε τό φαινόμενο αυτό σαν τό φυσικότερο των πραγμάτων και να μην κατηγορούμε άλλον για φταλτήν παρά το εκπαιδευτικό σύστημα, που, αντί να μαθαίνει τα παιδιά πως να σκέπτονται, να διαβάσουν και να γράφουν, άναλαμδάνει να τα καθοδηγήση στα σκοτεινά μυστήρια της λατινικής γραμματικής και του άμνηκού μέτρου.

Τό ξεκίνημα, που άποτολήθηκε, δικαιολογεί κάθε έλπίδα πως ή πορεία προς τό καλύτερο θα συνεχιστή. «Η άρχή είναι τό ήμισυ του παντός» — όπως μάθαμε, διδασκόμενοι... τα αρχαία ελληνικά!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

ΤΟ ΙΠΤΑΜΕΝΟΝ ΠΛΟΙΟΝ

EXPRESS

...σας προσφέρει τώρα την δυνατότητα μιας ημερήσιας έκδρομής στην

ΥΔΡΑ και στις ΣΠΕΤΣΕΣ

Πρωΐναι άναχωρήσεις στις 8.30, άπογευματιναι στις 14.15. Τό Σάββατον τρία άρομολόγια στις 8.15, 13.30 και 16.45

Πληροφορία και κρατήσεις δέσεων στο Κεντρικόν Πρακτορείον Άκαδημίας 4, τηλ. 627.990 ή στον Πράκτορα της προτιμήσεώς σας.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟ ΜΕ ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΣΚΑΦΟΣ ΠΟΥ ΑΞΙΟΠΟΙΕΙ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΣΑΣ

Ψωχή του κυνηγιού

«Μπάμ! ηκούσθη στὸν ἀέρα»... Τὸ κυνήγι ἔχει φωνή (τώρα) κι' οἱ «γεμῶν» τῆς ἐποχῆς μας, οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω πόσοι, (σοι,

ἀσυγκράτητοι καὶ λαῶροι γιὰ τὰ ὄρη ξεκινᾶνε καὶ μὲ σκάγια, κάθε μέρα, τὸν... ἀέρα κοπανᾶνε! Τὰ λαγκάδια ἀναστατώνουν καὶ τὰ μαπατοκοπανίζουν καὶ καθὼς τὰ δίκανον τοὺς κάθε τόσο μπουμπονίζουν, τρέμουν πρὸς τὰ γίδια, τρέμουν ἄλλοι κυνηγοὶ καὶ ἀτάραχοι μονάχα παραμένουν οἱ... λαοί!

Βράχο, βράχο τὸν καὶ τοὺς γιὰ λαγὸ τὸν ἐκδηλώνουν, σὲ πλαγιὲς ἀνηφορίζουν, σ' ἀετοράχες σκαρφαλώνουν τὰ τουφέκια τοὺς ἀδειάζουν, τὰ ξαναταγεμίζουν καὶ σκοτώνουν τὴν ὥρα καὶ λεπτὰ... ξαναμίζουν! Μὰ παρ' ὅλα τὰ «μπαρά» τοὺς καὶ τὰ σύννεφα καπνοῦ, καὶ παρ' ὅλα τὰ «μπαρά» τοὺς καὶ τὰ σύννεφα καπνοῦ, ἄλλοι πάνε στὸ φινάλε γιὰ λαγούς στήν... ἀγορὰ ἄλλοι πάνε στὸ φινάλε γιὰ λαγούς στήν... ἀγορὰ καὶ ἄλλοι σπύτι τοὺς γυρίζουν μὲ... ραδίκια τοῦ βουνοῦ!

Πάντως ἔχει πάγει φόρα τὸ κυνήγι, αὐτὸν τὸν μήνα (θῆνα) στὰ λαγκάδια, στὰ ρουμάνια, μὰ καὶ μέσα στήν 'Α-

καὶ θὰ δῆς πολλά ζευγάρια τουφερά καὶ πονηρά, πονεῖ ἀπόμερα σημεῖα... κυνηγοὺν κάθε φορά, γιὰ νὰ βροῦνε κάποιο στέκι δίχως κίνησι καὶ φῶς ὅπου δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἐνοικήσῃ... ἀδερφός! Κι' ἐξ αἰτίας κι' ἀφορμῆς τῆς «ρωμεικῆς τιμῆς» συναντᾶς ἀνυπερέτως καὶ ζευγάρια ὠρισμένα, πού γυρίζουνε στὰ πόρτα σὰν πουλιά... κυνηγημένα!

Στὶς πλατεῖες καὶ στοὺς δρόμους καί, σχεδόν, τὶς ὥρες (ὅλες) κυνηγᾶει ὁ Τουρισμός μας τοὺς μικροὺς... κουλουροπώλες κι' ἕνα πλῆθος μικροεμπόρων κάθε τόσο, πιάνει στέκι καὶ πελάτες ἐπιμόνως κυνηγᾶει μὲ τὸ... τουφέκι! Ἄλλοι ἐμποροὶ, ἐπίσης, πού ὀνομάζονται «δοσάδες», κυνηγᾶνε, κάθε μέρα, τοὺς πελάτες τοὺς «φρεσάδες», ἀλλὰ τίποτα δὲ βγαίνει μὲ τὸ... «λιανοτουφεκίδι», γιὰτί οἱ πῶ πολλοὶ πελάτες τοὺς δουλεύουν... «κανονίδι».

Κυνηγοῦν οἱ Ἀθηναῖοι στάσεις καὶ ἀρετήριες καὶ πολλές κομῆρες κυρίες κυνηγοῦν, οὔτε τις μέρες, μὲ προμεῖρα καὶ μὲ φούρια, τὰ μοντέλλα τὰ καινούργια... Κάτι πού δὲν τῶνουν ἄλλες ἐπιμένον νὰ φορέσουν, δηλαδὴ στὸ ντύσιμό τους θέλουν... «διάνα» νὰ βαρέσουν καί, στήν κνιολεξία, κάθε σύγχρονη μαντάμ ἐννοεῖ παντοῦ νὰ δέλγῃ καὶ παντοῦ νὰ κἀνῃ... «μπαμ»!

Στὰ «περάσματα» ἐν γένει, τῆς Ἀθῆνας τῆς κλεινῆς, συναντᾶς καὶ κατὰ νέους ὑπερέτως ἀγενεῖς, πού νομίζουν πᾶς εἶναι «ὕπερογῆτες» τῆς μόδας καὶ τὶς γόσσες, κυρίως, παίρνουν πάντα κατὰ πόδας... Νὰ τὶς... «ρίξουν» πολεμῶνε μὲ τὸ πλάνο τους τὸ ὕψος, ὅμως ἡ προσπάθειά τους, στὸ φινάλε, βγαίνει τζῆφος, γιὰτί ἐκεῖνοι, κατὰ βάθος, εἶναι νέοι... «καρμπινέες» καὶ τοῦ «σὲ ἀτομοδόμους» εἶναι οἱ γόσσες ἐκεῖνες!

Οἱ κατὰ κυνηγᾶνε ὅπως εἶπα στήν ἀρχὴ κι' ὠρισμένα γεροντάκια μὲ λεπτὰ καὶ Γιώτα - Χι, πού μπορούσαν νὰ ἔχουν μέχοι καὶ δισεγγονάκια, τουφερά, κατὰ κανόνα, κυνηγᾶνε... πιτσουναῖα! Διαρκῶς κι' ἐκεῖνοι πιάνουν τὰ ἐπικαιρά τὰ στέκια, μὰ «στό... βρόντο» πάνε πάντα τῶν λιρῶν τους τὰ... «φου» (σέκια),

γιατί, ναι μὲν, διαθέτουν λιμουζίνα καὶ παρᾶ, ἀλλὰ, φέμ! καθ' ὅλα τ' ἄλλα, εἶναι... «ἀσφαῖρα πυρᾶ»!

Μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων, κυνηγοῦν ὅλες τὶς ὥρες, οἱ ἀπένταροι γεροντάκια τὶς πολυφρονες τὶς κόρες κι' ὅταν βάλλουνε στὸ χεῖρ προγαμιαία «ἐπιταγή» ἀπὸ κυνηγοὶ πού εἶναι, γίνονται, ἔξαφνα... λαοί! Ὅλοι κατὰ κυνηγᾶνε, γιὰ νὰ μὴ πολυλογῶν καὶ τῶν σιγῶν τὸ κυνήγι σταματᾷ, πλέον... ἐγὼ, γιὰτί ἀρρῖζει, φίλτατοί μου, ἡ ἀνία νὰ σὰς πνίγῃ καὶ πολλοὶ ἀπὸ οὗς, δικαίως, θὰ μὲ «στρώσουν σὲ... κυ» (νῆγι)!

Εἰσηγήσεις
Αἰ. Γαβριήλ
Εἰσηγήσεις

ΗΤΑΝΕ - καὶ εἶναι ἀκόμη -δὺο ἀγαπημένες φιλενάδες, πού τὴ μιά τὴν ἔλενε Καίτη καὶ τὴν ἄλλη τὴν ἔλενε Τίνα. Γιά νὰ δροῦμε τὶς ρίζες τῆς φιλίας τους, πρέπει νὰ γυρίσουμε πολλὰ χρόνια πίσω, - εἰκοσι πέντε, ἴσως καὶ παραπάνω - ἀπὸ τώρα πού λογαριάζουμε. Νόστιμες κοπελιτσές καὶ οἱ δύο. Τὶς παλὲς ἐκεῖνες ἡμερομηνίες, νευμάτες ἐλπίδες καὶ ὄνειρα γιὰ τὴ ζωὴ. Ἀχώριστη συντροφιά σὲ καρὲς τῆς

Ἄγκυρες, φιλία, δάκρυα καὶ λοιπὸς συνκινήσεις...

Ξένοιαστος πρῶτος νεοίτης, πάρ-τυ, χοροί, μπάνια, φλερτάκια καὶ ὀνειροπολήσεις γιὰ τὸ πρὶν κί-πουλο τοῦ παραμυθιοῦ, πού καλ-πάει, ὁμορφο, εὐγενικό καὶ πλούσιο, στὴ φαντασία κάθε κο-ριτσιό.

Γιὰ τὴ μιά, τὴν Τίνα, τὸ ὀ-νειρο πραγματοποιήθηκε. Τὸ πρὶν κί-πουλο τοῦ παραμυθιοῦ ἴταν ἕνας πεζός, ἡ ἀνταρσία-κὸς κύριος, πού ἀνακατεύονταν μὲ τὰ ἐμπόρια. Ἦταν τότε ἡ Τίνα εἰκοσι τεσσάρων χρόνων. Ταίριασμένος νάμος, ἔπειτα τὸ πὺλκο καὶ, ὁ Γιώργος - τ' ὀ-νομα τοῦ κυρίου - ὅρθε πρὸς συμφορὴν νὰ μεταφέρῃ τὴν ἔδρα τοῦ ἐμπορίου τοῦ κάπου στὴν Εὐρώπη. Σκληρὸς ὁ χωρισμός γιὰ τὶς δύο φιλενάδες, ἀγκυλι-σματα, δάκρυα, ὑποσχέσεις γιὰ τακτικὴ ἀλληλογραφία καὶ λοι-πὸς συνκινήσεις.

Καλὸ ταξίδι, Τίνα. Περιμένω γράμμα σου, μοῖλες φτάσει. Τὸ ἔλαβε. Καὶ ἡ ἀλληλογραφία συνεχίστηκε τακτικὰ στὴν ἀρ-χή, πρὸς ὅσον κατόπιν. Μὰ δὲν ἔπαψε ἐντέλεια. Ἕνα γράμμα κάθε δύο - τρεῖς μῆνες πάντα ἐρχόταν, νευμάτῃ ἐντυπώσεις καὶ νὰ κι' ἄλλο ἕνα πῆνανε κάπου στὴν Εὐρώπη, μὲ τὰ νὰ τῆς Καίτης. Οἱ ἀληθινὲς φιλίες, δὲν ἐκχνιούνται ποτέ.

Δὺο χρόνια ἀργότερα, μὴ εὐ-χάριστη ἐκπληξὶ γιὰ τὴν Καίτη. Ἡ Τίνα εἶχε νοσταλγῆσει τοὺς δικούς της καὶ τὸν τόπο της καὶ ἦρθε γιὰ δύο - τρεῖς ὁδοιμα-ρίες. Ἄγκυρες, φιλία, δάκρυα καὶ λοι-πὸς συνκινήσεις.

Καίτη μου, σοῦφερα κι' ἕνα μικρὸ δωράκι.

Ἦταν ἕνα ὁμορφο ὕψασμα γιὰ φρέια, σὲ ζωγράφ, χαρούμενα χρώματα. Ἡ Καίτη τὴν ὥρα τὴν πρῶτῃ θουμάδα κι' ὅλας κι' ἀλη-θινὰ τῆς πῆνανε περίφημα, φι-νουρίκι.

Σ' εὐχαριστῶ, Τίνα.

Οἱ δύο φιλενάδες ἔτσι ἔσαν πά-λι, ἀγαπημένες κι' ἐκαρδίες. Καὶ ἔσαν ὅτι ἡ ὥρα τοῦ χωρι-σμοῦ.

Τὴν ἄλλη φορὰ πού γάρθω, θέλω νὰ σὲ θῶ παντρεμένη! Ἡ ἄλλη φορὰ ἴτανε τρεῖς χρό-νια ἀργότερα. Ἡ Τίνα ἦρθε μὲ τὸν ἀντρά της καὶ μὲ μὴ κου-κλιτικὴ συνοδεία. Ἕνα χαρι-τωμένο κοριτσάκι, δύο ἐτῶν.

Εὐ, ἄκου, Τίνα.

Ἄκου, κατὰ πού ἐπρόκειτο νὰ νίπῃ, χάλασε.

Μὴν κόβεις. Κοντεύουμε τὰ τριάντα!

Καὶ τῆς εἶχε φέρει καὶ τὸ ὀ-ρο πού. Ἕνα μαγιὼ στὸ μοντέο-νο στυλ τῆς ἐποχῆς.

Μ' αὐτὸ θὰ κάνης μπάνι, στὴν

46 ΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

πλάζ! Εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας. Κι' ὅπως ἔχεις καλοφτιαγμένο κορμί, θὰ ἔχης θοιάμβους!

Σ' εὐχαριστῶ, Τίνα.

Ἕνας ἡμίνας διακοπὲς στὴν πατρίδα καὶ πάλι χωρισμός.

Ὅταν θὰ ξανάρθω, Καίτη...

πολὺ ἀνοιχτὸ μὲ ἕνα κοντὸ νυ-κτικό, διάφανο σὰν νὰ τὸχε πλέ-ξει ἀράχνη, ναυνοισμένο μὲ λε-πιτὴ δαντέλλα.

Ἡ Τίνα δὲν παράλειψε νὰ τῆς ἐπαναλάβῃ τὸ παλιὸ κομπλιμέν-το γιὰ τὸ κομψὸ κορμί της.

Τώρα ἔχω παχύνει, Τίνα. Δὲ θλίπεις; Ἐγὼ πάρε! ὀκτώ κιὰ ἀπὸ τότε.

Δὲν πειράζει... Τὸ νυκτικό, ὅμως, σοῦρεται περίφημα. Κα-ταλαβαίνει, Καίτη. Εἶναι γιὰ τὸ συζυγικὸ κοῖτῳ - καὶ τῆς ἔ-κλεισε τὸ μάτι.

Ἡ Καίτη κούνησε τὸ κεφάλι της:

Χάλασε καὶ κείνο πού μοῦ-γραφε; ῥῶπως ἡ Τίνα.

Χάλασε.

Αἱ δὲν κάνεις καλά, Καί-τη. Μόλις σοῦ θρεθὲ εὐκαιρία, ἀρπάξ' τὴν μὲ πανάγια.

Καὶ μὲ χαμπὴ φωνή, παρ' ὅ-λο πού δὲν τοὺς ἀκούε κανεὶς, πρόσθε:

Πιάσαμε τὰ τριάντα πέντε, Καίτη. Δὲν ὑπάρχουν μεγάλα πε-ριθώρια ἀκόμη.

Στὸ ἐπόμενον ταξίδι εἶχανε πιά-σει τὰ τριάντα ὀκτῶ. Τὰ παιδιὰ τῆς Τίνας μεγάλωσαν, ὁ ἀντράς της ἐβάρυνε, ἀλλὰ κι' ἡ Τίνα ἡ Τίνα εἶχε πάρε! τὸ σχετικὸ πά-χος. Ὅμως καὶ ἡ Καίτη εἶχε ἀρ-χίσει νὰ κἀνῃ τὴν φρεσκάδα της, πού τὴν ἀναπλήρωνε μὲ τεχνή-τὰ μέσα. Ἀλλὰ εἶχε κατορθώσει νὰ κρατήσῃ σὲ κάποια γραμμὴ τὴν σιλουέττα της, μὲ γυμναστι-

Ἕνα Βαζάκι ΚΡΕΜΑ

Ξέρω, θὰ προσπαθῶ. Ἐλ-πιζ...

Ξανάρθε ὕστερα ἀπὸ δύο χρό-νια, γιὰ νὰ δῇ τὴν Καίτη στὴν ἴδια κατάστασι. Τῆς εἶχε φέρει, φυσικά καὶ τὸ ὄμορφο της: Ἕνα χρωματιστὸ ἀδιάρρηκτο, πρᾶσινο ἀνοιχτὸ, μὲ τὴν κομψὴν του.

Γιὰ φέρεσέ το, Καίτη.

Ἡ Καίτη τὸ φέρεσε καὶ στάθη-κε μπροστὰ στὸν καθρέπτη, γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ νέο της ἀπόκτη-μα.

Εἶναι θαῦμα, Καίτη. Κι' ὅπως ἔχεις φρέσκο πρόσωπο, φαίνεται σὰν κοῦκλα πού θῆκε στὴ θορ-χή. Μὰ ὅμως τί περιμένεις; Ἐ-γὼ, ξέρεις, πάω γιὰ τὸ δεῦτε-ρο ποῖο.

Καίτη πού ἴτανε νὰ τελειώ-σῃ, χάλασε...

Κύττα, νὰ μὴν τ' ἀφήνης νὰ χαλᾶνε. Δὲ σὲ πιάνει ὁ καιρός.

Ἐσκέψῃ σ' αὐτὴ της καὶ ψι-θύρισε νυστάκα:

Τὰ παθήσαμε τὰ τριάντα, Καίτη.

Μὴ μοῦ τὸ θυμίζεις...

Ὅταν θὰ ξανάρθω, Καίτη...

Ξέρω. Θὰ φροντίσω νὰ ἱκᾶ-νοποτίσω τὴν ἐπιθυμία σου.

Ἡ Τίνα ἔκανε τέσσερα χρόνια νὰ γυρίσῃ πάλι στὸν τόπο της. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ ἡ ἀλ-ληλογραφία ἐξακολουθοῦσε καὶ ἡ Τίνα ἔστειλεν στὴν φίλη της πότε - πότε κι' ἕνα ὄμορφο, μὲ κά-ποιο πρόσωπο πού ἐρχόταν. Πό-τε ἕνα ὕψασμα, πάντα σὲ ζω-γράφ, ὅπως ἔπρεπε, πότε ἕνα ἀνδρὸς ἀρ τῆς τουαλέτας, πότε μὴν γυναικα πάντα. Καὶ ὅταν ἡ Τίνα ἔκανε τὸ νέο της ταξίδι, πλημ-μυρισμένη ἀπὸ ἀσυνκράτητὴ νᾶ-σταλγία, ἡ παρὰ ἴτανε τέσσε-ρα: ὁ ἀντράς της - ἕνας πολὺ σοφὸς καὶ πολυάσχολος - κύ-ριος, πού τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀρχίσει πιά νὰ παίρνουν τὸ γκρί-ζο τὸν πρὸς τὸ ὄμορφο - ἡ κο-ροῦλα της καὶ ὁ γιὸς της, τρία-μιαν ἐτῶν μὲν.

Μετά τις ἀνγκυλίες, τὰ φιλία, τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀντιρροπία, πρὸς καὶ τὸ ὄμορφο. Μετα-ξωτὰ «ντεσσοῦ» σὲ χρώμα ροῦ-

Ἡ Καίτη ἔβαλε μὴν ποσότητα κρέμας στὸ πρόσωπό της...

καὶ καὶ δίαιτα. Μὰ ὁ γαμπρός δὲν εἶχε θρεθὲ ἀκόμη. Ὅχι ἡ τύχη, ὅχι ὁ ἰδιόμορφος χαρακτήρας της, ὅχι οἱ μεγάλες ἀπαιτήσεις πού εἶχε ἀπὸ τὸν ἀνδρὸς πού ἡ «δουλειά» της.

Μοῦ θυμίζει τὰ κορτοῦττα χρόνια μας, Τίνα. Ἐτοίμω θὰ-πω τὴν Λίλιαν, νομίζω πᾶς θὰ-πῃ θέονα... τότε... Δὲν ξέρεις πόσο σοῦ ὑποφέρει;

Ναι. Μοιάζει μὲ τὴν μαμά της, τὴν τότε... θυμῶσε ἡ Τίνα.

Κι' ἔπειρα μὴ σιωπῇ ἀνταπε-ρίσσει τις δύο γυναῖκες, μὴ εἰς τὴν πού νύμει με δούδες ἀναμνή-σεις.

Πᾶς περὶ νᾶν τὰ χρόνια, ἀ-λήθεια...

Ἀλλὰ ἔσαν κουβέντα. Ἡ Τίνα ἐστύλιζε ἕνα ὄμορφο.

Δὲν ἔχεις τί νὰ σοῦ πᾶρω, Καίτη. Σοῦ ἔφερα μὴ μάλλιν κουβέρτα. Γιά κύτταξέ της. Σ' ἀρέσει;

Ἦτανε μὴν κουβέρτα σὲ κα-λαίσθητους χρωματισμούς.

Κι' ἕνα μικρὸ ὀαλιόκι γιὰ

τά ταξίδια σου.
— Σ' εύχαριστώ. Τίνα. Μ' έχεις υποχρεώσει.

Τα παιδιά είχαν φύγει νιά τη θάλασσα και οι δυο παλιές φιλενάδες κουβεντιάζαν στη βεράντα— ώρα δειλινού. Ο ήλιος που έγερνε στη δύση του, έπεφτε στο πρόσωπο της Καίτης κ' έκανε να φαίνονται πιο έντονα τα κουρασμένα της χαρακτηριστικά. Ο χρόνος, στο κύλημά του, είχε χαράξει εκείνες τις μικρές χαλαρούλες γυρω από τα μάτια, τα χείλη και στο λαιμό. Η Τίνα τις παρατηρούσε, τις στινύες που η Καίτη είχε τ' βλέμμα της άλλου και σκεπτόταν και τις δέ- κες της. Σάν κάτι νάβαλε στο νου της.

★

Πέρασαν ακόμη δυο χρόνια, με αλληλογραφία, αλλά χωρίς δώρο. Τότε- ρη η ίδια η Τίνα, όταν ξαναγύρισε:

— Καίτη, σουφερα ένα δώρο, που τόχω κάνει πρώτα στον εαυτό μου.

— Άνοιξε την τσάντα της κι' έδνα- λε ένα λευκό θαζάκι.

— Τι είναι, Τίνα;
— Η φιλενάδα της άναστένανε και χουμνέλασε:

— Έδώ που φτάσαμε πιά, τί θές να είναι, Καίτη; Μιά κρίμα νιά τις ο- ρτιδες. Είναι θαύμα, ζερεία. Τις εξα- φανίζει, στο λεπτό. Όχι νιά πάντα βέβαια... Άλλα δίνει μ'ά φρεσκάδα στο πρόσωπό, σαν κι' αυτή που είχα- με μιά φορά κι' έναν καιρό.

— Η Καίτη πήρε το θαζάκι, το κύττα- ξε και είπε, υ' ένα χαμυνέλο νευάτο οασκαμού:

— Είναι το καλύτερο δώρο που θα μπορούσε να μου κάνης.

— Για πάμε στην τουαλέττα σου να το δοκιμάσες.

Τη συνώδεψε. Η Καίτη έβαλε μ'ά ποσότητα κορέμας. Σάν ν'ά είχε γίνει ξαφνικά δεκαπέντε χρόνια νεώτερη.

— Μωρέ είναι θαύμα, Τίνα!... Πώς τό σκέφτηκες;

— Τι άλλο μπορούσα να σκεφτώ;
— Οι δυο παλιές φιλενάδες ἀγκαλιό- σθηκαν και ολιθήκαν.

★

Άκριβώς την άλλη μέρα, η Καίτη πήνε χαρούμενη να συναντήσει τη φι- λενάδα της.

— Πού να στά λέω, Τίνα. Η κρίμα θαυμάστουρησε.

— Μή μου τό λές!
— Μαάλιστα.
— Πώς έν-νε:

Είχε γίνει έτσι: Η Καίτη, νιά μιά υπόθεσί της, είχε κάνει 'ένα γρα- φείο. Ο προϊστάμενος τ'ά νλυκοκύ- ταζε, τ'ας πρόσφερε καρέκλα, πορτο- καλλιάδα, της έπιασε την κουβέντα, την εξυμνέτσε, τη συνώδεψε ευνε- γικά ως την πόρτα. Κι' εκεί της έκα- σε τό παραμυθί:

«Κρίμα, που έτελειωσε τόσο γρήγο- ρα η δουλειά σας, δεσποινίς. Καί ως τότε — φαντάσου! — την έλεγαν «κυ- ρία»! Εκείνη ούτως το νιατί. Κι' έ- κείνος της άπάντησε: «Πιστί δέ, θά σας ξανδοούμε... Πάντως θά μού κά- νετε μεγάλη χαρά, άν με παίρνατε στο τλέφωνο να μού πΐτε μιά καλη- μέρα».

— Καταλαβαίνεις, Τίνα; Τώρα στά... νεράιατά; Αί, βέβαια, δεν είναι κα- νέναν νεαρός. Είναι ένας σαρβάς κι' ευγενικός κύρος... Μοφ φαίνεται πως θά είναι και δυό — τρία χρόνια νεώ- τερος από μένα... Αί, αυτό Τίνα, είχε να μού συμβη χρόνια.

— Θα του τηλεφωνήσες;
— Τι έχω να σώω;

★

Δυό μήνες αργότερα, η Τίνα λάβαι- νε — επί τέλους — τό νράμμα που περίμενε: (Τ'ά πράγματα τραβάνε τό δρόμο τους. Ο Άριστέιδης είναι όχι τρία, αλλά τέσσερα χρόνια μικρότε- ρος μου. Του είπα πως είμαι 40 χρό- νων — έκρυφα και μερικά — και δεν τό πιστεύει. Άλλά η κρίμα μου τε- λειώνει. Περιμένω επειγυγντας κι' άλ- λη, δεροτορικώς οέ παρακαλώ).

Με τό δεύτερο θαζάκι η υπόθεσι τε- λειώσε. Μέσα στο νράμμα που ακολου- θησε, ήταν και τό αννελητήριο του γά-μου.

«Δέ θέλω κανένα άλλο δώρο, Τίνα. Νά μ' έφοδιάζης μόνο με τό υπέροχα εκείνα θαζάκια. Σε σένα, χρυσή την ευτυχία μου, έστω και καθυστορημένη κατά είκοσι χρόνια».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

— Χίλια εύχαριστώ πάλι, δεσποινίς Τερψιθέα, νιά τ'ά παγάκια που μού δώσατε!...

Έπίκαιροι στίχοι

«ΚΑΘΟΔΟΣ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΩΝ»

Πάλι οι σκάλες Όμοιοίς τό κοινόν άπασχολούν γι'ατί όλο και χαλάνε κι' όλο παύουν να κυλούν κι' είδικά θάρθουνε ξένοι, με πτυχία κι' έργαλεία, στο συχνό τό... σκάλωμά τους γιά να βάλουνε τελεία!

★

Δηλαδή της Όμοιοίς οι περίφημες οι σκάλες άμαρτίες θά μάς βάλουν να πληρώσουμε μεγάλες, και άπρόσκοπη «τσουλήθρα» γιά να μάς εξασφαλίσουν, νέο χρήμα οι σοφοί μας πρέπει να «κτρακυλήσουν»!

ΣΤΡΑΒΟΤΙΜΟΝΙΕΣ

Τήν άξίωσι προβάλλουν όλοι οι λεωφορειούχοι, άν και παραχαϊδόμενοι και σαφώς προνομιούχοι, και ζητούν να μη «χαράτσι» στ' αυτόκίνητα έν γένει και γιά τής. συντάξώς τους γιά τό ταμείο να πηγαίνη!

★

Κ' έχουν δίκιο, φίλτατοι μου, τέτοιους φόρους ν' ά- (παιτούν και άπέναντι των πάντων τέτοια... στάσι να κρατούν, άφου δεν ύπάρχει κάποιος να τους κόψη την κραπάλη και στους παραλογισμούς των...τέρμα πλέον να τους (βάλη!

ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Άπό ξένα πρακτορεία μεταδίδεται συχνά πώς η Χαίηγουαρθ ή Ρίτα, «στάρ» άρχων κι' ήθων (άμέμπτων, τον καιρό τον τελευταίο, πήρε άμπάριζα ξανά και ζητά να έπιτύχη διαχύγιον της... πέμπτον!

★

Πέντε άντρες μέχρι τώρα έχει η γόησσα χωρίσει και στον...έκτον της τον γάμον άσφαλώς θά προχωρήσει! Δηλαδή γιά νέο ταίρι δείχνει έκδηλες λαχτάρες και στους γάμους της ή Ρίτα έννοει να φέρη «έξάρες»!

ΠΝΕΥΜΑ ΟΞΥΜΩΡΟΝ

Στη Βραυρώνια και στη Βάρη, μα και σ' άλλα πλείστα (έδάφ, εύρεθήκανε και πάλι άρκετοι άρχαίοι τάφοι, που πολλούς τουρίστες ξένους, ασφαλώς, θά προσελκύ- (σουν κι' ούτω πως τον τουρισμό μας σοβαρώς θά ενισχύσουν!

★

Κι' είθε, λες κατόνιν τούτου, να βρεθούν κι' άλλα μνη- (μεία, γιά να δίνουν πάντα χρήμα στής Έλλάδος τά ταμεία, γι'ατί έτσι όπως πάμε κι' όπως πάς τις έννοει μόνο οι...τάφοι των προγόνων θά μάς δίνουνε...ζωή!

ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ

Πομπωδώς, αυτές τις μέρες, δ Νταλί μάς θέτει ύπ' όψει ότι πρόκειται έπισημως τό... μουστάκι του να κόψη και προς τούτο θά σκαρώσει μιά γιορτή πολύ μεγάλη, στην όποία, έννοείται... είσιτήριο θά βάλη!

★

Τό μουστάκι του, τούτέστι, με... τιμές θά ξυριστή κι' όπωσδήποτε θά κόνη δ Νταλί καινούργιες τυχές, γι'ατί ξέρουν από χρόνια κι' άγνωστοί του και γνωστοί, πώς δ άνθρωπος έκείνος θησαυρίζει με τις...τρίχες!

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ... ΑΚΑΠΝΕΣ

Έχαράχθη, λέει, έσχάτως, μετά ζήλου άληθινού, νέο πλάνο γεωργίας κι' άλλο πρόγραμμα καπνού κι' η καπνοπαραγωγή μας του λοιπού δέ θά πετιέται, άλλ' από τις ζένες χάρες «άμε-σθους» θά τραβιέται!

★

Κι' όμως και τά νέα πλάνα τό κοινό δεν τά εξαίρει γι'ατί η πείρα η μεγάλη τό έδίδαξε και ξέρει, ότι όσοι έπιτυχίες καπνικές μάς ρεklamάρουν, νέα «φούμαρα» μάς λένε και άγρίως μάς...φουμάρουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Οί ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

ΤΟ ΠΕΣΚΕΣΙ

ΟΡΙΣΤΕ; Πηγαίνεις κάτω στην πατρι- δα σου και μού λές ότι, όταν θά γυρίσης, θά μού φέρης δυό κεφάλια τυρί: Για ποίο λόγo; Τι είπες; Πεσκέ- σι; Νά λείπη, παρακα- λώ. Πρώτα γι'ατί άπε- χθάνομαι και μ'ού θά- νασώμας αυτή την αντι- αισθητική λέξι. Και δεύτερον δέ δέχομαι ούδέποτε από ούδέν, ούδεμیان προσφοράν, είτε «πεσκέσι» λένεται, είτε «δώρο», είτε όπως άλλoις. Γιατί, δηλαδή, θά μού φέρης δυό κε- φάλια τυρί; Ορίστε:

ότιάνετε έξα ρετικό τυ- ρι στην πατρίδα σου, πού δεν τό έρσκειεις στην Αθήνα; Νά στί- νετε. Νά στίνεται και νά τό τρώτε και καλή σας όρεξι. Και νά τό στέλνεται σ' αυτούς που δέχον- ται τά πεσκέσια, και κάνουν άμάν, νιά τζάμπα πράμα, χωρίς να υποπευθύνονται πόσο θά τό πληρώσουν. Έμμένα, όμως, έχε με παρατημένο από παρομοίας προσφοράς. Από πού κι' ως πού, δη- λαδή, θά μού φέρης τά δυό κεφάλια τυρί; Σου ζήτησα, μήπως: Έπιληροφο- ρήσης ότι είσαι φανατικός τυροφάος, μήπως. Η με άκούσεις ποτέ να εκ- φράζω επιθυμία γιά τυρί και σπευδεις νά την ικανοποιήσης; Λοιπόν: Προς τί τά δυό κεφάλια τυρί;

Τι είπες, άναπτή μου; Για να τό δοκιμάσω και να ιδώ π'ά πράγμα θνάζει η πατρίδα σου; Δέ χωρίζεται να ιδώ τά κεφάλια τό τυρί, νιά να ιδώ τί πρά- γμα θνάζει η πατρίδα σου. Βλέπω τό κεφάλι τό δικό σου και καταλαβαίνω. Και άν είναι τέτοιο και τό τυρί. Ένας λόγος παραπάνω να μένη.

Τι με κυττάς έτσι; Με ρωτάς νιατί σου μιλώ κατ' αυτόν τον τόπο; Κατ' αυτόν έχω συνήθισει να μιλώ κι' ό- ποιανού του άρέσει. Και δεύτερον, εάν θέλεις να σου πω και τά παρακάτω, πολύ ευχαρίστωσ και μετά προθυμίας. Λοιπόν, εάν σου πέρασε η ιδέα ότι μπορείς να εξανoώσης τον Πελοπίδα και να τον υποχρεώσης με δυό κεφάλια παλινότυρο, είσαι πολύ νελοσμένος. Διότι περί αυτού πρόκειται. Νά μού φέρης αυτά τά δυό κεφάλια τό παλινό- τυρο και κατόπιν, με την έντύπωσι ότι μ' έχεις υποχρεώσει, να μουήρθης νιά να μού ζήτησης κάτι. Μιά υποχρεοσί, μιά εξυμνέτση, να μιλώ και κάποιον νιά σένα, πιθανόν δέ, τό πιθανώτερον δ- λων και δανεικά. Νά πληρώσω, δηλα- δή, είκοσι φορές τό πεσκέσι. Σου έμει- διάσαν, κύριε Δημητράκη.

Τι είπες; Δεν είσαι τέτοιος: «Αυ, ό- λοι οι πεσκέσάδες τέτοιοι είσαστε. Για- τί, δηλαδή, έσύ θά κάνης εξαίρεσι του κανόνος; Σ' έπνιξε η ευγένεια και η άφιλοκερδής διάθεσι, άπέναντι μου; Ποιος δίνει χωρίς να λάβη, η χωρίς την έλπίδα να λάβη; Σου λέει ό άλ- λος: Του φέρνω δυό κεφάλια τυρί, μιά νταμιάνα κρασί, ένα καλάθι φρούτα η κάτι παρόμοιο και έννράφω υποθήκη νιά τό μέλλον. Τον κρατάμε στο χέρι μας, νιά πρώτη ευκαιρία. Θά του ζητή- σουμε τούτο η έκείνο. Και ό λαβών τό πεσκέσι θά σκεφτή: «Βέβαια, του εί- μαι υποχρεωμένος. Μούστειλε δυό κε- φάλια τυρί ό καυμένος. Πας να του πω ότι:»

Έτσι σκέπτεσαι τό ζήτημα, άνα- πτή μου. Όπως όλοι οι κουτοπό- νηροι που πάνε με τό λεγόμενο πε- σκέσι, να έννράφουν υποθήκη σε με- λοντικές άπαιτήσεις.

Λοιπόν, ενώ τό δικί τό λέω προκατα-βολικά και λάβε τό ύπό σμειωθών, ό- χι μόνο νι' αυτή τη φορά, αλλά και νιά τό μέλλον και να τό πης, αλλά και νιά τό, και σ' όποιον άλλον γυμνάζεις. Ο Πελοπίδας πεσκέσια δέ δέχεται. Κι' άν θέλη τυρί, έλληνες, φρούτα, λουκάκια και ό,τιδήποτε άλλο, πηναίει με τον παρό του στά μαναζιά, πληρώνει και άγοράζει ό,τι του άρέσει και ό,τι έπι-θυμει και δεν έχει κανέναν άνάγκη, ούτε υποχρεώσι. Τ' άκούς; Ορίστε: Έσύ θά μού φέρης; Είσα και θλός δη- λαδή, συν τοις άλλοις. Για κάνε πως μού φέρνεις και θά ιδής νιά πότε θά τό φας στο κεφάλι. Μισή ώρα μιλώε- δώ νι' αυτό τό ζήτημα κι' έννοεις, σαν πειραγμένος νάδωσες να κάνης τό δικό σου. Κάνε τό και μετά μού λές τάς έντυπώσεις σου.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τά πεντάδυμα του Καναδά

ΚΙ' Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΙΡΑ ΤΟΥΣ...

Οί διάσημες αυτές άδελφές φοβούνται τον κόσμο, μισούν τους γονείς τους κι' άπεχθάνονται η μία την άλλη!...

ΠΡΙΝ από ένα τέταρτο του αιώ- νος, έγινε στον Καναδά μιά τελετή, γιά να παρουσιάσουν στη βασίλισσα, τη σημερινή βασιλο-μήτορα Έλισάβετ, τά περίφημα πεντάδυμα. Φυσικά ήταν καλεσμέ- νοι και οι γονείς τους, ό Όλιβιέ και η Έλζιο Ντιόν, που στεκόν- τουσαν, δειλά, σε μιά άκρη.

Άφου έσκυψε χαμογελώντας πάνω άπ' τά πέντε, χαριτωμένα μωρά, η βασίλισσα της Άγγλιας γύρισε προς τη μητέρα τους και παροτήρησε:

— Κυρία μου, πρέπει να είσα- στε περήφανη γιά τά κοριτσάκια σας! Είναι γοητευτικά!

Η Έλζιο δάγκωσε τά χείλη της γιά να μην ξεσπάσει σε λυ- γμούς και δέ βόηκε τό κουράγιο να όμολογήσει στη βασίλισσα πως ήταν η πρώτη φορά από έδώ και δυό χρόνια, που έβλεπε άπ'ό κοι- νά τά παιδιά της!...

Πραγματικά, ό γιατρός Ντε- φός, που δεν είχε προφτάσει να βοηθήσει τη μητέρα να φέρη στον κόσμο παρ'ό μόνο τά δυό τελευ- τάς μωρά και πού τά είχε έγκα- ταλείψει χωρίς καμιά περίποίηση, δηλώνοντας ότι θά πέθαιναν ό- πωςδήποτε, είχε κατορθώσει να τά άρπάξη άπ' τους γονείς τους όταν έγιναν διάσημα. Του τά είχε έμπιστευθή τό ίδιο τό κράτος, με τη δικαιολογία πως ό Όλιβιέ και η Έλζιο δεν είχαν την άπαιτού- μενη ήθική άκεραιότητα γιά να τά μεγαλώσουν.

Τά πεντάδυμα δέ γύρισαν στην οικογένειά τους παρ'ά μετά από δέκα χρόνια, όταν τά έγκατέλειψε ό Ντεφός, άφου νοσημοποίησε έ- πιδεξία τη φήμη τους γιά να γίνη πλουσίος.

Προσπαθώντας να διορθώσει τά έλαττώματα, που είχαν άποκτήσει από την άφύσικη ζωή που είχαν κάνει μέχρι τότε, ό πατέρας τους τά ανέθρεψε πολύ ασύτηρα, ενώ έδειχνε μεγάλη έπικεικία στα πέν- τε μεγαλύτερα παιδιά του: Τόν Έρνεστ, τη Ρόζ, την Τερέζ, τόν Ντανιέλ και τόν Ρουπέρ. Στα δε- κάξη τους χρόνια, τά πεντάδυμα αντιμετώπιζαν κιόλας τό δράμα, πού θά κατέστρεφε τελικά τη ζωή τους.

Ηθελαν να άποδείξουν πως δεν ήταν πέντε κούκλες, βγαλμέ- νες από τό ίδιο καλούπι, αλλά πέντε κορίτσια με διαφορετική προσωπικότητα και δυνατή θέλη- σι. Πρώτη επαναστάτησε η Μα- ρία, που δήλωσε ξαφνικά στους γονείς της ότι θά έμπαινε σαν δό- κιμος στο μοναστήρι, ένός από τά σκληρότερα γυναικεία τάγματα.

Άμέσως η άδελφή της Έμιλί, πού τη λάτρευε, άποφάσισε να άκο- λουθήσει τό παράδειγμά της, δια- λέγοντας μ'ά άλλη μονή του Κεμ- πέκ. Ο Όλιβιέ και η Έλζιο Ντιόν άνάγκασθηκαν να υποχωρήσουν κι' άφησαν τις κόρες τους να φύ- γουν.

Λίγο αργότερα, κάποια νύχτα, ένας άστυνομικός βρήκε την Έμι- λιά να περιφέρεται πού Μόντρεαλ. Από πού έρχόταν; Πώς είχε ξεφύ- γει άπ' τό μοναστήρι; Γιατί δεν είχαν είδοποίησει οι καλόγηρες

Ο Φίλιπ ήταν ό άγαπημένος της Μαρίας, αλλά παντρεύτηκε τη Σεσίλ

έφυγε άπ' τό μοναστήρι και, χω- ρίς καμιά έξηγησι, μπήκε σ' ένα καθολικό κολλέγιο του Μόντρεαλ νιά άνώτερες σπουδές.

Μερικούς μήνες αργότερα τά έγκατέλειψε όλα και γύρισε στο σπίτι της.

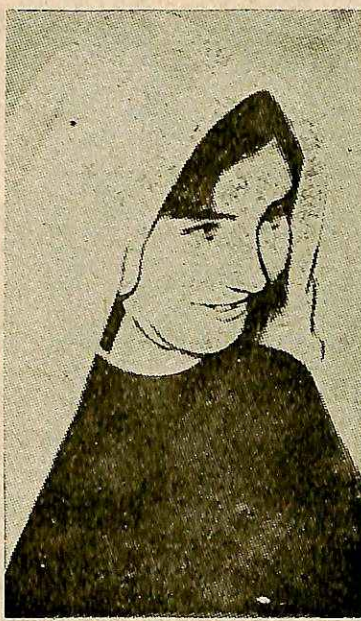
Φαινομενικά, με τό θάνατο της Έμιλί, η ήσυχία είχε ξαναγυρίσει στην οικογένεια των Ντιόν. Στην πραγματικότητα, όμως, τά κορί- τσια είχαν ξεφύγει πιά άπ' την κυ- νητή είχε μπει στο Παιδαγωγικό Ίνστιτούτο του Μόντρεαλ, ενώ η Έλζιο και η Σεσίλ άρχιζαν να δουλεύεις της πήγαιναν πολύ καλά,

κόμες. Όσο γιά τη Μαρία, πού δεν είχε συνέλθει άκόμη άπ' τό χαμό της άδελφής της, στράφηκε πάλι προς τη θρησκεία και κλεί- στηκε στη μονή της Ίερής Καρ- διας.

Στις 28 Μαΐου 1955, τά πεν- τάδυμα έκλεισαν τά είκοσιένα χρόνια τους και άπέκτησαν τό δι- καίωμα να διαχειρίζονται την πε- ριουσία τους: τριακόσια έξηντα έκατομμύρια παλιά φράγκα, δη- λαδή ένενήντα έκατομμύρια η κά- θε μιά. Τό αποτέλεσμα ήταν να γίνουν οι στόχοι κάθε προκοήρας του Καναδά. Μά δέ σκόπευαν να πείσουν θύματα!

Πρώτη έρωτεύτηκε η Άννέτ. Ο άγαπημένος της ήταν ένας άση- ρος. Όσο γιά τη Μαρία, πού δεν είχε συνέλθει άκόμη άπ' τό χαμό της άδελφής της, στράφηκε πάλι προς τη θρησκεία και κλεί- στηκε στη μονή της Ίερής Καρ- διας.

Τρελλή από τόν πόνο, η Μαρία

Η Μαρία κλείστηκε δυό φορές σε μοναστήρι γιά να παντρευτή τε- λικά έναν άσημο υπάλληλο.

μά δεν είχε ιδέα από έμπόριο και βουτήχτηκε στα χρέη μέχρι τό λαιμό.

Δεν την έννοιασε, όμως, γι'α- τί είχε γνωρίσει ένα νεαρό ρα- διοηλεκτρολόγο, τό Φίλιπ Λανγ- κλουά, πού τον είχε έρωτευή- τρελλά. Εκείνος, χωρίς να υπο- πτεύεται τά αισθήματά της, της φερόταν φίλικά και τέλος έκανε πρότασι γάμου στην Σεσίλ, πού είχε έγκαταλείψει προσωρινά τη σχολή νοσοκόμων γιά να βοηθήσει την άδελφή της.

Όταν τό έμαθε, η Μαρία, άρ- ρώστησε τόσο βασικά πού τη με- τέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο. Καμιά άπ' τις άδελφές δεν πα- ρευρέθηκε στο νάου της Σεσίλ και του Φίλιπ.

Η Μαρία βγήκε άπ' τό νοσο- κομείο άσώστ ψυχικά ράκος. Τό έ- ρωτικό της όνειρο είχε γκρεμιστή, τό άνοηपालείο είχε κλείσει. Τί της άπόμεινε; Στις 13 Αυγούστου 1958 χωρίς να προεδοποίησε κα- νέναν, παντρεύτηκε τόν Φλοράν Χούλ, έναν άσημο υπάλληλο 33 χρόνων.

Κανέναν πριγκίπισσα δεν παρου- σιάστηκε γιά να πάρη τις άδελφές Ντιόν, όπως έλπίζαν οι γονείς τους.

Τό μεγαλύτερο δράμα αυτών των κοριτσιών είναι η μοναξιά. Έγκατέλειψαν η μία την άλλη, έ- γιναν σχεδόν έχθρες, δέ θέλουν ούτε καν να συναντιούνται, προσπα- θώντας να ξεχάσουν την προσεχή γέννησι τους, την αίτια της δυσ- τυχίας τους. Ο κόσμος, πού τους βρόθηκε σαν να ήταν περίεργα ζώα, τις φοβίκε. Τόσουν τη δη- μοσιότητα κι' έχουν κόψει κάθε δεσμό με τους γονείς τους, πού τους θεωρούν υπεύθυνους γιά όλα τ'ά γίνοντα.

Ποίν από λίγον καιρό η Έλζιο, η μόνη πού είχε αντίστασή μέχρι τώ- ρα στην τραγική μοίρα των πεν- ταδύμων, κλείστηκε με τη σειρά της, σε μοναστήρι.

ΕΖΗΣΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΑΣ!..

ΑΥΤΟ που θα διαβάσετε εδώ είναι μια σελίδα από το ρομάντο της ζωής μου. Είναι ό,τι καλό είχε η ψυχή μου, που το στερήθηκα ξαφνικά. Έζησα εύτυχισμένος τα τελευταία χρόνια, που ήμουν κοντά σ' αυτήν που αγαπούσα. Μα να σας παρουσιάσω την αγάπη μου. Δεν πρόκειται να θυμώσω ούτε και τώρα, που δεν ομορφαίνει πια το σπίτι μου. Ξέρει πόσο την αγαπούσα και πόσο την αγαπώ. Η μικρούλα Ντορίτ ήταν αξιολάτρευτο πλάσμα. Ήταν μία από εκείνες τις γοητευτικές φοιτήτριες, που στολίζουν τις αίθουσες των Πανεπιστημίων. Είχε έρθει από την επαρχία κι είχε φέρει μαζί της τη δροσιά του κάμπου και των λουλουδιών. Καθούσα στο ίδιο θρανίο, μελετούσαμε μαζί, τη βοηθούσα να κάνει έρευνες, στη βιβλιοθήκη. Πολλές φορές τα κεφάλια μας είχαν ενώσει στις σελίδες ενός βιβλίου. Το βελούδινο χνούδι του προσώπου της άγγιζε καμιά φορά το δικό μου. Τότε με κύτταξε στα μάτια χωρίς νύξη. Κι' αυτή η αβυσσότητα της με είχε αποφύγει.

Ήταν άνοιξη και τότε, στο πρώτο ραντεβού μας. Τα πουλιά κελαηδούσαν στα δένδρα, δέντρα. Γύρω μας πλήθος άγγελουδια χαϊρόντουσαν την όμορφη του ανοιξιάτικου ήλιου και την ξεγνοιασιά τους. Κι' έμελλε, άγγελισσάκι μου, πρόσωπο με πρόσωπο, σώμα με σώμα, βαδίζαμε άργα στη σκιά της δέντροστοιχίας. Το ειδύλλιο μας ήταν φοιτητικό. Ήταν ειδύλλιο αγνό, που έκλεινε την όμορφη της πρώτης ευτυχίας του έρωτα. Πόσο γοητευτικές κι' αξεχαστές ήταν αυτές οι στιγμές!

Όχι, δεν ήμαστε δυο κοινοί έρωτευμένοι. Δε λέγαμε τρυφερά λόγια. Δε χάναμε τον καιρό μας με αναστεναγμούς και υποσχέ-

σεις. Είχαμε αφήσει στην αγάπη μας. Αυτή οδηγούσε τη ζωή μας. Είχαμε ξεκαθαρίσει μέσα στην καρδιά μας και στη σκέψη μας την ένωση μας. Ποτέ δε θα είχαμε να είμαστε δυο τρυφεροί φίλοι. Δε θέλαμε να σκεφτόμαστε, ότι μπορούσε μια μέρα να μας χωρίσει η ζωή. Από την πρώτη στιγμή που χαιδεύα το χέρι της και δοκίμασα τη φλόγα του φιλιού της, κατάλαβα, ότι η Ντορίτ ήταν η γυναίκα που μου προώριζε τη μοίρα. Μα κι' εκείνη δε μου έκρυψε τί ένοιωσε για μένα:

— Είσαι, μου είχε δηλώσει, ο μόνος άνδρας με τον οποίο επιθυμώ να ζήσω όλη τη ζωή μου. Δεν αγαπώ το γάμο. Ήθελα να χαρώ την ελευθερία μου. Σπούδασα για ν' αποκτήσω την ανεξαρτησία μου. Ήθελα να είμαι εγώ κι' όχι η γυναίκα ενός ανθρώπου. Μαζί σου καταλαβαίνω, ότι θα μπορούσα να ζήσω εύτυχισμένη. Δεν έχω τρέλλες και δεν επιθυμώ τις πολυτέλειες. Θέλω να ζήσω κοντά σου για να έχω την ευχарιστήσι και συμπεριζωμαι τις χαρές σου και τις λύπες σου. Να είμαι το ξεκούρασμά σου.

Αν σας έλεγα, ότι, ακούγοντας τα λόγια αυτά, πήγα να τρελλαθώ από τη χαρά μου, πιθανόν να μη με πιστεύατε. Μόνο αν ήσαστε έρωτευμένοι, όπως εγώ, θα καταλαβαίνατε την ευτυχία, που μου χάρισε με την αγάπη της η Ντορίτ, η μικρούλα μου αγάπη.

Το σπίτι μας ήταν στην εσοχή. Από τη βεράντα του κυττάλαμε τα καροδάκια να σκίζουν τα νερά. Από τα δέντρα που κήπου μας ακούγαμε το κελάηδημα των πουλιών. Έτσι νοιώθαμε, ότι ο Θεός μας είχε αγαπήσει και μας είχε δώσει στη γωνιά του Παράδεισου για να χαρούμε την εύτυχία μας.

Κι' η συζυγική εύτυχία μας ή-

ταν άπολη. Ήταν ένα νοικοκυριό δυο εύτυχισμένων παιδιών. Ήταν το σπίτι της αγάπης. Ζούσαμε μόνοι μας. Ο κόσμος μας φαινόταν τόσο μακριά μας. Δεν τον επιθυμούσαμε καθόλου.

Αν αγαπάτε τη γυναίκα σας, αν έχετε να την αγαπήσετε πολύ, θα καταλάβετε μερικά πράγματα που θα σας αναφέρω:

— Ήμουν γιατρός σε μια μεγάλη κλινική. Όχτώ ώρες την ημέρα φορούσα την άσπρη μπλούζα, τα λαστιχένια γάντια και τ' ακουστικά. Γύριζα από το ένα κρεβάτι του πόνου στο άλλο. Έσκυβα πάνω από το προσκέφαλο εκείνων που αγωνιούσαν. Προσπαθούσα να τους ησυχάσω, να τους γιατρέψω.

Όλη την ημέρα, η Ντορίτ δεν έφευγε από τη σκέψη μου. Έπειτα είχα άπολητη εμπιστοσύνη στην αγάπη της. Πολύ συχνά, ορκιζόμουν σ' αυτήν. Φοβόμουν όμως αυτή την εύτυχία μου. Δεν είχα φίλους, παρά μόνο γνωστούς. Απόφευγα και τους συγγενείς μου ακόμα. Δεν άφηνα κανένα να μιλά με τη γυναίκα μου. Δεν ήθελα να ξέρη κανείς πόσο είμαι εύτυχισμένος. Πολλές φορές, έκανα τον απογοητευμένο για να τους ξεγελάω και να μη με ζηλεύουν.

Μια μέρα, τέλος, το σπίτι μας έγινε πιο εύτυχισμένο. Η Ντορίτ ένοιωσε στα σπλάχνα της μια έρα ζωή. Έγινε κατακόκκινη από τη συγκίνηση. Τρέμοντας, έπεσε στην αγκαλιά μου και μου είπε:

— Αγάπη μου, θα γίνω μητέρα!...

Είχα δυνατά ρίγες αισθανόμην τη στιγμή εκείνη. Η καρδιά μου σταμάτησε και χλωμάσα.

— Δεν είσαι ευχαριστημένος; απόρριψε η γυναίκα μου.

— Ναι, μα φοβάμαι για σένα, της απάντησα. Θα υποφέρεις...

Μα δεν της είπα τους φόβους μου. Η Ντορίτ ήταν τρυφερή κι' αίσθηματική. Φοβόμουν πως δε θ' άντεχε στον τοκετό. Είχα μάλιστα ένα κακό προαίσθημα. Κι' αυτό ήταν το μαρτύριό μου σ' όλους τους μήνες της εγκυμοσύνης της. Την ημέρα, που επρόκειτο να έρθει στον κόσμο το παιδί μας, άσπρισαν τα μαλλιά μου από την αγωνία. Το μισούσα μάλιστα αυτό το παιδί! Είχε έρθει για ν' αναστατώσει την ήρεμη ατμόσφαιρά μας. Και τώρα αυτό έκρινε την τύχη της ζωής μας. Είχε ρίξει κάτω την αγάπη μου και τη σπάραξε. Άκουγα τις φωνές της, τους λυγμούς της. Καί, ξαφνικά, η Ντορίτ σάπασε. Μέσα στη σιωπή, που ακολουθούσε, άκουσθηκαν τα κλάματα μαρού.

Κατάχλωμος από την αγωνία, πήγα κοντά στη νοσοκόμα. Έρχοταν προς μένα, κρατώντας το παιδί μου. Φαινόταν σοβαρή.

— Είναι κορίτσι, μου είπε, για να κρύψει την ταραχή της.

Κι' η μητέρα του; ρώτησα Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της. Δε χρειαζόταν τίποτ' άλλο, για να καταλάβω. Ή αγαπή-μην μου Ντορίτ, δε ζούσε πια!...

Τώρα, σκυμμένος πάνω από την κούνια του παιδιού μας, κλαίω απαρνηγόρητα. Θέλω να πεθάνω! Θέλω να πάω να βρω την αγαπημένη μου Ντορίτ. Το μικρό όμως μου χαμογελάει και με κυττάζει. Νομίζω πως βλέπω το πρόσωπο της μητέρας του. Θεέ μου, είναι η ίδια η αγάπη μου! Το παίρνω στην αγκαλιά μου κι' ενώ κλαίω απαρνηγόρητα, άκουω μια φωνή, που έρχεται από μακριά να μου λη τρυφερά:

— Αγάπη μου, πρέπει να ζήσης για το παιδί μας... Έγώ και πεθαμένη ακόμα θα σ' αγαπάω και θα είμαι πάντα κοντά σου!...

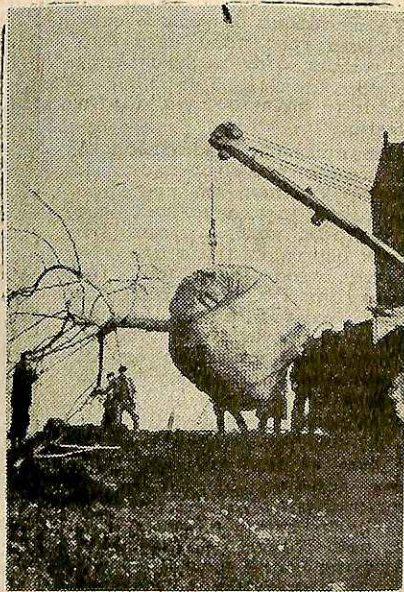
Να γιά ποιο λόγο έζησα, αν και πέθανε η αγάπη μου; Για το παιδί μας. Μόνο γι' αυτό. Μα καμιά άλλη γυναίκα δε θα μπι-πιαστή τη ζωή μου. Έξακολουθώ ν' αγαπώ τη μικρούλα Ντορίτ και θα την αγαπώ ως τον τάφο.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΕΡΒΑΙ

ΠΡΟΤΙΜΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Από τον καιρό που η Άννα Κάφρι έγινε μητέρα, εγκατέλειψε ουσιαστικά τον κινηματογράφο, για ν' αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στο παιδί της, δεδομένου ότι, όπως δήλωσε κατ' επανάληψη η ίδια, ο ρόλος της μητέρας είναι πολύ φρονιμότερος απ' όσους της εξασφαλίζει ο κινηματογράφος. Με τη διατροφή, που της πληρώνει ο Μάρλον Μπράντο, η Άννα Κάφρι ζή σήμερα σ' ένα μικρό κομμάτι σπιτιού στο Μπέντλεν Χιλς. Ξυπνά πρωί, και χωρίς καμιά ξένη βοήθεια φροντίζει το γιού της Κρίστιαν Ντένι. Δε δέχεται κανένα και οι πιο ευχάριστες στιγμές της είναι εκείνες, που περνά ζώντας με το παιδί που απέκτησε κατά τη συντομή συμβίωσής της με το Μάρλον Μπράντο και που είναι σήμερα ένα θαύμα αγοράκι τριών χρόνων.

ΜΕΤΑΦΥΤΕΥΣΙΣ ΔΑΣΟΥΣ

Στο 'Αμβούργο, όπου πρόκειται να γίνη η «Διεθνής Κηπουρική Έκθεση» του 1963, μεταφύτευσε με την ευκαιρία αυτή ένα δολοφάνο δάσος, το οποίο χαρίζεται τώρα τη σκιά του στους κατοίκους της πόλεως. Όπως βλέπετε στη φωτογραφία μας, εκατοντάδες δέντρων, των οποίων το ύψος ξεπερνάει μερικές φορές τα 25 μέτρα, μεταφέρθηκαν από μεγάλες αποστάσεις και φυτεύθηκαν στο καθορισμένο σημείο με τη βοήθεια γερανών και ειδικών τεχνικών που εξασφάλισαν την απόλυτη επιτυχία της μεταφύτευσης.

ΑΝΤΑΡΙΑΣΜΕΝΗ σηκώθηκε σήμερα η κυρία Κούλα. Άν την έπιασε από τη μέση, θα έκανε «μπάμ»! Και εύχως, που δεν κατάλαβε τίποτα ο Πολύδωρος, γιατί, αν καταλάβαινε πως ήτανε στενοχωρημένη και τη ρωτούσε την αιτία, τι θα του έλεγε; Ότι γιγές το απόγευμα, που πήγε επίσκεψη στην κυρία Καρακακδώνη, στρώθηκε με κάτι άλλες κυρίες στο «κουκ-κάν» κι' έχασε όχι μόνο τις τράκσιες δραχμές το χαρτζελίκι της, αλλά και τις διακόσιες πενήντα, που τις είχε δώσει ο Πολύδωρος να πληρώσει το λογαριασμό του ηλεκτρικού, τις εκατό που τις φυλάγε για το δασατζή και τις τετρακόσιες απ' τα λεφτά του φαγητού, που τα διαχειριζότανε αυτή. Δηλαδή, είχε χάσει πάνω από χιλιάριο. Βλέπετε παίζανε εκλοσάρι «επὶ» με αναδιπλασιασμό κι' είχε

ΘΑ ΠΑΡΕΤΕ ΕΝΑ ΚΑΦΕΔΑΚΙ;

μια γκίνια άνευ προηγουμένου. Έτσι έφυγε από την επίσκεψη της κυρίας Καρακακδώνη ξετιναγμένη. Δεν έσπαγε καλύτερα το πόδι της, παρά που πήγε σ' εκείνη την επίσκεψη; Γιατί τί θα γίνη τώρα, που είχε φάει τα λεφτά του φαγητού; Και καλά αυτό, τέλος πάντων, μπορούσε να το αντιμετωπίσει, φωνίζοντας βερεσέ. Αλλά με το λογαριασμό του ηλεκτρικού τί θα έκανε, που θα έρχοτανε σήμερα ο εισπράκτορας για να πάρη τα λεφτά; Άσε δε που το τρακόσαρι που είχε χαρτζελίκι και τόχασε κι' αυτό, το προώριζε να πληρώσει τη μοδιότρα για ένα φουστανάκι, που είχε ράψει προ εξαμήνου και που έπαιτα από πλείστες αναβολές, είχε υποσχεθί να το πληρώσει σήμερα. «Αμ» ο δασατζής για τη δόση της ηλεκτρικής παρκετέζας; Ή κατασάσι, λοιπόν, ήτανε δραματική. Ένα-δυο κρούσεις, που έκανε από το πρωί, τηλεφωνικά, σ' εκείνους στενές φίλες της, δεν είχαν αποτέλεσμα. Ή μια έλειπε. Ή άλλη είχε, λέει, εσβέσει όλες τις τις οικονομίες τώρα με τις έκπτώσεις. Κι' η τρίτη ήτανε δυοιοπαθής. Είχε χάσει κι' αυτή στο «κουκ-κάν» το βράδυ που γύρευε κι' έκινη... δανεικά. Και να περνά η ώρα και να μην έχη βρή καμιά λύση. Ίδιως για το λογαριασμό του ηλεκτρικού.

— Τι θα κάνω τώρα; ψιθύρισε απελπισμένη.

Και δεν είχε άδικο. Γιατί, αν δεν πληρώσει το λογαριασμό για το φως, θα έκοβε το ρεύμα ή εταιρεία, οπότε θα αναγκαζότανε να πη την αλήθεια στον Πολύδωρο. Και ποιος τον άκουγε τότε. Θα γινότανε άγρια θάλασσα και μπορεί να φτάνανε και στα χωριάματα.

— Αχ! Θεέ μου! Τί να κάνω; ξαναείπε βουρκωμένη η κυρία Κούλα.

Και, πάνω στον ώρα, χτύπησε το κουδούνι.

— Ο εισπράκτορας για το ή-

Ούτε νάτα, ούτε ζημιά

λεκτρικό!... ψιθύρισε, άσπρη σά χα-σές.

Κι' έτρεξε ν' ανοίξει. Δεν είχε πέσει έξω. Ήτανε, δυο τυγώς, ο εισπράκτορας με την αποδείξη στο χέρι.

— Καλημέρα σας! Ήρθα για το λογαριασμό!...

— Περάστε! Περάστε! απάντησε αναστατωμένη η κυρία Κούλα.

Κι' αφού τον έβαλε στο χώρο, πρόσθεσε ευγενικά, προσπαθώντας να κερδίση την εύνοια του και να του σκάσει το μυτικό:

— Θα πάρετε ένα καφεδάκι; — Ό! Ευχαριστώ, μαντάμ! — Ένα γλυκαλάκι; — Μερσί! Άλλωστε βιάζομαι!...

Καλά, δεν πειράζει... είπε μουδιασμένα η κυρία Κούλα.

Και τράβηξε για να φέρη δθεν τα λεφτά. Ξαναγύρισε όμως σε λίγο με άδεια τα χέρια και με ύφος θλιβερό.

— Αχ! Να με συγχωρήτε, ψέλλισε. Ξέρετε... Είπα στο σύζυγό μου ν' αφήσει λεφτά για το φως και φαίνεται το διέφυγε. Τώρα πρόσθεξα πως δεν άφησε χρήματα. Κι' έφυγε, ξέρετε, για την Καλαμάτα. Μπορείτε να περάσετε σε πέντ-έξη μέρες;

Ο εισπράκτορας κατσούφισε.

— Λυπούμαι, μαντάμ, αλλά ο κανονισμός δεν μου το επιτρέπει. Το πολύ να περάσω αύριο και σας παρακαλώ να έχετε τα χρήματα του λογαριασμού! Άντίο σας!

Κι' έφυγε, αφήνοντας σύζυγλ την κυρία Κούλα. Πού νάβρισκε ως αύριο λεφτά; Κι' άπάνω που άναστήναε εκ βαθέων, ξαναχτυπάει το κουδούνι. Ήτανε — άλλοιμονο! — ο δασατζής!

— Χαίρετε! Ήρθα για τη δόση της παρκετέζας!...

Κι' άσπρη να τον εξασπαστείη κι' αυτόν με διάφορα ψέμματα και με την υπόσχεση πως σε δυο μέρες θα του πληρώσει τη δόση, χτυπάει το τηλέφωνο.

— Εσείς είσατε, κυρία Κούλα; Εδώ ή Φώφη η μοδιότρα. Να στείλω για τα λεφτά;

— Ναι... Βέβαια!... τράυλισε η καυμένη η κυρία Κούλα. Αλλά ξέρεis, χρυσή μου, μου έτυχε μια έπείγουσα ανάγκη και τα έδωσα. Δεν τ' αφήνουμε για την άλλη βδομάδα;

— Α! Μα δεν είναι βιολλ αυτό, κυρία Κούλα! απάντησε μπα-ρουτιασμένη η μοδιότρα. Έξη πη-νες όλο τα ίδια μου λέτε. Λυπού-μαι πολύ, αλλά αν δε με πληρώ-σετε ως αύριο, θα σας κάνω άγω-γή!... Χαίρετε!

Και της έκλεισε το τηλέφωνο ά-πότομα.

Τα πράγματα, λοιπόν, ήτανε σκούρα από πάσης πλευράς. Έπρεπε κάτι να σκεφθί για να βγη από τη δύσκολη θέση. Έπεσε σε βαθειά συλλογισμούς και, ξαφνικά, το πρόσωπο της άστραψε. Της εί-χε έλθει η εμπνευσι!...

— Δεν υπάρχει άλλη λύση... ψι-θύρισε.

Και, μόλις επέστρεψε ο Πολύ-δωρος, τον υποδέχτηκε... βαλάντω-μένη στο κλμα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυ-χος ο Πολύδωρος.

— Συμβαίνει... ότι... απάντησε εκείνη, διακοπτιμένη από τους λυγ-μούς της, που κλέψανε τα... λεφτά από την τσάντα!...

— Πως; Πότε; είπε με γουρλω-μένα μάτια ο Πολύδωρος.

— Σήμερα το πρωί... βγήκα να πάω στην αγορά και φαίνεται στο συντασιμό του λεωφορείου, μου ά-νέωσαν την τσάντα και μου πήραν όλα τα λεφτά!...

— Βρέ, που να πάρη ο διάολος! φώναξε εξαγριωμένος ο Πολύδωρος. Και τί λεφτά είχες μέσα;

— Όλα! Και το φαγητό και του ηλεκτρικού και του δασατζή και της μοδιότρας. Ένα χιλιάριο και πάνω!...

— Και τώρα; Έκανε μ' απόγνω-σι ο Πολύδωρος.

— Ξερά κι' εγώ, Πολύδωρέ μου; Με κλέψανε, που να τα φάνε στους γιατρούς, Παναγία μου! φώναξε με σπαράγγη η κυρία Κούλα.

Κι' άρχισε να μαλλιοτραβιέται και να οδολύνη. Σε μια στιγμή

— Ναι... Βέβαια!... τράυλισε η καυμένη η κυρία Κούλα. Αλλά ξέ-ρεis, χρυσή μου, μου έτυχε μια έπείγουσα ανάγκη και τα έδωσα. Δεν τ' αφήνουμε για την άλλη βδο-μάδα;

— Α! Μα δεν είναι βιολλ αυ-τό, κυρία Κούλα! απάντησε μπα-ρουτιασμένη η μοδιότρα. Έξη πη-νες όλο τα ίδια μου λέτε. Λυπού-μαι πολύ, αλλά αν δε με πληρώ-σετε ως αύριο, θα σας κάνω άγω-γή!... Χαίρετε!

Και της έκλεισε το τηλέφωνο ά-πότομα.

Τα πράγματα, λοιπόν, ήτανε σκούρα από πάσης πλευράς. Έπρεπε κάτι να σκεφθί για να βγη από τη δύσκολη θέση. Έπεσε σε βαθειά συλλογισμούς και, ξαφνικά, το πρόσωπο της άστραψε. Της εί-χε έλθει η εμπνευσι!...

— Δεν υπάρχει άλλη λύση... ψι-θύρισε.

Και, μόλις επέστρεψε ο Πολύ-δωρος, τον υποδέχτηκε... βαλάντω-μένη στο κλμα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυ-χος ο Πολύδωρος.

— Συμβαίνει... ότι... απάντησε εκείνη, διακοπτιμένη από τους λυγ-μούς της, που κλέψανε τα... λεφτά από την τσάντα!...

— Πως; Πότε; είπε με γουρλω-μένα μάτια ο Πολύδωρος.

— Σήμερα το πρωί... βγήκα να πάω στην αγορά και φαίνεται στο συντασιμό του λεωφορείου, μου ά-νέωσαν την τσάντα και μου πήραν όλα τα λεφτά!...

— Βρέ, που να πάρη ο διάολος! φώναξε εξαγριωμένος ο Πολύδωρος. Και τί λεφτά είχες μέσα;

— Όλα! Και το φαγητό και του ηλεκτρικού και του δασατζή και της μοδιότρας. Ένα χιλιάριο και πάνω!...

— Και τώρα; Έκανε μ' απόγνω-σι ο Πολύδωρος.

— Ξερά κι' εγώ, Πολύδωρέ μου; Με κλέψανε, που να τα φάνε στους γιατρούς, Παναγία μου! φώναξε με σπαράγγη η κυρία Κούλα.

Κι' άρχισε να μαλλιοτραβιέται και να οδολύνη. Σε μια στιγμή

— Ναι... Βέβαια!... τράυλισε η καυμένη η κυρία Κούλα. Αλλά ξέ-ρεis, χρυσή μου, μου έτυχε μια έπείγουσα ανάγκη και τα έδωσα. Δεν τ' αφήνουμε για την άλλη βδο-μάδα;

— Α! Μα δεν είναι βιολλ αυ-τό, κυρία Κούλα! απάντησε μπα-ρουτιασμένη η μοδιότρα. Έξη πη-νες όλο τα ίδια μου λέτε. Λυπού-μαι πολύ, αλλά αν δε με πληρώ-σετε ως αύριο, θα σας κάνω άγω-γή!... Χαίρετε!

Και της έκλεισε το τηλέφωνο ά-πότομα.

Τα πράγματα, λοιπόν, ήτανε σκούρα από πάσης πλευράς. Έπρεπε κάτι να σκεφθί για να βγη από τη δύσκολη θέση. Έπεσε σε βαθειά συλλογισμούς και, ξαφνικά, το πρόσωπο της άστραψε. Της εί-χε έλθει η εμπνευσι!...

— Δεν υπάρχει άλλη λύση... ψι-θύρισε.

Και, μόλις επέστρεψε ο Πολύ-δωρος, τον υποδέχτηκε... βαλάντω-μένη στο κλμα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυ-χος ο Πολύδωρος.

— Συμβαίνει... ότι... απάντησε εκείνη, διακοπτιμένη από τους λυγ-μούς της, που κλέψανε τα... λεφτά από την τσάντα!...

— Πως; Πότε; είπε με γουρλω-μένα μάτια ο Πολύδωρος.

— Σήμερα το πρωί... βγήκα να πάω στην αγορά και φαίνεται στο συντασιμό του λεωφορείου, μου ά-νέωσαν την τσάντα και μου πήραν όλα τα λεφτά!...

— Βρέ, που να πάρη ο διάολος! φώναξε εξαγριωμένος ο Πολύδωρος. Και τί λεφτά είχες μέσα;

— Όλα! Και το φαγητό και του ηλεκτρικού και του δασατζή και της μοδιότρας. Ένα χιλιάριο και πάνω!...

— Και τώρα; Έκανε μ' απόγνω-σι ο Πολύδωρος.

— Ξερά κι' εγώ, Πολύδωρέ μου; Με κλέψανε, που να τα φάνε στους γιατρούς, Παναγία μου! φώναξε με σπαράγγη η κυρία Κούλα.

Κι' άρχισε να μαλλιοτραβιέται και να οδολύνη. Σε μια στιγμή

— Ναι... Βέβαια!... τράυλισε η καυμένη η κυρία Κούλα. Αλλά ξέ-ρεis, χρυσή μου, μου έτυχε μια έπείγουσα ανάγκη και τα έδωσα. Δεν τ' αφήνουμε για την άλλη βδο-μάδα;

— Α! Μα δεν είναι βιολλ αυ-τό, κυρία Κούλα! απάντησε μπα-ρουτιασμένη η μοδιότρα. Έξη πη-νες όλο τα ίδια μου λέτε. Λυπού-μαι πολύ, αλλά αν δε με πληρώ-σετε ως αύριο, θα σας κάνω άγω-γή!... Χαίρετε!

Και της έκλεισε το τηλέφωνο ά-πότομα.

Τα πράγματα, λοιπόν, ήτανε σκούρα από πάσης πλευράς. Έπρεπε κάτι να σκεφθί για να βγη από τη δύσκολη θέση. Έπεσε σε βαθειά συλλογισμούς και, ξαφνικά, το πρόσωπο της άστραψε. Της εί-χε έλθει η εμπνευσι!...

— Δεν υπάρχει άλλη λύση... ψι-θύρισε.

Και, μόλις επέστρεψε ο Πολύ-δωρος, τον υποδέχτηκε... βαλάντω-μένη στο κλμα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυ-χος ο Πολύδωρος.

— Συμβαίνει... ότι... απάντησε εκείνη, διακοπτιμένη από τους λυγ-μούς της, που κλέψανε τα... λεφτά από την τσάντα!...

— Πως; Πότε; είπε με γουρλω-μένα μάτια ο Πολύδωρος.

— Σήμερα το πρωί... βγήκα να πάω στην αγορά και φαίνεται στο συντασιμό του λεωφορείου, μου ά-νέωσαν την τσάντα και μου πήραν όλα τα λεφτά!...

— Βρέ, που να πάρη ο διάολος! φώναξε εξαγριωμένος ο Πολύδωρος. Και τί λεφτά είχες μέσα;

— Όλα! Και το φαγητό και του ηλεκτρικού και του δασατζή και της μοδιότρας. Ένα χιλιάριο και πάνω!...

— Και τώρα; Έκανε μ' απόγνω-σι ο Πολύδωρος.

— Ξερά κι' εγώ, Πολύδωρέ μου; Με κλέψανε, που να τα φάνε στους γιατρούς, Παναγία μου! φώναξε με σπαράγγη η κυρία Κούλα.

Κι' άρχισε να μαλλιοτραβιέται και να οδολύνη. Σε μια στιγμή

— Ναι... Βέβαια!... τράυλισε η καυμένη η κυρία Κούλα. Αλλά ξέ-ρεis, χρυσή μου, μου έτυχε μια έπείγουσα ανάγκη και τα έδωσα. Δεν τ' αφήνουμε για την άλλη βδο-μάδα;

— Α! Μα δεν είναι βιολλ αυ-τό, κυρία Κούλα! απάντησε μπα-ρουτιασμένη η μοδιότρα. Έξη πη-νες όλο τα ίδια μου λέτε. Λυπού-μαι πολύ, αλλά αν δε με πληρώ-σετε ως αύριο, θα σας κάνω άγω-γή!... Χαίρετε!

Και της έκλεισε το τηλέφωνο ά-πότομα.

Τα πράγματα, λοιπόν, ήτανε σκούρα από πάσης πλευράς. Έπρεπε κάτι να σκεφθί για να βγη από τη δύσκολη θέση. Έπεσε σε βαθειά συλλογισμούς και, ξαφνικά, το πρόσωπο της άστραψε. Της εί-χε έλθει η εμπνευσι!...

— Δεν υπάρχει άλλη λύση... ψι-θύρισε.

Και, μόλις επέστρεψε ο Πολύ-δωρος, τον υποδέχτηκε... βαλάντω-μένη στο κλμα.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ανήσυ-χος ο Πολύδωρος.

— Συμβαίνει... ότι... απάντησε εκείνη, διακοπτιμένη από τους λυγ-μούς της, που κλέψανε τα... λεφτά από την τσάντα!...

ΟΙ ΔΙΑΔΟΧΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Καταχραστής

Περιπατών προ ήμερών εν μέσω του Ζαππειού και ριπών μειδιάματα μεστά εκ σιροπιού, εικών θεβαίωσιν κατά νουν να αναπτύξω δρασιν νοιώθων μενίστιν έξαυν κι' ερωτικόδη θράσιν. Κι' ενώ τας Mic ημβαίνον μ' υψην Δόν - Ζουανέως ειδόν εξαίφνης την μορφήν οικτρού πολιτομανέως, όστις μοι επροκάλεσε ντελρίον εκ τρώμου καθ' ο επικαλούμενος το άρθρον Ψι του Νόμου μοι είπεν, έχων έκκρασιν ουδόλως άσεσθήν: — Σε συλλαβάνω, γέ

ΕΙΣΘΕ ΕΚΕΙΝΗ ΠΟΥ ΑΡΕΣΤΕΙ ΟΤΟΥΣ ΑΝΤΡΕΣ;

Αξιοποιήστε την ομορφιά σας

καλά στο μυαλό σας. "Αν το σώμα σας παρουσιάζει κάποια ατέλεια, πρόκειται, βέβαια, για μια άδεια της φύσης, που δεν είναι πάντοτε στο χέρι σας να τη διορθώσετε. "Αλλά, είσατε αδικαιολόγητη, αν δεν έχετε ώρα για μαλλιά, γονιευτικό βλέμμα και άσπρα, ρα δόντια.

Αυτά, λοιπόν, θα ήπτε, κάνουν την ομορφιά; Αυτά και πολλά άλλα. "Αν θέλετε να είσατε πραγματικά όμορφη, δεν πρέπει να παραμελήσετε καμιά λεπτομέρεια. Οι φροντίδες σας θ' αρχίσουν από τα νύχια των χεριών για να τελειώσουν στα νύχια των ποδιών, περνώντας από τα μαρμάρινα, το λαιμό, το πρόσωπο, τα μαλλιά, το στήθος κλπ. "Αν δεν έχετε λίγο δέρμα το λάθος είναι δικό σας, αν η περιφρόνησή σας είναι πολύ μεγάλη, αυτό σημαίνει ότι κινείστε λίγο και τρώτε πολύ, αν δυσκολεύεσαστε να μιλήσετε, αυτό συμβαίνει γιατί δε συνηθίσατε να διαβάσετε και να σκεφτόσαστε, δε τρώτε που να έχετε κάτι να ήπτε ή ότι δεν καταφέρατε να κατακινήσετε τη δουλιά σας.

"Αν ξέρατε πόσο λίγα πράγματα χρειάζονται για να προσελάσετε την προσοχή των ανδρών! "Αρκεί πολλές φορές η έκφορση των ματιών σας, ή το κτενισμό σας ή η κάποια καλλιτεχνική σας διάθεση ή τα όμορφα φτιαγμένα νύχια σας ή το παιχνίδισμα των πτερυγίων της μύτης σας ή οι λακκίτσες που φτάνετε όταν γελάτε, για να τους κάνετε να τρέξουν κοντά σας.

Είναι πολύ σπάνιο να σας έχη προικίσει η φύσι με όλα της τα δώρα. "Εκείνο που χρειάζεται

λοιπόν, για να κερδίσετε το παιχνίδι, είναι να χρησιμοποιήσετε με τον καλύτερο τρόπο εκείνα που σας έδωσε. "Το ωραίο στις γυναίκες είναι μόνον το ωραιότερο", έγραψε ο Σαμφόρ. Πρέπει, λοιπόν, να παρουσιάζετε πάντοτε στα μάτια εκείνων που σας βλέπουν το καλύτερο από σας. Μην απογοητεύεστε γιατί η φύσι δεν υπέροξε πολύ, γενναιοδωρή απέναντί σας. Ξερόνηστε να αξιοποιήσετε εκείνο που σας έδωσε, θα πετύχετε πολύ περισσότερα από μια άλλη, στην οποία η φύσι σκόνησε πολύ γενναιοδωρή, αλλά που δεν ξέρετε να χρησιμοποιήσετε τα πλούσια δώρα που της χάρισε.

Οι άνδρες δε σας θέλουν μόνον όμορφη, θέλουν ακόμη να σας βλέπουν σαν καλλιτέχνημα. Και με λίγες φροντίδες μπορείτε να είσατε το καλλιτεχνήμα που τους γοητεύει.

"Υπάρχουν, ωστόσο, δυο πράγματα που πρέπει ν' αποφύγετε. Οι άνδρες δε θέλουν να σας βλέπουν σαν κοκκίλες ή σαν μαννεκέν. Πρέπει, λοιπόν, να είσατε ένα καλλιτεχνήμα, χωρίς να δείχνετε ότι καταβάλετε έστω και την παραμικρή προσπάθεια για αυτό. Μια γυναίκα, όσο όμορφη κι' αν είναι, όταν δίνει την εντύπωσι ότι μόλις έγινε από το ινστιτούτο καλλονής, απογοητεύει τους άνδρες, που θα την ήθελαν πιο φυσική. Κάθε επιτήδευση, όταν περατεί έμμεσα, στο μάτι, κάνει τους άνδρες επιφυλακτικούς.

Το δεύτερο πράγμα που πρέπει ν' αποφύγετε είναι η εκζητισιά της ιδανικής ομορφιάς. Αυτή η ομορφιά κατατάζει σχεδόν αλλη-

κή, έπειδή είναι αόυλληπτη, περνάει απαρατήρητη.

Οι άνδρες πρέπει να σας βλέπουν και να σας αισθάνονται σαν ζωντανό πλάσμα. Ούτε στα σύννεφα έχουν τη διάθεσι να πετάξουν μαζί σας, ούτε να κάνουν αισθητικές μελέτες για το πρόσωπο ή την ανατομία του κορμιού σας. Κοντά σας ζητάνε την αίσια Εύα, που θα τους γοητεύσει και θα τους συναρπάσει. "Η Εύα αυτή πρέπει να έχη μια ομορφιά, που ούτε να τους αποθαρρύνει με την τελειότητα της, ούτε να τους απογοητεύει με τον κοινό και συνήθιστο χαρακτήρα της. Αυτή η ομορφιά, λοιπόν, πρέπει να είναι ξεχωριστή, τουλάχιστον για τον άνδρα που θα τον κερδίσει να σας αγαπήσει.

Οι τυχόν ατέλειές σας δεν πρέπει να σας τρομάζουν. Καμία γυναίκα δεν είναι τελείως όμορφη. Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι πρέπει να διατηρήσετε τις ατέλειές σας. Θα προσπαθήσετε, τουναντίον, να τις διορθώσετε, πράγμα που είναι δυνατόν για τις περισσότερες περιπτώσεις. Τα μέσα που διαθέτει σήμερα η επιστήμη για αυτό το σκοπό είναι άπειρα. "Επωφεληθείτε, λοιπόν, από αυτά.

"Εκείνο που πρέπει να κινείστε είναι ότι δεν σας επιτρέπει να ν' αδιαφορήτε για την ομορφιά σας και να την παραμελήτε. "Η ομορφιά δεν είναι μόνον το όπλον για να κατακτάτε τους άνδρες, αλλά το μέσον που σας έδωσε η φύσι, για να εκπαιδύσετε το γυναικείο προαιρέσι σας. Αυτός ο προαιρέσις διαφέρει ολόκληρα από εκείνον των ανδρών. "Ο δικός σας ρόλος συνίσταται στο να κάνετε χαρούμενη τη ζωή και ν' απαλύνετε τη φυσική σκληρότητα των ανδρών με την καλωσύνη και την τρυφερότητά σας. "Η ομορφιά σας δεν σας μεταβάλλει σε μέσο για την ικανοποίησι του ανδρικού πόθου. Σας δίνει, τουναντίον, τη δύναμι να προσελκύσετε τους άνδρες και να τους δεσέψετε μαζί σας με τη σιτορήν και την αγάπη σας. Μην απαρνήθετε αυτό το ρόλο. Είναι ο καλύτερος που σας ταιριάζει.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μην κλέβετε στο παιχνίδι.

είναι πάντοτε επικίνδυνες και κάποια καταστρεπτικές.

"Υπάρχει ακόμη και ο ήθικός παράγων, που παίζει πολύ μεγάλο ρόλο. Πολλές μητέρες, υπερεκθειάζοντας τις ικανότητες του παιδιού τους σ' αυτόν ή εκείνον τον τομέα, του δημιουργούν ψευδοαισθήσεις και αυτοδυναμίες, που τον καθιστούν υπερήφανο και περήφανο. Το παιδί πιστεύει π' χ., ότι είναι γεννημένος ζωγράφος ή μηχανικός ή χημικός ή λογοτέχνης, ή ότι η πίστι του το κάνει να νικάει τις υπερτίες. "Αποφεύγετε αυτό ή διαβάστε ή να εξασκήσει αυτό ή έ- κεινο, το πράγμα, γιατί σχηματίζει μέσα του πεποίθησι ότι όλα αυτά του είναι περιττά, αφού κατέχει από τη φύσι τις ικανότητες, που του χρειάζονται. "Αλλά, η πραγματικότητα διαψεύδει κάποτε αυτές τις προσδοκίες, που στηρίζονται πάνω σε δόξαση και αναμνηστική βράσι. "Η απογοήτευσι, που ακολουθεί τότε, είναι τόσο μεγάλη, που μπορεί να καταστρέψει ολόκληρη τη σταδιοδρομία του παιδιού.

Δεν πρέπει, έξ' άλλου, να περιφρανεύεσθε για το σπιθηροδόλο πνεύμα του παιδιού σας. Το σπιθηροδόλο πνεύμα δεν είναι πολλές φορές παρά ένα πυροτέχνημα, που μάς γοητεύει με τη λάμψή του, αλλά που διαρκεί ελάχιστα. Είναι προτιμότερο το παιδί σας να έχη λιγότερο σπιθηροδόλο πνεύμα, αλλά περισσότερο ήθικό μυαλό και μεγαλύτερη δίψα για μάθησι και επιμέλεια. Οι παιδαγωγοί παρατηρούν, άλλωστε, ότι τα παιδιά με κανονικό μυαλό μαθαίνουν καλύτερα για το λόγο, ότι η μάθησι σ' αυτά απαιτεί κάποιο κόπο.

"Ετσι, εκείνο που μαθαίνουν, ριζώνεται βαθύτερα μέσα στο μυαλό τους και δε φύγει πια από εκεί. Τα πολύ έμπιστα παιδιά, αντίθετα, για το λόγο, ότι αντιλαμβάνονται εύκολα, δεν υποπροσέχουν κι' είναι ελάχιστα επιμελή. Γι' αυτό, η μάθησι τους είναι πιο επιφανειακή. Ξέρουν πολλά πράγματα, αλλά δεν κατέχουν κανένα στην έντελεια.

είναι πάντοτε επικίνδυνες και κάποια καταστρεπτικές.

είναι πάντοτε επικίνδυνες και κάποια καταστρεπτικές.

είναι πάντοτε επικίνδυνες και κάποια καταστρεπτικές.

είναι πάντοτε επικίνδυνες και κάποια καταστρεπτικές.

ΣΥΝΑΓΩΓΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ - ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

"Ο "Αντρέας Μιλθας έζηγει στή Ναυοικά ότι δε μπορεί να πάρη γυναικα του την αδελφή της τη Θάλεια, γιατί δεν την αγαπάει. "Επίσης είναι βέβαιος ότι και η Θάλεια δεν αισθάνεται τίποτα γ' αυτόν. Κι' ο Μιλθας την ίδια ήμερα φεύγει από το νησί, όπου είναι καινούριο προσωπο κάνει την εμφάνισι του: ένας κοντόρτος, κοίλαρος πενήνταρπες, ο επχειρηματίας Γερράσιμος Βερικώπης, που από την πρώτη κιόλας ήμερα αρχίζει να πολιορκεί τη Θάλεια. "Εκείνη κολακεύεται, φυσικά, αλλά δεν τον θέλει για άντρα της. Μία ήμερα, η Ναυοικά πιάνει επ' αυτοφώρη την αδελφή της στήν άγκαλιά του Πέτρου Νίκα!

Στάθηκε η Νεράιδα δίπλα τους, και τα πρώτα μάτια της είχαν γίνει σκοτεινά, θουρτογιοισμένα.

"Ε, τί συμβαίνει; τη ρώτησε ο νέος, με το φυσικώτερο ύφος του κόσμου.

"Σας είδα!

"Ο Πέτρος γύρισε και κύτταξε τη Θάλεια, σαν να τη ρωτούσε αν καταλάβαίνει.

"Εκείνη γύρισε άλλου το κεφάλι της, ντροπισμένη.

"Τι θέλεις να πής, Νεράιδα μου; ρώτησε ο νέος με το πιο άβωο ύφος του κόσμου.

"Ξέρεις πολύ καλά τί θέλω να πώ.

"Ελα, τώρα, έκανε αυτός τραδώντας την δυνατά και αναγκάζοντας την να καθίση δίπλα του. Τί είδες, μπορείς να μάς πής τί είδες;

— Φιλίσσασταν.

— "Ε, και;

— Θάλεια!

Δυστυχισμένη άκούστηκε η φωνή της μικρής.

— Θάλεια... Πές μου εσύ.

Γύρισε η μεγάλη, την κύτταξε με μάτια θαλά.

— Αφού το είδες, τί ρωτάς;

— Μά... ρωτάς, έπειδή δε μπορώ, δε θέλω να το πιστέψω.

— Δεν υπάρχει λόγος να πάρης ένα ύψος τόσο τραγικό.

Ο Πέτρος, πέρασε το χέρι του γύρω στους ώμους της, την ανάγκασε να άκουμπήσι άπάνω του, παρατή αντίστασά.

— Βρέ κουτό... Δεν το ξέρεις ότι έρόνα άγαπώ;

— Τότε...

— Τη Θάλεια τη θεωρώ αδελφή μου...

— Δεν ήταν αδελφικά τα φιλιά που της έδωσες.

— "Ε, θα σε ξαναπώ άσυγχρόνιστη. "Άκουσε, Νεράιδα μου... Στήν έποχή μας, δεν τα λογαριάζει κανείς αυτά.

Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της κοπέλλας. "Όλη η πλάσι, που άρμυνίζε έως εκείνη τη στιγμή σ' ένα γαλάζιο αίσθη, της φώνηκε πώς βούλιαζε πώς μαυρίζε. "Ενας λυγρός φούσκωσε το στήθος της.

Της χείδισε αυτός τα ξανθά μαλλιά, τη φίλησε παρατή την αντίστασά.

— "Ελα, κουτό! Πόσα φιλάκια θέλεις να σου δώσω για να έξι λειωθώ; Δεν πρέπει όμως να είσαι ζηλιάρα. Σε βεβαίω ότι δεν είχαμε πονηρό σκοπό.

Ντροπισμένη η Θάλεια, ψιθύρισε κι' αυτή:

— Φυσικά δεν είχαμε πονηρό σκοπό.

Αργά, βαρυσά κυλούσαν τα δάκρυα στα άβρα μαγουλάκια της Νεράιδας.

Η Απολαυσμένη ΝΕΡΑΪΔΑ

Σήκωσε τους ώμους του.

— Δεν ξέρω. Πάντως, θα προτιμούσα εσύ να μην είσαι τόσο μοντέρνα. Μ' άρεσεις όπως είσαι. Και δε σε φαντάζομαι άλλοιωτικά παρα Νεράιδα.

Τα δάκρυά της είχαν στεγνώσει ολόκληρα. Χάθηκε στην άγκαλιά του, εύτυχισμένη πάλι:

— Και νόθελα, δε θα μπορούσα να φερθώ διαφορετικά, του ψιθύρισε, και τούδωσε τα δροσερά της χείλη.

— Και, τί έγινε έπειτα;

— Όταν το είδα αυτό, να σου πώ την άλήθεια, νευρίασα, και σ' άστειλα, βέβαια, τον μάλωσα, και τον τράβηξα από τις άλλες. Τότε αυτός με πήρε και κολυμήτησε μαζί. "Επειτα καθίσαμε εκεί στήν άκρη.

— Και πώς βοήθηκες στήν άγκαλιά του;

— Κι' εγώ δεν έρω Ναυοικά μου. "Ετσι, σε μία στιγμή μ' άγκάλιασε και μ' έπνιξε, στα φιλιά. Κι' εγώ δεν ήμνα στη δύναμι ν' αντίσταθώ.

— Ξεχάσες πώς... πώς είναι σχεδόν άρραβωνιστικός μου;

— Εκείνη τη στιγμή τα ξεχάσα όλα, άμολόγησε η μεγάλη. "Άδερφή μου, πρέπει να σου πώ την άλήθεια. Δε θέλω να σου παρουσιάσω ούτε καλύτερο ούτε χειρότερο απ' ό,τι είμαι. Σου λέω την άλήθεια. Εκείνη τη στιγμή δε σκεφθήκα τίποτε άλλο παρατή γλυκά του φιλιού του.

— Και μου το λές έμενα. Θάλεια;

— Τη φίλησε πάλι η μεγάλη.

— Αν δε σου πώ όλη την άλήθεια, θα βάλης χειρότερα στο νού σου. Πάντως άδερφούλα μου, σου δίνω το λόγο μου πώς δε θα ξανασημειώ αυτό. Θέλω να με πιστέψης.

Κύτταξε μακριά η κοπέλλα με ύψος δυστυχισμένο.

— Κι' αν σε ξαναφιλήση αυτός;

— Θα τον χαστούκισω. Είσαι εύχαριστήμένη;

— Κι' αν φιλήση άλλες κοπέλλες;

— "Ε, σ' αυτό δεν έχω εγώ πια εύθυνη. "Αλλά σε συμβούλευω να μη τα παίρνεις και τόσο κατάκαρό. "Έχει φαίνεται άναστασά στη περιβάλλον πολύ κοσμικό, πολύ έλεύθερο. "Η κοινωνία όπου μεγαλώσε θα είναι φαίνεται ακόμη πιο έλεύθερη από τη δική μας κοινωνία. "Εννοια σου όμωσ; "Όταν παντρευτήθης θ' άλλάξης. Στο χέρι σου είναι να τον φέρης στα νερά σου.

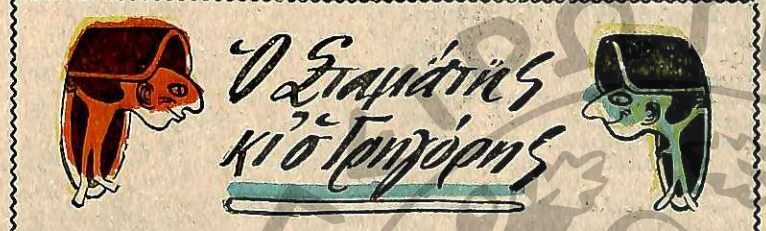
— Θάλεια άναστένανε η μικρή, τον άγαπώ τόσο, που μου φαίνεται πώς θα πεθάνω αν τον χάσω.

— Μη λές κοιταμάτια. Δε θα είσαι λογική αν πεθάνης, αν τον χάσης.

— "Αλλά, δε βλέπω και την περίπτωση να τον χάσης. Σε βεβαίω πώς μου λέγε ότι σ' αγαπάει τρελλά.

— Είναι τότε παράξενος άνθρωπος.

— Άκουσε, άδερφούλα μου τί συμβούλευω. Μίλησέ του κά-

(Ο Γρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στίμμες που τρυπλιάζουν κριτικάρουνε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Σαν να μην άκούουν των δρόμων

Τ' άσυνήθη ταθνατούρια. Ξεφυτρώνουν ολόενα και κίσιματα καινούρια, που άναστασι μάς κάνουν όλη την κακοφορία και προσθέτουν στους πολίτες κι' άλλη μια ταλαίπωρία!

Κάθε λίγο και λιγάκι, και, σχεδόν, κάθε στιγμή, ξεπηδ άσαν ναυαγία μια μεγάλη οικοδόμησι, και στο κάθε σου το όμμα σκαλωσίδες βρίσκεις υποστά, που γ' α τους διαβάτες είναι «κρίσιματα» σωστά!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Τα δημόσια τα έργα τελειώω κι' αυτά δεν έχουν τίποτα τρέχουν στις δουλειές (τους)

και για ψώνια όσο τρέχουν άναγκάζονται να κάνουν άτελειώτες σπορές, γιατί βρίσκουν, όπου πάνε, συνεχώς... άνακαυσέ!

Διαρκώς πέφτουν άπάνω σε υπολιντότες, σε τρυπάνια, σε χαλκία και σε μπάζα, ή σε κατασκευάζανια

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Δηλαδή στους δρόμους όλους βλέπεις πλήθος έμποδίων, λόγω άνακαυμάτων και νιπιών και καλωδίων, κι' οι άστροί πρέπει να πιάσουν το χείρ σου, να νεί διαβάτες και που... («Άπτευν») να νινουν οι άτρόμποι «άκροβάτες»!

Διά το πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Η ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΑΣ

Μην προσπαθήτε να το κάμετε τέρας εξυπνάδας

ΠΟΛΛΟΙ γονείς και ίδιως οι μητέρες, προσπαθούν να μεταβάλουν τα παιδιά τους σε τέρατα εξυπνάδας, ή τούλάχιστον να τα παραστήσουν σαν τέτοια. Κι' όπως είναι φυσικό, τα βασανίζουν άκατάπαυστα ζητώντας απ' αυτά ν' αποδώσουν περισσότερα από ό,τι μπορούν. "Η μία μητέρα κολακεύεται, γιατί το παιδί της μπορεί να λύση προβλήματα άνωτερα από την ηλικία της, ή άλλη είναι περήφανη για τις εκθέσεις του, ή τρίτη βλέπει κιάλας στο παιδί της ένα μεγάλο ζωγράφο ή έναν καταπληκτικό άρχιτέκτονα ή έναν άπαναστατικό έφευρέτη, τέταρτη ζευφονίζει από χαρά μπροστά στις παραδοξολογίες του παιδιού της και το παρκινέει να ακέπτεται και να μιλάει διαφορετικά από τους άλλους.

Θα μπορούσαμε ν' άπαριθμήσωμε ένα σωρό άλλες περιπτώσεις, που έλες έχουν το χαρακτήρα της υπερβο-

λή. Πραγματικά, η μητέρα θέλει να κάνει το παιδί της να ξεπεράση τον ίδιο τον εαυτό του. Κι' εδώ βρίσκεται το λάθος της, λάθος που εγγίζει τα όρια του εγκλήματος.

"Το παιδί, έγραψε ο Γάλλος παιδαγωγός Σαν-Μαρτέν, είναι ένας ζωντανός οργανισμός, όπως κάθε άλλος. "Η εξέλιξι του ακολουθεί, λοιπόν, ένα φυσιολογικό ρυθμό, που πρέπει να τον σεβάσαστε. Κάθε ποσοπάθεια να επιταχύνωμε αυτό το ρυθμό, άσχετα εις βάρος του. Το ίδιο συμβαίνει στα φυτά, που τα παραφορτώνωμε με λιπάσματα. Για ένα διάστημα παρουσιάζουν εκπληκτική ανάπτυξι, και απόδιδουν καρπούς καλύτερους και μεγαλύτερους από τα άλλα, που τρέφονται κανονικά. "Επειτα από λίγο καιρό, όμως, μαραίνονται και γίνονται άτροφικά, για το λόγο, ότι εξήγητησαν πρόωρα όλες τις δυνατότητές τους. Κανένα πλάσμα δε θα μπορέση πια να τα ξαναζωντανέψη. Είναι όριστικά καταδικασμένα.

Κάτι παρόμοιο γίνεται και με τις άγελάδες ή τα κοτόπουλα, που οι κτηνοτρόφοι τους παρέχουν ειδικές τροφές, για να δίνουν περισσότερο γάλα ή να παχύνουν. Και τα ζώα αυτά έπισης, αφού φτάσουν στο μέγιστο της απόδοσής τους, εξασθενίζουν και κατανοούν εύχρηστα.

«Αλλά το παιδί δεν είναι ένα φυτό ή ένα ζώο, στο όποιο μάς επιτρέπει να κάνωμε πειράματα—συνεχίζε. Το ρυθμό της ανάπτυξέως τους τον καθορίζει η ίδια η φύσι. Αυτός ο ρυθμός εξαρτάται από τις δυνατότητες, που κλείνει μέσα του το παιδί, δυνατότητες σωματικές και διανοητικές. Αυτές τις δυνατότητες μπορούμε και όφείλωμε να τις αναπτύξωμε και να τις αξιοποιήσωμε. "Αλλά, κάθε φορά, που προσπαθώμε να τις ξεπεράσωμε, παραβιάζωμε τον κανονικό ρυθμό της ανάπτυξέως του παιδιού και προκαλώμε άληθινή άναστασία στον οργανισμό του».

"Η εξυπνάδα του παιδιού πρέπει να καλλιεργηθή και υπάρχουν πολλοί "ρόποι γι' αυτό. "Αλλά, οι υπερβολές

πως εάστερα. Τι σκέπτεται να κάνει; Γιατί δε σου κάνει την επίσημη του πρόταση, ν' αναγγείλουμε τους αρραβώνες, να κανονιστεί η θέσι σου;

— Δεν ξέρω.
— Όλοι κουτσομπολεύουν το ειδύλλιο σας.
— Το ξέρω.
— Γι' αυτό λοιπόν, μίλησέ του με θάρρος. Τι περιμένει;

— Ίσως, να τακτοποιήσει τη δουλειά του.
— Αυτό μπορεί ν' αογήσει. Πρέπει να υιοθετήσει οριστικά στην Αθήνα. Αλλάζει, τί κάθεται πια και παραθερίζει; Δε θα ήταν καλύτερο να πάει στην Αθήνα να στρώσει τη δουλειά του, για να παντρευτεί μια ώρα αργότερα; Αν και, αφού είναι τόσο πλούσιος, δεν έχει καμιά σχέση με γάμο; Σας με τη δουλειά του. Θα μπορούσατε μια χαρά να παντρευτείτε, και να σ' έπεισε κι' εμένα στην Αίγυπτο λίγο καιρό... Πάντως πρέπει να του μιλήσεις. Μ' έζηπνάδα, φυσικά, και με άξιο-πρέπεια.

ΡΟΔΙΝΑ ΣΧΕΔΙΑ

Πώς τούφερε την κομμένη; Κι' η ίδια δε θα μπορούσε να πη. Πάντως, κατά κάποιο τρόπο η συζήτηση γινόταν όπως την ποδοσε η Ψυχή της.

— Τώρα, στις αρχές του Σεπτεμβρίου θα πάω στην Αθήνα. Θα πάω να μείνω εκεί για καμιά δεκαπενταριά μέρες. Όποτε να γυρίσετε και σεις, θάχω τακτοποιήσει τη δουλειά κι' αμέσως θ' αναγγείλουμε τους αρραβώνες.
— Δε θα μπορούσαμε... δε θα μπορούσαμε να τους αναγγείλουμε από τώρα κιόλας; ρώτησε η Νεράιδα γροπτά.

— Κι' αυτό γίνεται. της αποκρίθηκε με κάποιο δισταγμό. Αλλά, άκουσε αγάπη μου... Φοβάμαι μήπως η φασαρία των αρραβώνων με απασχολήσει. Το καλύτερο είναι ακριβώς το αντίθετο: Να επιπείσω την αναχώρησή μου για την Αθήνα, να πάω να κανονίσω το ζήτημα του υποκαταστήματος.

— Έχεις συγκεκριμένα σχέδια; τον ρώτησε.

— Πώς δεν έχω; Τι κάνω που πηγαίνω να εργαστώ στην Αθήνα; Όλα είναι έτοιμα. Το καταστατικό πρέπει να υπογράψω και αμέσως θα νοικιάσουμε ένα μέγαρο.
— Δεν είναι τόσο εύκολο, του είπε με πόθο.

— Έκανε αυτός μια άοριστη κίνηση.

— Όλα είναι εύκολα, όταν υπάρχει το χρήμα. Όλα ανεξαιρέτως είναι εύκολα!

— Και πόσες ημέρες λογαριάζεις πως θα χρειαστείς για όλα; — Σου είπα. Έως τα μέσα Σεπτεμβρίου θα είναι όλα έτοιμα.
— Και θ' αρχίσω αμέσως η λειτουργία του καταστήματος;...

— Όταν τα τακτοποιήσω όλα θα κάνω ένα ταξίδι στην Αίγυπτο για να ενημερώσω τον πατέρα μου. Κι' έπειτα θα φέρουμε μαζί για τα εγκαίνια...

— Την κούταξε με τα μαργιόλικα μάτια του, που της αναστάτωναν την ψυχή και πρόσθεσε:

— Και για τους γάμους μας; — Έγινε το ξανθομάλλο κεφάλι της στον άνω του:

— Όταν παντρευτούμε θα φιλάς τ' άλλα τα κορίτσια; τον ρώτησε παιχνιδιάρικα.

— Τώρα που βρίσκονται στην αγκαλιά του δεν πονούσε πια στη θύμηση εκείνης της σκηνής.

— Της σκέπασε το πρόσωπο με φιλά.

— Όταν παντρευτούμε, όλα θα σβύσουν για μένα. Και τώρα όμως, πρέπει να πιστέψω, ότι έχω υπαρκτές μόνο για μένα.

— Ψέματα!

— Θα το δής. Θα το δής. Πάντως, είσαι ευχαριστήσιμη όπως τα κανονισαμε;

— Είμαι ευτυχισμένη.

— Θα φύγω λοιπόν μεθούριο. Η και αύριο. Τι κάνω κι' εδω που κάθομαι; Θα φύγω αύριο.

— Και πόσες μέρες δε θα σε ξαναδώ;

— Καμιά δεκαπενταριά!

— Τον έσφιξε άπάνω της με λατρεία.

— Όχι... Θέλω να ξαναρθώ!

— Καλά, έκανε αυτός γελαστός. Κάποτε θα ξεκαλώ. Θάρθω και θα σου κάνω έκπληξη. Συμφωνοί;

— Ναί.

— Πρόσχεσε όμως. Θάρθω εκεί που δεν το περιμένεις και θα σε τσακώσω κι' εμένα καμιά φορά να φιλιέσαι.

— Με ποιάν; γέλασε η κοπέλλα.

— Με τον κύριο Γεράσιμο Βερικιώτη.

— Ξεκαρδίστηκε η Ναυσικά στα γέλια.

— Η τον άφινεις για τη Θά- λεια;

— Σάπια! τον μάλλωσε. Αυτό έλειπε, να σκεφθώ πως η αδελφή μου είναι δυνατόν...

— Γιατί; Είναι πλούσιος, επι- δλητικός...

— Μ' ένοχλει μόνο να σκέπ- τωμαι ένα τέτοιο πράγμα.

— Η Θάλεια όμως είναι πολύ προσγειωμένη.

— Σήκωσε η Νεράιδα το κεφάλι της.

— Δεν ξέρω τί θα κάνει αν ήταν ένα κορίτσι πάμπλουτο, άπλοκο. Έτσι όμως που είναι, πρέπει να της σκεφθεί ο Θεός τις φρένες για να σκεφθεί σοβαρά το Γεράσιμο Βερικιώτη.

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ ΙΡΑΣ

Την άλλη μέρα έφυγε ο Πέτρος από το νησί.

— Πόσες ημέρες θα λείψεις; τον ρώτησε πάλι η Ναυσικά, την ώρα που τον αποχαιρετούσε με μάτια βουρκωμένα.

— Δεν ξέρω, της αποκρίθηκε τσαχνίτικα. Έξαρτάται. Πόσο θα βαρύνω μακριά σου...

— Τό φιλι που της έδωσε την άναστατώσε όπως πάντα. Το φιλι αυτό ήταν όλη εκείνη την ημέρα η μόνη της παρηγορία. Το βράδυ όμως, δεν είχε πια καμιά για μελαγχολίες. Η μητέρα της κεραυνοβολήσε τις δύο της κόρες με τα νέα:

— Αύριο θ' αναγγείλουμε τους αρραβώνες μας.

— Η Θάλεια χάσθηκε, η Ναυσικά ένοιωσε ένα βούλιαγμα στην καρδιά της.

— Τ' αποφάσισες, μαμά;

— Με μάγουλα ξανναμένα, με μάτια άστραφτερά, φώναξε η μητέρα:

— Ναί, πήρα την απόφαση. Αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να τραβάνε.

— Μαμά... είσαι σίγουρη πως πρόκειται για ένα πρόσωπο σοβαρό; Τι ξέρεις κι' αυτόν;

— Την κούταξε η μάνα παραξενημένη.

— Το πρόσωπό της κόκκινε.

— Την ίδια ερώτηση μπορούσα να σου κάνω κι' εγώ, παιδί μου. Τι ξέρεις εσύ για τον Πέτρο Νίκα;

— Η ερώτηση αυτή αποστόμωσε την κοπέλλα.

— Βλέπεις; γέλασε η Θάλεια. Είσαστε κατά βάθος στον αυτό παρανομαστή.

— Μαμά, πρόφερε η Νεράιδα με ύφος δυστυχισμένο. Δε θέλω να φανταστώ ότι δε θα ήμουν ευτυχισμένη για την ευτυχία σου. Αλλά θα έχω τύψεις μια μέρα, αν δε σου πω ότι... ότι μου φαίνεται πολύ παράξενος αυτός ο άνθρωπος.

— Η ιδέα σου! αποκρίθηκε η "Ιρα ζήρωά, και τα μάτια της σπί- θισαν με νεανική χαρά.

— Έπειτα πρόσθεσε, με το ίδιο ευτυχισμένο ύφος:

— Εγώ ξέρω ότι ήταν απαραί- τητο να παντρευτώ...

— Θάρπρεπε να τ' έχεις κάνει κιόλας πρό πολλού, πλειοδότησε η Θάλεια.

— Όταν ήμασταν μικρές, Κούνησε η μητέρα το κεφάλι.

— Τότε φοβόμουν. Φοβόμουν για σ' εσένα... και να σ' εγώ την α-

λθήσει; Κάθε άντρας δεν παίρνει ευχαρίστως μια γυναίκα με δυο μικρά κορίτσια.

— Με δυο μεγάλα κορίτσια όμως;

— Τό πράγμα διαφέρει. Τώρα ο Διονύσης σ' εβλέπει διαφορε-

μεγάλως, βλέπει ότι έχετε επιτυ- χίες. Δε βλέπει στο νου του πως είναι δυνατόν να μείνετε εις βά- ρος του. Αν ήσασταν δυο παι-

διά ακόμη, θα συλλογιζόταν ίσως την ευθύνη.

— Είναι κι' αυτό μια άποψη, είπε σοβαρά η Θάλεια.

— Έτσι τον ψυχολογώ εγώ τουλάχιστον. Κανένας άντρας δε φορτώνεται ευχαρίστως μια όλο- κληρη οικογένεια.

— Μαμά, έκανες πολύ καλά, είπε η Θάλεια χρονομένη. Κι' ε-

σύ, Νεράιδα δεν έχεις λόγο να τ' α- βλέπεις μαύρα.

— Όχι, αποκρίθηκε η μικρή συλλογισμένη. Κι' εγώ βρίσκω α- δικαιολογητούς τους φόβους μου.

— Τότε κράτα τους για τον

εαυτό σου, είπε κάπως κοφτά η μάνα.

— Και την άλλη μέρα το ξενοδο- χείο βούιξε για τους αρραβώνες της χήρας Δειλινού με τον Διονύ- ση Κέντα.

— Όλοι ξεσηκώθηκαν, το ξενοδοχείο πήρε δυι γιορτερή. Ο γαμπρός ήταν ο μόνος που δεν άλλαξε το σοβαρό, κάπως κρύο του ύφους. Δεχόταν τα συγχαρητή- ρια εξ' ίσου αψογα και τυπικά ό- πως θα δεχόταν — κομψά η ώρα συλλυπητήρια.

— Αυτό το σχόλιο έκανε η κυρία Πικίου.

— Δεν τον χωνεύω! Έλεγε και ξανάλεγε στην παρέα της. Για κούταξε τον! Μίλησε με την τύ- χη του. Παίρνει μια όμορφη γυ- ναίκα...

— Και πλούσια

— Εκεί είχε πάλι τις αντιρρήσεις της η κουτσομπολέ.

— Όσο κι' αυτό... έχω τις επι- φυλάξεις μου...

— Λες να κάνω ένα καλό εμπό- ριο ή χήρα; τη ρώτησε κάποια άλλη κυρία.

— Μάλλον. Έγώ έτσι τ' βλέ- πω τα πράγματα. Γιατί δε μπο- ρώ να παραδεχθώ ότι αυτή η όλο- ζώντανη γυναίκα βρίσκει ευχαρί- στησι μ' έναν άντρα έτσι κρύο και κλειστό...

— Σταθήτε, ψιθύρισε κάποιος.

— Αν φανταστούμε πως πραγματι- κά τ' οικονομικά της δεν πάνε καλά, τότε έκανε πραγματικά μια σπουδαία επιχείρησι η κυρία Δειλινού.

— Υπό την προϋπόθεσι ότι τ' δικό του τα οικονομικά είναι τ' τάξει! συμπλήρωσε η κυρία Πι-

κίου, και τα ματάκια της σπίθι- σαν πίσω από τις ζώρες τους.

— Η συντροφιά της επαναστά- τησης.

— Ε, όχι δα και ίσαμε αυτού!

— Αν μπλοφόρη αυτή, δεν έπεται ότι πρέπει να μπλοφόρη κι' α-

— Γιατί όχι; Ποιός μ' εγγυά-

— Μά... το σύνολό του... ο τρό-

— Ένα ειρωνικό χαμόγελο παι-

— Σήμερα λογαριάζετε: Τέ-

— Πάντως τί μ' ενοιάζει εμάς;

— Τέτατες κάποιος.

— Η κυρία Πικίου πλειοδότησε.

— Τι μ' ενοιάζει; Ανήλικοι

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

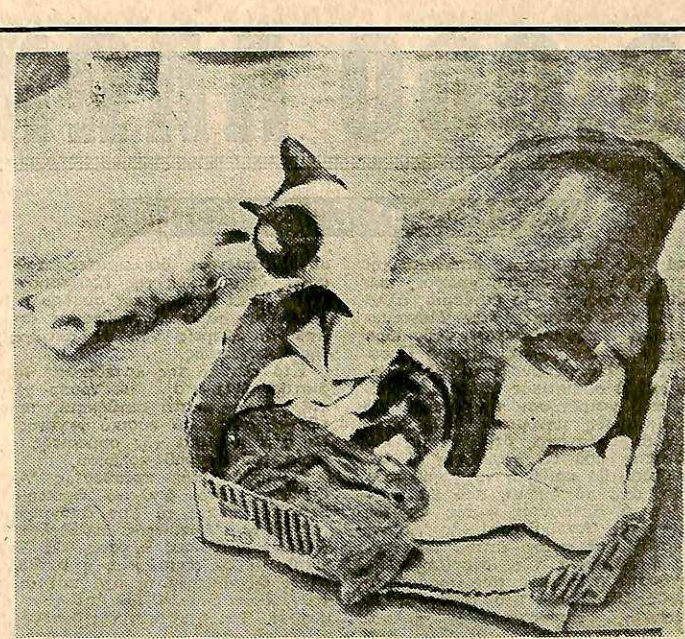
— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

— Ας ανοίξουν τα μάτια τους τέ-

ΥΠΟΘΕΤΗΣΕ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙΑ

Η Μίλκα, μια ώραία γάτα του Σιάμ, που ανήκει στην Ιταλίδα κ. Τζουλιάν, έρχοταν τρία γατάκια. Λίγες μέρες πριν, στο ίδιο σπίτι, μια κουνέλα είχε γεννήσει τρία κουνελάκια, αρρώστησε όμως και τ' άφησε ορφανά. Αυτομάτως τα νεογέννητα κουνελάκια περιήλθαν σε τραγική θέσι, αλλά ευτυχώς γι' αυτά η Μίλκα έδειξε μια άσυνήθιστη καλωσύνη και τα υιοθέτησε. Έτσι γατάκια και κουνελάκια μεγαλώνουν τώρα μαζί, χωρίς στη Μίλκα, που δεν κάνει καμιά διάκρισι και δείχνει και για τα εξη νεογέννητα την ίδια μητρική στοργή.

παιχνίδι! πρόφερε αναστενάζον-

— Μάξιφαν αμέσως, πρόθυμα, τα

— Όλοι σχεδόν έπαιζαν

— Τί θέλεις να συμβάλω;

— Δεν ξέρω... μου φαίνεται

— Γέλασε η μάνα νευρικά.

— Έχεις τέτοια προδιάθεσι,

— Όχι, μαμά, είπε κι' η Θά-

— Κι' εμένα μου φαίνεται κά-

— Πάλι γέλασε η μάνα.

— Κι' οι δύο σας με βλέπετε

— Νομίζετε πως έπειδή αρραβωνιά-

— Κάποτε η αρραβωνιασμένη

— Τί είχε αλλάξει από προχθε-

— Είναι ο αρραβώνας της μη-

— Θάλεια. 'Ο έρωτευμένος σου

— Γέλοσες η Θάλεια, αλλά πα-

— Ίσως να είναι εγωισμός. Τίπο-

— Έχω μια ελπίδα, γιατί θέλω

— Ίσως να είναι εγωισμός. Τίπο-

— Έχω μια ελπίδα, γιατί θέλω

— Ίσως να είναι εγωισμός. Τίπο-

— Έχω μια ελπίδα, γιατί θέλω

— Ίσως να είναι εγωισμός. Τίπο-

— Έχω μια ελπίδα, γιατί θέλω

— Ίσως να είναι εγωισμός. Τίπο-

— Έχω μια ελπίδα, γιατί θέλω

— Ίσως να είναι εγωισμός. Τίπο-

ση, σ' όν άπίθανο αυτό έρωτευ-

— Κύριε Βερικιώτη... με κατα-

— Δεν ξέρω, δεν το είχα βάλει

— Πρέπει να το συζητή-

— Να το σκεφθώ, βέβαια,

— Όχι βέβαια νείατα και όμορφα.

— Είμαι πρόθυμος

— Όμορφα, δώδεκα διαμερί-

— Η "Ιρα γούρλωσε τα μάτια

— Δώδεκα διαμερίσματα;

— Μάλιστα. Είναι σ' όνομά

— Είμαι πρόθυμος να κάνω

— Κι' είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

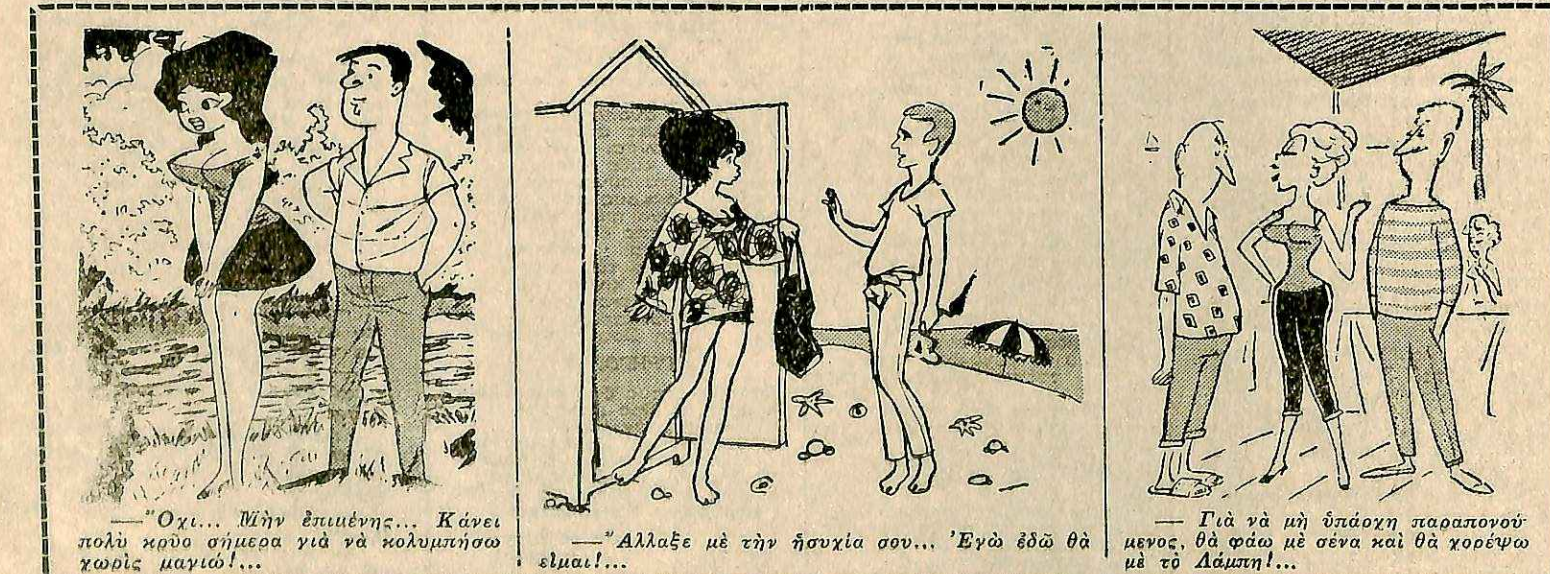
— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Είμαι πρόθυμος, συνέχι-

— Όχι... Μην επιμένεις... Κάνει

— Αλλάξε με την ήσυχία σου... Έγώ εδω θα

— Για να μη διάοχη παραπονο-

— Δέν έχω όρεξι για άλλο

A black and white portrait of a man with a full beard and mustache, wearing a dark, high-collared garment and a large, ornate medallion hanging from a chain. He is holding a small object in his right hand. The image is framed by a decorative border.

Και οι 4 έφατ'ακόσιον διπλωματικοί
 παρατηρηταί και δημοσιογράφοι, που
 κινούναι γύρω απ' το συνέδριο, άλλα
 και οι πρωτενοούμενες τών Μεγάλων
 Δυνάμεων, που παρακολουθούν όρη
 μέ την ώρα την εξέλιξη του, ο Πρόε-
 δρος τών "Ηνωμένων Πολιτειών Κέν-
 νεντι και ο οσβιετικός ηγέτης Κρούσ-
 τοεφ, που χαίρετόσαν την Ενωρίη του
 μέ ένθουσιώδη μνήματα, όλοι γνω-
 ρίζουν ασφαλέστατα, ότι απ' τίς κα-
 τεύθυνσεις, που θα χαράσσον οι 4-
 δέουοντες, θα κριθή η τύχη του με-
 λοντος, από το όρονο, που θα κά-
 λουθήν ο άπεστος αύτός ο "Αριστο-
 κρυστός της οικίας και της "Ασίας,
 που θα καθή γιά ποιόν τελικά θα χτυ-
 πήν η καύπνια της Ιστορίας.

Μπροστά στις τεράστιες προσπάθειες
 διενόητων δράσεων, που άνοιγουν οι
 4 δέουοντες, μπροστά στον κολοσ-
 σισμό άνεκμετάλητου πλούτου που
 πρέτες ύλες, που έκπρωσώπον οι γα-

Ἀριστερά: Ὁ ἡγέτης τῆς
Ἀφρική, Νκρούμαχ. Μέσον:
τὸν ἐναρκτήριο λόγο τῆς διασκέ-
τῆς τῶν Βασιλέων»

συγκροτημένων διπλωμάτων του κό-
μου, θεωρητικής της εξωτερικής πο-
λιτικής και προσωπικών συμβουλών
προς Κέννεντυ, παρακολουθούσε με αγωνία
από το θεωρείο του τις αντιδράσεις
της διασκεψέως.

Στο σύνολο της κατεβίκασε τη σο-
βιετική ενέργεια, με τρόπο χλιαρό
και μάλλον «κατά συνήθειαν», τοποθε-
τώντας αυτήν στα φυσικά γεγονότα, μέ-
σα στα πλαίσια της σφημερινής εντά-
σεως του ψυχρού πολέμου.

Ο σοβιετικός πρέσβευτής 'Αλεξέϊ
Γέμπσε, στο διπλανό διπλωματικό
θεωρείο, ήλπιε το ίδιο, απόφοιτη-
νός με των 'Αμερικανών σπουδαστών,
ελλά, ο Γέμπσε, ο οποίος, ο 'Αμερι-
κανό θέλουν συμφωνήσει η συνομιλιώ-
ντας. Ο άδελφωτος, ό,τι και αν κά-
νουν, τους έκεννυφούν και τους άνη-
σχυούν. Καί η πορεία της διασκεψέως,
παρά τις όρισμένες ικανοποιήσεις που
τους πρόσέφερε, στο σύνολο της, όχι

ὁ νέου κράτους τῶν μαύρων σὴν
ὁ στρατάρχης Τίτο, διαβάζοντας
αὐτοῦ. Δ ε ξ ι ά : Ὁ «Βασιλεὺς
Χαϊλέ Σελασιέ.

τερη ακόμα αποικιακή δύναμι, και της Γαλλίας, που γενικότεροι διεθνείς λόγοι την εμποδίζουν αυτή τη στιγμή να ολοκληρώσει το έργο της χειραφετήσεως όλων των πρώην αποικιών της.

Παράδοξο, δούλληπτο θέαμα, στην
αίθουσα της διασκέψεως, στο σαλόνι
των διπλωματών, στα γαρεφιά και
στος διαδρόμους. Σε μια γωνιά, φο-
ρώντας άσπρες κελεμπίες και τουρ-
μπανιά, βραχά βραχιόλια, περιδέραια
κι πολύτιμα δαχτυλίδια, τρεις «ά-
νοιγτες» των άδευμέτων συζητούν.

Είναι οι αντιπρόσωποι της Ύμενης, με έπιθετικούς που πρίγκηποι Σειφούλ Ισλάμ "Ελ Χασσάν, που με ύφος γεμάτο καλώςσύνη, λίγο απλοϊκό και αβέβαιο, τινάζοντας τα πλαστικά μανίκια της υπέρυθρης δαμάσκαλης κλεμμένης, συζητάει με ύφος υποστηρικτικό. Παράξενη εικόνα, που θυμίζει μεσανατολικό παζάρι ή παλιά σκονισμένη χαλκογραφία, που εφινικά ζωντανεύει, μέσα στην καρδιά της πυρηνικής εποχής μας.

Καί θταν, λίγο αργότερα, άπριγ-
κηας ανέθηκε στο βήμα, άρχισε το
λόγο του με μιά άτελείωτη προσηχή
πρώς τόν Παντοδύναμο. Ό άντιπρό-
σωπος μιάς χώρας με δούλους, χαρέ-
μια και λαμπρές πετρελαίον, μιλεί
ένά άπέναντί του κάθετα ό Τίτο, χα-
μογελαστός και μεγαλοπρεπής, μ' ένα
κοστούμι, μπλε-ρούα, πρώην στρατιώ-
της στό μέτωπο της ρωσικής έπανα-
στάσεως και τώρα αρετικής στρα-
τάρχης, άρχηγός μιάς σοσιαλιστικής
χώρας.

Στο σάλονι των διπλωματών, με την αθενική επίπλωση Λουδοβίκου 14ου, Έχει καταφέρει, μάλλον επιφοιτακτικός, ο βασιλεύς του Μαρκόκου Λαζάν 11 — νεαρός μονάρχης, ντυμένος πολύ «αίσι» και πολύ αντιπροσωπεύει τη νεώτατη αραβική γενιά — με τον Πρόεδρο της Ήνωμένης Αραβικής Δημοκρατίας — της παλιάς Αιγύπτου — το Νασσέρ, υπερδυναμικό, αδηφάγο, πολύ ευχαριστημένο απ' τον έαυτού του, ήρωα του πιο φλογενού αραβικού έθνικισμού.

Ο διάλογός τους είναι θερμός, ενώ στην αίθουσα μπαίνει ο Πρόεδρος της Τυνησίας Μπουργκίμπα, θανάσιμος εχθρός του Νασσέρ μέχρι χτές και νεοφάσιτος σύμμαχος σήμερα, μετά την περιπέτεια της Μπιζέρτας.

Ἡ ὧρα τοῦ τρίγωνο τῶν ἀδελφεύτων, ὁ θεοκρατικός νεαρός βασιλιάς μετὰ τὰ ἀπέρριπτα πλοῦτη, ὁ ἐπαναστάτης τῶν ὑποαπεικονιζομένων Ἀράβων, καὶ ὁ ἡγεῖς, ποὺ παίζοντας μετὰ ἐπιμονῇ τὸ χαρτί τῆς Δύσεως, ὡδήγησε τὴ χώρα τοῦ σὺν ἀνεξαρτησία.

Στὴν ἀπέναντι γωνία τοῦ σαλονιοῦ,

Ὁ Πρόεδρος τῆς Αἰγύπτου Νασέρ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Τυνησίας Μπουργκίμπα στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων: Χθεςῖνοι ἀντίπαλοι, σημερινοὶ σύμμαχοι. Ὡς πότε;

τῶν ἀδεσμεύτων στὸ Βελιγράδι

Ἡ Κα Τίτο, σύζυγος τοῦ Γιουγκοσλάβου ἡγέτου, ὑποδέχεται τὴν Πρωθυπουργό τῆς Κεϋλάνης Σιριμάβο Μπανταραναίκε. Οἱ ἀδελφεοὶ διαθέτουν τὴ μόνη «πρωθυπουργίνα» τῆς ὤφηλιου.

δ. Νοῦ, Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας
τῆς Βιρμανίας, πιστός τοῦ βουδδισ-
μοῦ, ἔχει συγκεντρωθῇ σὲ μιὰ ἐσω-
τερικὴ νηδύνα, μέσα στὰ κύματα τῆς
ἁγίας αὐτῆς ἐποχῆς.

«Αλλά τα μαγνήματα της διασκευας αναγγέλλουν, ότι στο βήμα ανέβηκε ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, Αρχιεπίσκοπος Μακάριος. Όλοι σπεύδουν στη μεγάλη αίθουσα των συνεδριάσεων, γιατί και το κύρος του Μακαρίου είναι περαστικό, αλλά και γιατί, όπως δήλωσε ο Νεχρού για την Κύπρο, «ποτέ χώρα νεοσπευθυμενόμενη δεν καταρρώσκει να αποβεί τόσο γρήγορα τη σταθερότητα της και την ανεξαρτησία της σκέυος της».

Και, σὲ πείσμα τῶν τουρκικῶν καὶ βρετανικῶν ἀντίδρασεων καὶ δολοπλοκῶν, σὲ πείσμα μίας παρασκαφῆς διελκυστίνδας, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξη, ὅτι ἡ νεαρὴ Δημοκρατία εἶναι τυφλὸ ἐξάρτημα τῆς μίας ἡ ἄλλης πρωτεύουσας ἡ Κύπρου, μὲ τὸ Μακάριο στὸ Βελιγράδι, ἐπεβλήθη σὲν ἀνεξάρτητα διεθνῆ παράγων, ἐπικυρώνοντας ἑμπράτεια τὴν ἀδέσμευτη πολιτικὴ τῆς γρομμῆ.

Και, όταν την Κυριακή, ο Έλληνας Αρχιεπίσκοπος Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας, μεγαλοπρεπώς και απέρριπτος, λειτούργησε στον ορθόδοξο καθεδρικό ναό του Βελιγρα-

δίου, οἱ παριστάμενοι Σέρβοι καὶ Ἑλ-
ληνες, εἶχαν τὴν ἐντύπωσι, ὅτι συνε-
χίζεται ἡ παλαιὰ Ἑλληνοβόδοξη πα-
ράδοσι, ζυωμένη μετ' ἐθνικῆς ἀπελευ-
θερωτικῆς ἀνατάσεως καὶ μετ' ἀπόκο-
σμοῦ θρησκευτικῶν δραματισμῶν.

Ἡ δουρική, ἀντάναχτη κολώνα τῆς διασκέπης, ὁ ἐμπνευστής, ὁ ἐγχαύστης ἐκπρόσωπος, τῆς πύλης τῆς πνεύμας πολιτικῆς σκέψης, εἶνα· ἡ λαμπροσύνη τοῦ ὀνόματος, ἡ πηγή τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς οὐρανοῦ ἐκείνου κολλοῦ τοῦ τερασίου καὶ ἐκκεντρωμένου, ἀλλὰ καὶ τῆς πρώτης γενιάς, τῆς ἀντίστοιχου ἀνύστα, ποὺ συνδεόσαστο τὴν πύλιν βαθεῖα μύσφωτα, μὲ τὴν πύλιν ὑπερόχῃ ἐφεσ, θυσίας. Σοφῶς, ἐκλεπτυσμένῳ πρῶτον διανοουμένῳ, μακρὰ λεπτὰ δάχτυλα ποὺ κινεῖνται λίγο γεωρικά ὅταν μιλήσῃ, ἐλαφρὰ μελαγχολικός, ὁ Ἰνδὸς πῆγης χαρακτὴρ βασικῶς νοσηθεύει τὴν ἀντισημειω-

«Ο λόγος του συνεκλήθη, η περιπέτεια σκηναίχια του δράσι δημιουργήσασθαι, ορισμένες επιφυλάξεις, αλλά τα βασικά του συμπεράσματα, έγιναν αποδεκτά. Βέβαια, το αντίστοιχο από πνεύμα είναι για τους αδέσμευτους ελληνοθηρηκεία, που μπροστά της όλα υποχωρούν. Άκου, τα κοινωνικοπολιτικά προβλήματα, τους υποαναπτύκτονται είναι μία μόνιμη πληγή πάνω στο έθνικό τους σώμα. Άλλα δεν είναι μόνο αυτά. Ενώ ο πυρηνικός ανταγωνισμός των δύο υπερσυντρεφόμενων, απειλεί θανάτωση την ανθρωπότητα και ενώ στο Βερολίνο διτηρούν οι κλαγγές των όπλων, θα αποβούμε για τους αδέσμευτους οφθαλμοσκοπική πολιτική ή μη αντιμετώπιση της δραματικής αυτής κατάστασης. Και, ενώ όλοι είναι πατασάδες, έπειτα από μία περίοδο άγριου προσηγομένου δέσποτος, οι καυτερά αυτά θέματα, θα γίνουν φάσμονα, είναι έπαιδα, του παγκόσμιου αυτό κοινόβουλου που λέγεται 'Ηνωμένα Έθνη, τότε ο εικοσπέντε πέντε ψηφίο των αδέσμευτων, θα αποτελέσουν αποφασιστικό παράγοντα για τις τελικές αποφάσεις, που θα λησθηθούν».

Οι δάσμευτοι, βέβαια, συχνά δι-
νουν την εντύπωση — ηερικοί τουλά-
χιστον απ' αυτούς — ότι είναι αά-
σπηροι πρὸς τὴν Ἄσιν καὶ ποὺ ἐπιέ-
χεται πρὸς τὴν Ἀνατολήν, Ἄλλα ὥρι-
σμένοι κύκλοι θέλουν νὰ ἐκχυνθοῦν —
δὲν τοὺς συμφέρει νὰ θυμούνται, —
ὅτι οἱ καινούριοι αὐτοὶ λαοί, μέχρι
χρῆς, ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχίαν
ὀρισμένων δυτικῶν δυνάμεων καὶ δι-
ὸ πολιτικός τους ὀρίζοντας σκιαζόταν
μόνιμα ἀπὸ τοὺς μεγάλους προστά-
τες τους.

Οἱ σημαῖες τῶν εἰκοσιπέντε κρα-
τῶν κατέθηκαν ἀπὸ τοὺς ἰστούς τοὺς

An aerial photograph of the University of California, Berkeley campus. The central focus is the main building complex, which includes the Sather Gate and the Sather Tower. The campus is surrounded by dense urban development and greenery. The image is in black and white and has a grainy, historical quality.

Τὸ Βελιγράδι – συμβολικὴ πρωτεύουσα τῶν ἄδερμεύτων – μὲ τὸ μέγαρο τοῦ γιουγκοσλαβικοῦ Κοινοβουλίου, ὅπου συνήλθε ἡ διάσκεψη

και στο γιουγκοσλαβικό κοινοβούλιο
με το ρυθμό Ιταλικής 'Αναγεννήσεως
θα εγκατασταθούν πάλι οι αντιπρό-
σωποι της Λαϊκής 'Ομοσπονδιακής
Δημοκρατίας των λαών της Γιουγκο-
σλαβίας.

Πρωίτος ὁ Χαγίλ Σελασιέ, ὁ «βασιλεὺς τῶν βασιλείων» καὶ αὐτοκράτωρ τῆς Ἀθησσυλίας, μονήρης, μετὰ τὴν μικροὺν τοῦ γεγεῖνός καὶ τὸ πρόσωπο ρυτιδωμένο ὅπου τοὺς ἀγῶνες, παίζοντι

τὸ ἀεροπλάνο γιὰ τὸ ἀφρικανικὸ τοῦ βασιλείου. Καὶ τελευταῖος ὁ Μπέν Κεντά, νέος Πρόεδρος τῆς «Ἀλγερινῆς Κυβερνήσεως», μετ' ἑξῆς δασκάλου τῶν περιχώρων τοῦ Παρισιοῦ, σοβαρὸς λιτὸς, μετ' ἑξῆς ὄνειροπόλος.

Ὁ ἀγώνας τῶν ἀδέσμευτων συν-
 χίζεται. Ὁ ἀπέραντος «τρίτος κο-
 σμος» ὑψώνει τὸ ἀνάστημά του, ἀνά-
 μεσα στὰ δυὸ μεγάλα μπλόκ.

ΕΠ. ΜΕΤ.

ЕЛ. МЕТ.

Το πληκτόν του Λιχτενστάιν περιγράφεται πως είναι «ή μόνι γεωγραφική επαφή χώρα της Ευρώπης, που δεν έχει στρατό και που δεν έχει λάβει μέρος σε κανένα πόλεμο, εδώ κι' έναν αιώνα.

Να, όμως, που, ξαφνικά, ή θαυτοκρατορία του πλκτικού Φααγκί σκού' Ιοσφφ (αυτοκρατορία) με λιγώτερους από 15.000 κατοίκους) άρχισε να μικρό ψυχρό πόλεμο με δύο απ' τους τρεις γειτονές της: τη Γερμανία και την Αυστρία. «Ο τρίτος είναι ή 'Ελβετία, με την οποία ενώναται από το 1914. νομοματικός και τελειοτικός.

Αλλά αυτό το ψυχρό πόλεμο είναι ένα από όρεοι καταστροφικά στο 2ον πο' άφηκε προπλεχία στην οικονομία. Ομοσπονδία Ορειστών. Μετά το 1945, άσχημα, σε γεωγραφική ιδιοκτία - και πουλήθηκε στην Ομοσπονδία «Ορειστών του Λιχτενστάιν.

Έκτος από την αξία του το πλκτικό πλήρως περίπου 25.000 έλβετικά φράγκα, για να το ανακταίση. Άλλα, το 1961, ή Ομοσπονδία Ορειστών της Δυτικής Γερμανίας

Θωμάς τὸ καταφύγιο, δήλωσε πῶς ἐξακολουθεῖ νὰ τὸ θεωρῇ σὰν ἰδιοκτησίαν τῆς καὶ χήρης τῶν τῶν πατέρων. «Ἐπαφίεσθ' ὅπως ἀπὸ μᾶς ταρπόμενὰ καταστάσι, κ' ἀγοράσῃς τὸ σοσέ» μᾶς γὰρ ἔνα κομμάτι ψαλὶ, χειρωνακία πού δὲν ἔχ' ἑνα καθόλου ἐργενικὴ, προπάρσις μετὰ ὁρεβιτάν' εἶπε στους κατοικοὺς τοῦ Λιχτεστάιν. Ὁ μόνος τρόπος γὰρ νὰ ἐξελισθῇ, εἶναι νὰ μᾶς τὸ δώσῃς πάλι.

Ἡ ἀγανάκτησι, τῶν Γερμανῶν — ἐλικοκίον ἡ ψεύτικη — εἶναι τόσο μεγάλη, πού δὲν πρότειναν κἀν γὰ ἀπομειώσῃν τοὺς ὑπηκόους τοῦ Φραγκλίου Ἰωσήφ, ἐπιστρέφοντας τοὺς ὅσα ἐδωσαν γιὰ τὸ καταφύγιο.

Φυσικά, τὸ πρὶν κηπὶ τὸ δὲ ἀμφω-
νὴ καθόλου. Ὅχι μόνον ἐπιβάλλεται
τὴν καλὴν τὸν πιστὴν καὶ δὲν ἀναγνα-
ρίζει καμμίαν εὐθύναν, ἀλλὰ ἀρνείται
κατηγορηματικὰ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ «σα-
λὲς» ἐστὼ κι' ἂν τοῦ τὸ πληρώσουν.
Ἔτσι, λοιπόν, ἀρχισαν οἱ ἐξέθρο-
πράξεις μετὰ τῶν τριῶν κράτων.
Ἄλλὰ εἶναι ἀπὸ θάνατον νὰ ἐρῇ τὸ ζή-
τημα στὸν Ο.Η.Ε., γιὰ τὸν ἀπλό-
στοστο λόγο, ὅτι τὸ Λιχτενστάιν δὲν
εἶναι μέλος τοῦ...

— Ώς πότε θα βλέπαμε κρυφά, σαν τους κυνηγημένους; την ρώτησε.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΕΤΛΑΝΤ, ο πρώτος γραμματέας του "Θωόνος, ήταν ερωτευμένος. Άγαπούσε με πάθος αληθινά την "Αντζελα Μπόρνκι Βιέττι. Η πεντάμορφη αυτή "Ιταλίδα, ήταν ένα από τα βασικότερα γυναικεία στελέχη του Ιταλικού θιάσου, που διεύθυνε ο Γρηγόριος Καμπούρογλου, στο πασίγνωστο θέατρο του Μπουκουρά. Η αλήθεια είναι πως η "Αντζελα δε γύριζε καν να τον κυτάξει. "Ετσι, όταν ένα θράδυ μετά από την παράστασι της «Νόρμας», της έστειλε στο καμαρίνι της ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα, η νεαρή καλλιτέχνιδα αρνήθηκε να τα δεχτεί.

— Νά τα πιάς πίσω, είπε στο μικρό υπάλληλο που της τα έφερε. Δεν δέχομαι δώρα από άνω-άστους. Και για μένα, ο κύριος Βετλάντ είναι ένας άγνωστος.

Όταν έλαβε αυτή την απάντησι, μαζί με τα τριαντάφυλλα του, ο Βαυαρός δάγκωσε τα χείλη του κι έμεινε πολλή ώρα σιλολογισμένος. Μονομιάς όμως, σά να πήρε μια μεγάλη απόφασι, βγήκε στο δρόμο, χωθήκε σε μια σκοτεινή πόρδο κι έστησε το καρτέρι του. Την ίδια στιγμή, είδε την "Αντζελα να θγαίνει από το θέατρο και να μπαίνει σε μια άμαξα, που την περίμενε κάθε θράδυ, για να τη μεταφέρει στο σπίτι της. Ο Βετλάντ την άφησε να προχωρήσει κάμποσο. Κι άξαφνα βγήκε μπροστά της με ύψαιμένο το χέρι. Ο γέρο άμαξας κράτησε τα χαλινάρια του άλλου του. Χωρίς διαταγμό τότε, ο νεαρός έρωτευμένος άνοιξε την πόρτα του μοντιπου, πήδησε μέσα και κάθισε δίπλα στην καταπληκτική καλλιτέχνιδα.

— Συνέχισε το δρόμο σου! πρόσταξε τον άμαξά. Και μη σταθής, αν δε σου πω ενώ... Γυρίζοντας κατόπιν στην "Αντζελα, έβγαλε το σκληρό του καπέλλο.

— Ζητώ συγνώμη για την απρέπια μου, της είπε. "Επειδή όμως μου παραγγείλατε ότι σας είμαι άγνωστος, αποφάσισα να γνωριστούμε. Θά δεχτώ ευχαρίστως την έκρηξι του θυμού σας, έστω κι αν πρόκειται να χειροδοκήσετε εναντίον μου. Από ένα τόσο άβρτο χέρι σαν το δικό σας, δέχομαι και το πιο δραστικό δηλητήριο.

Η "Ιταλίδα τον κυττούσε σοδαρή. Της είχε κάνει θέβαια εντύπωσι η απροσδόκητη αυτή επίδραση. Η μέρα στο άμαξι της. "Ισως ακόμη και της είχε άρσει. Μά δεν ήθελε να δειλή άδυναμία. "Αλλ' αλάστε ο Βετλάντ δεν την ενδιέφερε διόλου. Κι έκτός απ' αυτό, είχε ακουστά πως ήταν άνθρωπος σκληρός, πως αντιπαθούσε τους "Ελληνες και τους διέβαλλε συχνά στο θαλαιά. "Αντίθετα δηλαδή απ' αυτή που άγαπούσε όλο τον κόσμο και ιδιαίτερα τον τόπο που τη φιλοενοούσε.

— Λοιπόν; έκανε ο Βαυαρός βλέποντας τη σιωπή της. Δεν σκοπεύετε ν' ανοίξετε το στόμα σας; Θά μείνετε σιωπηλή κι' αινιγματική, σαν τη Σφιγγία της μυθολογίας;

Η "Αντζελα χαμογέλασε ψυχρά.

— Νομίζω πως κράτησε αρκετά το άστείο σας, κύριε. Όπως βλέπετε, επιστρέφω στο σπίτι μου. Είμαι κουρασμένη και σας παρακαλώ να μ' αφήσετε να πάω ν' αναπαυθώ.

— Άστε με διώχνετε; Σας παρακαλώ μόνο να φύγετε.

— Και δεν πρόκειται να συνηθηθώμε άλλη φορά;

Η "Αντζελα κατάλαβε πως δε θά ξεμπερδευ

Ο Βαυαρός και η "Ιταλίδα

εύκολα μαζί του. Και για ν' απαλλαγί, έστω και προσωρινά από την παρουσία του, του έδωσε το χέρι της.

— Πηγαίνετε, τον παρακάλεσε. Και υπόσχομαι να σας δεχτώ κανένα θράδυ στο καμαρίνι μου. Τρελλός από χαρά, ο Βαυαρός φίλησε το προτεινόμενο χέρι και πρόσταξε τον άμαξά να σταματήσει.

— Μην ξεχνάτε την υπόσχεσί σας, της είπε πηδώντας έξω. Διαφορετικά θα σας τη θυμίσω εγώ. Το άμαξι στάθηκε μπρός σ' ένα παλιό αρχοντικό, στην αρχή της οδού "Αδριανού. Μόλις όμως η "Αντζελα μπήκε μέσα, την υποδέχτηκε ένας ψηλός φουσταναλοφόρος μ' ανοιχτή αγκαλιά.

Η "Ιταλίδα σφίχτηκε πάνω του και τον φίλησε πολλές φορές.

— Γιατί άργησες; τη ρώτησε ο ώριος "Ελληνας. Γιατί μ' άφησες να περιμένω τόσο ώρα; Η καλλιτέχνις τον κύταξε με τα έκφραστικά της μάτια.

— Έχω ώριμένες υποχρεώσεις που με κρατούν και μετά την παράστασι, απάντησε αποφεύγοντας να του μιλήσει για τον Βετλάντ. Σου υπόσχομαι όμως να μην ξενασυνθώ αυτό.

— Ώς πότε λοιπόν θα ζούμε έτσι; "Ως πότε θα βλέπαμε κρυφά, σαν τους κυνηγημένους; Τάχα είναι ντροπή η αγάπη μας;

— Σαν την αγάπη μας δεν υπάρχει δεύτερη στον κόσμο. Λάμπρος! ψιθύρισε εκείνη με ειλικρίνεια. Αφής την ύμωσ και δεν έβρεις τί σημαίνει τέχνη. Μέσα στην ψυχή μου, μονάχα εσύ κι' αυτή υπάρχεις. Φοβάμαι πως αν παντρευτούμε, θα σας χάσω και τους δύο.

Ο Λάμπρος πήρε τα χέρια της στα δικά του και τα χάιδευε τρυφερά.

— Είμαι ο πιο πλούσιος τσελιγκας στην "Αμφισα, της είπε. Τα καπάρια μου είναι άμετρητα κι' οι μισοί μου πολλοί. "Ελα μαζί μου να μείνης λίγο διάστημα εκεί. Κι' αν δε σου άρεση, αν θαρθεθής, θά σ' αφήσω να φύγης χωρίς να σου παραπονισθώ. "Εχω ημετέρι κι' αδελφή, που θά σ' αγαπήσουν όσο κι' εγώ. "Ετσι, κανείς δε θά σε παροξήνησιν, αν μείνουν πώς ήρδες στο χωριό μου.

Πραγματικά, ο Λάμπρος Λεβεντογιάννης δεν έλεγε ψέματα. Λάτρευε την "Αντζελα και την ήθελε γυναικά του. Την είχε γνωρίσει τυχαία ένα θράδυ—που είχε κατέβει στην "Αθήνα— στο σπίτι του βουλευτή Ι. Ζάρκου, που ήταν αδελφός του. Και από τη στιγμή εκείνη, ανέμενε στον "Ελληνα και την "Ιταλίδα, άναυτοχνης ένας δυνατός έρωτας. Ο Λάμπρος έβγαζε για την "Αμφισα, έμεινε εκεί κάμποσες μέρες και ξαναγύρισε στην πρωτεύουσα, αποφασισμένος να παντρευτεί την α.

γαπημένη του. Η νέα όμως αρνήθηκε επίμονα. Της ήταν αδύνατο να εγκαταλείψη το θέατρο, γιατί λάτρευε την τέχνη της, όσο και τον ίδιο. Το παλληκάρι θέβαια, που είχε περάσει σχεδόν ολόκληρη τη ζωή του στο θούνο, δε μπορούσε να καταλάβη την παράξενη αυτή άδυναμία της. Γι' αυτό και της παραπονιόταν διαρκώς, όπως ακριβώς και κελνη τη νύχτα, που πήγε και την επίσκεψτηκε κρυφά στο σπίτι της.

— Αφού επιμένεις, θάρθω, του είπε επί τέλους εκείνη. Μά όχι τώρα. Είμαι υποχρεωμένη να τραγουδώ κάθε θράδυ μπροστά στο κοινό. "Ετσι δε θά μπορούσα να σ' ευχαριστήσω άμέσως.

— Και πότε, λοιπόν, θά γίνι το θαύμα; — Το πολύ σ' ένα μήνα.

— Ο Λάμπρος άναστενάξε.

— Άς είναι. Θά κάνω υπομονή άλλον έναν μήνα. "Υστερα όμως θά...

Η "Αντζελα του έκοψε τη φράσι μ' ένα φιλή. Μή συνεχίσης, τον παρακάλεσε. Άγαπάς έναν άνθρωπο που θέσκει άρνια στο χωριό του; Αν νομίζεις όμως ότι σου μένει πιστός, γελίεσαι. Ο Λάμπρος Λεβεντογιάννης είναι άραβωνιασμένος με μίαν όμορφη παπαδοπούλα, την Κρινιώ του Καστρίτη.

Η "Αντζελα τον κύταξε ώχρη. — Πώς τα έμαδες όλ' αυτά; τον ρώτησε τα-ραχημένη. Ποιός σου τα είπε;

— Ο Βαυαρός άνασκήκωσε τους όμους.

— Ένας που αγαπάει αληθινά, τα μαθαίνει όλα, απάντησε. Το θράδυ που μπήκα στην άμαξά σου, δεν έφυγα άμέσως όταν χωρίσαμε. "Εμείνα

κρυμένος έξω από το σπίτι σου. Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, είδα να θγαίνει από μέσα ένας φουσταναλοφόρος. Τον παρακολούθησα τότε, τον είδα να πηγαίνει στο αρχοντικό του βουλευτή Ζάρκου κι' έτσι έβγαξα κι' εγώ βασικά ποιάς είναι. Την άλλη μέρα ο Λεβεντογιάννης είναι άραβωνιασμένος με την παπαδοπούλα.

— Άες ψέματα, κύριε Βετλάντ. Το λές για να με κάνης να πονέσω.

Ο γραμματέας του "Θωόνος χαμογέλασε πα-ράξενα.

— Με θεωρείς λοιπόν Ικανό για μια τόσο ταπεινή πράξι; ρώτησε. Είναι ποτέ δυνατόν να γοητεύε έσένα, μια πολιτισμένη, ένας κοινός χωριάτης;

Η νέα δεν άποκρίθηκε. Ο Βαυαρός κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε:

— "Ελα τότε να πάμε στην "Αμφισα. Σε δύο μέρες γίνετα εκεί μεγάλο πανηγύρι. Θά παρευρεθούν ο βασιλιάς κι' η βασίλισσα. "Ετσι θά διαπιστώσης την αλήθεια.

Η "Αντζελα Βιέττι δε μπόρεσε να κρατήσει στον πειρασμό. Και πήγε στην "Αμφισα μαζί με τον Βετλάντ και τους άλλους αούλικούς. Το ίδιο απόγευμα άπαρουσίτ του άνακτος και της βασίλισσης, ήρχισαν ο πανηγυρισμός. Καθ' ην στιγμήν όμως έχορευον οι νέοι και αι νεάνιδες η φιλοξενούμενη του Βετλάντ έκλεισε τους όφθαλμούς και έλιποθύησε, αντίληφθείσα τον Λαμπρινόν Λεβεντογιάννην να συνομιλή μετά της ώραιότητας και νεαρής θυγατρός του έφημερίς "Αθηνά στις 24 "Ιουλίου 1856. Η πραγματικότητα όμως ήταν άλλη. Ο Λάμπρος δε μιλούσε με την παπαδοπούλα, αλλά με την αδελφή του. Κι' αυτό το ήφερε ο Βετλάντ. Μά έκανε τον κούτο, για να εξάψη τη ζηλεια της "Αντζελας. Και τα κατάφερε μια χαρά.

Όταν έπειτα από μια όδομάδα ο Λάμπρος κατέθηκε στην "Αθήνα, για να πάρη την αγαπημένη του στην "Αμφισα, έρχε και το σπίτι της και το θέατρο κλειστά. Από τον εξάδελφό του τότε το βουλευτή έμαθε, ότι η "Αντζελα είχε άπληκτι με το Γεώργιο Βετλάντ κι' ότι μαζί του δημιουργούσε κάθε τόσο ένα σωρό σκάνδαλα. Το παλληκάρι πικράθηκε. Κι' άφού έγραψε ένα άσχαυρο επιστολήριο γράμμα στην "Ιταλίδα, ξαναγύρισε στο χωριό του.

Έξη μήνες άργότερα, ο βουλευτής Ζάρκος τον πάντρεσε με την Κρινιώ Καστρίτη, την παπαδοπούλα. Η "Αντζελα είχε θσούτη για πάντα από την ψυχή του.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ και ΣΙΑ

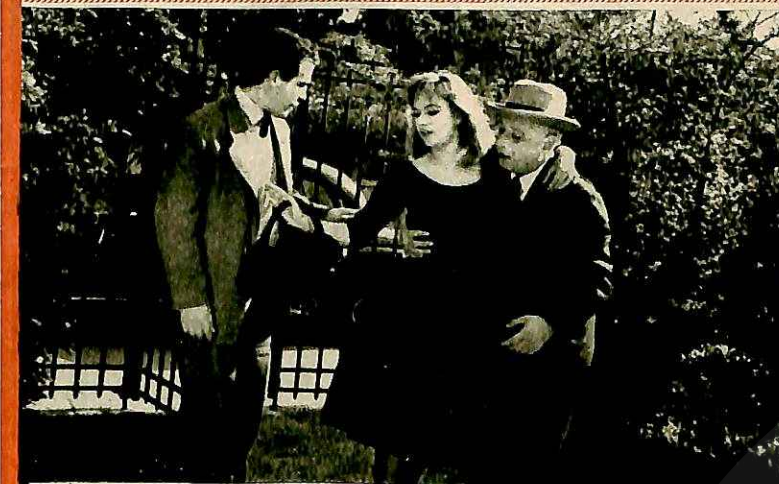
Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ

Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ

12ος ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η "Αλίκη, που μένει σε μια έσοικη βίλλα μαζί με μια παρδα από καλλιτέχνες προσλαμβάνεται στην έφημερίδα «Εσπερινά Νέα». Ο διευθυντής της αναθέτει μια μέρα να πάρη συνέντευξι από ένα ατομικό επιστήμονα που έρχεται την επομένη. Εκείνη όμως χάνει την

αφίξι του αεροπλάνου και γράφει μια φανταστική συνέντευξι. Φτάνει μάλιστα στο σημείο να καλέση τους δημοσιογράφους στη βίλλα και να τους παρουσιάση τον Νίτω ως ατομικό επιστήμονα. Μία μέρα όμως ο πραγματικός επιστήμων Φίλων Νικολαΐδης φτάνει στην "Αθήνα και η "Αλίκη βρίσκει ένα τρόπο για να τον απαγάγη...

Η "Αλίκη λέει στο σωφό να την πάη στο Ψυχικό, όπου βρίσκεται η βίλλα, στην οποία μένει. Όταν φτάνουν εκεί, κατεβαίνει και ενώ οι δύο άντρες σπεύδουν να την βοηθήσουν, εκείνη λέει στο σωφό, κλείνοντάς του συνηθιστά το μάτι: — Έσσύ μείνε εδώ... Θά με πάη ο κύριος.

— Την χτυπήσαμε λίγο με το αούκίνητο, λέει ο Νικολαΐδης. — Με το αούκίνητο;... Θεέ μου!... Και της κάνατε μεγάλη ζημιά; — Δεν είναι τίποτα, Φοίβο, έπαναλαμβάνει η "Αλίκη τονίζοντας κάθε της λέξι. Κάνε εσύ τη δουλειά σου. Θά με περιποιηθί ο κύριος. — Κι' εγώ γιατί είμαι εδώ;... Δεν έχω να κάνω τίποτα;

Ο Φοίβος, που ζωγραφίζει στη Βεράντα, βλέποντας την "Αλίκη να προχωρή κούτσαίνοντας και να στηρίζεται πάνω σ' έναν άγνωστο, τρέχει προς το μέρος τους και τη ρωτάει άνησυχος: — "Αλίκη... Τί έπαθες; — Τίποτα. Φοίβο. Τίποτα!...

Η "Αλίκη του δίνει μια γερή τσιμπιά στο χέρι. — Νά ζωγραφίσης, Φοίβο... Νά ζωγραφίσης. — Όχι!... Α, ναι, να ζωγραφίσω... Πηγαίνα... Χάιρετε και περαστικά σας... "Εγώ πηγαίνα στους πινάκες μου!... — Λοιπόν, θά με βοηθήσετε, κύριε; ρωτάει η "Αλίκη.

— Ευχαρίστως, απαντά εκείνος με προθυμία... Πού θα σάς πάω.
— Στο δωμάτιό μου...
Μόλις μπαίνουν στο δωμάτιο και κλείνουν πίσω τους την πόρτα, όλοι οι άλλοι ένοικοι της βίλλας αρχίζουν να παρουσιάζονται ένας ένας και να συγκεντρώνονται στο διάδρομο.

Πλησιάζουν την πόρτα και κυττάζουν από την κλειδαρότρυπα.
'Ενώ όμως σε μια στιγμή η Αύρα σπρώχνει το Φοίβο, για να δει κι αυτή τι γίνεται μέσα, κάνουν κάποιο θόρυβο. 'Ο Νικολαΐδης τόν αντιλαμβάνεται και πηγαίνοντας προς την πόρτα την ανοίγει απότομα. Οί άλλοι προσποιούνται τότε πως κάτι γυρεύουν στο πάτωμα...

— Τό Βρήκες, Αύρα; ρώτησε ο Φοίβος.
— Όχι... Για ψάξετε κι' εσείς.
'Ο Νικολαΐδης τούς κυττάζει πικρανεμένος κι' ύστερα αρχίζει κι' αυτός να ψάχνει. 'Η 'Αλίκη όμως τόν φωνάζει και ξαναγυρίζοντας κοντά της κλείνει πάλι την πόρτα πίσω του.

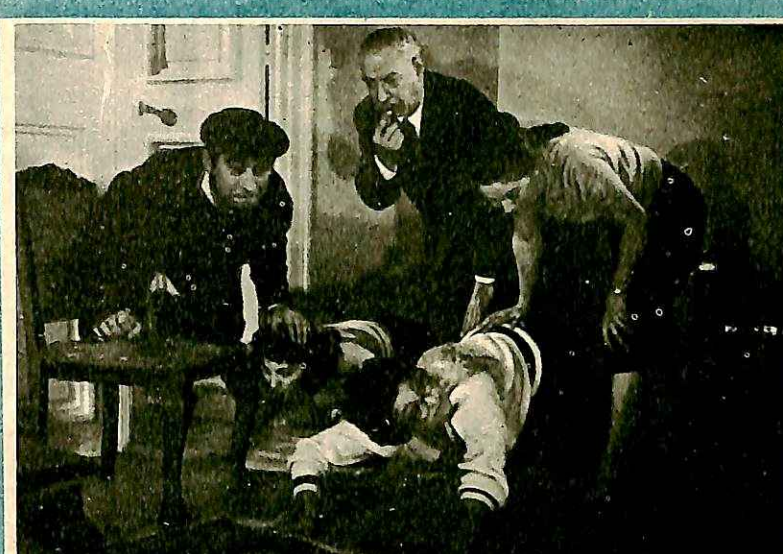
'Ο Νικολαΐδης πλησιάζοντας την 'Αλίκη, της τρίβει τη μέση.
— Όχι!... φωνάζει εκείνη χαϊδάρικα... Ποτέ δε φανταζόμουν πως θα έτριβε τη μέση μου μια διασημότης σαν και σάς!...
— Μια τέτοια μέση, μόνο διάστημα χάρια θα έτριπε να την αγγί-
ζουν, δεσποινίς...

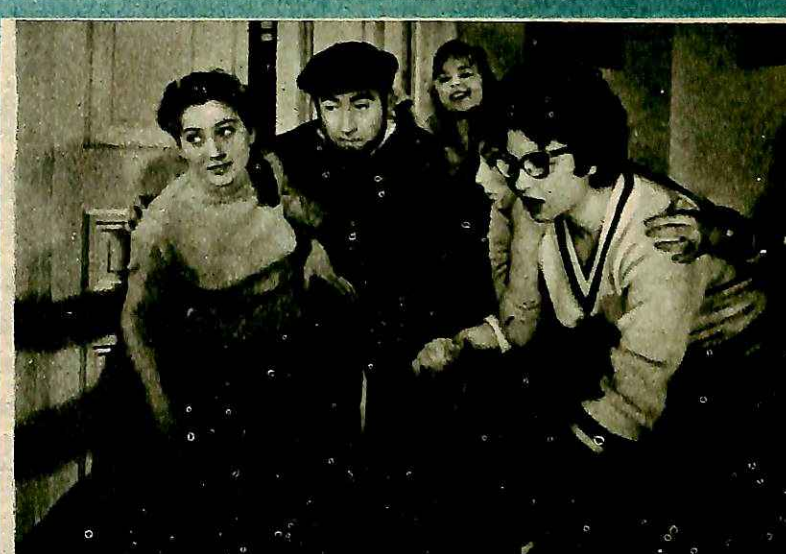
— Σας ευχαριστώ, με κολακέυετε!... 'Αλήθεια, θα μείνετε καιρό στην 'Αθήνα;
— Αυτό εξαρτάται...
— Από τί;
— Από το πώς θα περάσω...

— 'Εγώ πάντως, τώρα που γνωριστήκαμε, θα κάνω ό,τι μπορώ για να περάσετε καλά.
— Ω, σας ευχαριστώ...
— Θα σας επιπρότεινα μάλιστα να σάς φιλοξενήσω εδώ...
'Ακούγεται πάλι θόρυβος και ο Νικολαΐδης ξαναδίνει.

Οί άλλοι σκύβουν πάλι στο πάτωμα και κάνουν πως ψάχνουν...
'Ο Νικολαΐδης δεν αντέχει και κυττάζοντας κι' αυτός έρευνητικά το πάτωμα τούς ρωτάει:
— Συγγνώμην... Μήπως μπορώ να μάθω τί γυρεύετε;
— Μόλις το βρούμε θα σάς τ'ο πούμε, τού λέει ο Φοίβος.

'Ενώ η καιμοδία συνεχίζεται βγαίνει από το δωμάτιο και η 'Αλίκη, η όποια δίνει διαταγές να φέρουν από το αυτοκίνητο τις βαλίτσες του ξένου της.
— Όποτε θα μείνη εδώ; ρωτάει η Αύρα.
— Ναι, ναι... Τού άρσκει το κλίμα...

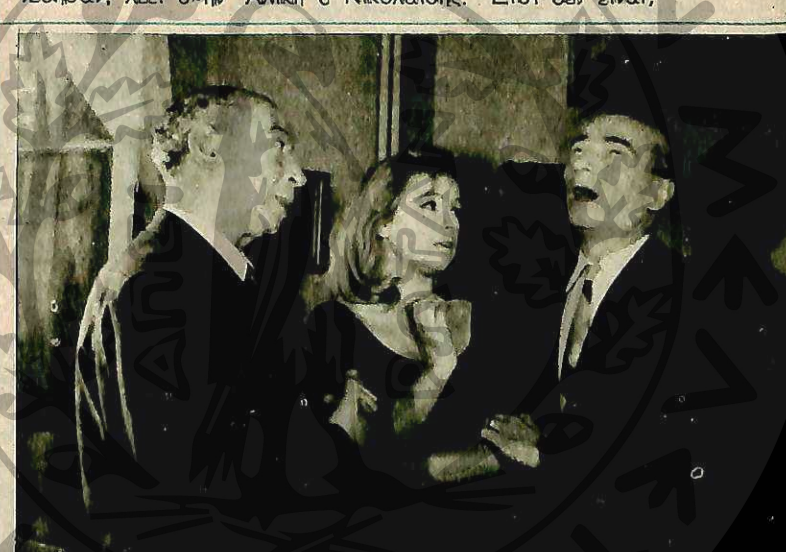
— Μα ποιός είναι τέλος πάντων; ρωτάει ο Φοίβος.
— Πηγαίνετε τώρα και θα σάς εξηγήσω αργότερα.
— 'Εν τάξει! φωνάζει ο Νικολαΐδης... 'Εφτασαν οι βαλίτσες μου. Πρέπει όμως τώρα να ειδοποιήσω το ξενοδοχείο μου, για να μη μου κρατήσουν δωμάτιο.

— 'Εγώ λέω να μη τηλεφωνήσουμε καθόλου, γιατί αν τ'ο μάθουν οι δημοσιογράφοι αλλοιμονό μου... 'Αλλοιμονό σας, ήθελα να πώ... Δε θα σάς αφήσουν ούτε στιγμή ησυχία...
— Και σεις έχετε τόσο ανάγκη από ησυχία, ύστερα από όσα συμβέησαν, λέει στην 'Αλίκη ο Νικολαΐδης. 'Ετσι δὲν είναι;

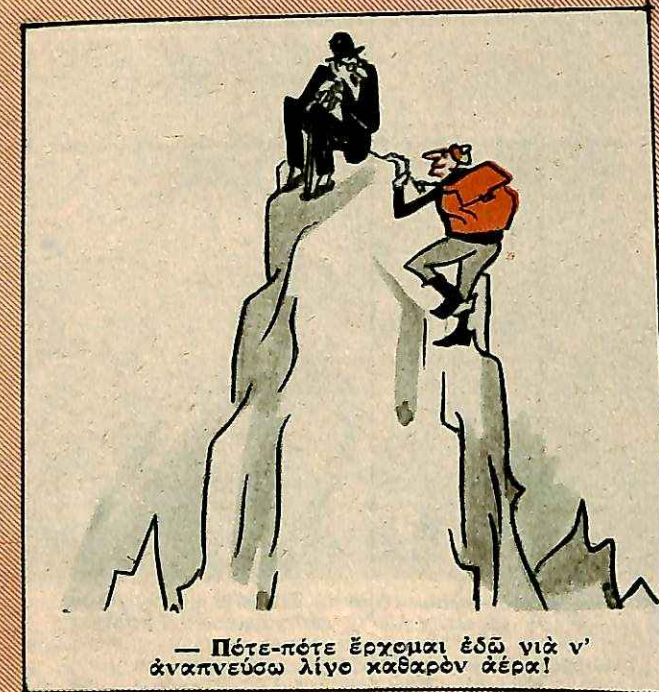

Τὴν ώρα εκείνη ο Ντίνος πού θέλει να διασχίση τὸ διάδρομο περνά ανάμεσά τους λέγοντας:
— Μὲ συγχωρεῖτε, πού σας διέκοψα.
— Μὴ φεύγης Ντίνο... 'Ελα ἐδῶ νὰ σοῦ γνωρίσω τὸν κύριο...
— Χαῖρα πολὺ, Νικολαΐδης, τού λέει ο Ντίνος...

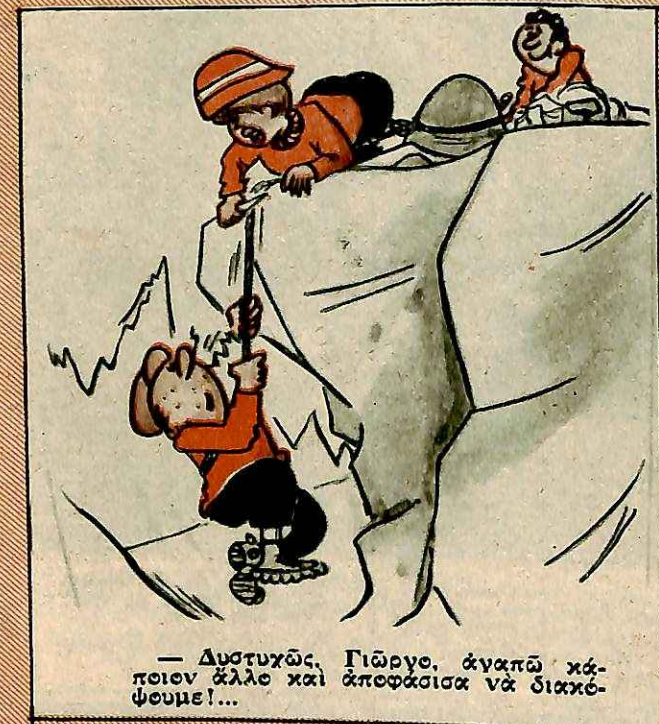

... Εξακολουθώντας να παίζει τὸ ρόλο τοῦ ἀτομικοῦ ἐπιστήμονος.
— Νικολαΐδης εἶπατε;
— Ναι, Φίλων Νικολαΐδης. Γιατί σας φαίνεται παράξενο...
— Ξέρεις Ντίνο; ἐπεμβαίνει ἡ 'Αλίκη... 'Ο κύριος εἶναι, πού δὲν εἶχε ἔρθει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πότε-πότε έρχομαι εδώ για ν' αναπνεύσω λίγο καθαρόν αέρα!

— Δυστυχώς, Γιώργο, άναψ' κάποιον άλλο και αποφάσισα να διαψεύσωμ'!

— Τέσο γρήγορα κουράστηκες, Γιάννη;

ΟΡΕΙΒΑΤΕΣ

— Άγνοίλας, αυτή είναι η τελευταία φορά, που πηγαίνουμε στο βουνό...

— Μην φοβάστε, γιατί κι' αν πέσετε, το ποτάμι δεν έχει ούτε μισό μέτρο νερό!

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μαλέκ θυμίζει τον Μοράγκ σε μαγνητικό λήθαργο και τον αναγκάζει να υπολογίσει ότι είναι ο μόνος που μπορεί να σώσει τη Λαχμή. Παν' ο Μαλέκ, ο Μαλέκ, τον υποχρεώνει, κατόπιν να γράψει στο νησίδιο ένα γράμμα με το οποίο του λέει ότι έφυγε για το Πουατού. Στο μεταξύ, ο Σανχέζ κάνει μάταια διαδηλώματα για να επισημάνει την απάντηση της Κλοτίλδης. Η νέα δεν πηγαίνει στο χορό της προσβείας, όπου του είχε υποσχεθεί ότι θα του έδινε την απάντησή της. Την άλλη μέρα, πηγαίνοντας στο σπίτι της θαρρώντας ντε Λουντβίλ, μαθαίνει ότι ο Σουμπεργκ κι' η κόρη του έφυγαν από το Παρίσι, αλλά κανείς δεν είναι σε θέση να του πει πού πήγαν. Αποφασίζει, τέλος, να ζητήσει πληροφορίες από τον Ντεροαγιέ, που ο Σουμπεργκ έχει αφήσει αντικαταστάτη του στην Τρόπεζα.

7ον — Ναι, αυτό είναι, είπατε ο Σανχέζ, μόλις έμεινε ο Ντεροαγιέ. Ο Ντεροαγιέ θα πάει έξω όλα κι' όπως δε μπορεί να υποπτευθεί ότι ενδεχομένως για την Κλοτίλδη, δε θα δυσκολευτεί να μου πει, μπορώ να την βρω... Ά, πόση χαρά θα δοκιμάσα αν την ξανάβρισκα! Θάπαινα τα μικρά της θώρακα! Θα βάλα στο στήθος μου χέρια, θα της έλεγα: «Φύγετε για καιρό από την καρδιά μου... να δοκιμάσετε την καρδιά μου... Κι' ας είναι, λοιπόν, η καρδιά μου χτυπάει πάντα για σας».

Μισή ώρα αργότερα, έμπαινε στο γραφείο του Λουκιανού Ντεροαγιέ, που ήταν ο ταμίας κι' ο έμπιστος του Σουμπεργκ. Ο Ντεροαγιέ τον δεχτηκε με μεγάλη ευγένεια και τον έβαλε να καθίσει σε μια πολυθρόνα μπροστά στο τραπέζι του. — Σε τί μπορώ να σας εξυπηρετήσω, αγαπητέ μου μαρκήσιο; τον ρώτησε. — Ήθελα να μιλήσω με τον κύριο Σουμπεργκ, απάντησε ο Σανχέζ.

— Αδύνατον! Είναι αλήθεια, λοιπόν, αυτό που μου είπαν; — Δεν ξέρω τι σας είπαν... — Ότι ο κύριος Σουμπεργκ έφυγε χτες. — Αληθέςτατο. — Παίρνοντας μαζί του και την κόρη του... — Κι' αυτό επίσης είναι σωστό.

— Κοίμα! είπε ο Ντεροαγιέ. — Αν πρόκειται για υπόθεση του γραφείου μας, μπορείτε να πείτε σε μένα, τι θέλετε του εξήγησε ο Ντεροαγιέ. Όταν φεύγει ο κύριος Σουμπεργκ, τον αναπληρώνει ο κύριος Σουμπεργκ, τον αναπληρώνει ο κύριος Σουμπεργκ, τον αναπληρώνει ο κύριος Σουμπεργκ... — Δε θα επιθυμούσα τίποτα καλύτερο, απάντησε ο Σανχέζ. — Άλλα πρόκειται για υπόθεση, που δε μπορώ να την εμπιστευθώ παρά μόνον στον κύριο Σουμπεργκ. — Άργησα πολύ να γυρίσω; — Εξη ως όχτω έβδομαδες... — Αν θέλετε, μπορείτε να του γράψετε.

Ο Σανχέζ προσπάθησε να κρύψει τη χαρά του. Νά, λοιπόν, που θα μάθαινε αυτό που ήθελε. — Αυτό σκεφτόμουν κι' εγώ, είπε. Πού πρέπει να στείλω το γράμμα; — Θα το δώσετε σε μένα, απάντησε ο Ντεροαγιέ. Νά είσατε βέβαιος ότι θα του το στείλω αμέσως.

Τη χαρά του Σανχέζ διαδέχτηκε η απογοήτευσή. — Γκομέζ, είπε στον έμπιστό του, που εμφανίστηκε αμέσως, σε μια ώρα φεύγω για την Ιταλία... Έτοιμασε, λοιπόν, το γράμμα μου, να πάω να πάρω μαζί μου. — Ο Γκομέζ κτύπησε έκπληκτος τον αέριό του. Άλλα δεν τολμούσε να τον ρωτήσει τίποτα κι' έφυγε, για να εκτελέσει τη διαταγή του... Τη στιγμή που άνοιξε την πόρτα, ένας άνθρωπος γλύστισε σε ένα μικρό διάδρομο.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

— Φοβάμαι ότι έτσι το γράμμα μου θ' αργήσει να φτάσει στα χέρια του, είπε. Είναι προτιμότερο να του γράψω απ' ευθείας... Θάχετε την καλωσύνη να μου δώσετε τη διεύθυνσή του;

— Δε μπορώ, δυστυχώς, απάντησε ο Ντεροαγιέ.

— Πώς; είπε με κάποια έκπληξη ο μαρκήσιος. Δεν την έχετε;

— Την ξέρω, απάντησε ο Ντεροαγιέ. Άλλ' ο κύριος Σουμπεργκ μου σύστησε φρονώντας να μην την πω σε κανένα.

— Νομίζω πως υπάρχουν εξαιρέσεις...

— Καμιά, δυστυχώς, αγαπητέ μου μαρκήσιο.

Ο Ντεροαγιέ φαινόταν πραγματικά λυπημένος.

— Να είσατε βέβαιος ότι δε θα κάνω κατάχρησι της εμπιστοσύνης σας, επέμεινε ο Σανχέζ. Υποπτεύομαι, άλλωστε, πως υπάρχει κάποιος μυστήριος σ' αυτό το ταξίδι... Σας δίνω το λόγο μου ότι θα το σεβασθώ.

Δεν άμφισβάλω γι' αυτό, απάντησε ο Ντεροαγιέ. Άλλ' οι διαταγές του κυρίου Σουμπεργκ είναι ρητές και δε μπορώ να τις παραβώ... Κι' άλλωστε, τι είναι αυτό που σας στενοχωρεί; Άν, όπως μου είπατε, είσατε βιαστικός, πάρτε τον κουνυλοφόρο και χαρτί και γράψτε... Θα στείλω απόψε κι' όλας το γράμμα σας.

Αγαπητέ μου Ντεροαγιέ, είπε ο Σανχέζ, που δεν ήθελε ακόμη ν' απογοητευθεί, φοβάμαι πως εκτελείτε πολύ ασύστηρά τις διαταγές του προσταμένου σας... Πέστε μου, τι σας ζητώ και να είσατε βέβαιος ότι ο κύριος Σουμπεργκ δε θα σας κάμη την παραμικρή παρατήρηση.

Μη μ' αναγκάζετε να σας άρνηθώ και δεύτερη φορά, είπε ο Ντεροαγιέ. Πιστέψτε με ότι λυπάμαι...

Ο Σανχέζ κατάλαβε ότι δε θα κατάφερε τίποτα.

Δεν επιμύνα περισσότερο, είπε. Θα συμμορφωθώ με την υπόδειξή σας. Άλλα δε μπορώ να γράψω εδώ, γιατί μου χρειάζονται κάποιες σημειώσεις που έχω στο σπίτι μου.

Όταν ετοιμάσατε το γράμμα σας, μου το στέλνετε, απάντησε ο Ντεροαγιέ. Για τα υπόλοιπα θα φροντίσω εγώ.

Ευχαριστώ, είπε ο Σανχέζ. Κι' έφυγε απογοητευμένος.

Τη στιγμή που έμπαινε στο σπίτι του, ο Μαουέλ του έδωσε ένα γράμμα. Ο μαρκήσιος ανέβηκε στο γραφείο του κι' όταν έφτασε εκεί, το άνοιξε... Μόλις τα μάτια του έπεσαν στο περιεχόμενό του, έτρεξε να χτυπήσει το κουδούνι.

Γκομέζ, είπε στον έμπιστό του, που εμφανίστηκε αμέσως, σε μια ώρα φεύγω για την Ιταλία... Έτοιμασε, λοιπόν, το γράμμα μου, να πάω να πάρω μαζί μου.

Ο Γκομέζ κτύπησε έκπληκτος τον αέριό του. Άλλα δεν τολμούσε να τον ρωτήσει τίποτα κι' έφυγε, για να εκτελέσει τη διαταγή του... Τη στιγμή που άνοιξε την πόρτα, ένας άνθρωπος γλύστισε σε ένα μικρό διάδρομο.

ταν μέσα στο αμάξι ήταν ο Μαλέκ κι' η άγνωστη κυρία.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΥΤΙΚΟ ΔΙΚΤΥΟ

Άλλα με ποιά τόπο ή άγνωστη κυρία κατάφερε να μάθει ότι ο μαρκήσιος ντ' Αλβιέλα θα νομίζαγε με τον Μισέλ ντε Μοράγκ και να έχη τόσο άκριτες πληροφορίες γι' αυτήν, ώστε ν' άνοραση από το δεύτερο τ' ζωής του αντίπαλό του; Νά τι θα πρέπει να εξηγήσωμε στους άγνωστές μας.

Η παρακολούθησι του μαρκήσιου ντ' Αλβιέλα άρχισε από την πρώτη στιγμή που έγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Εκείνοι που τον κατασκοπεύαν βρίσκονταν κάτω από τις διαταγές του Μαλέκ, που έκτελούσε τις εντολές της άγνωστης κυρίας... Άρνούσε, όταν ο μαρκήσιος άρχισε να ενδιαφέρεται για την Κλοτίλδη, το κατασκοπευτικό αυτό δίκτυο γδίαστηκε να συμπληρωθεί Κι' η συμπλήρωσή του έγινε με τη Φομίμη.

Οι άνθρωποι του Μαλέκ δεν άρνησαν, όμως, ν' ανακαλύψουν ότι δεν ήταν ο μόνος που ενδιαφερόταν για το μαρκήσιο. Κάποιος άλλος τον παρακολουθούσε επίσης. Κι' αυτός ήταν ο Κάρολος, ο ύπαιρξής του Μισέλ ντε Μοράγκ.

Από τη στιγμή που άνακάλυψαν τον ύπαιρξή, δεν ήταν πια δύσκολο να φτάσουν ως τον αέριό του. Έτσι, η προσοχή της άγνωστης κυρίας, που διψούσε ολόκληρο το κατασκοπευτικό δίκτυο, συγκεντρώθηκε στον τελευταίο. Έφυγε τότε για το Πουατού.

Νά η άμωβή που σου υποσχέθηκα, του είπε.

Το γράμμα που ο Μαουέλ έδωσε στο Σανχέζ ήταν άνωνυμο και περιείχε μόνον αυτές τις λέξεις: «Η Κλοτίλδη είναι στη Ρώμη». Τα δυο άτομα που βρίσκονταν...

Μόλις άκουσε τη διαταγή του μαρκήσιου, άποιακύνθηκε άμέσως. Άλλ' ο Γκομέζ γδίασε τόσο γρήγορα, που λίγο έλειψε να τον προλάβη σ' αυτή τη θέση.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Μαουέλ γδίασε από το σπίτι και πλησίασε σ' ένα αμάξι, που στεκόταν στη γωνία. Μέσα σ' αυτό βρίσκονταν ένας γέρος με γκρίλα γενειάδα και μια γυναίκα που είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της με ένα σάλι.

Λοιπόν; ρώτησε ο γέρος.

Έδωκα στον κύριο το γράμμα και φεύγει άπόψε, απάντησε ο Μαουέλ.

Ο γέρος έδωσε τότε ένα σακουλάκι με γουάς νομίσματα και τον το έδωσε.

Νά η άμωβή που σου υποσχέθηκα, του είπε.

Το γράμμα που ο Μαουέλ έδωσε στο Σανχέζ ήταν άνωνυμο και περιείχε μόνον αυτές τις λέξεις: «Η Κλοτίλδη είναι στη Ρώμη». Τα δυο άτομα που βρίσκονταν...

Μόλις άκουσε τη διαταγή του μαρκήσιου, άποιακύνθηκε άμέσως. Άλλ' ο Γκομέζ γδίασε τόσο γρήγορα, που λίγο έλειψε να τον προλάβη σ' αυτή τη θέση.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Μαουέλ γδίασε από το σπίτι και πλησίασε σ' ένα αμάξι, που στεκόταν στη γωνία. Μέσα σ' αυτό βρίσκονταν ένας γέρος με γκρίλα γενειάδα και μια γυναίκα που είχε σκεπασμένο το πρόσωπό της με ένα σάλι.

Λοιπόν; ρώτησε ο γέρος.

Έδωκα στον κύριο το γράμμα και φεύγει άπόψε, απάντησε ο Μαουέλ.

Ο γέρος έδωσε τότε ένα σακουλάκι με γουάς νομίσματα και τον το έδωσε.

Νά η άμωβή που σου υποσχέθηκα, του είπε.

Το γράμμα που ο Μαουέλ έδωσε στο Σανχέζ ήταν άνωνυμο και περιείχε μόνον αυτές τις λέξεις: «Η Κλοτίλδη είναι στη Ρώμη». Τα δυο άτομα που βρίσκονταν...

είναι να μην χάνωμε καιρό.
Σ' αυτό το σημείο σταμάτησε η συζήτηση ανάμεσα στον πατέρα και στην κόρη.
Το πρωί της άλλης ημέρας, η Φιρμίνη πήγε στο ταχυδρομείο, όπου έδωσε ένα γράμμα, που απευθυνόταν στο Μαλέκ, στο Νεϊγύ. Το γράμμα αυτό προοριζόταν, φυσικά, για την άγνωστη κυρία. Η παιδαγωγός την πληροφορούσε για την άφιξη της στη Ρώμη και την εγκατάστασή τους στην άποψη Βίλλα. Την διαβεβαίωνε ταυτόχρονα για την αφοσίωσή της. Για τη στιγμή, δεν είχε να της δώσει καμιά ενδιαφέρουσα πληροφορία.
Προτού φύγει από το ταχυδρομείο, η Φιρμίνη πέρασε από το «πρόστ-ρεστάντ» και ρώτησε τον υπάλληλο αν είχε κανένα γράμμα. Πράγματι, ο υπάλληλος της έδωσε ένα γράμμα που μόλις είχε φτάσει από το Παρίσι. Το γράμμα αυτό την πληροφορούσε πως ο μαρκήσιος είχε φύγει για τη Ρώμη.
— Αυτό ήταν αναπόφευκτο, ψιθύρισε η παιδαγωγός. 'Ας δούμε πως θα της φωνή της Κλοτίλδης, όταν ιδεί το μαρκήσιο έδω.

Η ΚΛΟΤΙΛΔΗ ΔΕΧΕΤΑΙ

Την άλλη μέρα, ο βαρώνος Παζζ έδωσε μια γιορτή προς τιμήν των φιλοξενούμενων του. Στη γιορτή αυτή, η Κλοτίλδη είχε την ευκαιρία να γνωρίσει τη γυναίκα του βαρώνου και τις δυο κόρες του, που ήταν πολύ χαριτωμένες.
Πέρασαν ακόμη δυο μέρες, που ο τραπέζιτης κι η κόρη του τις αφιέρωσαν για να επισκεφθούν διάφορα αξιοθέατα μέρη της πόλεως.
Το πρωί της πέμπτης ημέρας, ο Σουμπτεργκ πήγε στο δαμάτιο της κόρης του και την παρακάλεσε να κατεβεί στο σαλόνι.
— Έχουμε επισκέψεις, της είπε χωρίς να της δώσει άλλη εξήγηση.
Η Κλοτίλδη φαντάστηκε πως θα ήταν η γυναίκα του βαρώνου ή οι κόρες του. Και γι' αυτό δοκίμασε μια πολύ μεγάλη έκπληξη, όταν είδε μπροστά της τον Σανχέλ.
— Σείς, κύριε μαρκήσιε! τραύλισε.

— Ο ν' 'Αλβιέλα ήταν κατακίτρινος. Τό προσώπιο του έδειχνε όλη τη συγκίνηση και την αγωνία που είχε αισθανθεί αυτές τις ημέρες.
— Ο τραπέζιτης προσοσιασθηκε πως είχε κάποια επείγουσα δουλειά, για να τούς αφήσει μόνους.
— Ναι, έγω, απάντησε ο Σανχέλ. Λίγο έλειψε να τρελλαθώ όταν έμαθα την ξαφνική άναχώρησή σας... 'Ηρθα για να πω στο πάδια σας—γονάτισε ταυτάχρονα—και να σας παρακαλώ να μου απαντήσετε στην πρότασή που σας έκανα... Σ'ας εξορκίζω, πείτε μου ότι δεχόσαστε να γίνετε γυναίκα μου!

Η Κλοτίλδη συγκινήθηκε από το ευγενικό ύφος και τα λόγια του μαρκήσιου. 'Αλλά δε βιάστηκε ν' απαντήσει.
— Μιλήστε μου, συνέχισε ο Σανχέλ. 'Εχω τη συγκατάθεσή του πατέρα σας. 'Αλλ' εκείνο που θέλω είναι η δική σας απάντηση. Θα την περιμένω πολλόν καιρό ακόμη.
— Τι θέλετε να μάθετε; ρώτησε η νέα.
— Τό ξέρετε...
— 'Ε, λοιπόν, ναι, σας αγαπάω, είπε η Κλοτίλδη με φωνή που έτρεμε ελαφρά.
— 'Ας είναι ευλογημένο το δνομα του Θεού, αγαπημένη μου Κλοτίλδη! φώναξε ο Σανχέλ.
Πήρε κατόπιν το χέρι της και τώφερε στα χείλη του.
— Και τώρα, σπικωθήτε, είπε η Κλοτίλδη.
— Ο μαρκήσιος συμμορφώθηκε με την επιθυμία της.

Κι' οι δυο για μέ-
ρικές στιγμές στα μάτια. Κι' είπαν ένα σωρό πράγματα, που δε θα μπορούσαν να τα πούν με τα χείλη τους. 'Ο μαρκήσιος έφίξε κατόπιν τη νέα στην αγκαλιά του και τη φίλησε μ' ευλάβεια στο μέτωπο.
Με κάμμε τον πιά ευτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου, είπε. Μερικά λεπτά αργότερα, ο τραπέζιτης ξαναγύρισε στο σαλόνι. Δεν του χρειάστηκε παρά να ρίξει μια ματιά στα πρόσωπα της κόρης του και του Σανχέλ για να καταλάβει πως το μεγάλο βήμα είχε γίνει. Φαίνονταν κι' οι δυο ευτυχισμένοι.
— Κύριε, είπε μ' επίσημο τόνο ο μαρκήσιος, η δεσποινίς Κλοτίλδη μου έκανε την τιμή να δεχτεί να γίνει γυναίκα μου.
— Είναι πολύ ευχαριστημένος που τό μαθαίνω απάντησε ο τραπέζιτης. 'Αγαπητέ μου μαρκήσιε, σας παραβίω έναν άγγελο...
— Έναν άγγελο που θα τον λατρεύω, είπε ο Σανχέλ.
Ποιν ξετυλιχτή η σκηνη που αφιγηθήκαμε, ο μαρκήσιος είχε ουδενιάσει με τον τραπέζιτη και του τα είχε όλα.
— Όπως ξέρουν οι αναγνώστες μας, τη διευθύνει της Κλοτίλδης την είχε μάθει από το δάνυνο γράμμα που του παραδίδω ο Μαριούλ. Κι' ήταν τόσο η συγκίνηση του, που δεν αναρωτήθηκε ούτε στιγμή ποιός του είχε δώσει αυτή την πληροφορία. Την άλλη μέρα, ζήτησε τη συγκατάθεσή της μητέρας του, για το γάμο που σχεδίαζε κι' αφού πήρε ένα σημαντικό ποσόν από το Ντεροαγιέ, έφυγε για τη Ρώμη. Όταν έφτασε εκεί, έπρεξε να συναντήσει το βαρόνο Παζζ κι' απ' αυτόν έμαθε τη διευθύνση του Σουμπτεργκ.
'Ο μαρκήσιος δεν έχασε καθόλου καιρό. 'Επρεξε στη λίμνη Νέμι και δεν δυσκολεύτηκε να βρη την έπαυλη, όπου έμεναν ο τραπέζιτης με την κόρη του.
'Η Φιρμίνη τον είδε χωρίς έκπληξη, γιατί ήταν βέβαιη ότι η άγνωστη κυρία θα εύρισκε τον τρόπο να του κάμνη γνωστή τη διευθύνση της Κλοτίλδης. 'Αλλά δεν έγινε το ίδιο και με τον Σουμπτεργκ.
— 'Η παρυσία μου έδω θα σας φωνή παραδέρση, άρχισε ο Σανχέλ. 'Αλλά θα σας εξηγήσω με λίγα λόγια... 'Αγαπώ την κόρη σας και ήρθα για να ζητήσω από σας το χέρι της.
— Τά ξέρω όλα, απάντησε ο τραπέζιτης. 'Αλλά πως μάς ανακαλύψατε έδω;
— Νά μου επιτρέψετε να σας το πω άλλοτε, είπε ο Σανχέλ. 'Εχουμε τώρα να συζητήσουμε ένα πολύ σπουδαιότερο ζήτημα και θα σας ήμουν αίονια ευγνώμων, αν θέλατε ν' ασχοληθήτε μ' αυτό... Καί, πρώτα-πρώτα, πρέπει να σας παραδώσω ένα γράμμα της μητέρας μου, που σας κάνει την αίτησή που ακούσατε πρωύτερα από τα χείλη μου.
'Ο τραπέζιτης πήρε το γράμμα, αλλά δεν τό άνοιξε.
— Αγαπητέ μου μαρκήσιε, είπε, η μητέρα σας και σεις μου κάνετε μεγάλη τιμή. 'Αν θέλετε τη γνώμη μου, σπειδω να σας την πω. Θα ήμουν πολύ περήφανος κι' ευτυχισμένος, αν μπορούσα να σας αποκαλώ γιού μου.
— 'Εχω, λοιπόν, τη συγκατάθεσή σας;
— Ναι. 'Αλλά δεν άρκει.
— Τι θέλετε να πείτε;
— Πρέπει να δεχτεί κι' η κόρη μου.
— Και πιστεύετε...
— Δεν ξέρω τίποτα. Πηγαίνω να την φωνάσω, για να σας απαντήσει η ίδια.
Κι' όπως είδαμε, η Κλοτίλδη δέχτηκε με χαρά την αίτησή του μαρκήσιου. 'Ετσι, ο Σανχέλ εγκαταστάθηκε στο σπίτι του βαρώνου Παζζ ως μέλλον γαμπρός του τραπέζιτη.

— 'Υστερα από δεκαπέντε ημέρες, ο Σουμπτεργκ μαζί με την κόρη του και το μαρκήσιο γύρισαν στο Παρίσι, για τις προετοιμασίες του γάμου.
Στό μεταξύ, η Φιρμίνη είχε πληροφορηθεί για όλα τον Μαλέκ και, γυρίζοντας στο Παρίσι, περίμενε μεγάλη αντίκριση από την άγνωστη κυρία.
Ο ΧΟΡΟΣ
'Ο γάμος της κόρης του τραπέζιτη με τον μαρκήσιο ν' 'Αλβιέλα ήταν πια το θέμα των γενικών συζητήσεων στο Παρίσι. 'Οκτώ ημέρες πρωύτερα, η βαρόνη ντε Λουνεβίλ έδωσε ένα χορό με τη φιλοξενία στο σπίτι της.
'Ο χορός αυτός δόθηκε προς τιμήν των μελλονύμφων και, για να έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον, τα προσκλητήρια ανέγραφαν ότι οι προσκαλεσμένοι μπορούσαν να φορούν τη μάσκα τους ως τις τρεις το πρωί.
Τό βράδυ του χορού, οι εύρυχωρες αίθουσες του μεγάρου της βαρόνης ντε Λουνεβίλ γέμισαν από έκλεκτο κόσμο.
'Η βαρόνη ήταν ντυμένη σαν πριγκίπισσα της εποχής του Λουδοβίκου 14ου. Σαν οικοδεσπότης, όμως, που ήταν, δε φορούσε μάσκα. Είχε μόνο μια μάσκα από κόκκινο μετάξι κεντημένη στο ένα μαντίκι της τουαλέττης της.
'Ο μαρκήσιος πήγε στο χορό μαζί με τον Σουμπτεργκ και την κόρη του. Φορούσε ένα κοστούμι εποχής 'Ερρίκου 3ου κι' η Κλοτίλδη ήταν ντυμένη σαν Μαργαρίτα Γκωτιέ. 'Ο τραπέζιτης φορούσε ένα μεγάλο σκούρο μανδύα, σαν τους παλινούς πατριάρχες της Βενετίας.
'Τό χορό είχαν προσκληθή επίσημα ο Ντεροαγιέ κι' ο ν' 'Αρτεβίλ, που έπωφελήθηκαν από την ευκαιρία για να συγχαρούν το μαρκήσιο.
'Η Κλοτίλδη δεν άπομακρύνονταν ούτε στιγμή από το μαρκήσιο. 'Αλλ' όταν άρχισε ο χορός, ο Σανχέλ βρέθηκε στην ανάγκη να χορεύει μ' άλλες νέες, όπως κι' η Κλοτίλδη έδωσε κάμποσους χορούς σ' άλλους καβαλιέρους.
'Ο μαρκήσιος, ώστόσο, δε ζηλοτούσε. 'Από τότε που χάθηκε ο Μισέλ ντε Μοράνγκ, ήταν ήσυχος. Είχε, άλλωστε, απειριόστηση εμπιστοσύνη στην Κλοτίλδη κι' αν προσπαθούσε να μην άπομακρύνεται από κοντά της, ήταν γιατί αισθανόταν την ανάγκη της παρουσίας της. Κάθε λεπτό που έχανε το φαινόταν ανεπανόρθωτη απώλεια.
'Ανάμεσα στους καλεσμένους ήταν ένα παρόξενο ζευγάρι. 'Ο άνδρας κι' η γυναίκα που τό άποστούσαν ήταν μεταμφιεσμένοι με μεγάλη τέχνη και φρόντιζαν να βρίσκονται πάντα μαζί.
'Η γυναίκα φαινόταν νέα κι' όμορφη, αν έκρινε κανείς από τα μαύρα της μαλλιά και τα καταλακωμένα δόντια της. 'Ηταν ντυμένη σαν μάγισσα μ' ένα κοστούμι από μαύρο βελούδο, που στολίζονταν με χρυσά αστρακία και διάφορα καβαλιέρικα σημεία. Τα μαλλιά της στολίζονταν επίσης με διαμάντια μεγάλης αξίας.
'Ο καβαλιέρος ήταν ντυμένος σαν 'Ινδός στρατηγός, με σπαθί στο πλευρό και έγχρυσιο στη ζώνη. Μια μάσκα έκρυβε το πρόσωπό του. Κάτω απ' αυτήν έπεσε μια μεγάλη γενειάδα, που έφτανε ως το στήθος του.
Οι δυο αυτοί άνθρωποι γύρισαν μέσα στις αίθουσες, σαν να ζητούσαν να βρούν κάποιον. Σέ κάποια στιγμή, είδαν την Κλοτίλδη που, τελειώνοντας ένα χορό, είχε πάει κοντά στην κυρία ντε Λουνεβίλ.
ΠΡΟΧΕΧΕΙ: 'Η συνέχεια.

— 'Υστερα από δεκαπέντε ημέρες, ο Σουμπτεργκ μαζί με την κόρη του και το μαρκήσιο γύρισαν στο Παρίσι, για τις προετοιμασίες του γάμου.
Στό μεταξύ, η Φιρμίνη είχε πληροφορηθεί για όλα τον Μαλέκ και, γυρίζοντας στο Παρίσι, περίμενε μεγάλη αντίκριση από την άγνωστη κυρία.
Ο ΧΟΡΟΣ
'Ο γάμος της κόρης του τραπέζιτη με τον μαρκήσιο ν' 'Αλβιέλα ήταν πια το θέμα των γενικών συζητήσεων στο Παρίσι. 'Οκτώ ημέρες πρωύτερα, η βαρόνη ντε Λουνεβίλ έδωσε ένα χορό με τη φιλοξενία στο σπίτι της.
'Ο χορός αυτός δόθηκε προς τιμήν των μελλονύμφων και, για να έχει μεγαλύτερο ενδιαφέρον, τα προσκλητήρια ανέγραφαν ότι οι προσκαλεσμένοι μπορούσαν να φορούν τη μάσκα τους ως τις τρεις το πρωί.
Τό βράδυ του χορού, οι εύρυχωρες αίθουσες του μεγάρου της βαρόνης ντε Λουνεβίλ γέμισαν από έκλεκτο κόσμο.
'Η βαρόνη ήταν ντυμένη σαν πριγκίπισσα της εποχής του Λουδοβίκου 14ου. Σαν οικοδεσπότης, όμως, που ήταν, δε φορούσε μάσκα. Είχε μόνο μια μάσκα από κόκκινο μετάξι κεντημένη στο ένα μαντίκι της τουαλέττης της.
'Ο μαρκήσιος πήγε στο χορό μαζί με τον Σουμπτεργκ και την κόρη του. Φορούσε ένα κοστούμι εποχής 'Ερρίκου 3ου κι' η Κλοτίλδη ήταν ντυμένη σαν Μαργαρίτα Γκωτιέ. 'Ο τραπέζιτης φορούσε ένα μεγάλο σκούρο μανδύα, σαν τους παλινούς πατριάρχες της Βενετίας.
'Τό χορό είχαν προσκληθή επίσημα ο Ντεροαγιέ κι' ο ν' 'Αρτεβίλ, που έπωφελήθηκαν από την ευκαιρία για να συγχαρούν το μαρκήσιο.
'Η Κλοτίλδη δεν άπομακρύνονταν ούτε στιγμή από το μαρκήσιο. 'Αλλ' όταν άρχισε ο χορός, ο Σανχέλ βρέθηκε στην ανάγκη να χορεύει μ' άλλες νέες, όπως κι' η Κλοτίλδη έδωσε κάμποσους χορούς σ' άλλους καβαλιέρους.
'Ο μαρκήσιος, ώστόσο, δε ζηλοτούσε. 'Από τότε που χάθηκε ο Μισέλ ντε Μοράνγκ, ήταν ήσυχος. Είχε, άλλωστε, απειριόστηση εμπιστοσύνη στην Κλοτίλδη κι' αν προσπαθούσε να μην άπομακρύνεται από κοντά της, ήταν γιατί αισθανόταν την ανάγκη της παρουσίας της. Κάθε λεπτό που έχανε το φαινόταν ανεπανόρθωτη απώλεια.
'Ανάμεσα στους καλεσμένους ήταν ένα παρόξενο ζευγάρι. 'Ο άνδρας κι' η γυναίκα που τό άποστούσαν ήταν μεταμφιεσμένοι με μεγάλη τέχνη και φρόντιζαν να βρίσκονται πάντα μαζί.
'Η γυναίκα φαινόταν νέα κι' όμορφη, αν έκρινε κανείς από τα μαύρα της μαλλιά και τα καταλακωμένα δόντια της. 'Ηταν ντυμένη σαν μάγισσα μ' ένα κοστούμι από μαύρο βελούδο, που στολίζονταν με χρυσά αστρακία και διάφορα καβαλιέρικα σημεία. Τα μαλλιά της στολίζονταν επίσης με διαμάντια μεγάλης αξίας.
'Ο καβαλιέρος ήταν ντυμένος σαν 'Ινδός στρατηγός, με σπαθί στο πλευρό και έγχρυσιο στη ζώνη. Μια μάσκα έκρυβε το πρόσωπό του. Κάτω απ' αυτήν έπεσε μια μεγάλη γενειάδα, που έφτανε ως το στήθος του.
Οι δυο αυτοί άνθρωποι γύρισαν μέσα στις αίθουσες, σαν να ζητούσαν να βρούν κάποιον. Σέ κάποια στιγμή, είδαν την Κλοτίλδη που, τελειώνοντας ένα χορό, είχε πάει κοντά στην κυρία ντε Λουνεβίλ.
ΠΡΟΧΕΧΕΙ: 'Η συνέχεια.

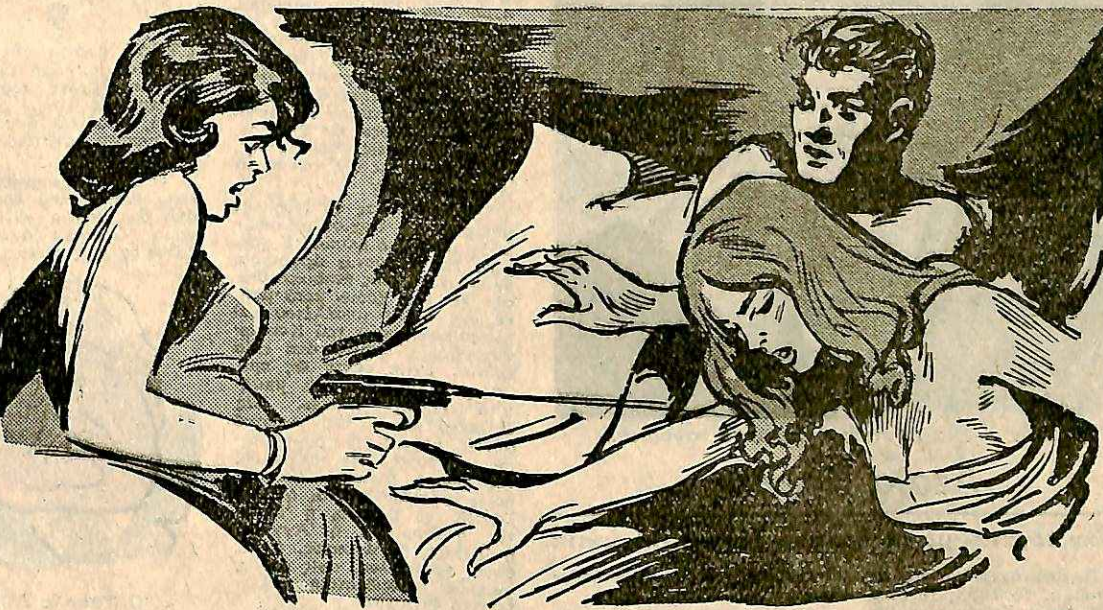
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΗ τράβηξε για μια στιγμή τα χείλη της για να το φτύσει.
— 'Εθνο, αγάπη μου!
— 'Υστερα, πάλι τα τέσσερα χείλη έσμίκαν σ' ένα άελεστο φιλή. 'Ο θάνατος κρατούσε σφιχτά στην άγκυλιά του το νεανικό κορμί της Θάλειας, που σκίρτουσε από έρωτα...
Σέ λίγο η Θάλεια, ξεφύγοντας για μια στιγμή από τα χείρα του, για να διωθήσει τ' ανασταταμένα μαλλιά της, μουρμούρισε με τρώμο:
— Θεέ μου, τι πάθαμε! Τι θα γίνει τώρα; Με τί μάτια θα την αντικρύσω; Θα νεκρίζω πως η φωνή μου, το πρόσωπό μου, όλα μου, θα με προδίνουν...
— Σωπά, γλυκεία μου, την καθησύχασε εκείνος. Μη φοβάσαι! 'Όταν τελειώσει ο πόλεμος, θα έρω μια άφορη να τη χωρίσω για να σε πάρω.
— Νά κάνω ένα τέτοιο έγκλημα; Νά στερήσω την αδελφή ου από τον άντρα της; 'Οχι, όχι, ποτέ!
— Προτιμάς, λοιπόν, να μείνη κρυφή η αγάπη μας;
— 'Η άμαρτωλή αυτή, αγάπη, θάνα, πρέπει να πάρη ένα τέλος. 'Όταν γυρίσετε στην 'Αθήνα, να μη ξαναζητήσετε να με δεις. 'Η μοίρα μου τόχει να ζω μόνη κι' έρημη...
Τά γαλάζια μάτια της δούρκωσαν.
— Μη πικραίνεσαι, αγάπη μου. Πάντα υπάρχει μια έλπίδα για εκείνους που αγαπούν. 'Ας χορεύω τώρα την εύτυχία μας...
— 'Εθνο! ψιθύρισε η κοπέλλα. Φοβάμαι πολύ τη Μαργαρίτα. Πρέπει να μαστε πολύ προσεχτικοί...
★
'Ο θάνατος Μαριάρης ήταν τριάντα χρόνων, ψηλός, γεροδεμένος, μέλας, χροινός, με ζωρή γκριζά ματία, λες κι' ήταν καυμένος από το θεό

να θέριζε την 'Αθήνα. Τότε ο θάνατος είχε στή γυναίκα του:
— Δεν πάμε στη Λάρια; 'Εκεί τουλάχιστον θα έβρισκαμε κάτι για το φαγητό μας...
'Η Μαργαρίτα, σαν να χε κάποιο κακό προαίσθημα όλο και ανέβαλλε το ταξίδι. Μα όταν το χειμώνα η κατάσταση χειροτέρευε, πήρε τον άντρα της και πήγαν στη Λάρια. Στό μεταξύ ο υπάλληλος Στάθης είχε πεθάνει, κι' η Θάλεια έβρισκταν σ' ε-

— 'Η Μαργαρίτα δεν ήταν απ' εκείνους που γελιούνται. Καιρό τώρα της μιλούσε το γυναικείο της ένστικτο. 'Ο άντρας της είχε γίνει αλλοιώς. Τά χάδια του δεν είχαν πια εκείνη την τρυφερότητα, που είχαν άλλοτε στην 'Αθήνα. Μα και η αδελφή της είχε αλλάξει. Λες και την έβλεπε με κάποιο φόβο, με κάποια επιφύλαξη. 'Η ύπνισια, μήπως η Θάλεια πήγαινε να ξελογιάση τον άντρα της την έκανε να λυσά από τό

στά ξερά χόρτα λίγο πετρέλαιο κι' άναψε ένα σπύριο...
★
— Θάλεια, αγαπημένη μου, είπε ο θάνατος, φιλώντας τα δακρυμένα μάτια της κατέλας, έρχεσαι να φύγουμε; 'Εχω ένα σίγουρο καταφύγιο στη Λαμία.
— Φοβάμαι... μουρμούρισε εκείνη και φώλιασε στην αγκαλιά του.
Την ίδια στιγμή η πόρτα άνοιξε

— Μή! φώναξε ο θάνατος. Μη σκοτώσης την αδελφή σου.

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ

να τραβή, να μαγνητίζη τις γυναίκες. 'Εδώ και πέντε χρόνια είχε φέρει μια θεατρική μηχανή στη Λάρια για τό Στάθης Ρέτας, το μέγαλο κτηματία της Θεσσαλίας. 'Ο γάμος, άπο που γίνον οι δοκιμές Τέτοιας, άπο τον φιλοενούσε στο σπίτι του. 'Ο μεγαλοκτηματίας έλεγε και κάποιο άλλο λόγο για να περαιοθή τον έργο. 'Ηταν ένας ήλις κωμικός χήρος κι' είχε δυο κόρες για παντρεία. Μά ήταν κι' οι δυο φιλομνηστές και δεν ήθελαν να πάρουν 'Ονειρευόντουσαν να παντρευτούν στην 'Αθήνα, κι' άς έπαιναν όποιον τύχαινε. Γι' αυτό, όταν παρουσιάστηκε στο σπίτι τους ο ώ. ραίος 'Αθηναίος, που ήταν και γιός κάποιου εμπόρου, οι δυο κοπέλλες ξετρελλάθηκαν μαζί του.
'Ενας όπουλος πόλεμος άρχισε τότε μεταξύ τους. 'Η κάθε μια άγω. νίζονταν με τό δικό της τρόπο, πως κερδίσει την αγάπη του άνδρα. Στό έρωτικό αυτό παιχνίδι κινηφό ήταν δυο άμαρτνες και έθραμα ο ώραςος 'Αθηναίος...
'Ο θάνατος Μαριάρης δρέθηκε σέ δύσκολη θέση. 'Ηταν κι' οι δυο το ίδιο όμορφες. 'Η μεγάλη, η Μαριάριτα ήταν ψηλή, μελαχροινή, με μεγάλα μαύρα μάτια, που λαμποκοπούσαν παράξενά μέσα στη σκιά των πυλώνων μαλλιών της. 'Η μικρότερη, η Θάλεια, ήταν ολάνθη, με άσπρα γαλάζια μάτια. Σέ ποινά από τις δυο τό δόση την καρδιά του ο 'Αθηναίος; 'Η Μαργαρίτα όμως τον έσωσε από τό μεγάλο δίλημμα.
Πήγε ένα βράδυ στο δωμάτιό του και την έβλεπε όλη διατεταμένη. 'Η μικρή αδελφή πικράθηκε, έλλαμ, διαμαρτυρήθηκε, μά στο τέλος αναγκάστηκε να δεχτεί τη μοίρα της. 'Ο θάνατος παντρεύτηκε τη Μαργαρίτα και ζούσαν μαζί ευτυχισμένοι στην 'Αθήνα. Οι δυο αδελφές έλεγονται σαν σπάνια και άλληλογραφούσαν μονάχα για τις περιουσιακές τους ύποθέσεις.
'Ολα πηγαιναν καλά, όταν έφανη κά έξοπισε ο πόλεμος. 'Ηρθαν οι μαύρες μέρες της κατοχής. 'Η πεί-

να άγόρημα, που είχαν στο θεολογικό κάμπο. Στό άπομερο εκείνο κτήμα πήγε το άντρώγιο να περάσει τις δύσκολες μέρες της κατοχής. 'Η Θάλεια την εποχή εκείνη ήταν τριάντα χρόνων. Δεν είχε γυρίσει ούτε άντρα, ούτε φίλο. Στή άρχη ο θάνατος δεν είχε καμιά κακή πρόθεση. 'Αγαπούσε τη γυναίκα του κι' έδλεπε την κουνιάδα του σαν αδελφή. Μά μέρα άος, που δρέθηκαν μόνι, κατέ άρχισε να καταλαβαίνει από τό τρεμουλιασμα της φωνής της και τη χλωμάδα του προσώπου της. Αυτό τον έκανε να προσέχη για πρώτη φορά, πως η Θάλεια έξεκολλησε να ναι όμορφη, άσύγκριτα πιο όμορφη από τη γυναίκα του! Πρόσεξε ακόμη πως η κουνιάδα του όλο κι' εύρισκε άφοριές να έβρισκεται μόνη μαζί του.
'Ενα άπόγεμα που η γυναίκα του πήγε στη Λάρια για να κάνει μερικά μόνια, ήταν πάλι μόνος με τη Θάλεια. 'Ο κάμπος ήταν φλογισμένος από τό λιοπύρι. 'Η Θάλεια φορούσε ένα άνοιχτό φόρεμα, που άφηνε να φαίνονται προκλητικά οι καμπύλες του όμορφου κορμίσ της. Δέ χρειάστηκαν λόγια. 'Ηταν άφρετό τό έρωτικό κάλεσμα που είχε τό ελέμμα του, για να κλειστή εκείνη τα μάτια της και να πέση σαν όπνο, τισμένη στην άγκαλιά του...
★
'Όταν γύρισε τό βράδυ η Μαργαρίτα, είδε τό θάνα να διακάζη στη βεράντα ένα όειδίλο στο φως της άστειλίνης.
— Πως τό περάσατε, αγάπη μου; τον ρώτησε, χαϊδεύοντας τα μαλλιά του.
— Καλά. Πήγα έναν περίπατο με τ' άλογο...
— Γι' αυτό, λοιπόν, τό πουκάμισό σου έχει ένα κόκκινο λεκέ! 'Εφ'όσον κανένα μούρο ή σέ φίλησε καμιά νεράιδα;
— Ναι, είπε εκείνος με φωνή που μιστρεψε. Έφαγα μερικά μούρα.
— Άλλη φορά να προσέχη να μη λερώνεσαι!

κακό της. 'Εκείνη τον είχε κερδίσει με την καταποσώνη της. Πως τολμούσε τώρα η άλλη να της τον πάρη; 'Ηθελε τόχα να την έκδικηθή, γιατί τότε την προτίμησε ο θάνατος; 'Αποφάσισε, λοιπόν, να ξεκαθαρίση άμέσως την ύπόθεσι.
★
Την άλλη μέρα τό πρωί, η Μαργαρίτα έβριχε καινούργια άφορη για να ξαναπαή στη Λάρια.
— Νά μη με περιμένε τό μεσημέρι, τώρς είπε. Θα γυρίσω άργά τό βράδυ...
Πήρε τό φαρδύ άλογο κι' έφυγε. 'Αλλο που δεν ήθελαν οι δυο έρωτευμένοι. Μόλις η Μαργαρίτα χάρηκε πίσω από τό όλοφο, ο θάνατος πήρε από τό χέρι τη Θάλεια και την τράθησε στο δωμάτιό του.
— Φοβάμαι... τώ είπε εκείνη τρέμοντας.
— Μην είσαι κουτή! Πού θα ξαναέβρισκε τέτοια ευκαιρία; 'Εγκάστηκαν σ' ένα τρελλό έρωτα, σ' ένα τέτοιο μεθύσι, που δεν ένοιωσαν, πως δυο φλογερά μάτια, γεμάτα μίσος κι' έκδίκησι, τους παρακολούθουν από την κλειδαρότηνα. Παραξάλισμένη από τον έρωτα η Θάλεια στένεζε.
— 'Εκεί που φάσκαμε, δέ θ' άνόθευ πια στο χωρισμό σου... Θα πεθάνω!...
'Εκείνος άρπάξε έαφνικά τό ξανθό κεφάλι της μέσα στα χείρα του και τη φίλησε με πάθος.
— 'Οχι, αγάπη μου! 'Εχεις τό λίγο μου! Θα τη χωρίσω και θα πάρω έναν!

★
'Η γυναίκα του, που παρακολουθούσε τρέμοντας την έρωτική αυτή σκηνή, άποτραπήθηκε άδούρα από την πόρτα. Τό κεφάλι της βούιζε. Τίποτα δέ σκεφτόταν τώρα, παρά πως να έκδικηθή. Μία τρομερή ιδέα πέρασε σαν άστραπή από τό μυαλό της. Κατέθηκε με τις πότες των ποδιών στο όπόγειο, που ήταν άποθήκη τό σανά. 'Εχυσε πάνω

με φοβερό πάταγο. 'Η Μαργαρίτα άρμησε έξαλλη μέσα στο δωμάτιο.
— Άπιστε! όύρλιαξε. 'Ετσι μου πληρώνεις την αγάπη μου; Κι' έσύ, άκαρδη αδελφή, πως μπόρεσες να με προδώσης;
'Η Θάλεια πάγωσε. 'Εκρυψε τό κεφάλι μέσα στα χείρα της κι' άρχισε να κλαίη μ' άνασφάλπη. — 'Υπάρχει μόνος με φλογισμένα μάτια η Μαργαρίτα. 'Ηρθε η ώρα της πληρωμής!
Γύρισε πάνω της τό όπλο, που κρατούσε.
— 'Μή! φώναξε ο θάνατος. Μη σκοτώσης την αδελφή σου! Δέ φταίει αυτή. Σκότασε έμένα! 'Εγώ είμαι ο ένοχος...
— Την αγαπάς, τόσο πολύ!... στέναξε η Μαργαρίτα.
Τή στιγμή αυτή σύνεφα καπνού γέμισαν τό δωμάτιο. Τό ξύλινο σπύτι έτρεξε άπαισι.
— Τι συμβαίνει, Μαργαρίτα; ρώτησε προμαγμένος ο θάνατος.
— Αυτή είναι η έκδίκησή μου! τώ άπάντησε εκείνη με μίσος.
Και τράβηξε με τρελή μανία τη σκανδάλη. 'Η πρώτη σφαέρα έβριχε καταιγίδα τη Θάλεια, που κλεισμένη στο πάτωμα, άναγώνιας μία σπασογενική κραυγή. Τότε ο θάνατος όμωσε να της πάρη τό όπλο, μά έρχτηκε άπανωτες δυο, τρεις σφαίρες κι' έπεσε κάτω σπαράζοντας. 'Η Μαργαρίτα έπρεξε να βγη από τό δωμάτιο, μά ήταν πια άργά. Οι φλόγες είχαν λάψει όλο τό σπίτι, που καίγονταν σαν πυροτέχνημα. Τότε άκούστηκε τό τελευταίο πυροβολισμό κι' η καρδιά της προδομένης γυναίκας έπαψε να χτυπάη...
★
'Η φωτιά έξαράνισε τό ξύλι το ό πυρκαγιά ήταν τυχαία. 'Ενας ένοχος έρωτας και μία φοβερή έκδίκησι τελείωσαν μέσα στις φλόγες...
Ι. ΑΝΔΡΟΥΙΔΑΚΙΣ.
※※

Η τηλεόρασι προκαλεί έπιληψία!

Οι 'Αγγλοι έπιστήμονες παρετήρσαν πάντα περιπτώσεις έπιληψίας που προεκυλιναν από την παρατεταμένη παρακολούθησι των εκπομπών της τηλεόρασης. Και σίς πέντε περιπτώσεις έπρόκειτο για άτομα τελείως όντια, που δεν είχαν παρουσιάσει κατό το παρελθόν καμιά προδιάθεσι σ' αυτή την πάθηση.

Γνωρίστε τις καλύτερες σας φίλες με **Pretty** ΠΡΙΤΤΥ

- Όχι ξεγυμνάση ότι τώρς που γυρίσατε από την έξοχ, τό πόδια και ίδιες οι Πιτίνες σας έχουν ακλή σμηλιά από την Θάλεια και την όμο.
- Πριν φοράσετε τις κάλτσες, μεταχειριόδητε άπορητήτως ΠΡΙΤΤΥ, ποδ δέ σας άφαιρέση άμους όλο τό ακλήρ έρωτας από τό πόδια τό όποιο άναμφάτητα είναι ά καταστροφή της κάλτσας.
- 'Ετσι δέν έχετε καλώς άνογρη και από τό σολέξοδο ίσως πιασάρ.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ

Χ. ΛΑΠΠΑΣ - Μ. ΡΟΥΝΤΟΣ 'Αγ. Κων/νου 3

ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Χ. ΤΟΥΤΖΙΑΡΙΔΗΣ
Σωκράτους 50 - ΑΘΗΝΑΙ - Τηλ. 522.439

Η δεύτερη μητέρα

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΓΚΡΙΖΩ: Μία φτωχή μοδίστρα. — Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Μία αριστοκράτισσα 30 χρόνων. — Ο κ. ΝΤΕ ΛΑΠΙΝΟΥΑ: Ένας αριστοκράτης σαράντα χρόνων. — ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ: Δέκα χρόνων.

(Σ' ένα φτωχικό δωμάτιο. Η Μαρκελλά άγωνιά πάνω στο κρεβάτι της. Άντικρυ της βρίσκονται δυο φωτογραφίες. Η μία παριστάνει ένα παιδάκι κι' η άλλη έναν άντρα. Έξαφνα η πόρτα ανοίγει και μπαίνει μία κομψή κυρία).

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Είστε η δεσποινίς Μαρκελλά Γκριζώ; (Μη κουνιέστε καθόλου!... Δεν με αναγνωρίζετε θέαται... Πάνε αρκετά χρόνια από τότε... Έργαζόσαστε ακόμα στο μοδιστρικό της κ. Λασσάλ...)

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Πάνε έντεκα χρόνια από τότε. Έκει μπρος με γνωρίσατε.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ναι, η κ. Λασσάλ την εποχή εκείνη έντυνε τη μητέρα σου κι' έμένα. Έσείς η ίδια μάς φέρνατε τις τουαλέτες στο σπίτι, στην οδό Ρακίνα, στο όνομά μας ντ' Αρμπούαλ...)

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Τώρα θυμάμαι! Άπορώ μάλιστα πως δεν σας θυμήθηκα άμέσως. Ήσαστε πάντα τόσο ευγενική για μένα. Και θαύμαζα τόσο την ομορφιά σας! Είσαυτε η δεσποινίς ντ' Αρμπούαλ...)

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Είμαι πια κυρία... Ήρθα να σας δω, γιατί έμυθα από την κ. Λασσάλ την κατάστασή σας. Μου ανέθεσε μάλιστα να σας πω ότι μόλις γίνετε καλά, θα σας πάρη ξανά στο κατάστημα της.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ (συγκινημένη): Σας ευχαριστώ και τις δυο με όλη μου τη καρδιά. Μά, αλλοίμονο! Ούτε σπής κ. Λασσάλ, ούτε πούθενά άλλο θα μπορούσα πιά να εργαστώ... Ήθεσι μου είναι τώρα εκεί, όπου θα βρω τη γαλήνη και τη λήθη...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Μιλώ σαν απελπισμένη! Δεν έχεις τίποτα να σε συνδέη με τη ζωή;...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Πώς κυρία!... Θα ήθελα να ζήσω για τώ... για το παιδί μου!...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Έχεις, λοιπόν, παιδί;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Ναι, έχω ένα παιδί. Σε λίγο θα κλείση τα δέκα χρόνια. Ο θάνατός μου θα το αφήση ο λομόναχο, χωρίς προστάτη, χωρίς στήριγμα. Τι θα γίνει το φτωχό μου; Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Μά... (Διςτάζει)... Ο πατέρας του;... Θα πέθανε χωρίς άλλο...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Όχι, ζή... Μά δεν έχει πιά καμιά σχέση μαζί μου... Έκανα άσχημα να τόν άγαπήσω και να νομίζω ότι μία φτωχή, σαν έμένα, μπορούσε ν' αγαπήη απ' αυτόν... Μά ήμουν νέα τότε... Τού εχθαρόση έμπιστοσύνη!... Έπειτα μου έλεγε τόσο όμορφα λόγια!... Δεν έχω ώστόσο παράπονο... Ένας άνθρωπος, σαν αυτόν, δε μπορούσε να ένοση την τύχη του με μίας φτωχής μοδιστρούλας...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Δυστυχισμένη... Μά πές μου, δε θα ήθελες, αν δεν... γίνης καλά, να μεγαλώσω έγω το παιδί σου;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ (σφίγγοντας τα χέρια της κυρίας): Άν τώ κάνετε αυτό, θα σας εύλογούσα από τόν ουρανό... Σίγουρα θα είστε και σεις μητέρα...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ (άναστενάζοντας): Όχι... Ο Θεός μου άρνήθηκε αυτή την εύχρη. Μά έτσι θ' αγαπήσω πιο πολύ το παιδί σου...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Όσατε θα τώ προστατέψετε έσείς, κυρία;... Είναι τόσο καλό, τόσο χαριτωμένο, τόσο όμορφο. (Δείχνοντας τη φωτογραφία του): Νά... κυτάξτε το!... (Η Μαρκελλά σηκώνεται και πλησιάζει στο τραπεζι. Πλάι στη φωτογραφία του παιδιού της βλέπει και τη φωτογραφία του άντρα της. Κλονίζεται και σπριζεται στον τοίχο, για να μην πέση). Λοιπόν, δεν είναι όμορφο το παιδί μου;

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ναι, είναι πολύ όμορφο παιδί... Σου μοιάζει... (Γυρίζοντας και δείχνοντας την άλλη φωτογραφία του άντρα της):

λη φωτογραφία). Μοιάζει όμως και τώ... ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Ναι, τώ πατέρα του!...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Άλήθεια, ο πατέρας του δεν έδωσε ποτέ σημεία ζωής;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Όχι, κυρία, ποτέ. Άπό τόν καιρό που μ' εγκατέλειψε, για να παντρευτή μία πλούσια αριστοκράτισσα, όπως αυτός.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ήταν αριστοκράτης;

ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Μάλιστα, κυρία... Είχε μεγάλο όνομα... Μά δε μπορώ να σας τώ πώ. Ίσως είναι γνωστός σας...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Δε θα προδώσω ποτέ ένα μυστικό!... ΜΑΡΚΕΛΛΑ: Ο γιος μου θα έπρεπε να όνομάζεται, όπως αυτός, ντε Λαπινουά...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ (κατάλαμψη): Είναι άργά πιά... Είμαι υποχρεωμένη να σέ άφήσω... Άδρια θα σου στείλω τώ γιατρό μου. Όσο για την ύπόσχεσή μου, σχετικά με τώ παιδί, θα ξαναμιλήσουμε... Γιατί, κι' αν άναρώσης, όπως εύχεται, θα φροντίσω γι' αυτό... Θα είμαστε τότε δυο για να τώ αγαπάμε!...

ΜΑΡΚΕΛΛΑ (δακρύζοντας): Και μες, κυρία θα είμαστε δυο για να σας αγαπάμε.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Λοιπόν, θάρρος!... Άντίο... (Σφίγγει τώ χέρι της άρρωστης, άράζοντας σ' αυτό ένα χαρτονομίσμα και δγανίζει έξω).

(Στώ μέγαρο τών ντε Λαπινουά. Στις τρεις τώ απόγευμα, η κυρία, που δεν είναι άλλη από την έπισκεπτή της Μαρκελλάς, είχε βγεί έξω. Συναγυρίζει συνοδευόμενη από ένα παιδάκι δέκα χρόνων, ντυμένο στά μαύρα).

Η ΚΥΡΙΑ (καθισμένη στην πολυθρόνα, δείχνει στο παιδάκι ένα ελκονογραφημένο βιβλίο): Σου άρέσει;

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ: Μάλιστα, κυρία. Η ΚΥΡΙΑ: Πάλι κυρία με λές; ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ: Μάλιστα, μαμά... (Μπαίνει ο άντρας της κυρίας, μά στέκεται κατάπληκτος).

Η ΚΥΡΙΑ: Νά τώ παιδάκι, πού σου μίλησα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αυτό τώ όρφανό, πού σ' ενδιαφέρει τόσο. (Χαϊβέδοντας τώ μάγουλό του). Μά είναι αξιολάτρευτο!...

Η ΚΥΡΙΑ: Ναι. Κι' είμαι θέβαι, ότι κι' έσύ θα τώ αγαπήσης, όπως έγω.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Έτσι; Άμέσως; Γιατί όχι. (Στώ παιδί): Πώς σε λένε; ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ: Ζωρζ... Ζωρζ Γκριζώ...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (όπισθοχωρώντας): Γκριζώ... Γκριζώ, έπες; (Κυτάζει πότε τη γυναίκα του και πότε τώ παιδί).

Η ΚΥΡΙΑ: Ναι, είναι τώ όνομα της φτωχής μοδιστρούλας... Μά άς μη μιλάμε μπροστά του για τη μητέρα του... Μόλις χτες πέθανε η δύστυχη!... (Πλησιάζει τόν άντρα της και τώ πιάνει τώ χέρι). Έλα, σύλβε... Τι σε συγκινεί τόσο;... Δεν φαντάζομαι να μνησικακής έναντίον μου, επειδή θέλω να υιοθετήσουμε αυτό τώ παιδί...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (συνέρχεται έπί τέλους): Έγώ!... Έγώ!... Νά μνησικακήσω έναντίον σου;... Έγώ! (Κυτάζει τη γυναίκα του στά μάτια και τη σφίγγει στό στήθος του). Γυναίκούλα μου! Πόσο μεγάλη ψυχή έχεις!... Έφερες αυτό τώ παιδί, τώ παιδί μου, στό σπίτι σου!... Θέλησες να γίνης μητέρα του!...

Η ΚΥΡΙΑ (δάζει τώ δάχτυλο στό στόμα της για να τώ συστήση σωστή και βλέποντας πώς τώ παιδί τούς κυτάζει, τώ ψιθυρίζει): Ναι, δέλησα να γίνω μητέρα του, φίλε μου, για να επανορθώσω τώ κακό που έκανες στην προηγούμενη τώ μητέρα...

ΛΑΜΠΕΡ ΝΤΕΒΑΛΕ

Η ΗΠΕΙΡΟΣ έχει πολλά τά ενδιαφέροντα για τόν ταξιδιώτη που την έπισκέπτεται: την Άσρα με τις βυζαντινές εκκλησίες της, τά θρυλικά Γιάννινα, τώ ηρώικό Σούλι, τά χωριά της Πίνδου με τις όμορφές τους και τις άλλες άπειρωτικές πολιτείες, πού ύππιδαν τά μεγάλα προπύργια τού Έλληνισμού στά χρόνια της σκλαβιάς ώστε κι' αυτοί οι κατακτητές να μιλούν την ελληνική γλώσσα!

Σήμερα τώ αεροπλάνο και τώ αυτοκίνητο συντόμευαν τά ταξίδια κι' εύκολα μπορεί να έπισκεφθή κανείς τή βορειοδυτική αυτή περιοχή της Ελλάδας. Άς την έπισκεφθούμε κι' έμεις άρχίζοντας την περιόδειά μας από τούς δυο αξιολογότερους άρχαιολογικούς τόπους της Ήπειρου: τή Νικόπολι και τή Δωδώνη.

★

Τώ αυτοκίνητο μάς μεταφέρει μέσα σέ λίγες ώρες από την Άθήνα στην Πρέβεζα.

Κοντά στην Πρέβεζα στην είσοδο τού Άμβρακικού κόλπου — στο στενό που σχηματίζουν οι δυο στειές της Ήπειρου και της Άκαρνανίας — έγινε, πριν από δυο χιλιόδες χρόνια, μία από τις μεγαλύτερες ναυμαχίες τού άρχαιού κόσμου: η ναυμαχία τού Άκτίου.

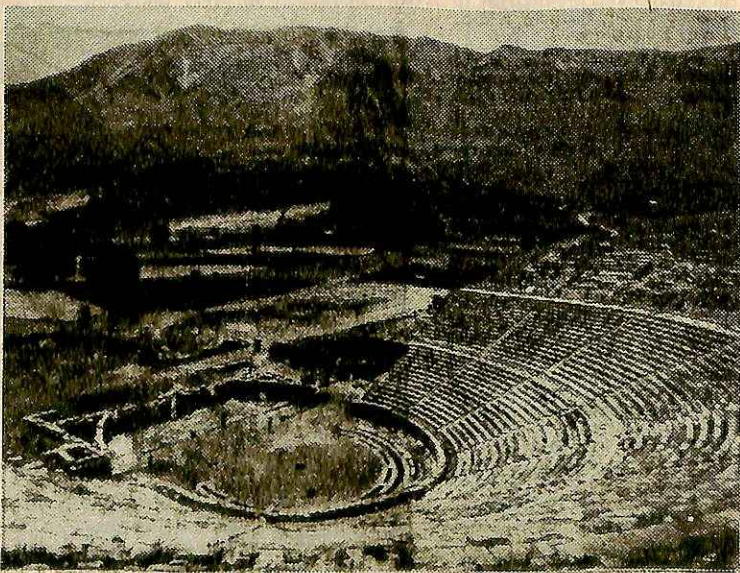
Έλαβαν μέρος σ' αυτή έφτακόσια πολεμικά καράβια με διακόσιες χιλιάδες στρατό. Έκει συγκρούστηκαν δυο Ρωμαίοι ύπατοι διεκδικώντας την έξουσία στην Ρώμη και την αυτοκρατορία τού κόσμου.

Άπό τή μιά μεριά ήταν ο Όκτάβιος, πού έμεινε κατόπιν στην Ιστορία ως αυτοκράτωρ Άύγουστος, κι' από την άλλη ο Άντώνιος με την Κλεοπάτρα.

Η ναυμαχία αυτή πού έμελλε να κόψη την τύχη της ώραίας βασίλισσας της Αιγύπτου και τού Άντωνίου, κατέληξε σέ πλήρη νίκη τού Όκταβίου (2 Σεπτεμβρίου 31 π.Χ.). Σε λίγο η Ρώμη τόν έπαισιόμισε ως αυτοκράτορα Άύγουστο.

Σε άνάμνηση της νίκης του έναντίον τού Άντωνίου ο Άύγουστος έχτισε άπέναντί από τώ Άκτιο, στη στεριά της Ήπειρου, τή Νικόπολι και τή βοήθησε να γίνει μία από τις μεγάλες και τις λαμπρότερες πόλεις της έποχής εκείνης.

Έδωσε στους κατοίκους της άτέλεια. Ισοπολιτεία με τούς Ρωμαίους.

Τώ άρχαιο θέατρο της Δωδώνης.

ΤΑΞΙΔΙΑ

Νικόπολις

και Δωδώνη

μαίους πολίτες και άλλα προνόμια. Κι' έπειδή, λίγο πριν από τή ίδρυση της Νικοπόλεως, ο Ρωμαίος στρατηγός Παύλος Αιμιλίου είχε καταστρέψει πάνω από έβδομηχίτα πόλεις και χωριά της Ήπειρου και της Άκαρνανίας, ήταν φυσικό όλοι αυτοί οι άστυγοι πρόσφυγες να ζητήσουν άσυλο και καταφύγιο στην καινούργια πολιτεία.

Κοντά στους ντόπιους ήθθαν και Ρωμαίοι εύγενείς, πού έχτισαν πλούσιες επαύλεις για καλοκαιρινή διαμονή, καθώς και πολλοί έμποροι, πού μεταβάλλαν τή Νικόπολι σε μιά από τις μεγάλες έμπορικές σκάλες της οωμαικής αυτοκρατορίας. Και είχε τόσο μεγάλη έμπορική κίνηση, ώστε συντηρήσανε συνεχώς τρία λιμάνια: τώ ένα στό Ίόνιο πέλαγος και τώ δυο στό μέρος τού Άμβρακικού κόλπου.

Στώ ένα λοιπόν από τά δυο τελευταία λιμάνια της άρχαιής Νικοπόλεως βρίσκεται η σημερινή Πρέβεζα.

★

Έπί πλέον ο Άύγουστος προέκισε την πόλι με θαυμασίες οικοδομές, με θέατρο, λουτρό, σποές, βουλευτήριο και άλλα δημόσια κτίρια. Και η Νικόπολι μαζί με την έμπορική της άνθησι δημιούργει πνευματική και άθλητική κίνηση. Σ' αυτή ζή και ίδρύει τη σχολή του ο μεγάλος στωικός φιλόσοφος Επικτήτος.

Γίνονται ακόμα και άθλητικοί άγώνες: τά Άκτια, στους οποίους δέλουν να δώσουν τή λαμπρότητα πού είχαν οι ολυμπιακοί άγώνες.

Κι' ένώ ο μεγάλος στωικός και ο διάδογός του σκουπτόν τις τε-

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οί άρχαιολογικοί τόποι της Ήπειρου

λευταίες πνευματικές άναλαμπές τού κόσμου πού φέυγει, ένας άλλος μεγάλος διδάσκαλος, ο Άπόστολος Παύλος, κηρύσσει στη Νικόπολι την καινούργια φιλοσοφία τού Χριστιανισμού. Ή παρουσία και η διδασκαλία τού Άποστόλου Παύλου στη Νικόπολι την καθέλωσε για μεγάλο κέντρο τού χριστιανισμού και οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες όχι μόνο τή σεβάστηκαν πάντα, αλλά και τήν ένίσυσαν.

Την πλούσια και εύτυγισμένη Νικόπολι την καταστρέφουν τώ 10ο αιώνα οι Βούλγαροι. Οι κάτοικοί της, όσοι υπόδεσαν να σωθούν, πήσαν τά βουνά και μερικοί εγκαταστάθηκαν άγρότες σε πρόγειους καλύβες σ' ένα από τά λιμάνια της. Κι' έπειδή τώ λιμάνι αυτό έγινε πέρασμα μεταξύ Άκαρνανίας και Ήπειρου και τώ πέρασμα άρβανίτικα λέγεται «πρέβεζα», πήρε τώ όνομα αυτό και η σημερινή πόλι της Ήπειρου.

★

Άπό την εποχή εκείνη η άρχαία Νικόπολι εγκαταλείφθηκε όριστικά έρημώθηκε και έρειπώθηκε. Στώ τέλος έγασε και τώ όνομά της και ήταν γνωστή ως Παλαιαπρέβεζα. Όστόσο στην έρειπωμένη αυτή πολιτεία, έδωσαν καινούργια ζωή οι άνασκαφές, πού έγιναν εκεί μετά τώ 1916 από τόν άρχαιολόγο Άλεξ. Φιλανδελφέα, και πού άποκαλύψαν τά έρείπια της ρωμαϊκής έποχής, αλλά και πολλά σπουδαία μνημεία και μωσαϊκά τών πρώτων χριστιανικών χρόνων.

Μιά έπίσκεψη στη Νικόπολι παρουσιάζει ένδιαφέρον και από άπόψεως όμορφιάς τού τοπίου, και γιατί ήταν η τελευταία μεγάλη πολιτεία, πού χτίστηκε στα έλληνορωμαϊκά χρόνια. Έπί πλέον μπορεί κανείς με κέντρο την Πρέβεζα να έπισκεφθή τά μεσαιωνικά κάστρα τού Άμβρακικού κόλπου, πού σώζονται ακόμα, με τις πλούσιες όμορφές τους και τά ένδιαφέροντά τους.

★

Έντελώς διαφωετική από τή Νικόπολι είναι η σκηνοθεσία στη Δωδώνη. Έδώ δε θ' άντικρύση κανείς ούτε τή γαλάζια ελληνική θάλασσα, ούτε τώ ήμερο τοπίο, όπου ο Άύγουστος άπαθανάτισε τή νίκη τού Άκτίου. Ή Δωδώνη βρίσκεται στην πλαγιά έως ήπειρωτικό βουνού, τού Τάουρου, κοντά στό σμμερινό χωριό Άλποναχό, σε μικρή απόσταση από τά Γιάννινα. Ή μεγαλοπρέπεια και η άγνοιά της φύσεως αΐάνουν την υποβλητικότητα και την ιερότητα τού τόπου, όπου οι άρχαίοι είχαν εγκαταστήσει τώ άσφαίτερο από τά μαντεία τούς — πολύ πιο παλιό από τώ Μαντείο τώ Δελφών.

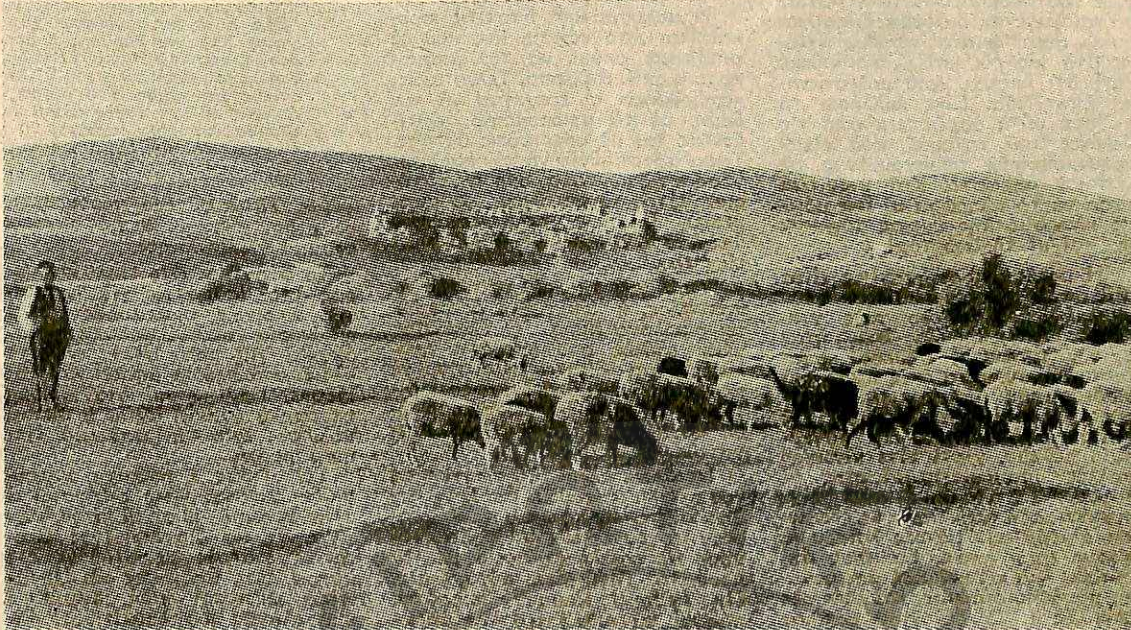
Κάτω από τις γιονισμένες κορυφές τών βουνών, άνάμεσα σε δύσβατες βαθιές κοιλάδες, πού τή βρέουν όμπητικοί νεύμαροι και τις υπνιάει με λύσσα ο βορράς, είχε ένγκατασταθή τώ πιο σεβαστό ιερό της Ελλάδας, άφιερωμένο σ'ώ Δία, πτερόεα θεών και ανθρώπων. Ή Ιστορία

τού μαντείου αυτού γάνεται στά βάθη τών αίωνων. Ο Όμηρος άναφέρει ότι η Δωδώνη βρισκόταν σε πλήρη άκμή στόν Τρωικό πόλεμο και ότι την είχε έπισκεφθή και ο Όδυσσεύς. Ο Ίσίδος, ο Ήροδοτος, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής μιλούν με σεβασμό για τώ μαντείο.

Ο Πλάτων γράφει ότι οι πρώτοι μαντικοί λόγιοι στόν κόσμο άκούστηκαν από τή Δωδώνη. Ο Ξενοφών και ο Δημοσθένης την έγκωμιάζουν.

★

Έπί χίλια πεντακόσια χρόνια η Δωδώνη είχε προσελκύει την

Τοπίο στη Νικόπολι, με τώ άρχαιο θέατρό της στό βάθος

προσηνή και τώ σεβασμό τού άρχαιού κόσμου. Οι Ρωμαίοι τή σεβάστηκαν, όσο και οι Έλληνες. Με την πτώση όμως τού ρωμαϊκού κράτους άρχίζει η παρακμή τού μαντείου, για να συντελεστή ο πλήρης άσκανισμός του μετά την έπικράτηση τού χριστιανισμού. Άπό την εποχή άκόμη τού Βυζαντίου είχε γαθή και η τοποθεσία της. Και ο Βύρων έγραφε σ' ένα ποιήμα του:

«Ώ Δωδώνη πού είναι τώ παλιό σου δάσος
ή προφητική θρύση και τώ θεϊκό σου
(μαντείο);»

Σε νεώτερα χρόνια πολλοί άναζήτησαν τή θέση της, χωρίς όμως έπιτυχία. Εύτυχότερος στις άνζητήσεις του ύπηρε ένας λαμπρός Ήπειρώτης, ο Κωνσταντίνος Καραπάνος, πού υπόδερε να προσδιορίση τή θέση της Δωδώνης σ' ά δυτικά της λίμνης τών Ιωαννίνων, μέσα σε μιά ύγρη και γόνιμη κοιλάδα, στους πρόποδες τού γιονισμένου Τάουρου. Στην κοιλάδα αυτή πού βρισκόταν σε ύψος 500 μέτρων και περιβαλλόταν από ένα μεγάλο ποταμό και έλαγχολικό τοπίο, πού θυμίζει έλατικές άλπεις, άοχισε ο Καρα-

πάνος τις άνασκαφές του τώ 1878.

★

Τά περισσότερα από τά πλούσια εύρήματα τών άνασκαφών της Δωδώνης βρίσκονται στό άρχαιολογικό μουσείο της Άθήνας, στό όποιο τά είχε γαρίσει ο Καραπάνος. Οι άνασκαφές μάς παρουσίασαν άκόμη τώ άρχαίο μαντείο, τήν παλιά ακρόπολι της Δωδώνης, τώ θέατρο και άρκετά από τά κτίρια πού αποτελούσαν τώ ιερό συγκρότημα.

Στώ θέατρο της Δωδώνης πρόκειται, από έφέτος, να δοθούν άρχαίες παραστάσεις πού θα έπανολαμβάνονται κάθε χρόνο κατά τούς καλοκαιρινούς μήνες. Έτσι, ο άρχαιολογικός αυτός τόπος, μαζί με τούς άρχαιοφίλους και τούς έκδρομείς πού τόν έπισκέπτονταν ως τώρα, θα άποκτήση και μονιμότερη πλεονεχία από φίλους της άρχαίας τραγωδίας.

Στώ μαντείο της Δωδώνης οι γορημοί δεν έδίδοντο από την Πυθία, όπως στους Δελφούς, άλλ' από τήν «ιεράν δρύν» πού ήταν ένα από τά θεόρτα δέντρα πού περιστοιχίζαν τώ μαντείο. Ο ά-

μως βέβαια πώς οι ιερείς θα είχαν φροντίσει να μη δυσκολεστήουν κανένα.

Ήταν άλλωστε έπινοητικότατοι όχι μόνο σε άπαντήσεις, αλλά και σε τρόπους να έπικονωνούν με τώ Δία. Είχαν δοη μιά δούση, στην όποία όχι μόνο έσθναν τις άναμμένες λαμπάδες αλλά... άνάβαν και τις σβύσμενες! Και από τόν κόπο, πού έκανε τώ νερό της «ιεράς δούσης», μεταφοάσαν τά λόγια τού θεού και έ-εγνωόσαν τή θέλησή του

Είχαν ακόμα δέσει υιλές άλμρίδες κοντά σε γάλκινους δίσκους. Ο άνεμος πού φυσούσε γυγούσε τις άλμρίδες στους δίσκους και οι κόποτι πού βγαίναν — θόγγοι θεού — μεταφοάζονταν σε γοησιούς...

Φαίνεται μάλιστα πώς οι δίσκοι γυγούσαν διαρκώς από τούς συνεχείς άνεμους, ώστε ύππηρε και παροίηα στους άρχαίους για τούς φύλακους ανθρώπους, πού έλεγε:

«Αυτός μιλάει σαν τούς δίσκους της Δωδώνης».

Ή φλυαρία όμως τών δίσκων της Δωδώνης ήταν άρκετά έπικερ-

δος για τούς ιερείς τού μαντείου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τά θρυλικά Γιάννινα και τώ ηρώικό Σούλι.

✱✱
ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΠΟΥ ΚΑΠΝΙΖΕΙ ΠΟΥΡΑ

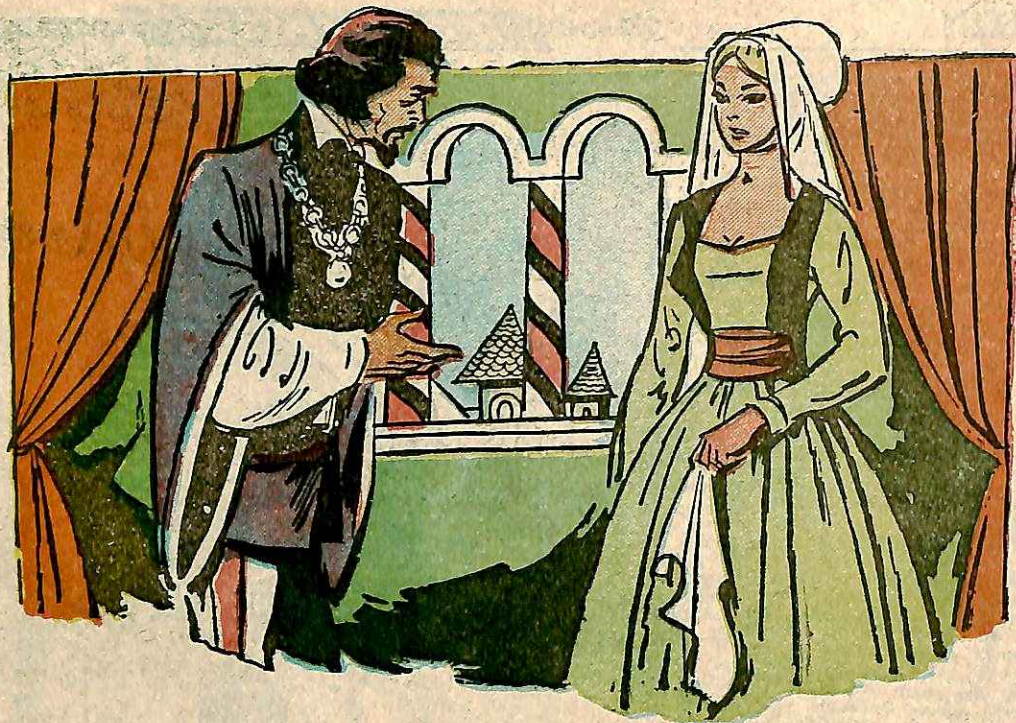
Ή Μπρέντα Γκέιλ Φίλιπς, ένα κοριτσάκι 4 χρόνων, άντ' να παίξη με τις κούκλες, διασκεδάει καπνίζοντας πούρα, και μάλιστα απ' τά πιο δυνατό!

Όταν ο πατέρας της την έπιασε κάποτε να καπνίζει ένα πούρο, σε κάλεσε άμέσως τώ γιατρό, βέβαιος πως η κόρη του θ' άρρώσταινε... Άλλά η Μπρέντα, αφού τελείωσε τώ πούρο, ζήτησε χαμογελώντας και δεύτερο!

Οι γιατροί, πού άσχορήθηκαν με την περίεργη περίπτωση της, φρονούν ότι ο οργανισμός της έχει ανάγκη απ' τόν καπνό, για κάποιο άνεστακόζωτο λόγο, και συνιστούν στους δικούς της να τήν ρωφορήσουν αν θα ήλεγαν καλά οι έπιχειρήσεις του. Κι' ένας άλλος αν η γυναίκα του θα ήλεγαν και άλλο παιδί, εκτός τού τώ κορίτσι πού ένουν.

Δυστυχώς δεν έγινε και τις άπαντήσεις τού μαντείου. Είναι δ-

33

Ο Τζιοβάνι Γκιλιμπέρτι έμεινε κατάπληκτος από την όψη της Μαριέττας.

Σ' ΟΛΗ τη Βενετία, το πρωί της 14ης Μαρτίου 1849, θαύλασαν ή άγώνα κι' ή άπόγνωση. Μήνες τώρα την πολιορκούσαν τά στρατεύματα των έχθρών της, που είχαν όλοι συμμαχήσει έναντί-ον της.

Η άπελπισία άπλώνονταν παντού, τόσο στις λαϊκές συνοικίες, όσο και στα μέγαρα των ευγενών, καθώς και σ' αυτές ακόμα τις πολυτελείστες αίθουσες του δογικού παλατιού.

Μέσα εκεί, τά μέλη του τρομερού Συμβουλίου των Δέκα καθόντουσαν άκίνητα, άμίλητα, σκυθρωπά.

Σέ μία αίθουσα του άνακτόρου έρισκόταν όλομόναχος ό δόγης Τζιοβάνι Γκιλιμπέρτι. Μελαγχολικός και μέ τά μάτια άπληνη, συλλογιόταν... Συλλογιόταν τη γυναίκα του, την όμορφη Μαρριέττα Βεατρίκη, που χωρίς να τό θέλη, είχε γίνει αίτία όλης εκείνης της καταστροφής...

Γιά μία στιγμή ό δόγης θυμήθηκε την ιστορία του γάμου του μαζί της. Κι' ή άνάμνησι αυτή άντί να άδυνατίσει, άπεναντίας δυνάμωσε την άπόγνωση του.

Την είχε πρωτοϊδή τρία χρόνια όστερ' από την έκλογή του ως δόγη της Βενετίας, όταν ήμέρα άκριώς της γιορτής του γάμου του μέ τό θάλασσα.

Την ήμέρα εκείνη ό Γκιλιμπέρτι, φορώντας την όλολαμπρή στολή του, άνέμεσε σε άνώτερους άρχοντες, καθόταν στο κατάστρωμα του δογικού πλοίου «Βουκένταυρος», που έρισκονταν γύρω του χιλιάδες γόνδολες, και ήγαναι έξω άπ' τό λιμάνι, να πετάξει μέσα στα κύματα του Άδρια το χρυσό δοχτυλίδι, που συμβόλιζε τους γάμους του μέ τη θάλασσα.

Σέ μία στιγμή, καθώς κύτταζε γύρω του, είδε τη Μαρριέττα μέσα στη γόνδολά της, τη στολισμένη μέ τά χρώματα του οικόσημου των Μονάρι.

Μόλις την είδε ό δόγης, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Και χωρίς να χάζει καιρό, πήγε την άλλη μέρα στο μέγαρο Μονάρι για να ζητήσει τη Μαρριέττα σε γάμο.

Ο θεός της κόρης, που ήταν κηδεμόνας της — γιατί οι γονείς της είχαν πεθάνει, όταν αυτή ήταν μικρή — τόν δέχτηκε μέ έξαιρετικές περιποιήσεις, κατενθουσιασμένος για τη μεγάλη τιμή, που έκανε στην οικογένειά του. Και άμέσως κάλεσε την άνηψιά του, για να της άναγγείλη την ευχάριστη είδησι.

Η Μαρριέττα, όμως, όταν άκουσε την αίτησι του δόγη, χωρίς κανένα διαταγμό, την άπόκρουσε άμέσως.

Ο Τζιοβάνι Γκιλιμπέρτι έμεινε κατάπληκτος από την όψη αυτή και φρόντισε να μάθει την άφορητή της. Έτσι, την άλλη μέρα, οι όμπροι της δογικής άστυνομίας τόν πληροφορούσαν πως ή Μαρριέττα από καιρό είχε έρωτικές σχέσεις μέ τόν άρχηγό των Γερμανών μισοφόρων της Βενετίας, τόν κόμητα Χάιντς φόν Ρούτλινγκεν, έναν ευπατρι-δη που ήταν ώραιος σαν άγγελος και γενναίος σαν λιοντάρι.

Έξω φρενών, ό δόγης πρόσταζε τόν Χάιντς ή «Έντσιο», όπως τόν έλεγαν οι Βενετιάνοι, να επι-δείσσει μέ τους μισοφόρους τόν στις γαλέρες της Γαληνοτάτης και να πάγει για την Κρήτη. Τόν έστέλνει εκεί μέ τη βεβαιότητα ότι θα σκο-τώνταν.

Και πραγματικά, σε λίγους μήνες, ό δόγης πήγε πάλι στο μέγαρο Μονάρι, άναγγέλοντας ότι ό «Έντσιο» είχε σκοτωθί στην έκστρατεία της Κρή-της και έρ-...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ικαλαρία, δέ βρήκε εκεί τη Μαρριέττα να τόν περιμένει, όπως πάντα. Έκεί όμως, που έψαχνε, είδε καταγής ένα φέρετρο, σκεπασμένο μέ μαύρο μεταξωτό πανί.

Ένα κακό προαίσθημα του έσφιξε την καρδιά. Πλησίασε, άνασήκωσε τό πανί και τότε ένα φρικτό θέαμα παρουσιάστηκε στα μάτια του. Μέσα στο φέρετρο θριακούσαν ξεπλωμένα, άκίνητα ή Μαρριέττα Βεατρίκη Μονάρι, ή δόγισσα της Βενετίας. Ήταν ζωντανή, αλλά... οι κόγχες των ματιών της ήταν έντελως άδειες...

Τά όμορφα εκείνα μάτια, που γοήτευαν όλη τη Βενετία, τά είχε θάψει ένα άπαισιο χέρι!...

Ο Έντσιο ήταν έτοιμος να πείσει πλάϊ της, να κλάψει, να της μιλήσει, να την παρηγορήσει, όταν ξαφνικά, μέσα στο σκοτάδι, ξεχώρισε κάτι σκιές, που τόν πλησίαζαν σιγά-σιγά. Άμέσως κατάλαβε τί τόν περιμένε. Οι συμπύρι, οι μαχαίροδούλες του δόγη έρχόντουσαν να τόν πιάσουν και να τόν οδηγήσουν στον κύριο τους, που ήθελε να τόν εκδικηθί κι αυτόν.

Άμέσως τράβηξε τό σπαθί του και σκορπίζοντας τρομερά χτυπήματα γύρω του, άνοιξε δρόμο, έφτασε στο κανάλι κι' εκεί ρίχτηκε μέσα στο νερό. Έπειτα, κολυμπώντας, έφτασε στους στρατώνες του.

Εκεί έύηψε τους Γερμανούς μισοφόρους, που τόν ήταν άφοσιωμένοι, έφτασε μαζί τους στην έξοδο της πόλεως, σκότωσε τους Βενετιάνους φρουρούς και θήκε έξω από τη Βενετία. Οι συμπύρι τόν δόγη, στο μεταξύ, μία και δέν μό-ρσαν να συλλάβουν τόν Έντσιο, πήραν τη δυστυ-χημένη Μαρριέττα και τη φυλάκισαν σε κάποιο μακρυνό μοναστήρι.

Ο Χάιντς φόν Ρούτλινγκεν, φεύγοντας από τη Βενετία, άφησε για κάποιο καιρό τό δόγη να χαρή την έκδική του. Στο διάστημα όμως αυτό, εκείνος γύριζε στις γειτονικές επικράτειες και

Η Μαρριέττα, μία κι' ό άγαπημένος της είχε σκοτωθί, δέχτηκε να γίνει γυναίκα του. Έτσι σε λίγον καιρό παντρεύτηκε τόν Τζιοβάνι Γκιλιμπέρτι κι' έγινε δόγισσα της Βενετίας.

Στό χρόνο όμως άπάνω, ό Έντσιο φόν Ρούτλινγκεν, για τόν όποιο ό δόγης είχε διαδώσει ψέμα-τα ότι είχε σκοτωθί στην Κρήτη, γύρισε στη Βενετία πιά δολοφονημένος από κάθε άλλη φορά.

Σέ λίγες μέρες οι συμπύρι του δόγη τόν άνα-φέρανε ότι ή Μαρριέττα και ό Έντσιο συναντιόν-τουσαν κρυφά κάθε βράδυ στην Γκαλαρία της Μα-ρία Φορμόζα.

Τότε ό δόγης, έξαλλος για την προδοσία, άπο-φάσισε να εκδικηθί τη γυναίκα του και τό φίλο της.

Έτσι, όταν τό άλλο βράδυ ό Έντσιο πήγε στη

ζεσήκωνε όλους τους ήγεμόνες και τις Δημοκρα-τίες σε πόλεμο έναντίον της Βενετίας. Έτσι κα-τάρθηκε να τους έλθουν όλους και τώρα τά στρα-τεύματά τους πολιορκούσαν την Γαληνοτάτη Δη-μοκρατία...

ΟΧ' αυτά συλλογιόταν ό δόγης Τζιοβάνι Γκιλιμπέρτι, έκείνο τό πρωί στη σιωπηλή αίθουσα του παλατιού του.

Μά ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ένας ευπατριδής μέ καταματωμένη τη σιδερένια του πα-νοπλία.

Οι μισοφόροι της Γαληνοτάτης προσχώρη-σαν στους έχθρους και την παρέδωσαν στα χέρια τους!... τού φώναζε.

Την ίδια στιγμή έφτασαν ως τ' αυτά του οι φωνές του πλήθους άπ' έξω, που φώναζε:

Κάτω ό Γκιλιμπέρτι! Κάτω ό δόγης! Θέ-λουμε ειρήνη και ψαμί!... Θάνατος στον δόγη!...

Συγχρόνως άπ' τά παράθυρα έμπαιναν μέσα οι πέτρες που έριχναν οι έξαγριωμένοι Βενετιάνοι, που είχαν άρχεισι να πλημμυρίζουν τους δια-δρόμους του παλατιού.

Τότε ό άγνωνος που είχε μπει στην αίθουσα κατέβασε τη σιδερένια προσωπίδα του. Στάθηκε μπροστά στο δόγη και μέ φωνή που τόν έκανε ν' άνατριχιάσει τού είπε:

Με γνωρίζεις, δόγη της Βενετίας; Είμαι ό Χάιντς φόν Ρούτλινγκεν, ό Έντσιο. Άνάνδρε, δολοφόνε, άκρωτηριαστή των γυναικών, έτοιμάσου να πεθάνεις! Πρώτα όμως θα μου πής που έχεις κρυμμένο τό θύμα σου...

Μά την ίδια στιγμή τό πλήθος μπήκε μέσα στην αίθουσα. Κι' ένας μισόγυμνος ψαράς, όλισμένος μ' ένα καμάκι, ώρμησε καταπάνω στο δόγη, φώνα-ζοντας:

Ματωδαμένες σκύλε, πέθανε! Πάρε αυτήν για τόν πατέρα μου και για τόν αδελφό μου, που πέθαναν άδικο στη φυλακή!...

Κι' έχωσε τό καμάκι του στο στήθος του δόγη. Ο Τζιοβάνι Γκιλιμπέρτι άμέσως σωρίστηκε στο πάτωμα νεκρός.

Έτσι ό Χάιντς φόν Ρούτλινγκεν δέ μπόρεσε ποτέ να μάθει σε ποίο μοναστήρι ήταν θάμνη ή δρι-σκόταν ζωντανή ή τυφλωμένη Μαρριέττα, ή μεγάλη άγάπη του.

Στό δογικό παλάτι της Βενετίας, σε μία από τις μεγάλες αίθουσες θρισκονταν άς σήμερα κρεμα-σμένες δυο προσωπογραφίες. Κάτω από τη μία είναι γραμμένα τά εξής: «Η ώραια δόγισσα Μα-ριέττα Βεατρίκη Γκιλιμπέρτι, τό γένος Μονάρι». Και κάτω από την άλλη: «Τζιοβάνι Γκιλιμπέρτι, τιμωρήθηκε άπ' τό χέρι τού λαού της Βενετίας στις 14 Μαρτίου 1489».

ΜΑΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Οι άρτηρίες έχουν άποκληθί βα-ρομέτρο της ηλικίας. Πραγμα-τικά, ό άνθρωπος έχει την ηλικία τόν άρτηριών του.

Οι άρτηρίες είναι προικισμένες μέ καταπληκτική δραστηριότητα. Η μεγάλη ελαστικότητα τους τους έπιτρέπει να συσπώνουν την κυκλο-φορία του αίματος και να προσπα-μίζουν την πίεσι του στις άνάν-τες του όργανισμού. Διασπίζον-ται, έξ άλλου, άπό άπειρία νεύ-ρων και σ' αυτό όφείλεται τό ότι όλες οι άσθένειες τών άρτηριών είναι πολύ όδυμηρές.

Άλλ' άς δούμε ποιές είναι οι κυριώτερες άσθένειες τών άρτη-ριών.

Σέ πολλές περιπτώσεις ό με-σάιος γίγνεται μιά άρτηρία — οι γιτώνες είναι τρεις: έξωτερός, με-σάιος, έσωτερός — παρου-σιάζει άρτηρία. Η άρτηρία δια-στέλλεται τότε, και αυτή ή δια-στολή καλείται άνευρυσμός.

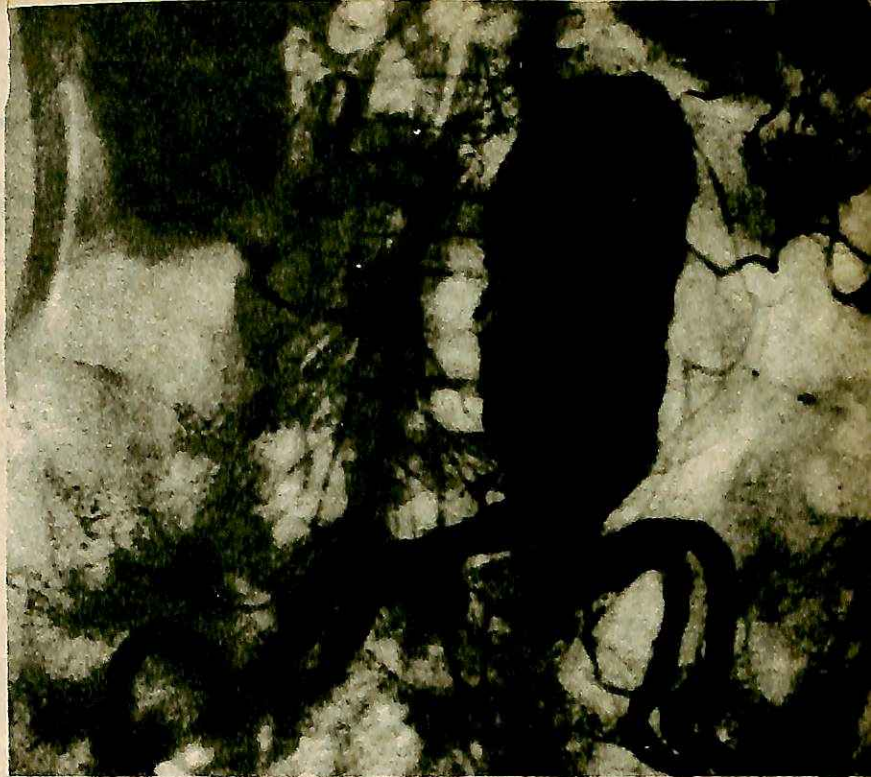
Ο άνευρυσμός έμφανίζεται συ-νθέστερα στις άρτηρίες τών ά-κρων, τού λαιμού, της βάσεως τού κρανίου στη θωρακική άρτηρία, στην κοιλιακή άρτηρία και τις διακλαδώσεις της. Αναπτύσσεται

στήματα και συστροφές. Στο έ-σπερικό της θέσει κανείς κραι-νωπές μάζες, που αποτελούνται ά-πό συσσωρεύσεις λιπαρών στοι-χείων και ίδίως γολπστερόλης. Η σκλήρυνσι είναι τόσο μεγάλη, ό-στε σε μερικά σημεία ή άρτηρία κινδυνεύει να διασρανή. Ο αύλος της έξ άλλου, μικραίνει όλοένα και ύπαινει πάντοτε ό κίνδυνος να φραγθί τελείως.

Οι άρτηριίδες έξελίσσονται ύ-πουλα, γαρίς να προκαλούν την προσοχή του άσθενούς. Τά συμ-πτώματά τους έμφανίζονται πολύ άσπότερα, κατά την περίοδο που προηγείται από τη θανάτωσι. Τά κυριώτερα άπ' αυτά είναι:

1) Η διαλείπουσα καλότης. Ο άσθενής κοιμείται κατ' δια-στήματα, συνθέστερα από τό έ-να πόδι. Άλλά κάποτε και από τά δυο. Ο πόνος μοιάζει σαν κράμ-πα και έντοπίζεται στο γαστρο-κνήμιο, τό πέλμα και την καμάρια του ποδιού και σπανιότερα στους γλουτούς. Στην τελευταία προί-πτωση, ό άσθενής νομίζει ότι πρό-κειται για ίσθιαλγία.

2) Έντονο αίσθημα θύ-γους στα κάτω άκρα.

Άνεύρυσμα τού κοιλιακού τμήματος της άρτης. Ο μόνος τρόπος θεραπείας είναι ή έντερσησι.

Οι άρτηρίες

ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΗΛΙΚΙΑΣ

Οι κυριώτερες άσθένειες τους και ή θεραπεία τους

Ύπουλα και συμπίεζε όλοένα και περισσότερο τις γειτονικές φλέ-βες και τά λεμφικά άγγεία, ό-που τελικά, προκαλεί τό γνωστό οίδημα.

Οι δύο μεγάλοι κίνδυνοι τού άνευρυσμού είναι ή ρήξις της άρ-τηρίας και ό σχηματισμός θάου-νων. Οι θρόμβοι είναι δυνατόν να φράξουν τελείως μιά άρτηρία και να προκαλέσουν την καλουμένη άρτηριακή έμβολή.

Ο μόνος τρόπος θεραπείας τού άνευρυσμού είναι ή χειρουργι-κή έντερσησι, που συνίσταται στην άποκοπή τού πάσχοντος μέ-ρους της άρτηρίας και την έπανα-σύνδεσι των δύο ύπολοίπων τυμ-μάτων.

Μιά άλλη πολύ συνήθισμένη ά-σθένεια είναι ή άρτηρίτις. Με τό όνομα αυτό χαρακτηρίζεται ή φλόγωσι μιάς άρτηρίας.

Οι άρτηριίδες είναι πολλών ειδών. Υπάρχει, πρώτα-πρώτα, ή νεανική άρτηρίτις, που έντοπιζε-ται στον έσωτερικό γιγώνα της άρτηρίας, ενώ οι δύο άλλοι πασα-μένουν άνέπαφοι. Η θρομβωσις περιορίζει τόν αύλο της άρτηρίας και υπορεί να την φράξι όλότελα. Παρουσιάζεται συνθέστερα στο άνώτερο μέρος τού κορμού.

Η γεροντική άρτηρίτις έξ άλ-λου, προσβάλλει κυρίως τά κάτω άκρα. Η άρτηρία παρουσιάζει σκλήρυνσι, μέ οίδημα κατά δια-

Α ρ τ η ρ ι α. Ένας θρόμ-βος έχει σχηματισθί στην άρ-τηρία τού μπρού και παραπρίκει την κυκλοφορία. Δ ε ξ ι ά: Η ίδια άρτηρία μετά την έντερσησι. Ο χειρουργός έκοψε τό πάσχον μέρος και συνέδεσε τις άκρες των δύο άλλων τμημάτων. Έτσι, ή κυκλοφορία τού αίματος ξανά-γινε κανονική.

Προκειμένου για τους νέους, ή έντερσησις περιλαμβάνει τρία στάδια: α) την έξαίρεσι τού ό-σφιακού τμήματος τού συμπαθη-τικού νεύρου, που προκαλεί τις συσπάσεις των άρτηριών των κά-τω άκρων, β) την έξαίρεσι τού ένός ή και των δύο επινεφριδίων άδένων, γ) την άποκοπή τού τμή-ματος της άρτηρίας όπου ύπαιχει ή θρόμβωσι και τη σύνδεσι των δύο τυμμάτων του. Στην άσθενή νοσηλεύονται από τό στόμα φάρ-μακα, που έσπευδερώνουν την έ-πιβίωσι της άδρεναλίνης, όπως ή χλωροπριαμαζίνη, και άγγειοδια-σταλτικά όπως τό νικοτινικό όξύ.

Στά ηλικιακά άτομα, ή ά-φαίρεσι των επινεφριδίων, που ή λειτουργία των, ως γνωστόν, έδα-σθενίζει μετά τά 50, είναι περιπ-τή. Η έξαίρεσι τού συμπαθητι-κού όμως, γίνεται άνεκτή σε πλείστες περιπτώσεις. Η άπο-κοπή τού πάσχοντος μέρους της

άρτηρίας, έξ άλλου, δέν είναι πάντοτε δυνατή.

Γι' αυτό, οι νεοέουγοι, σε πολ-λές περιπτώσεις, άναστέλουν αυτό τό τυμήμα και διοχετεύουν τό αίμα πάνω ή κάτω άπ' αυτό μέ τη βοήθεια ενός σωλήνος άπό «ντάκρον», που τόν έφαρμάζουν πάνω στην άρτηρία. Κάνουν, δη-λαδή, μιά παρεκκλιση της κυκλο-φορίας, όπως γίνεται και στους δρόμους, όταν ένα κομμάτι τους είναι κατεστραμμένο.

Οι άρτηριίδες είναι σοβαρά άσθενείς, που πρέπει ν' αντιμε-τωπισθούν εγκαίρως. Διαφορετικά, μπορεί να καταστράψουν άναγκάσι την άποκοπή τού ποδιού. Υπά-ρει ακόμη ό κίνδυνος της έπεστώ-σεως των σ' όλο τό άρτηριακό σύστημα. συμπεριλαμβανομένης της άορτής και των στεφανιαίων άρτηριών.

✱✱

ΜΙΚΡΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

✱ Όρισμένοι κροκόδειλοι, έχουν γλάστρα και άρτισμένο δέν έχουν.

✱ Η φώλια κομίζεται κάθε φορά μόνον ένα μισό λεπτό!

✱ Υπάρχουν τόσο πολλά μόρια μέσα σε μιά δοχτυλίδιο, μέ νερό, που άν τό κάθε μόριο ύπολογιζόταν στο μέγεθος ενός πορτοκαλιού, τότε όλο τό έδαφος των Ηνωμένων Πο-λιτειών θα σκεπαζόταν μ' ένα στρώ-μα από πορτοκαλία πάχους 300 μέ-τρων!

✱ Το αίμα ενός ανθρώπου μέ κα-νονικό βάρος ζυγίζει πεντέμισι όκά-δες. Αποτελείται δέ από 25 διαφορε-κατομύρια αιμοσφαίρια. Αν ό ά-ριθμός αυτός των αιμοσφαιρίων έ-μπαινε στη σειρά θα σχηματιζόταν μιά άλωσιδα, που θα έλυγε την όθρογένη τέσσαρες φορές!

✱ Μέχρι σήμερα τά γνωστά ση-μεία της Γης όπου έχουν πέσει μετε-ωρίτες από τό διάστημα, άνέρχονται σε 1.400.

✱ Το πιο κοντά όπιορ άπέ-χει από τη Γη 300.000 χιλιόμετρα περισσότερο άπ' όσα άπέχει ό ήλιος!

✱ Το κόποπιορ τού τηλεσκοπίου τού άμερικανικού άστεροσκοπίου Παλόμερ συγκεντρώνει ένα εκατομ-μύριο φορές περισσότερο φώς, από όσα συγκεντρώνει τό ανθρώπινο μάτι.

✱ Ένας όγκος όμίχλης πάχους 1 μ. 80 και μήκους 30 μέτρων πε-ριέχει 60 πρωτοκατομύρια λεπτότα-τα σταγονίδια, που άν τά συγκεν-τρώνουμε όλα, δέν θα γέμιναν παρά μόνον τό ένα έβδομο ενός κοινού πο-τηριού τού νερού!

Το καλλιτεχνικό μας

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΛΗ ΚΑΛΟ

Μία πρωταγωνίστρια του ελαφρού θεάτρου με «βαρεία» προσωπικότητα

ΠΡΕΠΕΙ να τ' ομολογήσουμε απ' την αρχή. 'Η συνέντευξή μας με την Καλή Καλό, την μπριάρα πρωταγωνίστρια του ελαφρού μουσικού μας θεάτρου, στάθηκε μία εκπληξί αναπάντεχη για μās. Μία ευχάριστη εκπληξί και μία αποκαλύψι.

Καθώς χτυπούσαμε το κουδούνι του Ισογείου μιας μοντέρνας πολυκατοικίας, στη στάσι Καλλιφρονά, όπου κατοικεί η όμορφη καλλιτέχνις, είχαμε διάθεσι... κορυδαλλού — αν μπορέι να χρησιμοποιήσι κανείς αυτή την παροιμίασι, για να εκφράσι μιά παιχνιδιάρικη ευδιαθεσί.

Κι' όταν η κουδούνι άνοιξε, στο ήσυχο σαλονάκι, με τα όμορφα έπιπλα και την ευχάριστη διαστί, διαπιστώσαμε πως... ο κορυδαλλός είχε πάει περίπατο και τη θέσι του είχε πάρει ένας μαθητής, που τεντώνει τ' αυτιά για ν' ακούσι την παραδοσι ενός εξυπνου, καταρτισμένου και «τετραγώνου» καθηγητού των «Ελληνικών».

Η ώρασι ηθοποιός, με την παρούλι εμφάνισι, τα τσακίρια μάτια και τα έβρινα σγουρά μαλλιά, είχε γίνει μία σκεπτάμενη γυναίκα, που είχε γινάμε σωστές για όλα τα προβλήματα της ζωής και όλα τα προβλήματα του θεάτρου.

Ανάμεσα στις ερωταποκρίσεις, που ακολουθούν, μπορείτε να δείτε την Καλή Καλό, αυτή που είναι στην πραγματικότητα κι' όχι εκείνη που παίζει στη σκηνή, και να γνωρίστε από κοντά την προσωπικότητά της.

— Είπατε ευχαριστήμενη που γίνετε ηθοποιός; Και ναί και όχι. Ναί, γιατί γεννήθηκα φτιαγμένη για το θέατρο, που τόχα στο αίμα μου και το κληρονόμησα απ' τη μητέρα μου. (Η μητέρα της είναι η Χρύσα Καλοχριστιανική η Χρύσα Καλό, κατά συγκοπήν του ονόματος), ηθοποιός του θιάσου Κ. Μουσούρη). Και κάθε άνθρωπος πρέπει ν' ακολουθή τη φωνή της καρδιάς του στην καριέρα του. Όχι, γιατί το θέατρο, ιδίως το ελαφρό «κλωτσάσι» τελευταία.

— Τι θέλετε να πείτε με τη λέξι «κλωτσάσι»; Παίρνε την κάτω βόλτα. Οι αιτίες είναι πολλές. Πρώτα οι συγγραφείς. Δεν αείρονται στο ύψος τους και γράφουν κατά παραγγελίαν, δηλαδή «φτηνά». Ύστερα οι επιχειρηματίαι, που «εργάζονται» και ποντάρουν όχι στο πνεύμα, αλλά στο θέαμα. Και, τέλος, οι ηθοποιοί, τα μεγάλα όνματα του μουσικού θεάτρου, που «βαρύνονται» ή δε μπορούν ν' ανανεώσουν και να συγχρονισθούν κι' έμειναν στα παλιά τους μέτρα και τους «τύπους», που δεβύμαναν. Πώς νάσαι, λοιπόν, ευχαριστήμενη, όταν κάτι που αγαπάς, παίρνε τον κατήφορο;

— Γιατί σας λένε Καλή Καλό; — Είναι μιά διασκεδαστική ιστορία. Θα σας διηγηθώ τί... διηγείται ο ακαδημαϊκός κ. Σπύρος Μελάς σχετικά.

»Εγγραφε κάποτε, το 1936, θαρρώ, πάνω στο πατάρι του κινηματογράφου «Ατλάς», όπου έπαιζε τότε ο θίασος Αλίκης το «Μπαμπάς εκπαιδευταί». Κάτω στη σκηνή, περίμεναν οι ηθοποιοί για πρόβα. Ο Μελάς έστελνε ένα-ένα βάρικαν, 'Απ' τ' αυτή και στο μάστορα, που λέει κι' η μητέρα μου, που μη έχοντας συγκαταλεγόταν φίση (ήμουν τότε 7 χρονών) μ' έπαιρνε και μένα μαζί της.

»Η πρωτότυπη αυτή συγγραφή και πρόβα τραβούσε έτσι κορόβι, όποτε κάποιο πρωί — ο ένας κοριτσάκι, που είχε έσπερσε στο πατάρι του Είδε τον συγγραφέα κι' άνοιξε μαζί του διάλογο: «Τι κάνεις, καλέ κύλιε, αυτού;». — «Γράφω». — «Και τί γράφεις;». — «Θέατρο». — «Και δε θα γλώφης και για μένα;».

»Άστραψε βροντικά, η ιδέα στο μυαλό του συγγραφέα. Ζήτησε ένα πρόσωπο, που να βγάλη στα φόρα, άρελά του, για βοομιά. Τι πιο

Μελάνια νή παρούλι και νελέσσι η Καλή Καλό, όπως την ήρε ο ρόλος του «Περσέ» από «Περσέ» της στο «Περσέ», ενώ ετοιμάζεται να βγει στη σκηνή.

διηγηθώ τί... διηγείται ο ακαδημαϊκός κ. Σπύρος Μελάς σχετικά.

»Εγγραφε κάποτε, το 1936, θαρρώ, πάνω στο πατάρι του κινηματογράφου «Ατλάς», όπου έπαιζε τότε ο θίασος Αλίκης το «Μπαμπάς εκπαιδευταί». Κάτω στη σκηνή, περίμεναν οι ηθοποιοί για πρόβα. Ο Μελάς έστελνε ένα-ένα βάρικαν, 'Απ' τ' αυτή και στο μάστορα, που λέει κι' η μητέρα μου, που μη έχοντας συγκαταλεγόταν φίση (ήμουν τότε 7 χρονών) μ' έπαιρνε και μένα μαζί της.

»Η πρωτότυπη αυτή συγγραφή και πρόβα τραβούσε έτσι κορόβι, όποτε κάποιο πρωί — ο ένας κοριτσάκι, που είχε έσπερσε στο πατάρι του Είδε τον συγγραφέα κι' άνοιξε μαζί του διάλογο: «Τι κάνεις, καλέ κύλιε, αυτού;». — «Γράφω». — «Και τί γράφεις;». — «Θέατρο». — «Και δε θα γλώφης και για μένα;».

»Άστραψε βροντικά, η ιδέα στο μυαλό του συγγραφέα. Ζήτησε ένα πρόσωπο, που να βγάλη στα φόρα, άρελά του, για βοομιά. Τι πιο

καλό απ' το να κάνη τη δουλειά αυτή ένα άθωο κοριτσάκι, που δε θαξε συναισθήσι των λόγων του;

»Δημιούργησε, λοιπόν, για το έργο κι' ένα ρόλο παιδιού και τον έδωσε στη μικρούλα πρωή η επισκέπτρια.

»'Ημουν εγώ. Και τότε ντεμπούτάρησα. Ένα χρόνο άργότερα, πήγα στη «Μάντρα» του 'Αττίκ, που με βάφτισε Καλή Καλό, παίρνοντας την άρχη απ' το όνομα μου (Καλλιόπη) και το ψευδώνυμο της μητέρας μου.

— Ποιές είναι οι ζωηρότερες συγκινήσεις, που δοκίμασατε στο διάστημα της 25χρονης καριέρας σας;

— Αδέχαστη θα μου μείνη μιά τουρνέ μου στη Λάρισα, όπου είχα πάει με δικό μου θίασο. Ο κόσμος είχε συρρέσει στο θέατρο, τόσο πολύ, που και μετά την παράστασι, δεν έλεγε να φύγη. Αποθέμει σωστή! Στο τέλος, αναγκάστηκαν να επέμβουν οι... πυροσβεστικές δυνάμεις για να διαλύσουν τα πλήθη.

»Το ίδιο αδέχαστη θα μου μείνη και μιά τουρνέ μου στις Κυκλάδες. Στη Σύρο, τόση ήταν η ζήτησι των εισιτηρίων, που από 25 δραχ., που λείονταν στη μαύρη αγορά 125.

— Ποιός ήταν ο καλύτερος ρόλος σας;

— Πρέπει να κάνω μιά διευκρίνησι στη λέξι «ρόλος». Στο μουσικό θέατρο υπάρχουν νούμερα και σόλα. Ρόλοι διαρκείας δεν υπάρχουν. Κι' αυτή η διαφορά είναι εκείνη που τοποθετεί τον ηθοποιό του ελαφρού θεάτρου σε ανώτερη μοίρα απ' τον ηθοποιό της πρόσας. Ο δεύτερος παίρνει ένα ρόλο μέσα στο έργο που διαρκεί δυό ώρες κι' έχει τα περιθώρια να «δοιμάξη» εύρυχωρα, για να πετύχη, να σας συγκινήση ή να σας ευθυμήση. Ο ηθοποιός του ελαφρού πρέπει να πετύχη το ίδιο αποτέλεσμα σε τρία λεπτά, όσο διαρκεί το νούμερό του. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τι κάτσια πρέπει ναχή;

»Και τώρα άς γυρίσουμε στην ερώτησί σας. Ο καλύτερος «ρόλος» μου ήταν στο σκέτος «Ευκυνθινή σάμπα», που έπαισα με το Γ. Γαβριήλ στο Σαμαρτζή. Έγραψαν τότε πως ήταν το καλύτερο νούμερο της τελευταίας 15ετίας!

— Για τον κινηματογράφο, ποιά γνώμη έχετε; Τον συμπαθείτε;

— Λίγο. Έπαισα σε τρεις ταινίες ως τώρα, στο «Νύκτες 'Αθήνας», «Τρεις έρωτικές ιστορίες» και «Θέλω άντρα με πυγμή». Δεν τα κατάφερα κι' άσχημα. Όμως στο θέατρο δίνω την καρδιά μου. Την έχω δώσει σ' όλα τα αθηναϊκά ελαφρά θεάτρα, στην επαρχία, όπου γύρισα με θιάσους δικούς μου κι' άλλους, και έβω.

— Με τον έρωτα πώς τα πάτε; (Χαμόγελο). Και καλά και άσχημα. Παντρεύτηκα τρεις φορές. Ο πρώτος άντρας μου ήταν ο αεροπόρος Γ. Μαμαλάκης, απ' τον οποίο έχω μιά κόρη, τη Γιούλα, που ντεμπούτάρησε φέτος στο «Περσέ». Μου τον σκότωσαν οι Γερμανοί. Τον έβλαψα τόσο, που για 3 χρόνια, άπαρήθηκα το θέατρο κι' άποτραβήχτηκα στο κτήμα των πεθερικών μου. Ύστερα δοκίμασα πάλι την τύχη μου. Και τό... τρίτασι. Τώρα είμαι παντρεμένη με τον εμποροπλοίαρχο Κ. Καρανικόλα κι' είμαι ευτυχισμένη. Την ευτυχία μου αυτή την ολοκλήρωσε το αγοράκι μου, που γεννήθηκε προ 7 μηνών, ο Τάκης.

— Έβω από το θέατρο, τί σας απασχολεί;

— Το διάβασμα. Μελετώ παγκόσμια φιλολογία. Επίσης με συγκινεί η ταχύτης. Έχω ένα κουράκι μάσκα «Μόσκοβιτς» και τρέχω, τρέχω!

— Και μιά τελευταία ερώτησι: Ποιό είναι το όνειρό σας, αυτή τη στιγμή;

— Να ταξιδέψω στην Ιαπωνία, στα έξωτικά τοπία της, και ειδικά στον ποταμό Κοκινιάμα. Το έξωτικό στοιχείο με τρελλάνει. Έλπίζω να με πάρη ως εκεί ο άντρας μου ο πλοίαρχος. Θάναι μιά ανανέωσι για μένα. Κι' έχουμε τάνα ανάγκη από ανανέωσι όλοι μας.

— Τονίσαμε απ' την αρχή. Η Καλή Καλό είναι μιά γυναίκα σύγχρονη, ζωντανή, σκεπτόμενη, που έχει δικές της σωστές γνώμες και προσωπικότητα.

Και ταυτόχρονα μιά γυναίκα, νέα και όμορφη. Δύσκολο να συνδυάσουν και τα δυό. Νά όμως που η Καλή... έπιασε την καλή. Και τα συνένωσε και τα δυό.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η Καλή Καλό με την κορούλα της Γιούλα, που ντεμπούτάρει κι' αυτή φέτος, κατά το παράδειγμα της «μαμάς» και της «γιαγιάς» στο ελαφρό θέατρο.

σαλονι

ΑΙΘΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΑΙΡΗ ΛΩ

Η «Ελληνίδα» και η «κυρία»

«Έτσι λένε — λένε είμαι γεννημένη και ν' αλλάξω χαρακτήρα δε μπορώ»

Έτσι λένε — λένε είμαι μαθημένη να έσένα, μόνο έσένα, αγαπώ

Λένε — λένε — λένε να και τί δε λένε κι' απ' τα λόγια έχω τόσο πικρασθί 'Ας τους όμως και άς λένε ό,τι θένε ενώ έτσι έχω γεννηθί».

— Μά, τί ήταν αυτό που λέγανε, κυρία μου, και σας πίκρανε τόσο πολύ;

— Έβω είναι ο κόμπος. Δέ λέγανε τίποτα. Το αντίθετο μάλιστα συνέβαινε. Έμειναν μουγγοί, με έντελως μουγγοί.

— Και ποιοί ακριβώς ήταν αυτοί οι... μουγγοί;

— Οι... Έλβετοί.

Καθισμένη στο γωνιακό τραπέζι ενός κεντρικού ζαχαροπλαστείου πολυτελείας, που ανήκει στον άντρα της, το συνθέτη ελαφράς μουσικής Νίκου Γιακόβλεφ, η Μαίρη Λώ, η σεμνή κυρία του τραγουδιού με την κρυσταλίνη πεντακάθαρη φωνή και τις αδέχαστες επιτυχίες, η τόσο αδύρνη αυτή καλλιτέχνις, που αποτελεί σήμερα την ύψ' άριθ. 1 βεντέτα της «Κολούμπιας», έχει άφισει το νού και την καρδιά της να πλανηθούν στο νοσταλγικό δρομάκι των αναμνήσεων.

Ποιά είναι η πιο όμορφη ανάμνησι της ζωής σας; Την είχαμε ρωτήσει.

Και η Μαίρη Λώ, η κυρία Μαίρη Λώ, άφου ανασκόλαψε πολλές ώρες παλιές κι' άγαπημένες, σιωπάτησε... στην Έλβετία:

— Περνούσαμε με τον άντρα μου, πριν από δυό-τρία χρόνια, απ' τη Ζυρίχη — άρχισε ν' άφηγίται, αυτή την αστείχη και κλεισμένη στον έαυτό της πάλι. Ήταν Απόκριες, νύχτα Καρναβαλιού. Πήραμε, λοιπόν, κι' έμεις την απόφασι να διασκεδάσουμε λιγάκι. Βγήκαμε στο δρόμο, περπατήσαμε και μπήκαμε τελικά στην τύχη, σ' ένα κέντρο μικρό, μα πάρα πολύ κομψό, είναι η άλμπερα.

Δάσκαμο, λοιπόν, τις παραγγελίες μας στο μάιτρο, πιάσαμε ένα τραπέζι και κυτούσαμε τους Έλβετους, που διασκεδάζαν με τον πιο περιεργό και έξωφρενικό τρόπο το κόσμω. Δηλαδή, έτραγαν και έπιναν, στα μουγγά, και τίποτ' άλλο. Ο μόνος ήχος που άκούγονταν εκεί μέσα, ήταν τα κουταλοπήρουνα και ένας πιανίστας, που γράττωσανε κάτι στο πιάνο του. Κι' ήταν Απόκριες.

»Ο Νίκου αποφάσισε να σηκωθί και να πάη στο πιάνο. Ο Έλβετος πιανίστας του παραχώρησε ευγενικά τη θέσι του. Κάθισε κι' έπαιξε έναν ελληνικό πεταχτό σκοπό. Η άπμοσφαίρα ζεστάθηκε λίγο. Ύστερα σηκώθηκα εγώ και πήγα στην πίστα. Είχα κέφι. Λαχταρούσα την Άθηνά. Και πήγα...

— Στην Άθηνά;

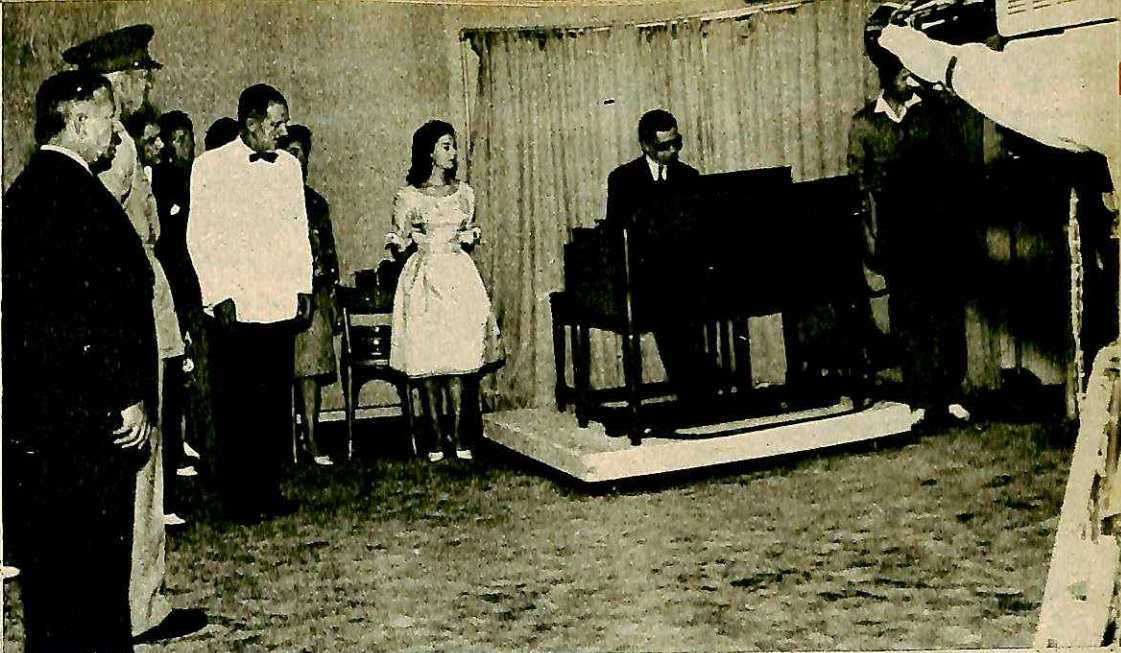
— Ναί. Με τη φαντασία. Με το τραγούδι. Έπιασα ένα παλιό μου σουζέ, το «Καπετάνις χαμογέλας». Ύστερα τη «Συνειφισμένη Κυρία» του Τσιτσάνη. Ύστερα ανέβηκα «Στης Πλάκας της άμφοριές».

»Οι Έλβετοί είχαν παραξενευτή. Κάτι σαν εύχάριστη έκπληξι. Άρχισαν να προσέχουν. Κι' εγώ συνέχισα με το «Είσαι ένας έρωτας παράξενος» κι' ύστερα έβασα στο «Λένε-λένε»...

— Και τί άπόγινε;

— Τής τρελλής τα μαλλιά, όπως λέει ο λαός. Πανζουρλισμός. Οι τόσο ήσυχοι και πρώοι αυτοί άνθρωποι, που λέγονται Έλβετοί, άρχισαν να γίνονται... Έλληνες! Σε λίγο, όλη η σάλα συνοδελφώθηκε, όλοι τραγουδούσαν μαζί ελληνικούς σκοπούς, το κρασί, η μύρα και τ' άλλα ποτά έρρεαν άφθονα, ο καταστηματοάρχης, γνωστός σπαγγοραμένος, άρχισε να κερνάη για το «μαγαζί» και τα ποτήρια άρχισαν να σπάνε.

Η Μαίρη Λώ, η Κρητικοπούλα τραγουδίστρια που η μελαγχολική όμορφιά της αναμνησεται την έρωσι φωνή της.

Ένα στιγμιότυπο από την εμφάνισι της Μαίρης Λώ στην πολυτελή της θεατρονίκη. Στο πάνω ο σκευτός της συνθέτης Νίκου Γιακόβλεφ. Άριστερά ο βασιλέας Παύλος, που παρακολούθησε μαζί με άλλους επιστάμους τη «Μαίρη» από στεγνό.

»Η φασαρία και η ώρα (ήταν μία μετά τα μεσάνυχτα και όλα τα κέντρα στην Έλβετία πρέπει να κλείνουν στις 12) μάς κοιβάλησαν άρελά την αστυνομική περίπατο.

— Και σας... τσουβάλισαν; Με συγχωρήτε για την έκφρασι.

— Όχι. Έκασταν κι' οι αστυνομικοί κι' έ-νώθηκαν με τους άλλους. Και μέθυσαν κι' αυτοί. Σε λίγο, τραγουδούσαν, με τη σειρά τους, το «Λένε-λένε», ως τις 5 το πρωί.

»Ήταν μιά αδέχαστη βραδιά. Το τραγούδι έγινε όμορφη να μη λίγη Έλλάδα στην Έλβετία!

— Σ' αυτό βοηθήσατε πρώτα έσείς. Ή φωνή σας.

Κοσκινίζει και σκύδει το κεφάλι.

— Ό, το παραλέτε. Έγώ... εγώ... δεν είμαι... τόσο βεντέτα. Μιά απλή καλλιτέχνις μονάχα. Και κυρίως μιά Έλληνοπούλα.

»Αν θέαλε κανείς να δάση την προσωπική τητα της Μαίρης Λώ, σε λίγο χώρο, θαπρεπε να σταθί σε μιά κυρίως λέξι. Το «Ελληνοπούλα».

Ψηλή, στήτη, μελαχροινή καλλονή, με μαύρα μαλλιά και μεγάλα έκφραστικά μάτια, με άσθησιακά χείλη και μύλα των παρειών ελαφράς προεξέχοντα, αποτελεί το γνήσιο τύπο της Κρητικής όμορφιάς.

Γεννήθηκε σ' ένα χωριουδάκι, έβω απ' τα Χανιά, το 1930 (δε διατάξι, να δάση η ίδια την ακριβή ηλικία της) και ήρθε στην Άθηνά για να σπουδάσι.

— Τραγουδισί;

— Όχι. Το τραγούδι ήταν η έρωσιτεχνική μου προτίμησι. Το αγαπούσα.

— Και να που έγινε η μοίρα σας. Ποιός στάθηκε φορμήσι;

— Ο άντρας μου. Κάποιος μ' έφερε σ' επαφή μαζί του, το 1946. Ήταν συνθέτης κι' ήθελε

να μάθω αν είχα φωνή.

— Όσο γι' αυτό... — Έτσι είπα κι' ο Γιακόβλεφ. Με κράτησε για πρόβα. Τραγουδούσα το γνωστό ξένο τραγούδακι της έπαχης «Σ' έχω πάντα στην καρδιά μου».

— Και τα άλλα; Ποιά είναι τα άλλα τραγούδια που τραγουδούσατε ως σήμερα;

— Θα σας πω μόνο τα σουζέ. Μετράτε: «Καπετάνις χαμογέλας», «Τα δυό σου χέρια», «Μοιρες», «Θάλασσα θάλασσα», «Μικρό άμαξάκι», του Γιακόβλεφ, «Είσαι ένας έρωτας παράξενος» του Κ. Καπνιστή, «Θάθελα νάμωνα εκείνη που αγαπάς» του 'Ηρ. Θεοφανίδη, «Μην τον ρωτάς τον ουρανό» και «Λατέρνα» του Μάνου Χατζηδάκι, ο «Βασιλικός», το «Μαύρο σου ζωνάρι» και το τελευταίο μου το «Έχω μιά γλυκειά μανουούλα». Το έχετε άκούσει;

Και ποιός δεν το άκουσε; Είναι ένα απ' τα πιο ποινμένα λαϊκά τραγούδια, που άγγίζει την ψυχή του άπλου ανθρώπου, και που έγινε ένα είδος «έθνικος» τραγουδιού των γεννημένων, με τη νοσταλγική μουσική του και τα άπλά γεμάτα ελκρινεία λόγια:

«Έχω μιά γλυκειά μανουούλα που είναι πίσω απ' τα βουνά άκ, να χαϊνεύωναν λίγο να πίν έβλεπαν ξανά».

Καθώς η κουβεντούλα κυλά, η ερώτησι έρχεται φυσικά:

— Έσείς, κυρία μου, τη φοβάστε την ξενιτιά;

Μιά γουλιά απ' το ποτό της. Και φυσική, άβίαστη άπάντησι:

— Τη μισώ! Ύστερα προσημαίει την άπόδειξι της ξενιτοφобίας της. Τής έκαναν, λέει, μιά πρότασι για μιά μεγάλη τουρνέ στην Αμερική, με πολύ συμφέροντες δρους. Άλλά την άπέριψε άσυζητή.

— Έλλάδα και πάλι Έλλάδα!

Και δεν ταξιδεύατε, λοιπόν, ποτέ;

— Ταξιδεύα. Λίγες μέρες και... έπιστροφή. Για λίγες εμφάνισεις μονάχα, αναγκάστηκα να πάω στην Έλβετία, στη Γερμανία, στην Άγγλία, στην Τουρκία και την Αίγυπτο. Τώρα ετοιμάζομαι για τη Βαρκελώνη, όπου θα πάρω μέρος στο «Μεσογειακό Φεστιβάλ» μ' ένα τραγούδι του Γιακόβλεφ.

Νά τώρα και μερικά «μικρά μυστικά» του σημερινού άθρονιού μας, για να συμπληρωθί το πορτραίτο του:

»Η Μαίρη Λώ παντρεύτηκε το 1951. Τώρα ζή στο Πολύο Φάληρο με τον άντρα της και τη μικρή κορούλα της, τη Λένα.

» Έκτός από μιά διαλεχτή τραγουδίστρια, είναι και μιά άξια οικοδόποινα. Έπιθλέπει το νοικοκυριό της, το σπίτι της, τη μόρφωσι του παιδιού της και όταν της περισσεύουν άρες... — Άλλήθια, τί κάνετε στις ελεύθερες άρες σας; Τι ρωτήσαμε.

— Μελετώ. Κυρίως κλασσικούς. Μου άρέσει επίσης να παρακολουθώ ραδιόφωνο, να πηγαίνω σ' όδες τις θεατρικές πρεμιέρες και να συχνάζω στις έκθέσεις ζωγραφικής.

— Και τα φορέματα; Πώς τα πάτε μ' αυτά; — Είμαι γυναίκα κι' εγώ. Μου τράνε άρες οι ράφτες. Ωστόσο, προτιμώ πάντα τα φουσάνα μου και οι τουαλέτες μου να είναι σεμνές. Η σεμνότητα είναι άρετή.

Νά μπορούσαν μερικές καλλιτέχνιδες να ένπνευσθούν αυτή την άλήθεια!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Έλβετος μαθηματικός Χάινς Κέλλερ ύστερ' από το ρεκόρ του: κατάδυσις σε βάθος 150 μέτρων.

Οι κίνδυνοι του υποβρυχίου ψαρέματος

Τί πρέπει να ξέρουν οι «ψαροντουφεκάδες»

Η ΜΥΘΗ ΚΑΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

ΚΑΝΟΥΝ μεγάλο λάθος εκείνοι που φαντάζονται πως το υποβρύχιο ψάρεμα είναι σπόρ κατάλληλο μόνο για τους νέους. Οι μεσάκοι, οι σαραντάρηδες και οι πενηντάρηδες, μπορούν κι' αυτοί μια χαρά να γίνουν «ψαροντουφεκάδες», με απλή μάσκα ή και με αναπνευστική συσκευή για μεγαλύτερα βάθη. Φτάνει μονάχα νάναι όλος ο οργανισμός τους σε καλή κατάσταση, να ξέρουν ώριμα πράγματα και να τηρούν τις επιβαλλόμενες προφυλάξεις.

Μάλιστα, απ' την άποψη αυτή, μπορούμε να πούμε ότι ένας μεσάκοπος είναι γενικά πιο φρόνιμος και πιο προσεκτικός από ένα νέο, επομένως θυμάται τι πρέπει να κάνει σε κάθε περίπτωση, κι' έτσι κινδυνεύει λιγότερο.

Αλλά, ως δούμε ποιοι είναι οι κίνδυνοι που παρουσιάζει αυτό το σχετικά καινούργιο σπόρ.

Το υποβρύχιο ψάρεμα είναι αναμφισβήτητα μια κοπιαστική άσκηση. Για να κολυμπήση κανείς ένα μίλι κάτω απ' το νερό, καταναλώνει την ίδια ενέργεια, όση για να περπατήσει στην ξηρά 5—6 μίλια. Όσοι λοιπόν υποφέρουν από χρόνιες στήθικες παθήσεις ή από καρδιακές ανωμαλίες, καθώς και οι πολύ χοντροί, πρέπει ν' αποφεύγουν αυτό το υπόρ. Μπορεί να μιάς φαίνεται εύκολο και δίχως προσπάθεια, όταν το παρακολουθούμε στον κινηματογράφο, στην πραγματικότητα όμως κουράζει όσο κανένα άλλο.

ΤΑ ΑΥΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ

Ο πιο γνωστός από τους κινδύνους που παρουσιάζουν οι βουτιές σε μεγάλο βάθος — επομένως και το υποβρύχιο ψάρεμα — αφορά τα αυτιά.

Το τύμπανο του αυτιού είναι μία μεμβράνη, που βρίσκεται σε ισορροπία ανάμεσα στην πίεση του εξωτερικού αέρος που μπαίνει απ' την εισοδο του αυτιού, και του αέρος που υπάρχει στο εσωτερικό του αυτιού, εισχωρώντας ως εκεί από την ευσταχιακή σάλπιγγα. Η ευσταχιακή σάλπιγγα είναι, όπως ξέρουμε, ένας λεπτός σωλήνας, που αρχίζει απ' το βάθος του ούρανίσκου και καταλήγει μέσα σ' αυτή, πίσω απ' το τύμπανο. Πρέπει λοιπόν να μένει ανοιχτή, όταν βουτάμε μέσα στο νερό, ώστε η εξωτερική πίεση να ισορροπείται συνεχώς από την εσωτερική.

Τι συμβαίνει τώρα, αν η ευσταχιακή σάλπιγγα είναι φραγμένη από κάποιο λόγο; Η εξωτερική πίεση του νερού, μη βρίσκοντας εσωτερικό αντίστανσιμα, καθώς μεγαλώνει συνεχώς, σπρώχνει το τύμπανο προς τα μέσα, το γουδιώνει όλα και πιο πολύ. Έτσι, μπορεί να σπάσει τελικά το τύμπανο, ή να διαρραγούν τα αιμόφορα άγγελα και να δημιουργηθεί αιμορραγία στο εσωτερικό του αυτιού. Μπορεί ακόμη και να κουραθεί κανείς τελείως, αν η πίεση του νερού είναι πολύ μεγάλη και διαρκέσει για πολλή ώρα.

Γι' αυτό, δεν επιτρέπεται να κάνει βουτιές όποιος είναι συγκατεμένος ή έχει μία οποιαδήποτε μόλυνση των ανώτερων αναπνευστικών οργάνων, που φράζει τα λεπτά ανοίγματα της μύτης ή του λαιμού.

Αν ωστόσο, παρ' όλες τις προφυλάξεις,

πάθη το τύμπανό σας, από μία βουτιά, πρέπει να βουλάτε καλά το αυτί σας με καθαρό βομπάκι — τίποτ' άλλο — όπου να σάς δει ο γιατρός.

ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΒΑΘΗ

Όσο βαθύτερα κατεβαίνει ο δύτης, τόσο μεγαλύτερη πίεση πρέπει ναχή ο αέρας που αναπνέει, ώστε να διατηρηθεί μέσα στους πνεύμονές του μία ισορροπία με την εξωτερική πίεση. Σε βάθος 11 μέτρων, η εξωτερική πίεση του νερού αυξάνεται κατά 1 ατμόσφαιρα, γίνεται δηλαδή διπλάσια από την ατμοσφαιρική. Γι' αυτό το λόγο, αν σ' αυτό το βάθος οι πνεύμονες του ψαροντουφεκά είναι μισοφουσκωμένοι με τον αέρα που περιέχουν, η ίδια ποσότητα αέρος θα τους φουσκώσει τελείως όταν ανέβει στην επιφάνεια. Αν όμως ο ψαροντουφεκάς γεμίσει τελείως το στήθος του με αέρα ενώ βρίσκεται βαθιά, κι' ύστερα ανέβει στην επιφάνεια χωρίς να εκπνεύσει αυτό τον αέρα, οι πνεύμονές του θα σκάσουν. Θα έκραγουν, από την υπερβολική εσωτερική πίεση.

Αυτό πρέπει να το προσέξει πολύ κάθε ψαροντουφεκάς, που βουτάει σε μεγάλα βάθη, με αναπνευστική συσκευή. Όταν ανέβαινη γρήγορα, πρέπει να εκπνέει συνεχώς, για να αδειάσει τους πνεύμονές του.

Ερχόμαστε τώρα σ' έναν άλλο κίνδυνο. Είπαμε ότι, όσο βαθύτερα κατεβαίνει ο δύτης, τόσο περισσότερη πίεση πρέπει ναχή ο αέρας που αναπνέει. Αυτό όμως σημαίνει ότι μπαίνει στον οργανισμό του μεγαλύτερη ποσότητα οξυγόνου από την κανονική. Αλλά η αύξηση αυτή του οξυγόνου — ιδίως σε άτομα ασυνηθιστά ακόμη — μπορεί να προκαλέσει σπασμούς ή άλλα ελαφρότερα συμπτώματα «δηλητηρίασης» από οξυγόνο.

Τα συμπτώματα αυτά εξαρτώνται απ' το βάθος κι' από τη διάρκεια της βουτιάς. Ένα μπορεί π.χ. κανείς να μείνει επί 30—40 λεπτά της ώρας σε βάθος 9 μέτρων χωρίς ν

αισθανθή καμμία ενόχληση, στα 12 μέτρα αρχίζει ο κίνδυνος μετά 15—20 λεπτά μόνο.

Η ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΗ ΑΠΟ ΟΞΥΓΟΝΟ

Τα πρώτα συμπτώματα της δηλητηρίασης από οξυγόνο είναι: μουδιασμα στις άκρες των δαχτύλων, όπτικές διαταραχές και ακουστικές παραισθήσεις.

Αν αυτά περάσουν απαρατήρητα ή παραμεληθούν, ακολουθούν ζάλες, συσπάσεις των μυών και ναυτία. Τέλος, ο δύτης παθαίνει σπασμούς και πνίγεται.

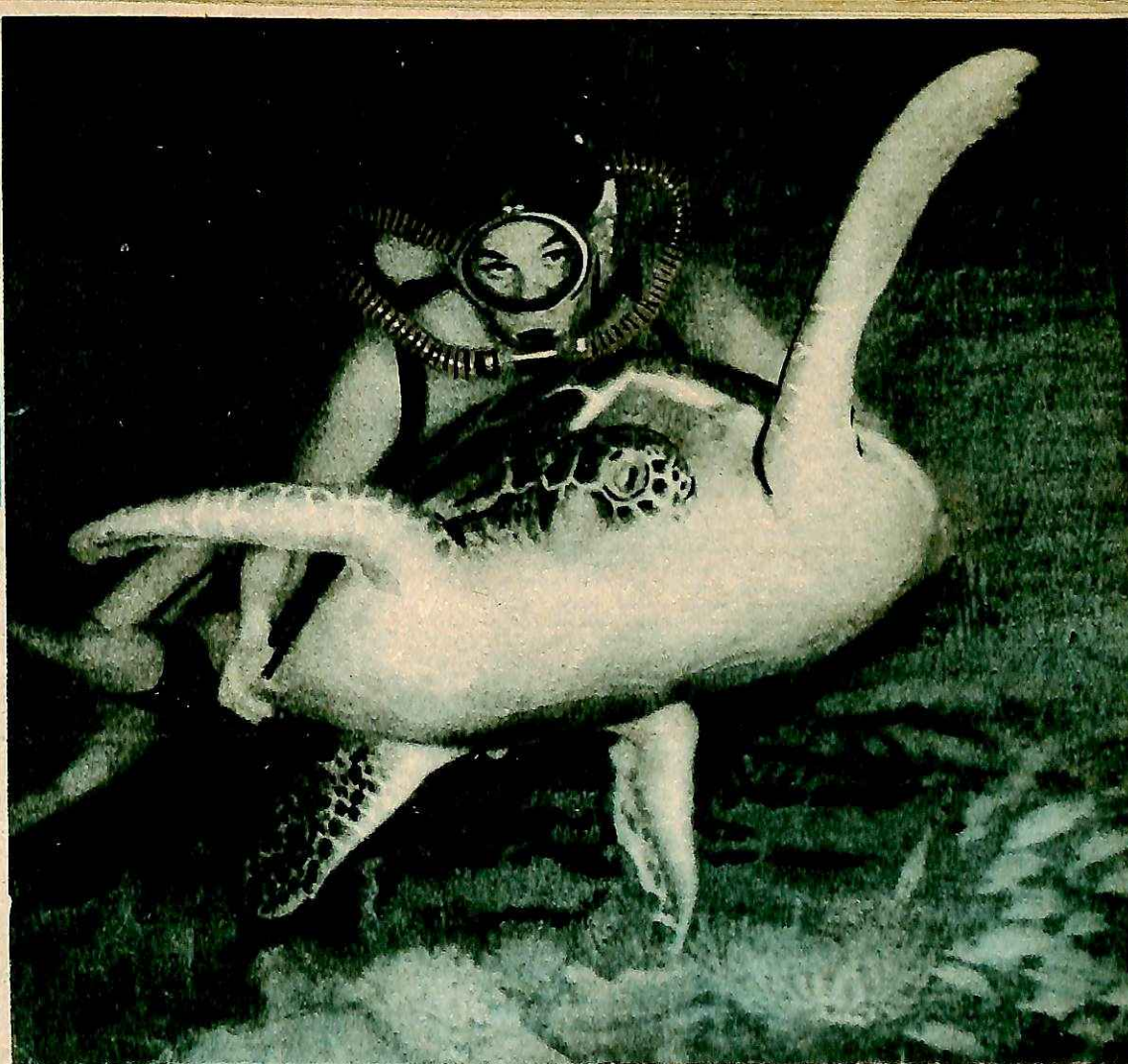
Είναι απολύτως απαραίτητο λοιπόν ν' ανενθ' άμέσως στην επιφάνεια, μόλις αισθανθή τα πρώτα προειδοποιητικά σημεία της δηλητηρίασης.

Φυσικά, ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος, όταν μεταχειρίζεται αναπνευστική συσκευή με καθαρό οξυγόνο, παρ' αν χρησιμοποιή πεπιεσμένο αέρα.

Αλλά και το άζωτο που περιέχει ο αέρας, μπορεί να κάνει μεγάλο κακό σ' ένα ψαροντουφεκά, που θα κατεβή σε μεγάλο βάθος. Με την πίεση που επικρατεί στα 9 μέτρα, διαλύεται στο αίμα μία μεγάλη ποσότητα αζώτου, διπλάσια απ' την κανονική. Καθώς λοιπόν ξανανεβαίνει ύστερα προς την επιφάνεια, το μισό απ' το διαλυμένο άζωτο εκλύεται πάλι απ' το αίμα, με τη μορφή μικρών φυσαλίδων, όπως φεύγει το αέριο όταν ξεδουλώσουμε μία μπουκάλια με μπύρα. Και μπορεί να προκαλέσει έτσι μία πάθηση, που προσβάλλει συχνά τους δύτες.

Αν οι φυσαλίδες του αζώτου βρεθούν μέσα στις αρθρώσεις, φέρουν δυνατούς πόνους. Αν φτάσουν δε στην καρδιά ή στον εγκέφαλο, προκαλούν έμβολη, που είναι σοβαρώτατη και φέρει απώλεια των αισθήσεων, σπασμούς και θάνατο.

Όσο βαθύτερα κατεβαίνει ο δύτης, τόσο μεγαλύτερη πίεση πρέπει ναχή ο αέρας που αναπνέει.

Τό... ψάρεμα μιάς χελώνας βάθος 200 κιλών από ένα μανιώδη ψαροντουφεκά

ΤΟ ΑΖΩΤΟ ΣΤΟ ΑΙΜΑ

Όσο βαθύτερα έχει βουτήξει ο δύτης κι' όσο περισσότερο έχει μείνει εκεί κάτω, τόσο μεγαλύτερη ποσότητα αζώτου έχει διαλυθεί στο αίμα του, κι' επομένως τόσο σοβαρότερος είναι ο κίνδυνος από τις φυσαλίδες όταν ξανανεβαίνει στην επιφάνεια. Ένώ στα 9 μέτρα μπορεί να μείνη όση ώρα θέλει, στα 30 μέτρα δεν επιτρέπεται να μείνη περισσότερο από μισή ώρα.

Εξ άλλου, το ανέσασμά του προς την επιφάνεια πρέπει να γίνει όσο το δυνατόν πιο αργά, ώστε να μη φύγη όλο μαζί το άζωτο απ' το αίμα του, αλλά λίγο-λίγο.

ΟΙ ΘΑΛΑΜΟΙ ΠΙΕΣΕΩΣ

Αν ωστόσο εμφανισή τα συμπτώματα που περιγράψαμε, πρέπει να τον βάλουν άμέσως μέσα σ' ένα ειδικό θάλαμο πίεσης, ώστε να απογκιάσουν το άζωτο να ξανδιαλυθή στο αίμα του. Σε σοβαρές περιπτώσεις, χρειάζεται να μείνη επί αρκετές ώρες μέσα σ' αυτό το θάλαμο, όπου να μπορεί να ξαναδωθή αλκίβουλα στη συνθησισμένη ατμοσφαιρική πίεση. Τέτοιοι θάλαμοι πίεσης υπάρχουν σε διάφορα μεγάλα ξένα νοσοκομεία.

Αλλά και το διαλυμένο άζωτο, όταν είναι πολύ προκαλεί μία ζάλη, όπως το μεθύσι με αλκοόλ. Πράγματι, το αέριο αυτό παρουσιάζει μία ανασθητική επίδραση, που δεν έχει εξηγηθή ακόμη. Σε άλλους ανθρώπους ενεργεί πολύ έντονα και σ' άλλους καθόλου — άναλόγως του οργανισμού του καθενός.

Πάντως, για όλους αυτούς τους λόγους, οι ψαροντουφεκάδες που κατεβαίνουν σε μεγάλα βάθη, δεν πρέπει ποτέ νάναι μόνοι τους. Η στοιχειώδης φρόνηση απαιτεί ναχουν μαζί τους κι' ένα σύντροφο, ώστε να τους βοηθήσει αν παραστή ανάγκη.

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΜΠΟΥΛΜΑΝ-ΚΕΛΛΕΡ

Τελευταίως, ένας Έλβετος μαθηματικός 26 ετών, ονόματι Χάινς Κέλλερ, και ο γιατρός φυσιολογος του Πανεπιστημίου της Ζυρίχης

Α. Μπούλμαν επινόησαν μία μέθοδο, που κάνει λιγότερο επικίνδυνο το υποβρύχιο ψάρεμα. Συγκεκριμένα, η μέθοδός τους, περιορίζει στο ελάχιστο τους κινδύνους από τη νάρκωση του αζώτου και τη νάρκωση των δυτών. Την κρατούν όμως ακόμη μυστική, όπου να την έξα σφαλίσουν με προνόμιο ευρεσιτεχνίας.

Το περσινό καλοκαίρι, για ν' αποδείξει τη αξία της, ο Κέλλερ βουτήξε ο ίδιος στα νερά του Λάγκο Μπίζερ, στην Ελβετία, σε βάθος 150 μέτρων, χωρίς να πάρη ειδικές προφυλάξεις, και ξαναγύρισε στην επιφάνεια έπειτα από 35 λεπτά, γερός και υγιέστατος.

Επίσης, στην Τουλών, σε μία «δεξαμενή πίεσης» βουτήξε σε υποτιθέμενο βάθος 246 μέτρων (ακριδέστερα, βρέθηκε υπό τις συθήκες που θα συναντούσε σ' αυτό το βάθος) κι' έμεινε έτσι επί 48 λεπτά της ώρας. Αν έκανε πραγματικά τη βουτιά αυτή, σε ανοιχτό νερό, θα κέρδιζε παγκόσμιο ρεκόρ.

Η μέθοδος Μπούλμαν — Κέλλερ φαίνεται ότι συνίσταται στη χρησιμοποίησι μιγμάτων αερίων, με διαφορετικές φάσεις της καταδύτητες, κατά τις διάφορες φάσεις της καταδύσεως και της ανόδου. Κατά πάσαν πιθανότητα, ο Κέλλερ αναπνέει καθαρό οξυγόνο, επί 1—2 ώρες πριν βουτήξει, ώστε να έχη απαλλάξει τελείως τον οργανισμό του από το άζωτο, για την περίπτωση που θ' αναγκαστή τυχόν να γυρίση πολύ γρήγορα στην επιφάνεια. Συγχρόνως, περιορίζει έτσι τον κίνδυνο της νάρκωσης του αζώτου.

Για τους σχετικούς μαθηματικούς υπολογισμούς, των μιγμάτων των αερίων κλπ., χρειάστηκε να χρησιμοποιηθή ένας ηλεκτρονικός «γκέφαλος». Αυτό δείχνει πόσο πολύπλοκη είναι η μέθοδος.

Οι ειδικοί πιστεύουν ότι, χάρις στη σπουδαία αυτή ανακάλυψη, θα μπορούσε ο άνθρωπος να κατεβή σε οποιοδήποτε βάθος, μέσα στο νερό.

Για την ώρα όμως, οι ψαροντουφεκάδες — προπάντων οι αρχαίοι — δε κρατάνε με θρησκευτική ευλάβεια τα μέσα προφυλάξεως που υποδείξαμε πιο πάνω, αν δε θέλουν να πληρώσουν με τη ζωή τους ή με τη σωματική τους άκεραιότητα μία αμείλιά τους.

ΣΕ ηλικία 35 χρόνων η Μαρία Σέλ περιμένει το πρώτο της παιδί. 'Η είδησι αυτή διαφεύγει τη φήμη για την απάνθρωπη σχεδόν άφοβη της στη δουλειά, στην όποια θυσίασε πριν από τρία χρόνια την ελπίδα να γίνει μητέρα.

'Η διάσημη βεντέττα, που έχει αποκληθεί «ιερό τέρας», απαρνήθηκε για τη στιγμή κάθε άλλη άσχοια, κι' αποτραβήχτηκε στην άραία επαυλή, που έχει κοντά στο Μόναχο της Βαυαρίας και που είναι γεμάτη με παλιά επιπλα και Παναγίες σε στυλ μπαρόκ. 'Εκεί περιμένει τον καιρό της μαζί με το σύζυγό της, το γνωστό σκηνοθέτη Χορστ Χαϊκλερ.

Βγήκε έτσι από την κατηγορία των βεντεττών, που απαρνούν την μητρότητα, για ν' αφοσιωθούν μόνο στην τέχνη τους.

Μιά άλλη διάσημη βεντέττα, η 'Αννα Γκάρντινερ, που έχει αποκληθεί «άντροκλέφτρα», εκμυστηρεύτηκε πριν από λίγο καιρό, ότι οι αναρίθμητες και άτυχες ερωτικές περι-

Τα έχουν όλα

ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Το δράμα που αντιμετωπίζουν πολλές από τις διάσημες σtάρ

πέτειές της οφείλονται στη σκληρή απογοήτευσί, που δοκίμασε, γιατί δε μπόρεσε να γίνει μητέρα. 'Εχω ανάγκη από ένα σκοπό στη ζωή, τόνισε. 'Η εργασία δε μου αρκεί κι' ο έρωας δεν είναι, σε τελευταία ανάλυση, παρά μία πάλη μεταξύ δύο εγωισμών.

'Η Μαίριλιν Μονρόε, εξ άλλου, είχε τρεις φορές την ελπίδα, ότι θ' αποκτήσει παιδί, αλλά και τις τρεις φορές η ελπίδα της διαψεύσθηκε, βυθίζοντας την στη λύπη και την απογοήτευσί. 'Ο Άρτουρ Μίλλερ είπε κάποτε γι' αυτήν: «Τα παιδάκια την αγαπάνε, γιατί κι' αυτή είναι ένα παιδάκι, που τους μοιάζει». Είναι ανάγκη μήπως να πούμε, ότι κι' αυτή επίσης λατρεύει τα παιδιά; 'Αλλά και ταυτόχρονα τα φοβάται, γιατί ξέρει πως δε μπορεί να τα βλέπει να υποφέρουν και πως, αν είχε ένα δικό της, θα του αφιέρωνε όλη της την ύπαρξί.

Μιά άλλη ήθοποιός, που δεν κατάφερε να γίνει μητέρα, μ' όλο το ζωηρότατο πόθο που είχε γι' αυτό, είναι η Τζέην Ράσελ. Στο τέλος, βλέποντας, ότι δεν της έμεινε πια καμμία ελπίδα, διέθεσε ένα σημαντικό ποσόν σ' ένα νοσοκομείο της Καλιφορνίας, όπου γίνονται δεκάτα παιδάκια, που πάσχουν από πολιομυελίτιδα. Σ' αυτό το νοσοκομείο αφιερώνει όλες τις δρες, που είναι έλευθερη, προσπαθώντας να δώσει λίγη χαρά σ' αυτά τα δυστυχισμένα παιδάκια.

Στην ίδια κατηγορία ανήκει και η Γαλλίδα ήθοποιός Μαρτίν Καρόλ, που χάρισε εσχάτως από τον τρίτο σύζυγό της, γιατί δε μπόρούσε ν' αποκτήσει παιδί, όπως γράφαμε σε άλλο τεύχος μας.

'Αλλά κι' η μεγάλη 'Ιταλίδα ήθοποιός Τζουλιέττα Μασίνα, δε μπόρεσε μέχρι σήμερα να πραγματοποιήσει το μεγαλύτερο όνειρό της ζωής της: Ν' αποκτήσει παιδί. 'Η Μασίνα λατρεύει τα παιδιά των άλλων και πολλές φορές οι φίλοι της τη βλέπουν, ενώ χαϊδεύει ένα άμορφο παιδικό κεφαλάκι, να χυρίζη το πρόσωπό της από την άλλη μεριά για να κρύψει τα δάκρυά της...

Είναι γνωστός, εξ άλλου, ο μεγάλος πόνος της Τζόαν Κράουφορντ, γιατί δε μπόρεσε να γίνει μητέρα. Στο τέλος, όταν πείσθηκε, ότι δε θα κατάφερε να γνωρίσει αυτή τη χαρά, υιοθέτησε δύο αγόρακια στην αρχή κι' αργότερα δύο ακόμα κοριτσάκια. 'Ετσι έχει σή-

μερα τέσσερα παιδιά, που τα λατρεύει και στα οποία αφιερώνει τον περισσότερο καιρό της.

'Αλλά το ρεκόρ στο ζήτημα της υιοθεσίας το κατέχει η Ζοζεφίνα Μπαϊκερ, που έχει αποκτήσει ή «Μαύρη 'Αφροδίτη». Δημιούργησε τη φήμη του ούσανίου τόξου, υιοθετώντας 12 παιδιά, που έχουν όλα τα χρώματα και προέρχονται από τις πιο διαφορετικές φυλές. Σ' αυτό οφείλεται η παράξενη ονομασία που έδωσε η Ζοζεφίνα στην «οικογένειά» της.

Μιά από τις πιο δραματικές περιπτώσεις είναι ακόμη εκείνη της Σοφίας Λόρεν. 'Η διάσημη 'Ιταλίδα βεντέττα βρίσκεται στην τραγική θέση, ότι είναι και δεν είναι παντρεμένη με τον Κάρλο Πόντι, γιατί ο γάμος του με την πρώτη σύζυγό του δεν έχει λυθεί εκκλησιαστικά.

Γι'αυτό και μη φέρη, λοιπόν, στον κόσμο ένα παιδί, που η θέσι του στην κοινωνία θα ήταν αμφίβολη — τουλάχιστον νομικά — αρνείται στον εαυτό της τη χαρά της μητρότητας.

Τελευταία ακόμη η Σοφία Λόρεν είπε πως δε θέλει ν' αποκτήσει ένα παιδί, που ανάμεσα στους τοίχους του σπιτιού της, θα είχε όλη τη στοργή κι' όλα τα δικαιώματά του, αλλά που έβα απ' αυτούς δε θα είχε κανονική ύπαρξί, γιατί η κοινωνία θα το θεωρούσε νόθο.

'Όταν, πριν από κάμποσο καιρό, διαδόθηκε η φήμη πως περίμενε παιδί, η Σοφία το διέψευσε με αγκυριότητα σχεδόν! 'Αλλά πίσω απ' αυτή την αγκυριότητα υπήρχε ένας μεγάλος πόνος...

Πόσες άλλες διάσημες βεντέττες δε ζουν με τον πόθο να γίνουν μητέρες!

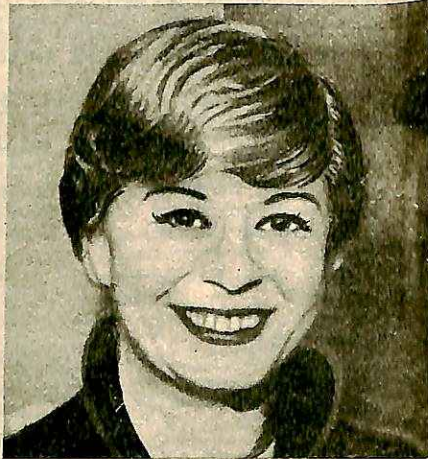
Τα έχουν όλα: την ομορφιά, τον πλούτο, τη δόξα, την αγάπη του κοινού. 'Αλλά εκείνο που τους λείπει, για να γίνουν πραγματικά ευτυχισμένες, είναι ένα παιδί.

ΤΟ «ΘΑΝΑΤΟΜΕΤΡΟΝ» ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΙ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

'Ενας έπιστήμων του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας εφινόησε μία ηλεκτρονική συσκευή, που θα βοηθούσε πολύ την αστυνομία στη διαλεύκανσι των μυστηριωδών εγκλημάτων. Λέγεται «θανατόμετρον» και υποδεικνύει με ακρίβεια σε ποιά μέρος έγινε μία δολοφονία.

Η Μαίριλιν Μονρόε

Η Τζουλιέττα Μασίνα

Η Τζέην Ράσελ

Η Μαρτίν Καρόλ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΟΤΟΠΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

'Ο Γκόριο διηγείται στο Τζούλιο την ιστορία του με τη Λάουρα, που εξακολουθεί να τη λατρεύει έπειτα από τόσα χρόνια, μη ξέροντας πως πέθανε: 'Ο Γκόριο ήταν άλλοτε μουσικός αστυνομικός. Βοήθησε λοιπόν το διευθυντή της αστυνομίας να σχετ-οθί με τη Λάουρα, που συζούσε τότε με τον Τόσκα και περνούσε για νόμιμη γυναίκα του. Συγχρόνως όμως την ερωτεύθηκε κι' αυτός με πάθος και μοιραζόταν τα χάδια της με το διευθυντή του. 'Εγινε σκλάβος της, έτοιμος να ικανοποιήσει κάθε επιθυμία της. 'Όταν, με τις προτροπές της, ο Λορέντζο φάρμακο δολοφόνησε τη γυναίκα του κι' αποκάλυψε το έγκλημά του, ο κόσμος εξεγέρθηκε εναντίον της και ήθελε να τη λυντοσώπ. 'Ο διευθυντής της αστυνομίας την έφωδισε τότε με ψεύτικα λόγια, κι' ύπουλα να υποφέρει να φύγει ανέλαβε ο Γκόριο να την κούνη στο σπίτι του. σ' ένα μυστικό δωμάτιο.

7ον «Όλα γίνανε ακριβώς όπως τα είχα κανονίσει. 'Η Λάουρα έδειξε ακόμα μία φορά την αξιοθαύμαστη ενεργητικότητά της... 'Ισως, αν έπρόκειτο μονάχα γι' αυτήν, ν' αντιμετώπιζε άφοβα την εξέγερσι του κόσμου. Μά έστρεψε για την κορούλα της, που τη λάτρευε. 'Ηταν ικανή για όλα, για να τη σώσι!

«Την εγκατέστησα σ' αυτήν εδώ την κάμερα. Κι' έβαλα να τη φυλάη η γυναίκα, για την όποια θα μπορούσα να θυσιάσω ακόμα και τη ζωή μου. 'Εκείνη κλονίστηκε, έτοιμη να συριαστή χάμω. Μά τη συνκράτησα.

«Φοβάμαι! Φοβάμαι! τρώ-λιζε.

«'Ησυχασε, της είπα. 'Εδώ, δε θάρρη κανείς να σε ζητήσει.

«Βρισκότανε στην κατάσταση εκείνης της καταπτώσεως, που κυριεύει το δολοφόνο μετά το έγκλημά του. Δεν άργησε όμως να συνέλθη. Και ζήτησε τότε να μάθω το αποτέλεσμα της επίσκεψής μου στο διευθυντή της αστυνομίας. Της τα είπα όλα και της έδειξα το διαβατήριο, που ανέφερε το όνομα...

«'Ο Γκόριο σταμάτησε, κυττάζοντας το Τζούλιο. 'Εκείνος κατάλαβε: 'Ισως είχε γεννηθή κάποια δυσπιστία στην ψυχή αυτού του ανθρώπου. Φοβόταν ίσως πως είχε πή πάρα πολλά... Γι'αυτό τον καθησύχασα λοιπόν, ο Τζούλιο έσπευσε να συμπληρώσει:

— Μαίρη Βεργκάτο.

Τα μάτια του Γκόριο φωτίσθηκαν.

— Ναί, ναί, αυτό ήταν το όνομα! Είπε. Τώρα καταλαβαίνω πως μπορώ να σάς εμπιστευθώ ά-

— Έννοια σας, δε θα βόσκεται πια εδώ, δήλωσα αποφασιστικά.

«'Ο διευθυντής μου δεν είχε υποπτευθί ποτέ τις σχέσεις μου με τη Λάουρα. Με νόμιζε απόλυτα άφοσιωμένο σ' αυτόν.

— Πολύ καλά, μου, είπε. Νά, πάρε ένα διαβατήριο γι' αυτήν και γι'αυτήν κόρη της. 'Ηταν τυχερή η Λάουρα. 'Η γυναίκα που της άνηε αυτό το χαρτί, δεν υπάρχει πια. Πρόκειται για μία ιστορία που την ξέρω εγώ μονάχα, και κανένας άλλος. Με το ψευδώνυμο αυτό, μπορεί ν'αναι ήσυχη η Λάουρα.

«Τον ευχαρίστησα εκ μέρους της.

— Καλά, καλά, φύγε τώρα, μ'έκοψε απότομα. Και μη μου ξαναμιλήσεις ποτέ γι' αυτή τη γυναίκα. Μετανοώ που τη γνώρισα!

«Απ' την αστυνομία, πήγα βιαστικά στο σπίτι της Λάουρας, και μάριξα ότι πολύτιμο είχε. Πήρα και το πορτραίτο της κόρης της και το δικό της — το μοναδικό, που είχε — για να μην πέσει στα χέρια κανενός και χρησιμότητά μία μέρα για να την αναγνωρίσουνε.

ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

«Γύρισα στο σπίτι μου τσακισμένος. 'Η Λάουρα με περίμενε. 'Η μικρή κοίματ'ον ήσαν στο κρεβάτι. 'Αλλά η μητέρα... δε μπόρούσε να κλείση μάτι. Το χέρι της έτρεπε, καθώς έσφιγγε το δικό μου.

— Λοιπόν... με ρώτησε με λachτάρα.

— Μπορείς να σωθής, αν μ'ακούσης... 'Όλος ο κόσμος εν-ε-ναντίον σου. 'Ο δολοφόνος όμο-λογησε.

«'Η Λάουρα έτριξε τα δόντια της. Τα μάτια της ήταν γοργωμένα και καρφωμένα στα δικά μου.

— Κατηγόρησε και μένα; ρώτησε.

— Ναί.

«'Ελεγα ψέμματα, για να χάω εν-τελώς στη διάθεσί μου αυτή τη γυναίκα, για την όποια θα μπορούσα να θυσιάσω ακόμα και τη ζωή μου. 'Εκείνη κλονίστηκε, έτοιμη να συριαστή χάμω. Μά τη συνκράτησα.

— Φοβάμαι! Φοβάμαι! τρώ-λιζε.

«'Ησυχασε, της είπα. 'Εδώ, δε θάρρη κανείς να σε ζητήσει.

«Βρισκότανε στην κατάσταση εκείνης της καταπτώσεως, που κυριεύει το δολοφόνο μετά το έγκλημά του. Δεν άργησε όμως να συνέλθη. Και ζήτησε τότε να μάθω το αποτέλεσμα της επίσκεψής μου στο διευθυντή της αστυνομίας. Της τα είπα όλα και της έδειξα το διαβατήριο, που ανέφερε το όνομα...

«'Ο Γκόριο σταμάτησε, κυττάζοντας το Τζούλιο. 'Εκείνος κατάλαβε: 'Ισως είχε γεννηθή κάποια δυσπιστία στην ψυχή αυτού του ανθρώπου. Φοβόταν ίσως πως είχε πή πάρα πολλά... Γι'αυτό τον καθησύχασα λοιπόν, ο Τζούλιο έσπευσε να συμπληρώσει:

— Μαίρη Βεργκάτο.

Τα μάτια του Γκόριο φωτίσθηκαν.

— Ναί, ναί, αυτό ήταν το όνομα! Είπε. Τώρα καταλαβαίνω πως μπορώ να σάς εμπιστευθώ ά-

— Έννοια σας, δε θα βόσκεται πια εδώ, δήλωσα αποφασιστικά.

«'Ο διευθυντής μου δεν είχε υποπτευθί ποτέ τις σχέσεις μου με τη Λάουρα. Με νόμιζε απόλυτα άφοσιωμένο σ' αυτόν.

— Πολύ καλά, μου, είπε. Νά, πάρε ένα διαβατήριο γι' αυτήν και γι'αυτήν κόρη της. 'Ηταν τυχερή η Λάουρα. 'Η γυναίκα που της άνηε αυτό το χαρτί, δεν υπάρχει πια. Πρόκειται για μία ιστορία που την ξέρω εγώ μονάχα, και κανένας άλλος. Με το ψευδώνυμο αυτό, μπορεί ν'αναι ήσυχη η Λάουρα.

«Τον ευχαρίστησα εκ μέρους της.

— Καλά, καλά, φύγε τώρα, μ'έκοψε απότομα. Και μη μου ξαναμιλήσεις ποτέ γι' αυτή τη γυναίκα. Μετανοώ που τη γνώρισα!

«Απ' την αστυνομία, πήγα βιαστικά στο σπίτι της Λάουρας, και μάριξα ότι πολύτιμο είχε. Πήρα και το πορτραίτο της κόρης της και το δικό της — το μοναδικό, που είχε — για να μην πέσει στα χέρια κανενός και χρησιμότητά μία μέρα για να την αναγνωρίσουνε.

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

πλότα. Λοιπόν συνεχίζω.

«'Η Λάουρα ήθελε να φύγη αμέσως. Μά εγώ της έδωσα να κυταλάει πως θα ήταν τρέλλα, αυτό έφασον η αστυνομία είχε διαταγή να τη συλλάβη.

— 'Αφησε να ήσυχάσουν τα πράγματα, της είπα. Τότε μόνο θα μπορούς να φύγης απ' αυτό το σπίτι... Στο μεταξύ, δεν πρόκειται να σ' αναζητήση κανείς εδώ. Κι' αν έρθουν άλλωστε, δε θα σε βρουνε.

«'Η Λάουρα πείσθηκε. Και φάνηκε ευχαριστημένη, βλέποντας τα πράγματα που της είχα φέρει.

— 'Ω, φίλε μου, πόσα σου χρωστάω! φώναξε με συγκίνηση.

«Μ'αγκάλιασε απ' το λαιμό και αναλόθηκε σε δάκρυα... Είχα αποζημιωθεί με το παραπάνω, για όλα!

Ε'.

'Ο Γκόριο έμεινε και πάλι σιωπηλός για λίγο, ακουμπώντας τους άγκωνες του πάνω στο τραπέζι και κυττάζοντας τη φωτογραφία.

'Ο Τζούλιο δεν τον έβρισκε πια τόσο άφορο, όσο του είχε φανή στην αρχή. 'Όσο θυμότανε τις μεθυστικές δρες, που είχε περάσει με τη γυναίκα εκείνη, που αγαπήσε τρέλλα, το πρόσωπό του έπαυσε να εκφράσι σχεδόν γλυκερά 'Η συγκίνησι του είχε μεταδοθή και στο γιόταρό.

Κυττάζοντας το πορτραίτο της Νινέτας, ο Τζούλιο ένιωθε να ξαναγεννιέται μέσα στην ψυχή του η παλιά φλόγα, οι χαρές που είχε όνειρευτή κοντά της. Ξαναζούσε τον πρώτο εκείνο έρωτά του. Και ξεχνούσε όλες τις απογοητεύσεις, τις αγωνίες, τους πικρούς πόνους που είχε περάσει.

«'Όστόσο, ήταν ανάξια, εκείνη η γυναίκα, για την αγάπη ενός τίμιου ανθρώπου, αυτή που τους είχε γελώσει όλους, αυτή που στη ζωή της, τη σπαρμένη με εγκλήματα, δεν είχε αγαπήσει παρά το παιδί της.

Μά η μητρότης ακριβώς την εξέλιωνε! 'Ο Τζούλιο δεν έβλεπε πια, στο πρόσωπό της, παρά την απελπισμένη, την τρέλλη μητέρα, που του εμπιστευόταν την κόρη της, τη λατρεύει της μικρούλας, για την όποια έχανε τα λογικά της και τη ζωή της.

Δεν έβρισκε πια μέσα στην καρδιά του καμμία έμφρα για τη Νινέτα, όπως δε ζήλευε καθόλου τον άνθρωπο εκείνο που του ζωγράφισε

με τόσο ζωηρά χρώματα το πάθος του για τη γυναίκα που είχε σώσει.

'Ο Γκόριο φάνηκε πως συνερχόταν από ένα σύντομο όνειρο, που είχε δη μ' ανοιχτά τα μάτια. Κι'αυτά με βουρκωμένα μάτια το Τζούλιο και ξαναχρίσε τη διήγησί του:

— Την άλλη μέρα, έγινε η κηδεία της δυστυχής 'Αμαλίας Φαρίνα.

«'Ανακατεύτηκα με τον κόσμο, έπιβείσα μεταμφιεσμένος. Δε θυμάμαι να είδα ποτέ μεγαλοπρεπότερη κηδεία! Την παρακολούθησε όλο το Ροβερέτο. Το φέρετρό χαϊνόταν κάτω απ' τα λουλούδια, που το σκέπαζαν. 'Από πίσω, έρχονταν γυναίκες του λαού και κυρίες με μαύρα.

«'Ηταν μία γενική εκδήλωση συμπάθειας για τη νεκρή και κα'τακραυγής για το δράστη του στυγερού εγκλήματος.

«'Όταν έμαθε η Λάουρα πως η 'Αμαλία είχε ταφή ζωντανή, έπαθε μία νευρική κρίσι, με σπασμούς, τόσο που φοβήθηκε μία στιγμή για τη ζωή της! 'Υστερα συνέλαβε, έμεινε όμως μία δολιχληρή μεσημαζέμενη σε μία γωνιά, κατακίτρινη, ανώριστη...

«Το ίδιο βράδυ της κηδείας, πληροφορήθηκε πως οι κάτοικοι του Ροβερέτο και της περιοχής του σκόπευαν να επιδρομήσουν στο σπίτι της Λάουρας και να πιάσουν αυτήν και το παιδί της. Πήρα τότε τα μέτρα μου, για την περίπτωση που θα υποψιάζονταν και θέτονταν ύστερα να τη ζητήσουν εδώ. Προειδοποίησα τη Λάουρα να μην ξεμυτίσει καθόλου απ' αυτό το κρη-φιδωτό, για κανένα λόγο, και να μην αφήσι από κοντά της τη μικρή. 'Εδώσα ασυμπέρει διαταγές στην πιστή μου υπηρέτρια και ν'έμια τα πιστόλιά μου.

«'Η νύχτα εκείνη πέρασε ήρεμα. Την άλλη μέρα, πήγα να κάνω ένα γύρο στην πόλι. Και παρενέβηκα σ' ένα άγριο ξέσπασμα...

«Πληθος κόσμου είχε μαζευτή έξω απ' το σπίτι της Λάουρας και της φώναζε να βγί έξω. Βλέποντας πως δεν άπαντούσε, οι τολμηρότεροι σπύσανε την πόρτα κι' ώρμησαν μέσα, σφραγισμένη και καταστρεφόντας ό,τι βόρισκε. 'Αναζητούσαν μητέρα και κόρη, για να τις λυντοσώσουν.

«'Η αστυνομία ήταν άνηκαν να συλλαμβάνη το ζωντανό εκείνο χείμαρρο. 'Οι πιο έξαγριόμνηοι σχεδίασαν να υποδύνε σ' όλα τα σπία-κα και να σκοτώσουν όποιον είχε δώσει άσυλο στη Λάουρα.

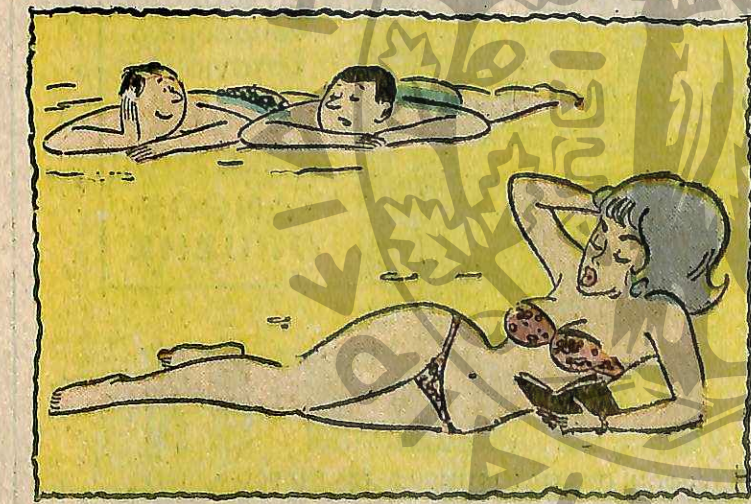
«Τα είχε καλά με την αστυνομία! φώναζε κάποιος. Πάμε να τη ζητήσουμε στην αστυνομική δι-εύθυνσι!

«Σκέφθηκε τότε πως, αφού δε θάρρησαν τίποτα, θα στρέφονταν κι' εναντίον μου. 'Απομακρύνθηκα, λοιπόν, χωρίς να μ' αναγνωρίση κανείς, κι' έτρεξα στο σπίτι μου. Βοήκα τη Λάουρα τρομοκρατημένη. 'Όσοσο δεν της έκραφα την αλήθεια.

«'Εκείνη είδε χαμένο τον εαυτό της. Δε νοιαζόταν, όμως, παρά για την κόρη της.

— Σώσε την! μου φώναζε, πνιγμένη απ' τον τρόμο. 'Ας πάσουν τη ζωή μου, για να εύχαστηθώ να. Δε με νοιάζει... Μά, αν άγγιξη κανείς το παιδί μου, θα τον σκόσω με τα νύχια και με τα δόντια μου!

«Είδα κι' έπαθα για να την καταπραύνω. Την έξωρρισα να μην κοιμηθί καθόλου από δω μέσα, ότι κι' αν συμβή. Της υποδείξα τι έ-πεπτε να κάνει, σε περίπτωση έσχατου κινδύνου. Της σύστησα να μου

— Καλή ξ;... Κι' ακόμη δε τα βλέπουμε όλα!...

«Θα βιαστούμε, βεβαιώνοντας την πως θα πατούσε πρώτα στο πτώμα μου εκείνος που θάβει να την άγγιξη».

«Περισσότερο απ' τ'α λόγια μου, της ξανάδωσαν λίγο θάρρος τ'α φίλια της κόρης της, που την είχε αγκαλιάσει σφιχτά απ' το λαιμό».

«Έχεις δικιο, καλέ μου Γκόριο, μου είπε. Δεν πρέπει να χάνω τ'α μυαλά μου, αυτή τη στιγμή... Μά σου δρκίζωμαι πως κανείς δε θα μπορούσε ν' άγγιξη την κόρη μου. Θα προτιμήσω να τη σκοτώσω, παρά να την άφισω να πέση στα χέρια αυτών των λυσσασμένων!»

«Κανείς δε θ' άγγιξη, ούτε σένα, ούτε αυτήν! της απάντησα σταθερά κι' άποφασιστικά».

«Βεβαιώδκα ύστερα πως ή κρυφή πόρτα του διαδρόμου ήταν καλά κλεισμένη, έτσι που να μη μπορέσει κανείς να ύποπτευη την ύπαρξή της. Γέμισα δυό γκουφέκια και δυό πιστόλια και κατέβηκα στην κουζίνα, όπου βρισκόταν ή ύπνρετριά μου».

«Ίσως να μάς επιτεθούνε, πριν βραδυάση, της είπα. Φοβάσαι, Μπέτ;

«— Έσείς, άφεντικό;»
«— Έγώ δε φοβάμαι παρά τ'ο Θεό».

«— Έγώ φοβάμαι για σ'ας μονάχα!»
«Με κύτταξε στ'α μάτια και ρώτησε:

«— Μά γιατί θάρρουνε εδώ, αύτοι οι άνθρωποι;

«— Για να βρουνε τη γυναίκα που κρύβουμε. Μά κανείς — καταλαβαίνεις; — κανείς δεν πρέπει να μάθ' πως βρίσκεται εδώ αυτή, ούτε να την άνακαλύψη».

«— Την άγαπάτε λοιπόν;

«Με θάμπωσε σχεδόν ή σκληρή λάμψη των ματιών της Μπέτ. Κατάλαβα μεμιάς... Τ'ο κακόμορφο αυτό πλάσμα, που τ'ο εχ'α σ'αυτε κάποτε άπό οίκτο και που μου είχε άφοσιωθεί σαν πιστό σκυλί, ζήλευε τη Λάουρα!

«Προσπάθησα να την καθησυχάσω μ' ένα ψέμμα:

«— Σου φαίνεται, της είπα, πως μπορεί ποτέ αυτή ή κυρία να καταδεχτεί να με κυττάξη;... Μου την εμπιστεύθηκαν, με την κόρη της, για να τις σώσω. Δρκίσθηκα να θυσιάσω τη ζωή μου, στην άνάγκη, για να τις ύπερασπιστώ... και θα

τ'ο κάνω!

«— Η Μπέτ φάνηκε άνακουφισμένη. «— Θα είμαι κι' εγώ στ'ο πλευρό σας! με βεβαίωσε. Άφου δεν άγαπάτε αυτή τη γυναίκα, θά προτιμήσω να με γδάρουνε ζωντανή, να με κάνουνε κομμάτια, παρά να τ'ους άφισω να βρουνε την κρυψώνα της!»

«Την άγκαλίωσα, συγκινημένος. Μπορούσα πιά να είμαι βέβαιος γι' αυτήν!

«Πήρα κι' άλλες προφυλάξεις, για περίπτωση επιθέσεως. Είχα τ'ο τε ένα τρομερό σκυλό, που τον κρατούσα πάντα άλυσοδεμένο και που δε γυρρίζε άλλον άπό μένα και τη Μπέτ. Τ'ον άπόλυσα μέσα στην κουζίνα».

«Δεν πήγαν χαμένες όλες αυτές οι προετοιμασίες μου... Άργά τ' άπόγεμα, άκουσα φωνές, μακρινές άκόμα».

«— Έρχονται! είπα στη Μπέτ, σφίγγοντας της τ'ο χέρι. Θάρος!»

«— Δε φοβάμαι, παρά για σ'ας! μου ξαναείπε».

«Οι φωνές πλησιάζανε. Άκούγονταν τώρα καθαρά:

«— Θάνατος στ'ο χαφίε!...»
«— Με σ'ας τ'άχουνε, κύριε, μου είπε ή Μπέτ».

«— Σιωπή!

«Τ'ο πλήθος είχε φτάσει πιά κοντά στ'ο σπίτι μου. Κι' έξακολουθούσε να ούρλιαζε!

«— Θάνατος στ'ο χαφίε!»
«— Αυτός φυγάδεψε την κακούρα!

«— Θάνατος! Θάνατος!»

«Έμεινα ήρεμος, άκόμα κι' όταν χτυπήσανε την πόρτα μου. 'Ο σκύλος άρχισε να μουγκρίζει, αλλά τ'ον διάταξα με μιά χειρονομία να σπάση».

«Η πόρτα τρανταζόταν άπό τ'α χτυπήματα».

«— Άνοιξε, άχρείε!... Άνοιξε, κάθαρμα, που γίνεσαι ένα με τις παλιονγκαικές! Θά σ'ας ξεκοιλιάσου, έσένα, την καταραμένη και την κόρη της!

«Οι πέτρες πέφτανε βροχή στ'α κλειστά παράθυρα. Κύτταζε τη Μπέτ. Έμενε ήσυχη, άτάραχη. Της έδωσα τ'ο ένα πιστόλι μου, εγώ πήρα ένα ντουφέκι, και περιμένανε, έτοιμοι να πυροβολήσουμε τ'ους πρώτους που θάμπαιναν».

«— Άμ! Έξω, ή όχλοδοή μεγάλανε. 'Ο σκύλος άρχισε να γαυγίζει με μανία».

«Η πόρτα δεν άνδρεξε για πολύ. Άλλ' ο πρώτος που δρμήσανε μέσα, δέχθηκαν τις σφαίρες μας, ενώ συγχρόνως τ'ο σκυλί γυμνούσε πάνω στ'ο πλήθος, δαγκώνοντας, κόδοντας κομμάτια κρέας. Τ'α ούρλιασματα πόναν και οι βλαστήμιες άποτελούσαν μιά φοιχτή συναυλία...

«Δυό — τρεις πέτρες με βρήκαν στ'ο κεφάλι, στ'ο πρόσωπο».

«— Θάνατος στ'ο χαφίε, στ'ο δολοφόνο τ'ου λαού!»

«— Νά τ'ον σκοτώσουμε με τις πέτρες!...»

«— Θάνατος και σ' αυτή τη βρωμοκαμπούρα!

«Η Μπέτ άμυνότανε θαρραλέα μ' ένα χοντρό ξύλο, γιατί τ'ο πιστόλι δεν της χρησίμευε πιά. Φαινόταν ο διάβολος προσωποποιημένος. Κανείς δεν τ'άδωνε πέρα μαζι της».

«Τ'αυτό, δε θα μπορούσαμε να βαστάσουμε για πολύ, άν δεν έφτανε στην κρίσιμη στιγμή, για να μάς βοηθήση, ο ίδιος ο διευθυντής της άστυνομίας με άρκετούς άνδρες του. Προσπάθησε να καταπραΰνη τ'α έρεθισμένα πνεύματα. Καταδίκασε αυτή την έπιθεση έναντίον μου, έφ' όσον δεν ύπηρες καμμία άπόδειξη πως είχα βοηθήσει τη συνένοχο τ'ου Λορέντζο Φαρίνα».

«Την είδε κανείς να μπαίνει εδώ; φώναξε».

«Δε μίλησε κανείς. Έγώ πάλι δρκίστηκα πως ήμουν άθώος».

«Είχα βουτηχτεί στ'ο αίμα, αλλά διατηρούσα άκόμα την ενεργητικότητα μου. 'Ο σκύλος μου κειτότανε χάρω, μ' άνοιγμένη την κοιλιά».

«Οι τραυματίες είχαν μεταφερθή. Η Μπέτ διατηρούσε πάντα την άμυντική στάση της».

«Πρέπει να ψάξουμε τ'ο σπίτι! φώναζε κάποιος».

«Αυτό είναι δική μας δουλειά, είπαν οι άστυνομικοί».

«— Όχι, όχι! Έσείς θα μάς γελάσετε!»

«Άκούστε! έπενεθε ο διευθυντής της άστυνομίας. Μπορούν να πάρουν μέρος στην έρευνά μας τέσσερες άπό σ'ας. Προσέχτε όμως! Θά στείλω στη φυλακή τ'ον πρώτο που θά έπιχειρήση να κάνει καμμία ζημία στ'ο σπίτι ή να πειράξη τ'ον οικοδεσπότη!»

«Τ'α λόγια του και ο άπειλητικός του τόνος έφάνε τ'ο άποτέλεσμα τ'ους».

«Τέσσερες άπ' τ'ους πιδό άγχιους μπήκανε στ'ο σπίτι και τ'ο ψάξανε όλο, σπιθαμή με σπιθαμή. Άλλά δε βρήκαν τίποτα. Έγώ κι' ή Μπέτ μέναμε άκίνητοι στίς θέσεις μας, χωρίς ν' άνταλλάξουμε ούτε μιά ματιά».

«Άπογοητευμένος άπ' την άποτυχία του, ο όχλος ξανάρχισε να πετάει πέτρες άπ' έξω. Οι άστυνομικοί έπιτεθήκανε, διαλύσανε τ'ο πλήθος και πιάσανε μερικούς. Τ'ο πλήθος τρώανε, σκορπίστηκε σιγά σιγά και γύρισε στην πόλη».

«Έγώ κι' ο διευθυντής της άστυνομίας μέναμε μόνον».

«— Πήγαινε να δέσεις τις πληγές σου, μου είπε γελώντας. Σου κ'οστισε άκριβιά αυτή ή γυναίκα... και μάλιστα δίχως να τη χαρής!... Καταραμένη ή στιγμή πουμπλεξα μαζί της! Πού βρίσκεσαι τώρα;

«— Πάς θέλεις να τ'ο ξέρω! Τη βοήθησα να φύγη, όπως με είχατε διατάξει, αλλά δεν τη ρώτησα πού θά πήγαινε. Μου έφτανε μονάχα να λείψη άπ' τη μέση».

«— Καλά έκανες. Τώρα πιά δε θά σ' ένοχλήση κανείς. Πήγαινε ν' άναπαυήσης. Θ' άφισω μερικούς άστυνομικούς να φυλάξουν τ'ο σπίτι σου άπόψε».

«— Δε χρειάζεται, απάντησα. Δεν πρόκειται πιά να ξαναγυρίσω: να αύτοι οι άγριάνθρωποι! Ούτ' εγώ ούτε ή Μπέτ τ'ους φοβόμαστε... Λυπάμαι μόνο τ'ο καμένο τ'ο σκυλί μου... Μά θά πάρω αύριο άλλο».

«Τέλος, έσυρε κι' ο διευθυντής και μπόρεσε να κλείσω γερά την πόρτα. Άγκάλιασα τότε άδυστυχικά τη Μπέτ».

«— Είσαι μιά καλή κοπέλλα! φώναξε. Σήμερα κατάλαβα τ'ο τί άξίζεις. Και θά τ'ο θυμάμαι πάντα... Πήγαυνε τώρα να πλαγιάσης. Έχεις άνάγκη άπό άνάπαυση».

«— Άφήστε με πρώτα να περιποιηθώ τις πληγές σας!»

«— Μπέτ, δεν ύπάρχει λόγος. Δεν είναι σοβαρές. Φτάνει να πλύνω τ'ο πρόσωπό μου, για να μη φαίνεται πιά τίποτα».

«— Θά πάω να δω τί γίνεται αυτή ή γυναίκα...»

«— Όχι, άφήστε την ήσυχη. — Ά, πρέπει να σ'ας άνάψη κερί!... Φτννά τη γλυτώσε... Άν όμως ήταν ένα δυστυχισμένο πλάσμα, όπως εγώ, πού θάδρισκε ένα διευθυντή της άστυνομίας κι' έναν άνθρωπο σαν εσάς, πού να ένδιαφερόντανε γι' αυτήν και να την προστάτευουνε;

«Έτριξε τ'α δόντια της και πρόσθεσε ύστερα, με τόνο μαλακώτερο:

«— Καληνύχτα, άφεντικό».

«Πήγα στη Λάουρα, με τ'ο πρόσωπό μου ματωμένο άκόμα. Άκούγοντας την πόρτα ν' άνοιγη, αυτή έμπηξε ένα ούρλιασμα κι' έτρεξε να σταθή μπροστά στ'ο κρεβάτι της κόρης της, πού κοιμότανε».

«— Ποιάς είσαστε; Τί θέλετε; φώναξε».

«Δε μ' άναγνωρίζεις; της είπα. Είμ' εγώ, ο Γκόριο. Έρχομαι να σου πω πως δεν έχεις πιά να φοβηθής τίποτα».

«— Έσύ;... Έσύ;... Δεν ύπάρχουν άλλοι στ'ο σπίτι; Φύγαυνε όλοι εκείνοι οι άνθρωποι, πού ούρλιαζανε, με καταριόνταν κι' ήθελαν να σκοτώσουν έμένα και την κόρη μου;

«— Νάι. Έσύχασε. Δεν πρόκειται να ξαναθρουν πιά».

«Η Λάουρα έπεσε στ'α γόνατα, μπροστά στ'ο κρεβάτι της Έλθίνας».

«— Θεέ μου, πως φοβήθηκα! μουμούρισε, άνασταταμένη. Ποτέ άλλοτε στην ζωή μου δεν τρώαζα τόσο... Έτρεμα, άκούοντας τις φωνές τους... Μά πές μου τί συνέβη. Όλα!

«— Πέριμενε πρώτα να πάω να πλυνθώ. Ήρθα εδώ όπως ήμουν, για να σε καθησυχάσω».

«— Ό, φίλε μου, μοναδικέ μου φίλε! Πόσα σου χρωστάω!...»

«Έπεσε στην άγκαλιά μου, σφιχτά πάνω μου, πλένοντας τ'ο πρόσωπό μου με τ'α δάκρυά της».

«— Πώς θά μπόρεσα ποτέ να σου τ'ο πληρώσω, πρόσθεσε».

«— Άνταμειρώδικα με τ'ο παραπάνω, αυτή τη στιγμή».

«Σιγά σιγά, ή Λάουρα ήρέμισε. Της τ'α διηγήθηκα τότε όλα. Έκείνη τ'α πιστεύω πως άναπλάησε την περασμένη ζωή της, τη συνέκρινε με της Άμαλίας Φαρίνα κι' ένοιωσε πικρές τύψεις για ό,τι είχε κάνει».

«Φαινόταν κατασυγκινημένη. Έξακολουθούσε να κλαίει».

«— Τί θά γίνει τώρα ο Λορέντζο; ψιθύρισε ξαφνικά».

«— Θά τ'ον κρεμάσουνε».

«— Έμπηξε μιά στριγγή φωνή κι' άρχισε να τρέμει σιγασμένη».

«— Θά τ'ον κρεμάσουνε;... τ'ον πατέρα τ'ου παιδιού μου;... Θά με κατερστή...»

«— Όχι, Λορέντζο, μη με

κυττάξης έτσι! Συχώρα με!...»

«— Μά παραλογίζεσαι, Λάουρα. Είπ'ο έδώ, μαζί μου, άσφαλισμένη, με την Έλθίνα σου... Τί σε νοιάζει πιά για τ'ο Λορέντζο; Η κόρη σου δεν έχει τ'ο δνομά του».

«— Νάι, είν' αλήθεια... τραύλισε, κάπως άνακουφισμένη. Μπορεί να ξέρη τ'ον πατέρα της;...»

«— Για τ'ον έαυτό σου, δεν έχεις να φοβηθής τίποτα. Δεν είσαι πιά ή Λάουρα Μπορνά, άλλ' ή Μαίρη Βεργκάτο. Νά τ'ο διαβατήριό σου, έτοιμο, εν τάξει. Έσύχασε λοιπόν! Έκτός άν θέλεις να βρής και σ'ο τ'ον τ'ου τ'ου Λορέντζο!»

«Η Λάουρα γούρλωσε τ'α μάτια της άκόμα πιδό πολύ».

«— Θά με κρεμάσουνε και μένα, άν με πιάσουνε; τραύλισε».

«— Καί βέβαια!

«— Ό, Θεέ μου!... Μά όχι, δεν πρόκειται να πέσω στ'α χέρια τους ζωντανή. Προτιμώ να σκοτώσω τ'ο παιδί μου κι' ύστερα ν' αύτοκτονήσω... Μά πές μου, ύπάρχει κανένας τρόπος να σωθ' ο Λορέντζο;

«— Άδύνατον! Θά καταστρεφώμαστε κι' έμεις, άν έπιχειρήσουμε ένα τέτοιο πράγμα... Σκέψου την κόρη σου!

«Ήταν τ'ο μόνο μέσο για να την πείσω: να της μιλήσω για τ'ο παιδί της».

«Ευτυχώς, δεν επανελήθη πιά ή τρομερή σκηνή της νύχτας εκείνης. Μ' άφησαν ήσυχο... Κι' εγώ δε σκεπτόμουν πιά, παρά τη γυναίκα εκείνη, πού ήταν στην άπόλυτη διάθεσί μου. Δεν ξέρω άν μ' άγάπησε... μά θέλω να τ'ο πιστέω! Πάντως, ήξερε να με κερνά τ'ον έρωτα, σ'α μεθυστικό πιστό, κι' εγώ την άγαπούσα όλοένα περισσότερο κι' ήμουν έτοιμος να θυσιάσω γι' αυτήν».

«Κάπου-κάπου, την κυρίεψε μελαγχολία ή τρώος. Της φαινόταν πως άκούγε τ'α ούρλιασματα τ'ου μανιασμένου πλήθους, τις κατάρσεις έναντίον της ίδίας και της κόρης της. Έβλεπε τ'ο Λορέντζο ν' ανε

βαίνει στ'ο Ικρίωμα, δεικνυντάς της τις γροδιές του και φωνάζοντας της πως αλή! αυτή μονάχα έφταιγε για όλα!

«Έσφιγγε τότε σαν τρελή την Έλθίνα στην άγκαλιά της, ούρλιαζε, έκλαιγε, ίκτενε να τη σώσουνε... Μά τ'ον κόπο κατάφερα να την ξαναφέρω στ'α λογικά της».

«— Ένα βράδυ, μου είπε:

«— Άν μείνω κι' άλλο έδώ, θά τρελλαθώ! Πρέπει να φύγω, να ταξιδέω μακριά, ν' άσφαλίσω την κόρη μου».

«Η καρδιά μου σφίχτηκε, στη σκέψη τ'ου χωρισμού».

«— Πού θέλεις να την πάς; ρώτησα».

«— Θά ταξιδέψουμε πρώτα έδώ κι' εκεί, για να χαθούν τελείως τ'α ίχνη μας. Φυσικά, θά διαλέξω μέρη, πού να μην έχω ξαναπάει ποτέ, ώστε να με νομίσουνε πραγματικά για κείνη πού άναφέρει τ'ο διαβατήριό πού μουδωσες. Ξέρω διάφορες ξένες γλώσσες, γερμανικά, άγγλικά... Δε θά μιλήσω ποτέ Ιταλικά. Ύστερα, βταν κρίνω πως δεν ύπάρχει πιά κίνδυνος, θά πάω στ'ο Πιεμόντε, στ'ον τόπο πού γεννήθηκα, κι' άν ζή άκόμα ή μητέρα μου, θά της εμπιστευθώ τ'ο παιδί μου».

«— Κι' εγώ δε θά σε ξαναδώ πιά;

«— Ίσως σου γράψω... άσπότερα. Μά νάσαι βέβαιος πως θά σε θυμάμαι πάντα, όπως είμαι σίγουρη, άτι και σ'ο δε θά με ξεχάσης ποτέ».

«— Ποτέ, ποτέ! φώναξα, σφίγγοντας την στ'ο στήθος μου».

«Δε μπορούσα να σκεφθώ τη στιγμή τ'ου χωρισμού μας! Κι' όμως καταλάβαινα πως δε μπορούσε να γίνει άλλοιώς... Μάς άπειλούσε άλλωστε και κάποιος άλλος κίνδυνος: Η Μπέτ μας είχε πιάσει μιά μέρα άγκαλισμένους. Δεν είπε τίποτα, αλλά τ'α μάτια της αστράφτανε, μ' ένα τρόπο πού με φόβισε...»

«Θά ήταν Ικανή, άπό ζήλεια, να καταγγείλη τη Λάουρα. Ύπρχε στη ματιά της άπειλή και προειδοποίηση... Την άκολουθούσα, όταν βγήκε άπ' τ'ο δωμάτιο, κι' είδα, όταν πήγαινε στ'ο δικό της. Μπήκα κι' εγώ εκεί. Καί τη βρήκα να κυλιέται χάρω, κλαίγοντας. Η έκφρασί της δεν είχε τίποτε τ'ο ανθρώπινο... Προσπάθησα να την άνασπώσω».

«Άφήστε με! ούρλισσε εκείνη. Μου είπατε ψέμματα! Η γυναίκα αυτή είναι φιλενάδα σας... Θά πω σε όλους πού βρίσκονται!

«— Πριν βγής άπ' αυτό τ'ο σπίτι, θά σε στραγγάλισω με τ'α ίδια μου τ'α χέρια!

«— Αυτή λοιπόν, είναι ή εύγνωμοσύνη σας;... Καταραμένη ή άρα τ'ου βρεθήκατε στ'ο δρόμο μου!...»

«— Ήσυχασε, Μπέτ. Η κυρία θά φύγη».

«— Μου λέτε ψέμματα και πάλι!

«— Θέλεις να σου δρκιστώ; Νάι, θά φύγη και δε θά την ξαναδής πιά».

«Είχε σηκωθεί τώρα και με κύτταζε με προσοχή».

«— Θά την κρύψετε κάπου άλλο, για νάσαστε ελεύθεροι να τη γαίνετε να τη βρίσκεται! Μά θά σ'ας άνακαλύψω, όπου κι' άν πάτε!

«— Είσαι άνόνη. Η κυρία θά φύγη για ένα τόπο μακρινό, για τ'ο μέρος πού είχε ζήσει πριν έρθη έδώ. Κι' εγώ δε θά πάω μαζί της».

«— Μου λέτε αλήθεια;

«— Γιατί να σε γελάσω; Άλλωστε θά με βοηθήσης εσύ ή ίδια να την άπομακρύνουμε άπ' τ'ο Ροβερέτο».

«Τ'ο άσχημο πρόσωπό της φωτίσθηκε άπό χαρά».

«— Ό, ναι, θά σ'ας βοηθήσω σ' αυτό μ' όλη μου την καρδιά! φώναξε».

«Όσο χαρούμενη όμως ήταν ή Μπέτ, τόσο εγώ ήμουν θλιμένος. 'Ο παρ'όλες μου είχε τελειώσει!... Καταλάβαινα ώστόσο πως έπρεπε να πάω μιά άπόφασή. Η Λάουρα δε μπορούσε να έξακολουθή να κρύβεται έτσι!...

«Μου τ'ο είπε κι' ή ίδια μιά μέρα, ξεφεύγοντας άπ' την άγκαλιά μου:

«— Άν μείνω άκόμα έδώ, φυλακισμένη, χωρίς κίνηση, χωρίς άέρα, ή κόρη μου θ' άρρωστήση κι' εγώ θά τρελλαθώ!

«Πήραμε, λοιπόν, όλες τις άπαιτούμενες προφυλάξεις, για να φύγη χωρίς να την αντίληψη κανείς».

«Αφού μεταμφιεσθήκα κι' έγιναν άγνώριστος, πήγα και νοίκιασα έν' άμάρι. Θά τ'ο άδηγούσα ο ίδιος. Θά πήγαινα μ' αυτό τη Λάουρα και την κόρη της ως τ'ο Τρέντο, για να φύγουν άπό εκεί για τη Βερόνα. Την τελευταία στιγμή όμως, ή Λάουρα άποφάσισε να πάρη άπ' τ'ο Τρέντο τ'ο δρόμο τ'ου Μονακού».

«Η Μπέτ θά τη συνόδευε, με τ'ο παιδί στην άγκαλιά, ως τ'ο μέρος όπου θά την περιμένα με τ'α μάτια».

«'Ο χωρισμός ήταν σπαραχτικός για μένα. Μά κι' ή Λάουρα έκλαιγε. Ήθελε να μου δώση λεφτά, κασμήματα. Δε δέχτηκα όμως παρά τ'ο πορτραίτο της, τ'ο μοναδικό πού είχε».

«Όλες τις μέρες εκείνες, ή Λάουρα μου φαινόταν πολύ ταραγμένη. Μιλούσε για τ'ους κίνδυνους, πού διέτρεχε ή κόρη της, μη μπόρώντας να κρύψη τη συγκίνησή της. Μούλεγε πως δεν έβλεπε την ώρα να βρεθ' μακριά, πολύ μακριά άπ' αυτά τ'α μέρη...»

«Τ'ο σχέδιό μου πήγε περίφημα. Κανείς δεν ύποπτευθηκε τ'ο παραμικρό. Κι' εγώ μπόρεσα να συγκρατήσω τ'ον πόνο μου, ως την τελευταία στιγμή. Δεν έκλαψα, δεικνυντάς της τ'ο φιλή τ'ο άποχαριστισμού».

«Μά, όταν ξαναβρεθήκα μόνος έδώ μέσα, σ' αυτό τ'ο δωμάτιο, σπρωχτήκα πάνω στ'ο κρεβάτι, πού διατηρούσε άκόμα τ'ο άποτόωμα τ'ου κοριού της, και δαγκωνοντας τ'α μαξιλάρια, έκλαψα... Έκλαψα όσο ποτέ στη ζωή μου!...

Στ'...

— Άπό τότε, δε μάθατε πιά

ΜΕ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΡΑΧΜΗ

2 Γεύματα

ΑΡΑΞ

★ Για τ'ο βρέφος πού μεγαλώνει
★ Για τ'ο παιδί πού διαβάζει
★ Για κάθε κουρασμένο όργανισμό

ΜΕ ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ
και ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ

ΕΝΑ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΣΙΤΟΥ 4 ΠΙΑΤΑ ΚΡΕΜΑ
ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ 20 ΓΕΥΜΑΤΑ

ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ, ΓΡΑΦΕΙΑ: ΙΚΤΙΝΟΥ 3 • ΤΗΛ. 527.900 • ΑΘΗΝΑ

Δέρμα υαδαρό υγιές υαί φρέσυο

Χάρης στην Nivea!

... ΕΞ ΑΛΛΟΥ,

Διάσημοι αισθητικοί βεβαιώνουν ότι: Η καλύτερη κρέμα είναι ή Nivea!

ήπιος γι' αυτήν, ρώτησε ο Τζούλιο, ενώ ο Γκόριο κτύπαζε εκατοντάκι το πορτραίτο της Λάουρας.

— Τίποτε απολύτως! Σεισάσθηκα τη βέλη της. Έλεγα συχνά με το νου μου πως, για να μη μου δώση πια σημεία ζωής, θα πη πώς είχε πεθάνει.

— Σωστά μαντεύατε, θα 'ν αν ανέβηκε κι' αυτή στο ικρίωμα σαν το συννεύμα της, αν δεν υπέφερε φρικτά σαν τη δυστυχισμένη που τη θάψανε ζωντανή, βρήκε πάντως τραγικό τέλος. Οι ύστερες άφες της ήταν μαρτυρικές, γιατί έβλεπε κοντά στο κρεβάτι της τα φαντάσματα των θυμάτων της!

Ο Γκόριο ανατρίχιασε.

— Και σ'ας μίλησε για μένα; ρώτησε.

— Ναί, απάντησε ο Τζούλιο, αντιμετώπιζα την έρευνητική ματιά του άλλου. Πρέπει όμως να σ'ας πω πως έγινε, ώστε να πεθάνη σχεδόν μέσ' στα χέρια μου. Την είχα αγαπήσει άλωτες, πριν από σ'ας. Ήμουν τότε ένας άπλος φοιτητάκος της Ιατρικής. Είχα καρδιά παρθενα άκολλη και ψυχρή ποιητική.

»Περνιτό να σ'ας εξηγήσω πώς γνώρισα τη Λάουρα, ούτε και θα σ'ας διηγηθώ την ιστορία του έρωτά μας. Θα σ'ας πω μονάχα, ότι την αγάπησα κι' εγώ σαν τρελλό. Και τη μέρα που μ'έγκατέλειψε, για ν'ακολουθήσει άλλον, απόφασα να σκοτωθώ!

»Βλέπετε αυτό το άσπρο σημάδι, κοντά στ' αυτό μου; Από κεί πέρασε η σφαίρα που φύτεψα στο κεφάλι μου... Μά δεν πεθάνω, όπως λογάριζα. Έμεινα ένα μήνα μετά-ξύ ζωής και θανάτου. Τελικά, με σώσανε οι άφοσιωμένες περιποιήσεις της αδελφής μου. Όρκίστηκε τότε στην άγια αυτή γυναίκα να μην επανολάβω πια την τρελή άποπείρά μου.

»Προσπάθησα να ξεχάσω τη Λάουρα. Ρίχτηκα πάλι με μεγαλύ-ρο ζήλο στις σπουδές μου. Άρχισα μία καινούργια ζωή, άφιερωμένη στην εργασία... Πέρασαν χρόνια. Και νόμιζα πως είχα πια ξεμπερδέψει με τους έρωτες και τις ζηλίες.

»Είχα γίνει ψυχίατρος. Κι' ένοιωθα σ'α μία άνακούφιση στην περιποίησή των δυστυχισμένων τρελλών, που μ'άποζημιωνε για τις βυσίες μου και σκόρπιζε γαλήνη και παρηγορία στο βάθος της καρδιάς μου.

»Εκεί, λοιπόν, σ'έκεينو το ψυχιατρείο, έτυχε να ξαναδώ τη Λάουρα!

Ο Γκόριο έδγαλε μία φωνή:

— Ή Λάουρα τρελή!...

— Ναί, είχαν σαλεύει τα λόγια! Έλεγε την έμμονη ιδέα πως θέλανε κάποιον να κάνουν κακό σ'αυτήν και στην κόρη της... Όταν τη φέρανε στο νοσοκομείο, μαζί με το παιδί της, δεν ήξερε κανείς ποιά ήταν. Κι' εγώ ακόμα άγνωστα το αληθινό δνομά της, γιατί δέ μου το είχε φανερώσει ποτέ, όταν συζούσαμε.

»Βρήκαν όμως στη βαλίτσα της το διαβατήριό, που την ανέφερε ως Μαίρη Βεργκάτο, και μ'αυτό το δνομα τη γράψανε στ'α βιβλία του ψυχιατρείου. Άλλ' όσο κι' αν έβιαξε ή άστυνομία, δρες ένέργειες κι' αν έκανε, δέ μπόρεσε ν'άνακαλύψη από ποδ είχε έρθει.

»Ή μικρή ψέλλιζε μόλις λίγες λέξεις... Έγώ δέ φανερώσα σ'ε κανένα πως ήταν άλλοτε φιλενάδα μου αυτή η γυναίκα. Ξεκινώντας δέ το κακό, που μου είχε κάνει, την περιποιήθηκα με άταπειότητα, σαν αδελφός. Μά δεν κατάφερα να τη σώσω...

»Πριν πεθάνη ώστόσο, ξαναβρή-

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Άχαριών 98 — Άμφιλοχίας 1
Δέγεται καθ'έκαστην 10—12 και 5—7
ός και επί συνεντεύξεων.
Τηλέφωνο 810.760.

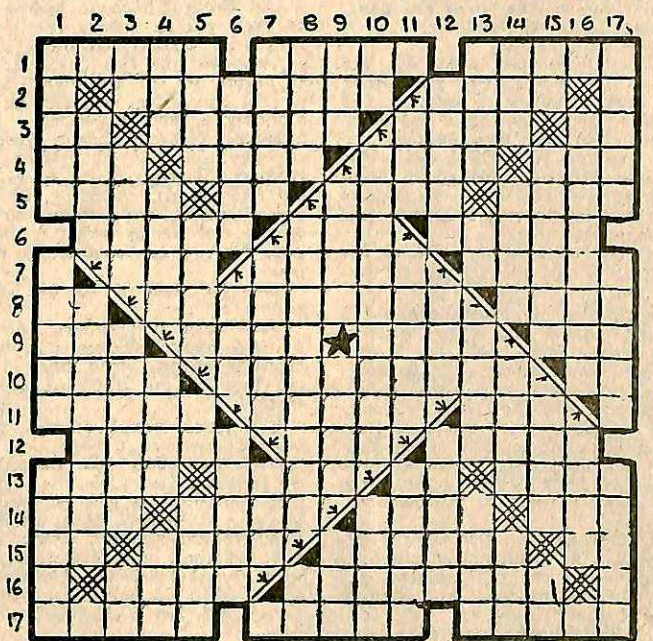
ΤΟ ΟΥΛΟΒΟΛΕΟ ΜΕΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 868

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Δεν έχει απογόνους. — Όρο-σείρά των Βαλκανίων. — Καρπός άκατάλληλος για φά-γωμα.
- 2 Ντέ... Διάσημος Γάλλος συγγραφέας. — Έπιδίδονται σ' αυτό πολλοί άσληται.
- 3 Γαλλικό μέτρον έπιφανείας. — Διδάσκειται στο Πανεπιστήμιο. — Φορά πρδς τα έμπρός. — Βυζαντινή νότα.

- 3 κών κρατών. — Άμέθυτος. 3 Συνδεσμών βασίλεις. — Γνω-σείρα σ'ε όσους παρακολουθούν το δροσκόπιο. — Έται όνό-μαζαν την Κίνα οι άρχαιοί Έλληνες. — Νομός και ποτα-μός της Γαλλίας, άλλα και σύμφωνο του γαλλικού άλφα-βήτου.
- 4 Γενάρης έλληνικής φύλης. — Καθαρά, έτοιμα. — Ό στρα-τός φροντίζει πάντα να τ'ε

- 4 Κομφότης (ξεν.). — Γένος θάτράχων. — Άμπαριά πλοιο-ών. — Επάνωμον γνωστό ή-θοποιού.
- 5 Παρά πολύ. — Έπιβεβαιωτικό μόριο (άρχ.). — Σταχτοδο-χείο. — Πρόθεσις.
- 6 Γίνονται χωρίς τη μεσολάβη-ση άλλων (ούδ.). — Ντέ... Ά-μερικανός σκηνοθέτης. — Κα-τακέυασε περιφήμη θιολιά.
- 7 Υπερφανό τετράποδο. — Χώ-ρα της Άφρικής. — Είναι το κρύακι.
- 8 Άγγλικά σημαίνει: ένός. — Φροντίζει για την τάξη στην ά-παίρθο. — Άντιθετικός σύν-δεσμος.
- 9 Καταστρέφει τα ρούχα μας. — Ή κυκλοφορία του έξασφαλι-ζει ζωή. — Άφραγε. — Άγιος (δημοτ.).
- 10 Διευκολύνει το άνοιγμα κι-βωτίων. — Διώνει το χαμό-γελο από τα χείλη. — Νότα.
- 11 Άδελφός του Μωδίσκω. — Έ-να κομμάτι του περιοδικού μας. — Επάνωμον Γερμανού συγ-γραφέως.
- 12 Φταχκίς, μά και όλιγαρκείς. — Ποταμός της Χίλης. — Άρ-ρώστεια των ιπποειδών.
- 13 Ντέ... ήθοποιός και σκηνοθέ-της του κινηματογράφου. — Άγώνισμα. — Νότα. — Παρά-τη θέλησή του.
- 14 Θούρος. — Άπαράλητα στο στρατό. — Πανδοχείο. — Πη-γαίνε (δημοτ.).
- 15 Προτρέπει. — Χαρακτήρ. — Πράγμα άρίστης ποιότητας (μεταφρ.). — Πρόθεσις μπρο-στά σ'ε δασυνόμενη λέξη.
- 16 Θεός της μυθολογίας μας. — Όρυκτ που υπάρχει στο Λαό-ριο, λέγεται και σμιθωνίτης.
- 17 Συνοικία της Κωνσταντινού-πόλεως. — Πλοκή θεατρικού έργου. — Κώμη της έπαρχίας Λαγκαδάς.

- Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ
- 1 Όλδκληρ. — Χρησιμοποιείται για την κατασκευή όδοστρω-μάτων. — Γεώργιος... Έλλην φυσικομαθηματικός.
 - 2 Πρωτεύουσα ένός των βαλτι-κων κρατών. — Άμέθυτος.

κε τ'α λογικά της. Μά άναγνώρισε, μου ζήτησε συγγνώμη για την προ-δοσία της και τ'α δέ έμπιστεύθηκε όλα, όπως σ'ε ένα έσομολογητή. Τό-τε άκριδώς μου μίλησε για σ'ας, για όσα είχατε κάνει για να τη σώσετε. Και μ'έδωσε να της υπο-σχεθώ πως δέ θα έγκατέλειπα την κόρη της και πως θάρχουνουν μιά μέρα να σ'ας βρώ, για να σ'ας πε-ριγράψω το τέλος της, να σ'ας έ-χαριστήσω και πάλι για τις θυ-σίες σας και να σ'ας κάνω μιά τε-λευταία παράκληση.

— Πέστε μου, πέστε μου! φώ-ναζε ο Γκόριο, με δάκρυα στ'α μά-τια.

— Μιά στιγμή! Ή Λάουρα μου ζήτησε να της όρκιστώ ότι, μετά το θάνατό της, δέ θα μάθαινε πο-τέ κανείς πως υπήρξε ή συνέννοχος του Λορέντζω Φαρίνα, ή καλύτερα του... ή καταραμένη γυναίκα, που έκλεψε τ'δνομα μιάς άξιοσέδα-στης κυρίας και το βοήτησε στη λάσπη και στο αίμα, ή άκαρδη κο-πέλλα, που είχε άφισει τόσες θλι-βερές άναμνήσεις στον τόπο της.

»Υποσχέθηκα να φροντίσω να τη θάψουν με τ'δνομα που έγραφε το διαβατήριό της. Το ίδιο δνομα θάπαινε κι' ή κόρη της, για να μη μάθω, όταν θα μεγάλωνε, τις άνομίες της μητέρας της και το έγκλημα του πατέρα της. Θα προσπαθούσα ύστερα να ξεσφαινώ-καθε ίχνος, το παρμικρό άντικεί-μενο που θα θύμιζε τη Λάουρα Μποράνι. Κι' αν, όταν θάρχουνουν έδω, σ'ας εύρισκα ζωντανό άκόμη, θα σ'ας έξωρίκινα να κάνετε και σ'εις το ίδιο, γι' άνάμνησι της έ-ρωτικής ετυχίας που σ'ας είχε προσφέρει.

»Αυτές τις υποσχέσεις της έδω-σα, στις τελευταίες στιγμές της! Ο Γκόριο κτύπαζε άνησυχά πο-τε το συνομιλητή του και ποτέ το πορτραίτο. Ίσως άρχισε να κατα-λαβαίνει...

— Της τ' όρκίσθηκα σ'ε ό,τι εί-χα πιο έρό, συνέχισε ο Τζούλιο, για να πεθάνη πιο ήσυχα. Την έθα-ψα όπως ήθελε. Πήρα κοντά μου την κόρη της και την άναέρεα, σ'α δικό μου παιδί. Την έμπιστώ-θηκα στην αδελφή μου, που την ά-γίαψε καλύτερα κι' από μητέρα. Και δέ δημιούργησα δική μου οί-κογένεια, γι'α ν'άφοσιωθώ από-κλειστικά σ'αυτήν.

»Ή Έλβινα δέν έμασε ποτέ ποιά ήταν ή αληθινή μητέρα της... Τώ-ρα όμως κινδυνεύει... κινδυνεύει ή ζωή της, όπως άλλοτε της Λάου-ρας!

»Ο Γκόριο τινάχτηκε άπ' τη θέ-σι του και τινάχτηκε:

— Γιατί; Πώς;... Ποιός θέλει το κακό της;

— Ξέρετε πως ο Λορέντζω Φα-ρίνα έφρεσε ένα γυνί, πό, έπειτα άπ' το τρομερό τέλος του πατέρα του, έφυγε άπ' αυτά τ'α μέρη, μα-ζί με τη θεία του, την αδελφή της μητέρας του.

»Ο Γκόριο κτύπαζε το γιστρά με γουρλωμένα μάτια.

— Ζή, λοιπόν, ο γυνός του Λο-ρέντζω; ρώτησε. Κι' ή Άντωνία;

— Ναί.

— Τού έφέρετε;

— Τους έφέρε. Έχω γίνει μάλι-στα φίλος και έμπιστος του νέου.

— Έσείς; Έσείς;

— Ναί, εγώ! Δέν πρόκειται να σ'ας διηγηθώ τώρα π'ας συνέβη αύ-το. Άν πιστεύετε στο Θεό, μπο-ρείτε να σκεφθήτε πως Αυτός τον έφερε στο δρόμο μου και θέλησε να συναντηθώ με την κόρη της γυ-ναίκας που έστειλε τον πατέρα

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεαπέλειας μακράς ά-ποστάσεως). Δέχεται καθ'έκαστην 9—1 π.μ. και 5—8 μ.μ. όδός Μετασ-θού 25 Α' όρφ. (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνο 810.975.

του στην κρεμάλα... με την άδελ-φή του!

»Ο Γκόριο έμεινε για λίγο σαν παραχαλιζόμενος. Ύστερα έσκαψε άπότομα πρδς το Τζούλιο και φώ-ναζε:

— Ξέρει ο γυνός του Φαρίνα πως ή κοπέλλα αυτή είναι κόρη του πατέρα του και της Λάουρας; — Όχι. Δέν το ξέρει... και δέ θέλω να το μάθω ποτέ. Άλλοίμονο αν το άνακαλύψη!... Ξέρετε με ποί-ο σκοπό ήρθε στο Τουρίνο, με τη θεία του; Για να βρή τη Λάουρα και την κόρη της και να έκδικη-θώ! Ψάχνει, ψάχνει διαρκώς. Το μίσος του είναι τρομερό.

»Μού έμπιστεύθηκε πως δέ θα βρή ήσυχία, άσπου ν'άνακαλύψη τ'α ίχνη της Λάουρας και της κό-ρης της. Γιατί, τόσα χρόνια τώ-ρα, που γυρίζει τον κόσμο μαζί με τη θεία, τον κυνηγάει ο Ίσκιος του Λορέντζω και της Άμαλίας και του φωνάζουν δόλονας:

— Έκδικήσου! Έκδικήσου!... Βρές την, κάνε την να υποφέρει ό-πως υποφέραμε κι' έμεις!

»Κι' ή Άμαλία προσθέτει:

— Άν δέ μπόρης να χτυπήσης αυτήν, χτύπα την κόρη της. Είναι κι' έκείνη αίμα της καταραμένης... Σε διατάζει ή μητέρα σου!

»Ο Γκόριο ένοιωσε μία παγώνα στην καρδιά, όσο άκουσε αυτή την άποκάλυψη. Προσπάθησε όμως και πάλι να συγκρατήσει και μουρού-ρισε:

— Δέ θα βρούνε ποτέ, ούτε τη Λάουρα ούτε την κόρη της! Ή μιά πέθανε. Την άλλη θα τη σώσετε έ-σείς!

— Ναί, θα τη σώσω, αν με βοηθήσετε.

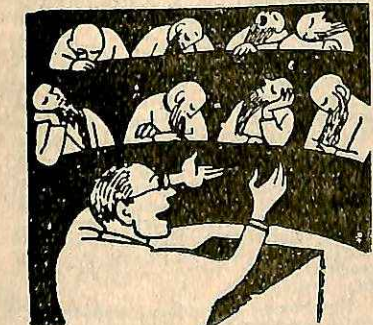
— Πώς; Μά ποιόν τρόπο; Πέστε μου!

— Δέ φαντάζεστε τώρα γιατί ήρθα έδω, άφού το άνέβαλλα τόσον καιρό... Ήμουν ήσυχος. Κι' αν ή μοίρα δέν έστειλε στο σπίτι μου το γυνί του Φαρίνα, δέ θα με βλέ-πατε ποτέ. Ήμουν βέβαιος πια πως ή ιστορία της Λάουρας είχε ξεκαθαρίσει άπ' όλους.

»Μά ο γυνός των θυμάτων της τη θυμότανε! Εύτυχώς, όπως σ'ας

Μιά άγνέρευσι, που κράτησε 33 ώρες!

Στην Άμερικανική Γερουσία, ο δημοκρατικός γεροιστάτης Ουόλ-λαμ Προξμάρι μίλησε επί 33 συνεχείς ώρες, για να υποστηρίξη ότι ο βιο-

μήχανος πετρελαίου Λώρενς «Ο Κόν-γουρ δέν έπρεπε να μεσάσχη στην δημοσπονδιακή έπιτροπή έλέγχου της άτομικής ενεργείας. Οι περισσότεροι γεροιστάται είχαν φύγει κι' έκείνοι που είχαν άπομείνει κοιμόνταν στ'α έδωλιά τους, όταν τελείωσε το λό-γο του. Έτσι ο Προξμάρι κατέρρι-ψε όλα τ'α προηγούμενα ρεκόρ!

Την έδιωξε την επομένη του νάμου!

Μιά νεαρή Άγγλιδα, ή Σάλλυ Μπονστάιν, κόρη ένός έμπόρου γου-ναρικών του Λονδίνου, γνώρισε το 1959 ένα μελαφρό σπουδαστή με κινέ-ζικη καταγωγή που ήταν γυνίς του σουλτάνου του Παγκόσμιου, στη Μαλά-σία. Μεταξύ της άμορφης Σάλλυ και του νεαρού Ίμπερλινγκ—αυτό ήταν το όνομά του— άρχισαν έρωτικές ένα-

— Θα γελάσουμε!...Μού είπαν πως το ύφασμα αυτό μπαί-νει στο νερό!...

είπα, έτυχε να γίνει ο έμπιστός του, όπως να το θέλω... Δέν ξέ-ρω λοιπόν με ποί-ο τρόπο άνακάμ-ψω πως είχατε σώσει άλλοτε τη Λάουρα και μου φανερώσε την ά-πόφασή του νάρθ να σ'ας βρή, για να μάθω την αλήθεια.

»Θα σ'ας πρόσφερε γι' αυτό δλη την περιουσία, και τη ζωή του ά-κομα! Τούφτανε να πάρη μία θε-τική πληροφορία, κι' ήταν βέβαιος πως θα του τη δινάτε σεις. Δέν ξέρω πως λογάριζε να σ'ας πείση, άλλ' είχε πεποίησι πως θα πετύ-χαινε.

»Κατατρόμαξα τότε, στη σκέψη πως ή άποκάλυψη της αλήθειας θα σήμαινε ίσως το θάνατο για την κόρη της Λάουρας! Και φρόντισα να τον πείσω, ότι ήταν προτιμώτε-ρο να μ'άφήση νάρθ εγώ να σ'ας βρώ και να σ'ας ρωτήσω. Μόνον αν άρνούσαστε να μιλήσετε, θα τον είδοποιούσα για νάρθ ο ίδιος.

»Δέχτηκε, γιατί μου είχε άπλου-τη έμπιστοσύνη, από τότε που

συνέβη να του σώσω τη ζωή. Κι' έτσι μπόρεσα να φροντίσω, για να γλυτώσω την άδωα κοπέλλα άπ' το μίσος του.

»Τώρα που σ'ας τ'α είπα όλα, δ-πως σ'ε ένα φίλο, δέ θ'άρνηθήτε πιστεύω να με βοηθήσετε να σώσω την κόρη της Λάουρας, όπως εσείς σώσατε άλλοτε τη μητέρα. Ό Θεός θα σ'ας ανταμείψη γι' αυτή την πράξη σας.

Σ'ας είπα πως είμαι έτοιμος για όλα! έθλωσε ο Γκόριο. Σ'ας παρακαλώ μονάχα να μου εξηγή-σετε σ'ε τί μπορώ να βοηθήσω αυτή την κοπέλλα.

— Πρώτα άπ' όλα, πρέπει να καταστρέψετε το πορτραίτο της μητέρας της, για να μη συμβή κά-ποτε να πέση στ'α χέρια της, ή σ'ε κάποιον άλλο, που να την ξέρη άπ' το Κολένιο και να τ'α πη όλα στην Έλβινα.

Το χτύπημα ήταν εαφνικό. Ο Γκόριο κούνησε ζωηρά το χοντρό κεφάλι του και φώναξε, στριγγά:

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Το λιοντάρι που φύλαγε το αυτοκίνητο

Στη Νέα Υόρκη, οι κλοπές των αυτοκινήτων είναι πολύ συνηθίμε-νες. Ένας θηριοκόλλητης, λοιπόν, ο Ρίτσαρντ Φλάν, για να έχη ήσυχο το

Τί γίνεται στ'έν κόσμο σ'ένα λεπτό

Σύμφωνα με μιά άμερικανική στα-τιστική, μέσα σ'ένα λεπτό, οι κά-τοικοι του πλανήτη μας καπνίζουν 3 τόνους καπνού, πίνουν 600.000 φλιτζάνια καφέ, καίνε 2.000 τόνους κάρβουνο και καταναλώνουν 50.000 κιλά κρέας, 50.000 αυγά, 50 τόν-ους άλάτι. Ένα εκατομμύριο καθ'ά-χωρη και 375.000 κιλά πατάτες. Κατά το ίδιο διάστημα, ταχυδρο-μούν 500.000 γραμμάτια και κάνουν 5.500 παραδόσεις έναντιον τ'άν κει-μένων νόμων της χώρας των (πρό-κειται για καίτες που περιερχόνται εις γυνών των άρχων).

2000 δημόσια λουτρά στο Τόκιο!

Το Τόκιο έχει περισσότερα από 2.000 δημόσια λουτρά, που τ'α έπι-σκέπτονται κάθε μέρα πάνω από ένα εκατομμύριο Γιαπωνέζοι. Το νερό αυτών των λουτρών είναι τόσο ζε-στό, που κανένας Έυρωπαίος δέν θα μπόρεσε να μπη μέσα σ'αυτό. Οι Γιαπωνέζοι, αντίθετα, λατρεύουν το πολύ ζεστό νερό, που τους ταυρο-φάρκει. Πρέπει να σημειωθεί με την έλευση, ότι οι γεωγραφικοί όροι τους μ'αυτογάραρη άφείκωσι, τους στέλνει μαρινάκια από λεπτότατα άρασια με το άποτύπωμα των κό-κκων χειμών της.

Μαντζιλάκια αντί για ατύχημα

Η γνωστή Γαλλίδα βεντέττα Μα-ρία Σελ, έπινυψε έναν καινούργιο τρόπο για να ίκανοποιή τους θανα-τόφτες. Άντι για τ'α φωτογραφία τους μ'αυτογάραρη άφείκωσι, τους στέλνει μαρινάκια από λεπτότατα άρασια με το άποτύπωμα των κό-κκων χειμών της.

— Να καταστρέψω το πορτραί-το της, το μόνο ένθύμιό της; Όχι, δχι, δόνατον!

— Μά δέν καταλαβαίνετε πως μπορεί να γίνει μία μέρα όπλο κα-τά της κόρης της;

— Θα το καταστρέψω όταν πε-θάνω... Όχι, ούτε και τότε! Θέλω να μού το βάλουνε στο φέρετρό μου, πάνω άπ' την καρδιά μου!

Δέν είναι, λοιπόν, χαρναγμέ-νη ή εικόνα της άρκετά βαθιά στ'α στήθος σας, ώστε να φοβόσαστε μή την ξεχάσετε όταν λείψη το πορτραίτο της; Δέ σ'ας φτάνανε οι άναμνήσεις, που σ'ας άφρασε έδω μέσα; Το κρεβάτι που κοιμότανε, τ'α έπιπλα που χρησιμοποίησε, οι πολυθρόνες όπου είχατε καθήσει τό-σες φορές κοντά-κοντά, δέ σ'ας μίλωνε γι' αυτήν; Πώς μπορείτε να την ξεχάσετε, αφού έχετε δ'αυ-τά μπροστά στα μάτια σας; Αδ-τή είναι λοιπόν ή άγάπη σας!...

Ο Γκόριο δέν άπαντούσε. Έμει-νε με το κεφάλι ανάμεσα στ'α χέ-ρια του, με τα μάτια καρφωμένα στο πορτραίτο και τη φυσιογνωμία του άλλου μέρους.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται σκληρή κι' ή φωνή της σ'ας λέει με παράπονο:

— Δέ μ'αγάπησε, λοιπόν, παρά μόνο με τις αλυσήρες! Ή ψυχή σου δέν ήταν ποτέ δική μου... Γιατί άλλωώς δέ θα διάσταζε ού-τε στιγμή να κάνης δέ,τι σ'ε διά-ταζε έκ' μέρους μου έκείνος ο άν-θρωπος... Άν συναντηθώμε κάποτε στ'έν άλλο κόσμο και σ'ε ρωτήσω για την κόρη μου, θ'αυσα άναγκα-σμένως να μου άπαντήσης πως δέ θέλησε να κάνης τίποτα για την ετυχία της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται σκληρή κι' ή φωνή της σ'ας λέει με παράπονο:

— Δέ μ'αγάπησε, λοιπόν, παρά μόνο με τις αλυσήρες! Ή ψυχή σου δέν ήταν ποτέ δική μου... Γιατί άλλωώς δέ θα διάσταζε ού-τε στιγμή να κάνης δέ,τι σ'ε διά-ταζε έκ' μέρους μου έκείνος ο άν-θρωπος... Άν συναντηθώμε κάποτε στ'έν άλλο κόσμο και σ'ε ρωτήσω για την κόρη μου, θ'αυσα άναγκα-σμένως να μου άπαντήσης πως δέ θέλησε να κάνης τίποτα για την ετυχία της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται σκληρή κι' ή φωνή της σ'ας λέει με παράπονο:

— Δέ μ'αγάπησε, λοιπόν, παρά μόνο με τις αλυσήρες! Ή ψυχή σου δέν ήταν ποτέ δική μου... Γιατί άλλωώς δέ θα διάσταζε ού-τε στιγμή να κάνης δέ,τι σ'ε διά-ταζε έκ' μέρους μου έκείνος ο άν-θρωπος... Άν συναντηθώμε κάποτε στ'έν άλλο κόσμο και σ'ε ρωτήσω για την κόρη μου, θ'αυσα άναγκα-σμένως να μου άπαντήσης πως δέ θέλησε να κάνης τίποτα για την ετυχία της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται σκληρή κι' ή φωνή της σ'ας λέει με παράπονο:

— Δέ μ'αγάπησε, λοιπόν, παρά μόνο με τις αλυσήρες! Ή ψυχή σου δέν ήταν ποτέ δική μου... Γιατί άλλωώς δέ θα διάσταζε ού-τε στιγμή να κάνης δέ,τι σ'ε διά-ταζε έκ' μέρους μου έκείνος ο άν-θρωπος... Άν συναντηθώμε κάποτε στ'έν άλλο κόσμο και σ'ε ρωτήσω για την κόρη μου, θ'αυσα άναγκα-σμένως να μου άπαντήσης πως δέ θέλησε να κάνης τίποτα για την ετυχία της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται σκληρή κι' ή φωνή της σ'ας λέει με παράπονο:

— Δέ μ'αγάπησε, λοιπόν, παρά μόνο με τις αλυσήρες! Ή ψυχή σου δέν ήταν ποτέ δική μου... Γιατί άλλωώς δέ θα διάσταζε ού-τε στιγμή να κάνης δέ,τι σ'ε διά-ταζε έκ' μέρους μου έκείνος ο άν-θρωπος... Άν συναντηθώμε κάποτε στ'έν άλλο κόσμο και σ'ε ρωτήσω για την κόρη μου, θ'αυσα άναγκα-σμένως να μου άπαντήσης πως δέ θέλησε να κάνης τίποτα για την ετυχία της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται σκληρή κι' ή φωνή της σ'ας λέει με παράπονο:

— Δέ μ'αγάπησε, λοιπόν, παρά μόνο με τις αλυσήρες! Ή ψυχή σου δέν ήταν ποτέ δική μου... Γιατί άλλωώς δέ θα διάσταζε ού-τε στιγμή να κάνης δέ,τι σ'ε διά-ταζε έκ' μέρους μου έκείνος ο άν-θρωπος... Άν συναντηθώμε κάποτε στ'έν άλλο κόσμο και σ'ε ρωτήσω για την κόρη μου, θ'αυσα άναγκα-σμένως να μου άπαντήσης πως δέ θέλησε να κάνης τίποτα για την ετυχία της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται σκληρή κι' ή φωνή της σ'ας λέει με παράπονο:

— Δέ μ'αγάπησε, λοιπόν, παρά μόνο με τις αλυσήρες! Ή ψυχή σου δέν ήταν ποτέ δική μου... Γιατί άλλωώς δέ θα διάσταζε ού-τε στιγμή να κάνης δέ,τι σ'ε διά-ταζε έκ' μέρους μου έκείνος ο άν-θρωπος... Άν συναντηθώμε κάποτε στ'έν άλλο κόσμο και σ'ε ρωτήσω για την κόρη μου, θ'αυσα άναγκα-σμένως να μου άπαντήσης πως δέ θέλησε να κάνης τίποτα για την ετυχία της!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Η συνέχεια.

— Κι' ύστερα, πρόσθεσε ο Τζού-λιο μ'αυτοπρότερο τόνο, δέ σκέ-πτεσθε τις τύψεις που νουίθε-τε γιατί δέν έκπληρώσατε την ύ-στατη ίκεσία της; Θ'ας βρού-νη τη συνείδησή ή σκέψη, ότι δέ βοηθήσατε για να σωθ'η το μέλλον της λατρευτής της κόρης. Κάθε φορά, που θα κυττάτε αυτό το πορτραίτο της, θα σ'ας φαίνεται πως άλλαζει ή γελαστή φυσιογνο-μία της, πως ή ματιά της γίνεται

Ο ΣΕΚΟΥΤΟ, ο γέρο - σαμουράι, δεν έδειχνε ποτέ τη γυναικία του στους ξένους. Σεβόταν τις παραδόσεις των προγόνων του κι' αδιαφορούσε για τις καινούριες συνήθειες που είχαν αλλάξει τη μορφή του Τόκιο. Ήξερε, άλλωστε, πόσο εύκολα συγκινείται η καρδιά μιας γυναίκας και πόσο έπληττε η μικρή του Ναρούκο, φυλακισμένη στο παλιό αρχοντικό του. Ποιός τόν βεβαίωνε ότι δε θα άνοιχνε την αγκαλιά της στον πρώτο άντρα, που θα συναντούσε, δίπλα στην νύχτα; Οι γονείς της του την είχαν δώσει πρόθυμα, ενθουσιασμένοι για τον πλούσιο ναμπρό, που τους έστελνε ο ουρανός και η ίδια η Νάρούκο είχε γοητευτεί στην άρχαία κοσμιότητα, τα χουρού, φαντα ύψιστης και την άγνη ζωή, που της πρόσφερε. Μα ήταν νέα, μόλις δεκαεπτά χρόνων και ανατοίχασε από φόβο και άπδια κάθε φορά, που την άγγιζαν τα σκελετωμένα χέρια του. Δεν τόν αναπούσε κι' εκείνος τόν μάντεψε, αλλά δεν τόν ένοιαζε. Την έβλεπε σαν ένα κατώτερο πλάσμα, που τα αισθήματά του, δεν είχαν καμιά σημασία. Τό μόνο που ζήτησε από αυτήν ήταν να του χαρίσει λίγες εύτυχισμένες στιγμές και να τού μένει πιστή.

Μία μέρα, έφτασε στο σπίτι του Σεκούτο ο γυιός κάποιου στενού του φίλου. Ο 'Οσίμα. Ο σαμουράι του πρόσφερε αμέσως φιλοξενία και για τόν τιμηση, έδωσε τη γυναίκα του να τούς σερβίρει το τσάι. Δε σπάνια εκεί τις έφτανε να ανταλλάζουν ένα βλέμμα οι δύο νέοι για να μιλήσουν οι καρδιές τους κι' ούτε υποψιεύτηκε τίποτα, βλέποντας τη Ναρούκο να γίνεται κατακόκκινη και να τρέμει καθώς τα δάχτυλά της άγγιζαν τόν χείρι τόν παλληκαριό, τη στιγμή που τού έδινε τόν νεύματο φλυτζάνι του. Μερικές όμως σταγόνες τσάι χύθηκαν κι' έπεσαν στο παλύνιο χαλί. Η Ναρούκο έσκυψε να τις σκουπίσει και τόν μάγουλό της ακούμπησε στο γόνατο του 'Οσίμα, που τινάχτηκε, σα να τόν είχε άγγιξει καμμένο σίδερο, χύνοντας έτσι τόν υπόλοιπο τσάι.

Είσα, αδέσια! φώναξε θυμωμένος τόν νυναικά του ο Σεκούτο. Δεν έφτασε παρά να θάσσει και να χτενιάσει, όννε αμέσως και στείλε μας τήν υπηρέτρια.

Η Ναρούκο σηκώθηκε χωρίς μιλά και βγήκε, με σκυμμένο κεφάλι, νουώνοντας τα φλογερά μάτια του 'Οσίμα καρφωμένα στην πλάτη της.

Τό άλλο πρωί, τήν ώρα που η μικρή Γιαπωνέζα περιπολούντα χουσανόμα της, άκουσε θύματα πίσω της. Γύρισε απότομα και δρέθηκε μπροστά στον 'Οσίμα.

— Δεν τόν περιμένα να σε συναντήσω εδώ, τις είπε ταρανένος ο νέος. Κατέβηκα να θαυμάσω τόν κήπο, μα ο ουρανός θέλησε να μου προσφέρει τόν θαύμα έναν ζωντανό λουλουδιού.

Η Ναρούκο χαμήλωσε τα μάτια της κι' έσπρε με τόν χείρι την τσάντα της, σα να ήθελε να συνκρατήσει τα τολλά χτυπήματα της καρδιάς της.

— Με συνκωρείς, που ένινα ατιία να σε μιλήσω ο σεβαστός συζυγός σου, συνέχισε ο 'Οσίμα. Δεν έπρεπε να τινάχθω από τη θέσι μου τόσο απότομα, αλλά αν δεν απομακρυνόμουν αμέσως από κοντά σου, θάχανα τόν μυαλό μου! Ήταν τόσο μεθυστικό τόν άρωμα των μαλλιών σου!

— Ένώ, έφταίνα, ψιθύρισε η κοπέλλα, ήμουν πραγματικά άδεια. Έτρεμα σα να είχα πυρετό.

— Και τώρα τοέμει, παρατήρησε ο νέος. Μα γιατί; Σε αρρώζει; — Όχι, όχι. Όχι φόβο! απάντησε θισατικά η Ναρούκο. Όταν με κυττάζεις, νοιώθω μια λυκεία ταραχή, θέλω να κλάσω και να γελώω μαζί. Θέλω... Μα είναι ντροπή να μιλάω έτσι. Είμαι παντρεμένη...

— Δε μπορείς ν' άναψας τόν γέρο - σαμουράι, τη δέχθηκε με πάθος ο 'Οσίμα. Είσα νέα κι' άμορφη, σαν τήν άνατολή τού ήλιου, ενώ για κείνον έχει βοοδυάσει πιά.

Τήν έπιασε απ' τα χέρια και

Οι δύο αγαπημένοι συναντιόντουσαν κάθε βράδυ κι' έμεναν μαζί μέχρι τὰ χαράματα...

Τό χαράκι

τήν τράβηξε κοντά του. Η Ναρούκο σήκωσε τόν πρόσωπό της προς τόν μέρος του και τόν άπνεσε να δοκιμάσει τη νύκτα των χειλιών της.

— Όχι εδώ, μουμύρισε μετά, γλυτοώνοντας απ' τήν αγκαλιά του. Μπορεί να μιάς δουν!...

— Πές μου, ποιά είναι η κάμαρά σου για νύχτα; Άλλα όταν παρακάλεσε ο 'Οσίμα.

Τού έδειξε ένα από τα παράθυρα, που έβλεπαν στον κήπο.

— Θα υπήρξε από κεί, τού είπε, θά σε περιμένω. Ο Σεκούτο έρθε σ' εκείνη και δε μένει ποτέ κοντά μου μετά τὰ μεσάνυχτα.

Πέρασε μία δσημάδα. Οι δύο αγαπημένοι συναντιόντουσαν κάθε βράδυ κι' έμεναν μαζί μέχρι τὰ χαράματα. Άν ήταν πιο προσεκτικοί, ο νέος - σαμουράι δε θα μάθαινε τίποτα. Άλλα όταν μπλέκουν τα νύχτα κι' ο έρωτας, σβύνει η λογική. Η υπηρέτρια της Ναρούκο ποόσεε πως η

Ναρούκο σήκωσε τόν πρόσωπό της προς τόν μέρος του και τόν άπνεσε να δοκιμάσει τη νύκτα των χειλιών της.

Τού έδειξε ένα από τα παράθυρα, που έβλεπαν στον κήπο.

ΟΙ ΒΙΕΝΝΕΖΟΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Και η τηλεφωνική εταιρεία θησαυρίζει!...

Ο ΚΩΜΙΚΟΣ Μάξι Μπέι είναι ο πιο γνωστός άνθρωπος της Βιέννης, πίο γνωστός ακόμη κι' απ' τους δημοφιλείς πρωταγωνιστές τού αστρικού κινηματογράφου και της τηλεόρασης.

Παρ' όλα αυτά, δεν έχει παρουσιάσει σχεδόν ποτέ στην όδόν. Η λαμπρή του σταδιοδρομία όφειλεται αποκλειστικά στο, τηλέφωνο. Γιατί ο Μάξι Μπέι είναι τόν δημοφιλέστερο «κάλ-μπόυ» της Βιέννης, ο άνθρωπος που διηγείται τήν «Εύθυμη Ιστορία της ημέρας».

Η τηλεφωνική εταιρεία της αυστριακής πρωτεύουσας έχει πολλά, αίσια, τόν αριθμό των συνδρομητών της προσφέροντάς τους τήν πρωτοτυπία των «κούσιων διασκεδάσεων». Παίρνοντας έναν αριθμό, οι νοικοκυρές ακούνε τη «Συνταγή της ημέρας». Ένας άλλος αριθμός προσφέρει τόν «Τραγουδι της ημέρας» για τούς νέους. Κι' ένας τρίτος τόν «Παραμύθι της ημέρας» για τὰ παιδιά. «Όλοι αυτοί οι αριθμοί ήταν αρκετά δημοφιλείς, αλλά η αναστάσιμος άρχισε από τήν ημέρα που η τηλεφωνική εταιρεία έγκαινιωσε τήν «Εύθυμη Ιστορία της ημέρας».

Οι υπάλληλοι των γραφείων και οι εργάτες «κράτουν» τις τηλεφωνικές γραμμές, καλώντας συνεχώς τόν 1717, για να γελήσουν με τόν ανέκδοτο τού Μάξι Μπέι. Οι μόνοι που δε γελούσαν, ήταν οι

εργοδότες, που πλήρωναν κάθε μήνα υπερόγκους λογαριασμούς για τηλεφωνήματα.

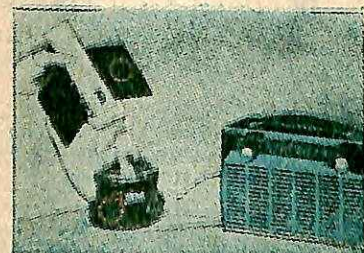
Κάθε μέρα, η τηλεφωνική εταιρεία κέρδιζε 500 λίρες από τὰ 30.000 τηλεφωνήματα στο 1717. Πεντακάσιες λίρες, που έθωναν απ' τις τόσες τών εργοδοτών. Τό αποτέλεσμα ήταν να παρασυνθούν έκαιοντάδες εργοστασιάρχες και έπιχειρηματίες και ν' αναγκαστεί να λάθη τὰ μέτρα της εταιρείας.

Έπειδή, λοιπόν, όλοι οι αριθμοί τών υπηρέσιων αυτού τού είδους άρχισαν από 1 οι άρμόδιοι βρήκαν τή λύση τόν προβλήματος, σβύνοντας τόν 1 από τόν καντράν των συσκευών των γραφείων και των έπιχειρήσεων. Έτσι, κανένας εργαζόμενος δε μπορεί να ζητήσει πιά από τόν τόπο της δουλειάς του, να ακούσει μία συνταγή ή ένα τραγουδι. Παρ' όλα αυτά, η τηλεφωνική εταιρεία δεν έχασε σχεδόν τίποτα, γιατί οι υπάλληλοι και οι εργάτες τηλεφωνούν για τήν «Εύθυμη Ιστορία της ημέρας» τόν πρώτο φύλλον από τόν σπλί τους. Και τόν πιο άσπείο της υποθέσεως είναι πως οι εργοδότες εξακολουθούν να πληρώνουν υπερόγκους λογαριασμούς, γιατί οι εργαζόμενοι τούς έκδικούνται που τούς στέρψαν, τή διασκεδάζοντας, καλώντας ο ένας τόν άλλο στις άρες της δουλειάς, με τὰ τηλεφώνια της έπιχειρήσεως!...

A. ΣΩΛΚ

Ηλεκτρισμός από θερμότητα

ΟΛΟΙ ξέρομε πως μεταβάλλεται η θερμότης σε ηλεκτρικό ρεύμα: Κινείται μ' αυτήν μία ατμομηχανή ή μία πετρελαιομηχανή, μεταδίδεται η κίνησι σ' ένα δυναμό, κι' αυτό παράγει ηλεκτρισμό. Αυτό όμως τόν έμμεσο και πολύ

Μία κοινή λάμπα πετρελαίου ζεσταίνει ένα θερμοηλεκτρικό ζεύγος, στερεωμένο πάνω τόν υαλοπίνακα, και παράγει έτσι ηλεκτρισμό αρκετό για τήν λειτουργία ενός ραδιοφώνου.

πλοκο σύστημα άφ' ενός κοστίζει αρκετά και άφ' έτέρου έχει απόδοσι μέχρι 40% τόν πολύ. Μόνον δηλαδή τὰ 40% της θερμότητος που καταναλίσκεται, γίνονται χρησιμη ηλεκτρική ένέργεια. Τά υπόλοιπα 60% χάνονται, κατά διαφόρους τρόπους.

Οι μηχανικοί επιδιώκουν τώρα να ανέβασουν τήν απόδοσι σε 45%. Δε μπορούν όμως να έλπίσουν τίποτε καλλίτερο απ' αυτό.

Νά γιατί οι ειδικοί αναζητούν άλλα συστήματα, που να μεταβάλλουν απ' εύθείας τή θερμότητα σε ηλεκτρισμό, χωρίς να γίνεται πρώτα μηχανική ένέργεια (κίνησις). Αυτά δε κοστίζουν φθηνότερα, δε θα έχουν φθορά—έφθορον δε θα υπάρχουν μηχανές περιστρεφόμενες — και θα έπιτυγχάνουν πολύ μεγαλύτερες άποδόσεις.

Κάτι τέτοιο γίνεται με τις θερμοηλεκτρικές συσκευές. Η άρχη στην όποία βασίζονται, ήταν γνωστή από τόν 1821, όταν ο Τόμας Σήμπκε παρατήρησε, ότι, αν θερμάνουμε τόν σημείο της συγκολλησεως δύο διαφορετικών μετάλλων, παράγεται ηλεκτρικό ρεύμα μέσα στα μέταλλα αυτά. Ωστόσο, τόν «θερμοηλεκτρικόν ζεύγος» τού Σήμπκε έμεινε απλώς ένα περιέργο έπιστημονικό πείραμα. Επί πολλές δεκαετίες, δε βρήκε καμιά πρακτική εφαρμογή. Έπειτα χρησιμοποιήθηκε για τήν κατασκευή ενός τύπου θερμομέτρων.

Πρό 25 έτων, έπινοήθηκε ένα σύστημα άσφαλείας για τούς θερμοσίφωνες και τις κοινές τού γκαζιού. Όσο ήταν άναμένη η φλόγα, ζεσταίνε ένα θερμοηλεκτρικό έξάρτημα, και ο λίγος ηλεκτρισμός που παράγεται έτσι διατηρούσε άνοιχτή μία βαλβίδα διαχεύσεως τού γκαζιού. Όταν έσβυνε η φλόγα, έκλεινε αυτόματως η βαλβίδα και δέκοπτε τόν γκαζί. Έτσι, δεν υπήρχε κίνδυνος να συμβεί δυστύχημα.

Στά τελευταία χρόνια, οι ειδικοί σκέφθηκαν να εφαρμόσουν τόν θερμοηλεκτρικό φαινόμενο στα διαστημόπλοια και στους τεχνητούς δορυφόρους, για τήν παραγωγή ήλεκτρικού ρεύματος που θα τροφοδοτούσε τὰ διάφορα όργανα και τις συσκευές τηλεπικοινωνίας τους.

ΝΕΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΤΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

(πομπούς ραδιοφώνου, τηλεόρασης κλπ.). Τά ήλιακά κύτταρα, που μεταβάλλουν τήν ένέργεια τού ήλιου σε ηλεκτρισμό, έχουν ήδη εγκατασταθί σε μερικούς δορυφόρους, αλλά είναι πολέμοδα και μικρής άποδόσεως, μπορούν δε να λειτουργήσουν μόνον όταν «άντικρύζουν» τόν ήλιο. Στή σκιά μόνον άδρανη.

Διάφοροι έρευνται άσολήθηκαν με συνδυασμένες εφαρμογές τού θερμοηλεκτρισμού και της ατομικής ένέργειας. Έπινοήσαν δηλαδή συστήματα, που μεταβάλλουν απ' εύθείας σε ηλεκτρισμό τή άφρονη θερμότητα που παράγεται από τήν ατομική διάσπασι.

Ένα απ' αυτά παράγει ηλεκτρικό ρεύμα 300 βάττ από ραδιενεργά ισότοπα. Προβλέπεται δε να τελειοποιηθί και να τροποποιηθί, έτσι ώστε να χρησιμοποιηθί στους τεχνητούς δορυφόρους.

Έξ άλλου, έπινοήθηκε μία «ισοτοπική γεννήτρια», που λειτουργεί με ραδιενεργό «στρόντιον 90» και παράγει ηλεκτρισμό 5 βάττ. Μ' αυτήν, θα μπορέ να λειτουργήσθί επί 2 χρόνια ένας αυτόματος πομπός, εγκατεστημένος στις πολικές περιοχές, και να μεταδίδει

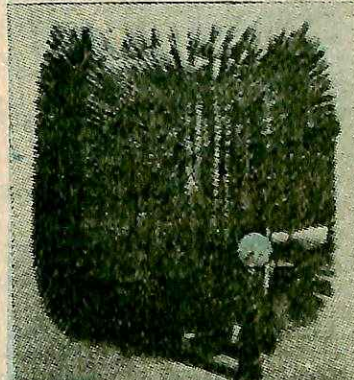
δη κάθε 3 ώρες πληροφορίες μετεωρολογικής φύσεως.

Άλλ' άς έρθουμε στα θερμοηλεκτρικά συστήματα, που χρησιμοποιούν θερμότητα προεχομένη από κοινές καύσιμες ύλες (όχι από ατομική διάσπασι). Η γνωστή άμερικανική εταιρεία Ουέστινγκχάουζ έχει ήδη κατασκευάσει τέτοιες συσκευές τών 5.000 βάττ, που καίνε πετρέλαιο.

Ένα άλλο έργοστάσιο πρόκειται να παρουσιάσθί ένα αυτόνομο πετρελαιοκαυστήρα, που ό φωστήρας του θα λειτουργή με ηλεκτρικό ρεύμα, παραγόμενο από τόν ίδιο μηχανισμό, με τή θερμότητα της καύσεως τού πετρελαίου.

Αξίζει ν' αναφέρουμε ακόμη και μία μικροσκοπική συσκευή, εύαίσθητη στη θερμότητα τού ανθρώπινου σώματος. Όταν τήν έχη κανείς μέσα στην έσωτερική τσέπη του, παράγει ρεύμα αρκετό για να λειτουργήσθί ένα ραδιοφωνο τρανζίστορ.

Άλλά τόν θερμοηλεκτρικό φαινόμενον μπορεί να εφαρμοσθί και αντίθετως. Αν δηλαδή διαχευθί ηλεκτρικό ρεύμα στο θερμοηλεκτρικό ζεύγος, θερμαίνεται τόν ένα μέρος του και ψυχεται τόν άλλο. Προ-

Δεν πρόκειται για... σκαντζόχοιρο, αλλά για μία θερμοηλεκτρική γεννήτρια, που μετατρέπει τή θερμότητα των ραδιοισότοπων σε ηλεκτρισμό, δοκιμάζεται δε τώρα από τήν άμερικανική άεροπορία.

βλέπεται λοιπόν να κατασκευασθούν στο προσεχές μέλλον ήλεκτρικά ψυγεία που θα λειτουργούν μ' αυτό τόν τρόπο, τελείως άδούρδα, χωρίς μύτερ κλπ., κι' έπομένως χωρίς φθορές και έξοδα συντηρήσεως. Ήδη υπάρχει μία μικρή τέτοια συσκευή που φτιάχνει πάγο.

Έκτος όμως άπ' τὰ θερμοηλεκτρικά συστήματα που ανασέσαμε, υπάρχουν κι' άλλες νέες μέθοδοι για τή άμεση μετατροπή της θερμότητος σε ηλεκτρισμό. Μία απ' αυτές είναι η «μαγνητοδυναμική», που βασίζεται στην έξης γενική άρχη: Ένα ρεύμα υπερέχοντος αέριου διαχέεται μέσα σ' ένα μαγνητικό πεδίο, δημιουργούμενο από ηλεκτρομαγνήτες. Καί, με τή κίνησι τού μέσου σ' αυτό, παράγει ηλεκτρικό ρεύμα.

Μία τέτοια συσκευή, πειραματική, δίνει ηλεκτρισμό 205.000 βάττ, αλλά μόνον επί 10 δευτερόλεπτα. Σ' αυτήν, κινείται μέσα σ' ένα μαγνητικό πεδίο, μήκους 1½ μέτρου, ένα μήγμα άτμων πετρελαίου και όξυγόνου, θερμοκρασίας 2.700 βαθμών, με ταχύτητα 50 χιλιόμετρων στο λεπτό.

Κατά τούς ειδικούς, η μέθοδος αυτή θα έχη εφαρμοσθί σε μεγάλη κλίμακα, μετά 10 χρόνια. Τό κυριώτερο πρόβλημα είναι να βρεθούν τὰ κατάλληλα υλικά, που ν' άντέχουν για τούς πολλόν καιρό σε ύψηλες θερμοκρασίες.

Υπάρχει ακόμη και η «θερμοϊονική» μέθοδος, νεώτερη απ' όλες. Αυτή χρησιμοποιεί συσκευές άνάλογες με τις ηλεκτρονικές λυχνίες τού ραδιοφώνου ή της τηλεόρασης.

Μέσα στις λυχνίες αυτές υπάρχουν δύο πλάκες από κατάλληλα υλικά, τοποθετημένες πολύ κοντά μεταξύ τους. Η μία θερμαίνεται, ενώ η άλλη μένει κρύα. Έτσι, δημιουργείται συνεχώς ένα ρεύμα ήλεκτρονίων από τή ζεστή προς τή κρύα πλάκα, και παράγεται μ' αυτό τόν τρόπο ηλεκτρικό ρεύμα.

Ένα τέτοιο σύστημα προβλέπεται να εφαρμοσθί στους τεχνητούς δορυφόρους. Η θερμότητα της μιάς πλάκας θα γίνεται με κατάλληλη συγκέντρωσι της ήλιακής θερμότητος.

Γίνονται τώρα πειράματα με τή νέα αυτή «θερμοϊονική» λυχνία, που περιέχει έξη ζεύγη πλάκων.

Η κατάρτα ενός άθώου καταδίκου

Δε φυτρώνει χορτάρι στον τάφο του

Σ' όλο τόν διάστημα της δίκες του, ο Τζών Νιούτον δεν έπαψε να επιμένει, ήρεμα αλλά σταθερά, πως ήταν άθώος. Δυστυχώς όμως, γι' αυτόν δε μπορούσε να τόν άποδείξη.

Οι άκότερες που εξέτασθηκαν, ήταν κατηγορηματικοί στις καταέσεις τους. «Όλοι βεβαίωσαν άόυστακα πως ο κατηγορούμενος ήταν ένοχος. Όπως ήταν δε φυσικό, τόν δικαστήριο πσίτευε αυτούς, κι' όχι τόν Νιούτον, και κατέδικασε σε θάνατο τόν κατηγορούμενον. Όταν άπαγγέλλετο η άπόφασις, ο Νιούτον έίπε μόνον, μέσα στη βαθεία σιωπή:

«Είμαι άθώος! Κι' η άπόδειξι θα είναι πως δε θα φυτρώσει χορτάρι πάνω στον τάφο μου επί μία γενεά!»

Τό περιστατικό αυτό συνέβη στην Ουάσιγκτον, τόν 1821. Ο Νιούτον άπαγονήστηκε και θάφτηκε σε μία άκρη τού νεκροταφείου.

Μολοντί κανείς δεν πίστευε πως μπορούσε να επαληθεύουνε τὰ τελευταία του λόγια, ως τόσο, για κάθε ένδεχόμενο, φρόντισαν να στεί-

λουν έπίτηδες χορτάρι πάνω στον τάφο του. Μόλις όμως φυτρώσε, ξεράθηκε όλο, σχηματίζοντας ένα γυμνό χώρο με σχήμα φερέτρου!

Οι άνθρωποι που είχαν συντελέσει άποσώφιστε στην καταδίκη τού Νιούτον, τόν άποδοσαν σε άπλη σιωπή. Έπικαλύσαν λοιπόν τήν προσπάθειά, αλλά με τόν ίδιο αποτέλεσμα και πάλι.

Έτσι, ο τάφος έμεινε γυμνός, ως τόν 1852. Ύστερα, μία έφημερίδα άπέφερε τήν περιήγησι αυτή περπατών, κι' άναγνώσε τόν ένδιαφέρον τού κόσμου, έπειτα από τὰ 35 χρόνια που είχαν μεσολαθήσει. Έγινε τότε και τριτη δοκιμή να σκεπασθί ο τάφος με πρασινάδα. Σίγχα — σιγά λοιπόν, μέσα σε λίγους μήνες, έφάρθηκε κι' αυτή και έανασχηματίσθηκε τόν σχήμα τού φερέτρου.

Τέλος, τόν 1886 άρχισε να φυτρώει μόνον τόν χορτάρι πάνω στον τάφο. Άλλά δεν τόν σκέπασε ολόκληρο. Πίρε τόν σχήμα ενός μεγάλου σταυρού — κι' έτσι μένει ακόμα σαν σύμβολο μιάς μεγάλης και τραγικής δικαστικής πλάνης.

«Η γεροντοκόρη όμως — ή λολίτα Καρδέλη — ήταν πραγματικά για λούπη. Σφιγγόταν ή καρδιά μου με το αρώμα που της κάναμε!.. Ψηλή κι' αυτή, ξερακιανή, αλλοιώρη και παπαγαλομιμνή, φολακρή, καραμπογιαντισμένη και με κάτι μασέλες άγριες και κακοτεχνίες, άπηγγελλε στίχους και μιλούσε διαρκώς για τέχνη και ψυχική εξέταση. Μετά το πρώτο ραντεβού, που μάθαμε το σπίτι, της κάναμε την πρώτη μεγάλη λαχτάρα! «Εν' άπόγευμα στις έξι, μ' έξι και δέκα, πήγαμε κι' οι τρεις — χωριστά φυσικά — όθην κατά σύμπτωση! Τάχασε ταράχτηκε κοκκίνισε και κιτρινίστηκε κακομοίρα, υπέρδενε τά λόγια της και δεν ήξερε πώς να σώσει την κατάσταση, και στο τέλος μας σύστησε ως άπλους άγνωστους της, χωρίς κουδέντα για συναισκήσια!... Μας πρόσφερε ούζακι με μεζέδες κι' άπάγγελτε Καθάρι. «Εδώ, λε και ραδιόφωνο. Έγώ είχα πληξει και τη λυπόμουν κι' όλο και τους έγνεφα να φύγουμε. Άλλά πού ό Μπάμπης;... Ήπια και δυό — τρία ούζα παραπάνω κι' άρχισε να τη ρωτά αν θυμότανε το «Θηριο της Κηφισιάς», το Χαρίλαο Τρικούπη και την άφίη του Έλευθερίου Βενιζέλου άπ' την Κρήτη. Η δύστυχη στο τέλος κατάλαβε και μας έδιωξε, μάλλον μ' ευγένεια, μα καταπικραμένη. Δεν έσπασήγαμε. Όχι πώς δε θέλαμε, μα δεν υπήρχε καιρός. Κολήσαμε όλοι στην Κούλα, τη ζωτοχήρα που το «δουλεμα» γινόταν φυσικά πολύ διαφορετικό, γιατί δεν πηγαίναμε βέβαια για γαμπροί, αλλά πάντως για γαμπροί πηγαίναμε! Η Κούλα ήταν άποσώδηστος άπόδοσι ενδιαφέροντα!... — Το τερπνόν μετά το όφελίμου! όμολογούσε κι' ό Μπάμπης. Τη «δουλειά μας» έμεις, αλλά μας «δούλευε» κι' αυτή. Γιατί ήταν έξυπνη γυναίκα. Πρώτα-πρώτα το «κόλπο» του αινιδιασμού, δεν «έπιασε» σ' αυτήν. Όταν πήγαμε κι' οι τρεις «κατά σύμπτωση» στο σπίτι, έσκασε στα γέλια. Μας πρόσφερε κι' αυτή «βερμούτ» και μας έξασέτευε με τρόπο. Με τρόπο και με ελκρινεία: — Θα προτιμούσα να κουδεντιάσαμε χωριστά, είπε. Άλλά και σεις το ίδιο! Άς το «χαλάσουμε» λοιπόν άπόψε... μιά πού χάλασε μόνο του.

★
Θέχαν περάσει όχτώ μήνες. Το χωριστόν είχε πετύχει με την Κούλα. Η κοπέλα δοκίμαζε συζύγους, όπως προβάριζε και παπούτσια. «Εδειχνε όμως φανερά προτίμηση στο Μπάμπη, γιατί μ' έμας άφαιναν τα «ραντεβού». Έμεις άρχίσαμε να της κάνουμε σκληρές ζηλοτυπίες και να της ζητάμε να διαλέξει επί τέλους και να καθορίσει την κατάσταση, κι' εκεί πού ακριβώς ενά σκεφτόμουν ενά κόψω, για να μη μπλέξω σε καμμία περιπέτεια — γυρεύεις; — και διαλέξη έμένα κι' ύστερα μου λέει πώς τους έδιωξε τους άλλους. Έρχεται ένα πρωί ότι είχα εκτυπώσει την «καρτέλλα» παρουνσίας στο γραφείο μου ό Μπάμπης πελιδνός, ξενυχτισμένος και τρέμοντας! — Τι είναι, Μπάμπη; — Χάθηκε! Ήμουνά τη νύχτα στην Κούλας και προά ό αδελφός της ό Άριστέιδης! «Μούτρον» διάσημο. Διευθυντής υπογύγιου παραδείσου στον Πειραιά, μαχαιροδάλτης λαθρέμπορος, άπόφοιτος τών φυλακών και μεγάλη φυσιογνωμία του υποκόσμου! Έθωλε το πιστόλι και τ' άπόθεσε στο τραπέζι. «Έδω μέσα, μπήκες σε οικογένεια, σε σπίτι ιερό» μου λέει. «Έκθεσες την αδερφή μου και θά την πάσης, αλλοιών θά σε πληρώσω δυό χρόνια στις «αγροτικές» πουζα ντομπλέ!»...

— Λοιπόν; — Λοιπόν, τι λοιπόν; Άπό κάτω είναι! Περιμένει! Πάμε να βγάλουμε τις άβειες! Άπό κοντά θά μ' έχη, λέει. Μαζί θά τρώμε, μαζί θά κοιμόμαστε! Δεν θά μ' άφινη ροφή! — Νά ελδοποιήσουμε την άστυνομία; — Άστεύεσαι; Θά με καθαρίση! Αυτός τη φυλακή την έχι, όπως πάμ! έμεις έκδρομη το σάββατοκύριακο! Μόνο... — Τι; — Άν Έκανες έσύ την παλληκαριά, νάρθης να πής πώς ταυτοχρόνως είχα και μαζί σου αγένειες... — Έγώ; Άστεύεσαι; Ούτε την έρώ την κοπέλλα! — Και το εχθήθηκα «καλά στεφάνω»!

ΕΠΙΛΟΝ

Γιά μικρούς

Η κρυμμένη παροιμία

Στη στήλη «Α» του σχεδίου μας θά τοποθετήστε 19 λέξεις τών έξι γραμμάτων, τών όποιων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες. Άκολουθώς θά πάρετε τά δυό πρώτα γράμματα άπό την κάθε λέξη, και σε δυό πε-

	Α	Β	Γ
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			
11			
12			
13			
14			
15			
16			
17			
18			
19			

ριτώσεις (9 και 17) το δεύτερο και το τρίτο, τά όποια θά τά βάλετε στη στήλη «Β», έτσι ώστε διαβάζοντάς τα στη σειρά, από πάνω πρὸς τά κάτω, να σχηματίσετε μιά γνωστή ελληνική παροιμία.

Τά τέσσερα υπόλοιπα γράμματα, αναγραμματισμένα ή όχι, θά τοποθετηθούν στη στήλη «Γ» σχηματίζοντας λέξεις τών τεσσάρων γραμμάτων, τών όποιων επίσης θά ήρθε κατωτέρω τις σημασίες:

ΣΤΗΛΗ «Α»

- 1) Έχει αρχαιολογική αξία.
- 2) Την όφειλουν οι νέοι στους γονείς τους.
- 3) Άλλη όνομασία του Ναυπλίου.
- 4) Συγγενής της καμήλας.
- 5) Θεός τών αρχαίων Αιγυπτίων.
- 6) Σχετίζονται με την άρχή της ημέρας (ουδ.).
- 7) Κοινώς λέγεται εινόχορτο.
- 8) Αποδίδεται σε παγίδευσι.
- 9) Παράγεται άφθονη στην Ελλάδα.
- 10) Μέγας προφήτης.
- 11) Παράλη.
- 12) Την υπόσχονται οι πολιτικοί στις εκλογές.
- 13) Βρίσκεται μεταξύ τών δέκα πρώτων.
- 14) Άεράκι εύνοϊκό για τά Ιστιοφόρα.
- 15) Έργον του χτίστη.
- 16) Κυστεώδης όγκος.
- 17) Ο Θωδωράκης της άφιέρωσε ένα από τά ωραιότερα τραγούδια του.
- 18) Γραμμή.
- 19) Περιτύλιγμα.

ΣΤΗΛΗ «Γ»

- 1) Άόριστη άντωνυμία.
- 2) Μιά τών αισθήσεων.
- 3) Δηλώνει επανάληψιν.
- 4) Αποτελείται άπό πολλά πρόσωπα.
- 5) Ουράνιο φαινόμενο.
- 6) Τ' αγοράζουμε.
- 7) Γόσησα της αρχαιότητος.
- 8) Προορίζεται για καθηγητή.
- 9) Έργαλείο.
- 10) Ήπειρος.
- 11) Μέρος του υπόδηματος.
- 12) Κατοικίδιο ζώο (καθαρ.).
- 13) Λωρίς εδάφους.
- 14) Άκρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 15) Νησί του Αιγαίου.

Ο κυνηγός αυτός φαίνεται άπελπισμένος. Ύστερα από πολύωρο κυνήγι θά γυρίση καθώς φαίνεται με άδειο το σακκίδιο. Κι' όμως ένας λαγός έρρεσκει κρυμμένος κάπου πολύ κοντά του. Θά μπορούσατε να τον εοθήσετε να τον ανακαλύψη μέσα σ' ένα λεπτό;

Οι λύσεις στη σελ. 66

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΟΥΣ

- 16) Άμάν το κλάμα τους!
- 17) Όργανον αισθήσεως.
- 18) Συγγενικό πρόσωπο.
- 19) Φρούτα.

Συνώνυμα

Νά και μιά άσκηση, που θά σας επιτρέψι να έξακρίβωστε πόσο πλούσιο είναι το λεξιλόγιό σας, συγχρόνως δε και να το πλουτίσετε. Σας δίνουμε κατωτέρω, στην κάθε σειρά, τρεις λέξεις με την ίδια περίπου σημασία. Έσείς τώρα πρέπει να ήρθε και να συμπληρώσετε τη σειρά αυτή με τρεις τουλάχιστον ακόμα λέξεις, οι όποιες όμως να έχουν το ίδιο νόημα μ' αυτές, που σας δίνουμε. Άν γνωρίζετε καλά την ελληνική γλώσσα, δε θά δυσκολευτήτε να ήρθε και τέσσερα και πέντε ακόμα συνώνυμα στην κάθε περίπτωσι:

- 1) Βάσανον, ταλαιπωρία, κακουχία...
- 2) Στοχασμός, λογισμός, ιδέα...
- 3) Γέννησις, τοκετός, τεκνοποιία...
- 4) Κόλαφος, ράπισμα, χαστούκι...
- 5) Άξίωμα, γνυμικόν, ρητόν...
- 6) Θόρυβος, όση, άντάρα...
- 7) Παραλογισμός, άφροσύνη, παράνοια...
- 8) Άβρανής, νωθρός, όκνος...
- 9) Σκοπός, προορισμός, άποστολή...
- 10) Δράσις, ενέργεια, έργατικότης...

Όμοιόμορφα έλλειπσώφωνα

Συμπληρώστε τά τρία κάτωφω φωνήεντα:

με διάφορα σύμφωνα, έτσι ώστε να σχηματίσετε λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Έγκαταλείπει άγώνα από δειλία.
- 2) Στέμμα τών Περσών βασιλέων.
- 3) Λένε πώς δνάζει ματί.
- 4) Έρωτηματικό.
- 5) Βιβλίο της Π. Διαθήκης.
- 6) Ενθουσιάζει τους έρωτευμένους.
- 7) Φωνητό που άρέσει στους Άνατολίτες.
- 8) Οικέδωμ από κατασκήνση.
- 9) Ήνεται κοιπαδιό.
- 10) Περιποίηση και καθαρισμός υπογυλίου, αλλά και φέουδο.
- 11) Έπίρριμα, που θυμίζει γράμμα του άλφαδύτου.
- 12) Δημητριακόν.

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από κάθε μιά τών κάτωφω λέξεων, πρέπει να σχηματίσετε, διαζοντάς τα στη σειρά:

- 1) Κουτιά που έχουν σχέση με το ταχυδρομείο: ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ — ΚΑΛΥΜΜΑ — ΣΤΟΚΟΣ — ΔΙΑΤΡΙΒΩ — ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ.
- 2) Έλλην, που θά ήθελε πολύ να διή τη χώρα του να άνηκε και πάλι στην Ελλάδα: ΒΟΡΒΟΡΟΣ — ΑΣΤΕΙΟΝ — ΚΗΠΕΥΤΟΣ — ΧΑΪΡΩ — ΠΑΤΗΣΙΑ.
- 3) Φυλάει πολύτιμα πράγματα: ΑΧΡΗΣΤΟΣ — ΚΑΜΑΤΟΣ — ΤΟΚΙΟ — ΒΩΤΡΙΔΑ — ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Μαγική εικόνα

Η σιό χαρμόσυνη
Είδησι της χρονιάς

ΕΚΚΛΟΦΟΡΙΞΕ

ΤΟ

ΛΑΧΕΙΟΝ
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Και όπωρ κάθε
χρόνο έτοιμάζει
καταπληκτικές
καινοτομίες

ΕΦΕΤΟΣ:

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ

ΜΕΤΑΛΥΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ!

ΤΙΣΤΙ ΤΟ ΔΕΛΤΑ Η ΜΟΙΡΑ ΤΟΥ

ΤΩΡΑ πιά ήταν μόνος, ολομόναχος στο απέραντο αυτό υπερωκεάνειο, που έφυνε για την Αυστραλία.

Άκουμπισμένος στην κουπαστή του βαποριού, ο Ζήσης Μαζιώτης, διάφορους για το πλῆθος του κόσμου, που είχε μαρκάσει, όπως κι' αυτός. Τίποτα πιά δεν τον ενδιέφερε τίποτα δεν τον απασχολούσε. Ήταν μόνος, με τον εαυτό του!

Δυό δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του κι' ένευσε το βαρύ από τις σκέψεις κεφάλι του πάνω στα χείλια του.

Συνήλασε όμως, νηήνορα, έριξε μια ματιά στον κόσμο, που βρίσκονταν ακόμη στην απόβατα, κι' έφυγε από εκείνη τη θύρα.

Με θήματα άρνη, υπήκε στο μπάρ, διάλεξε ένα απόμειρο τραπέζκι και παρήγγειλε ένα ούισκυ.

Δέκα χρόνια πρίν, δε θα τολμούσε να μη ο' ένα τέτοιο υπαρ βαποριού. Δέκα χρόνια πρίν, όταν ξανάκανε το ίδιο ταξίδι, ήταν χωμένος σε μια νωνία της τρίτης θέσεως, άσημος, πάμπωχος, ένας χειρίτης από τα βουνά της Ήπειρου.

Τώρα μπορούσε να απολαύσει την πολυτέλεια μιας πρώτης θέσεως σε υπερωκεάνειο. Μα τί το όφελος, όταν η καρδιά του ήταν πικραμένη και ο νους του ταρανμένος;

Δέκα χρόνια πρίν, ο Ζήσης άφησε στο χωριό του μια όμορφη γυναίκα και δυό παιδιά, το ένα δώδεκα και το άλλο δεκαπέντε χρόνων, δυό άνοια που πηγαίνουν σχολείο και λογάριαζαν να γίνουν επιστήμονες.

Τότε δε λένταν Μαζιώτης. Τε παρόνομα του ήταν Βασιλείου, μα πήρε το επήθετο Μαζιώτης, όταν έφτασε στην Αυστραλία, από περσφάνεια και καμάρι για το όμορφο χωριό του, γιατί ήταν από το Μάσι.

Ήταν τοσπάνος ο Ζήσης, που μενάλωσε τη στήνη του κι' έκανε διακόσια τα νιδοπορόδα, μα τα παιδιά του ήθελε να τα σπουδάσει.

Πούλησε το κοπάδι του, άφησε στη γυναίκα του μερ κα λεφτά κι' όλα τ' άλλα τα κατέθεσε στην τσάπεκα, στο όνομα των παιδιών του.

— Θεώνη, τους είπε μια μέρα, φεύγω πτωχός, με όσα μου χρειάζονται για ένα μακρινό ταξίδι. Πάω στην Ξεντεία για τα παιδιά μου. Τα παιδιά μου θα σπουδάσουν, θα γίνουν γιατροί. Δεν πρέπει λοιπόν, ο πατέρας τους να είναι ένας τοσπάνος. Είμαι θέβαιος πως θα προκόψω εκεί που πάω. Θα γίνω ένας πλούσιος χημπάτης ή ένας μεναλέμπορος. Δεν πρέπει τα παιδιά μου, που θα γίνουν επιστήμονες, να έχουν πατέρα τοσπάνο...

Γονατιστή τον παρακαλούσε η Λένκη, να μείνει. Πάρες φορές δεν έπεσε στην άγκαλιά του για να τον πείσει να μη φύγει από κοντά τους.

Αδίκαια πήγαν και τα δάκρυα της και τα παρακάλια της. Κανείς δε μπορούσε ν' αλλάξει την απόφαση του. Τίποτα δεν τον ανηκινούσε πιά, ούτε κι' αυτή άκομη ή ανάγκη της νυναίκα του.

Και την άναυσε τη Λένκη, γιατί δεν είχε λινωστέψι ούτε στυμπή, ή ανάγκη του από τότε που τη γνώρισε, νέος άκομη αυτός, είκοσι πέντε χρόνων παλληκάρδι.

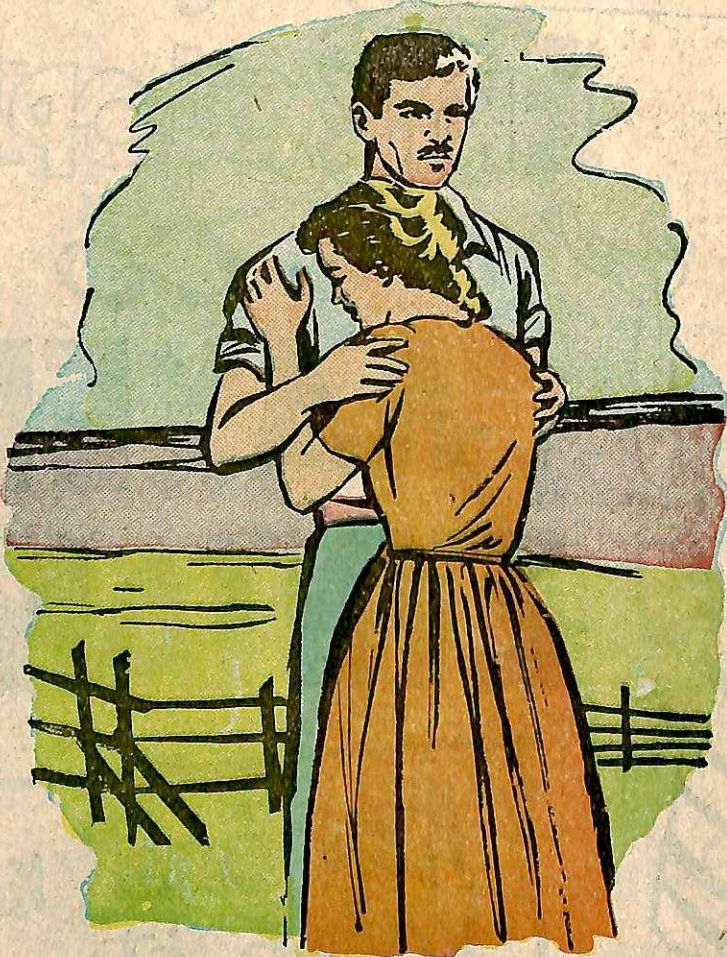
Όσοι πέντε χρόνια παλληκάρδι και δούλευε με μεροκάματο στο τυροκομείο ενός θείου του, του κυρ Στέφου.

Μα δεν εύρισκε προκοπή εκεί μέσα. Το μεροκάματο, και τίποτα

πρόπε να σκευτή. Έφυνε ο Ζήσης, μα ξανανύρισε πολλές φορές στη στήνη να ξανοδη τη Λένκη, που ζούσε δίχως υπτέρα, με τον πατέρα της.

Δεν ήταν σκληρός πατέρας, ο Στέφας. Άναυσε το κορίτσι του και θ' αποφάσιζε το νόμο της αν ο Ζήσης εύρισκε κάποια δουλειά, γιατί δε ήθελε να τον κάνει κι' αυτόν τοσπάνο.

Η μοίρα όμως πρόλαβε να δώσει μια άλλη λύση στην ανάγκη τους. Ένα φαρμακερό οιδι δάνκωσε μια μέρα το Στέφα, στο θουνό, κάτω από ένα πουρνάρι που ήταν έαπλωμένος και δεν πρόλαβε να πάν στο γιατρό. Έ-

Πόρες φορές δεν έπεσε στην άγκαλιά του για να τον πείσει να μη φύγει από κοντά της...

παραπάνω. Μα ήταν και λίγο σπάταλος ο Ζήσης. Όσοι πέντε χρόνια, που κέρδιζε ήταν λίγα. Ζούσε με την ιδέα, πως μια μέρα ο θείος του θα τον έκανε νοικοκύρη, πως θα του δίνε μερίδιο. Αυτό όμως δε γινόταν κι' η απελπισία νέμισε την ψυχή του, όταν έφτασε πιά στα είκοσι πέντε του χρόνια.

Τότε γνώρισε τη Λένκη, την κόρη ενός τσέλιγγου, που προμήθευε γάλα στο τυροκομείο του θείου του.

Είχε έρθει μια μέρα η Λένκη να πάρει κάτι χρήματα και την είδε, ο Ζήσης. Δεν ήταν παραπάνω από είκοσι χρόνων, με μια περσιερη ξανθή όμορφη.

Την ανάγκησε άμέσως και όρκιστηκε, από τη στιγμή εκείνη, πως θα την έκανε νυναίκα του.

Μια Κυριακή πλανάει του, όπως ως τη στήνη του πατέρα της. Εκεί με το θάρος που τον χαρακτήριζε, τάπε καθαρά στον κυρ Στέφα.

—Την κόρη σου την άναψ, και βέλω να μου τη δώσεις νυναίκα μου. Είμαι πτωχός, μα θα προκόψω! Θα με βοηθήσει κι' εσύ σαν πατέρα.

Ο κυρ Στέφας τον κύτταξε μ' ένα χαμόγελο κι' άοησε να του δώσει απάντησι. Συλλογίζονταν τι μπορούσε να κάνει αυτός ο νέος για να βνη από τη στυμπή.

Έπειτα, του υποσχέθηκε να του δώσει απάντησι άργότερα, γιατί ε-

ται πέθανε κι' έμεινε η Λένκη όρφανή.

Ο Ζήσης θώριε τότε την ευκαιρία να φανή προστάτης της κοπέλλας και να την παντρευτή. Έτσι έγινε τοσπάνος και άξιος να ζήσει ευτυχισμένος στην άγκαλιά της νυναίκα, που άναυσε.

Τού άρεσε αυτή η ζωή και δεν άλλαξε επάνηλμα. Άκομη, πιο ευτυχισμένος ήταν όταν απόκτησε και τα δυό άνοια του. Τότε έκτισε ένα ωραίο σπιτάκι, στο χωριό κι' έγινε ζηλευτός νοικοκύρης.

Ένα σαράκι, όμως, έτρωγε την καρδιά του κι' άλα η συλλογή του έπεσε στα παδια. Έπρεπε να σπουδάσουν, ν' άπομακρυνθούν από τη στήνη. Δε θα τάκανε τοσπάνος. Κι' έβαλε μπρος το σκεδίο του. Τάστειλε στην Αθήνα, μόλις μενάλωσαν και τάδαλε εσωτερικά σε μια σχολή. Θα δούλευε σκληρά, μα θα πληρωνε όσα του χρεώονταν. Κι' έτσι έγινε. Από το γάλα, από το μαλλί, από τα άνια που πουλούσε κάθε χρόνο, τα κατέφευγε με χαρά. Κι' η νυναίκα του τον άναυσε και τον καμάωνε.

Τα χρόνια όμως περνούσαν, τα παιδιά μενάλωναν. Ο πώτος ήταν στο νυνάσιο, ο μικρός θα πήγαινε κι' αυτός εκεί ο' ένα χρόνο, και ο Ζήσης δεν άουχαζε. Τι θα γινόταν αν τα παιδιά, αν σπουδάζαν κι' έδιναν επιστή-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

μονες: Θα έπαιζαν μια κοινωνική θεία στην Αθήνα, όπου θα ζούσαν. Και δεν έπρεπε να ντύνονται, όταν θα τα ρωτούσαν για τη δουλειά του πατέρα τους! Άρχισε να του κτυπά άσχημα η λέξι τοσπάνος!...

Η τύχη των δούθησε: Κάποιος φίλος του, πούχε πάει στην Αυστραλία κι' είχε πλουτίσει, είχε άνοιξει ένα μενάλο μαγαζί στο Σίδνεϋ. Τούνταψε, λοιπόν, και του ζήτησε πληροφορίες για ένα χημία του στο χωριό. Τότε ο Ζήσης μαζί με την άπάντησι που έστειλε, του ζήτησε κι' αυτές πληροφορίες για τις δουλειές, εκεί κάτω.

Ο φίλος του του άπάντησε και μάλιστα με ευθυμισμό. Ο Ζήσης τ' αποφάσιζε άμέσως να πουλήσει το κοπάδι του και να φύγει, για να βοηθί μια καινούρια τύχη στην Αυστραλία.

Όλα τα κανόνισε με χαρά. Άσπρε λεφτά στη νυναίκα του, κατέθεσε άλλα στην Τράπεζα για τις σπουδές των παιδιών του και μόνο τη νυναίκα του δεν κατέφευγε ως την τελευταία στιγμή να την πείσει πως ότι έκανε ήταν για το καλό των παιδιών τους...

Έφυνε με λίγα λεφτά, κι' έφτασε στην Αυστραλία. Τα πρώτα τρία χρόνια υπόφερε ο Ζήσης, γιατί δεν του άρεσαν οι δουλειές, που έπαισε. Έκανε όμως οικονομίες, έμεινε τη νύσσα του τόπου και πέλας τα κατέφευγε ν' άνοιξη ένα ξενοδοχείο με μπάρ και παρτίριο θενζίνας, ο' ένα μενάλο σταυροδρόμι, άπ' όπου περνούσαν πολλά αυτοκίνητα.

Έτσι πλούτισε ο Ζήσης σε λίγο διάστημα και καμάωνε, που έγιναν τα σκεδία του όπως τάθελε.

Μα η μοίρα αυτή τη φορά ζήλεψε την ευτυχία του και τη χαρά του. Εκεί που ήταν έτοιμος να φέρει και την άναυμένη του Λένκη κοντά του, έλαβε ένα τηλεγράφημα, πως πέθανε η νυναίκα του.

Έφυνε άεροπορικά από την Αυστραλία, κι' άκλήψε πάνω από τόν τάρω της. Κι' έπειτα κατέβηκε με τα παιδιά του στην Αθήνα.

—Έσείε, πιά μενάλωστε, τους είπε, σπουδάζετε γιατροί, θα γίνετε μενάλι επιστήμονες. Ή μα, νούλα σας όμως πέθανε και δε θα χαρή για την προκοπή σας. Η μοίρα δεν τα κανόνισε καλά, θάροχταν κοντά μου να ζήση κι' αυτή ημέρες ευτυχισμένες.

Ήταν καλή και την άναυσε, όπως άναψ κι' εσεί. Άλλαξε καθώς έστερε δουλειά και τώρα έμεινε επικηρηματίας. Λεφτά σας έφτιασε στην Τράπεζα πολλά. Κυτάστε να τα χρησιμοποιήσετε, όπως πρέπει και να ζήσετε ευτυχισμένοι. Ο νους μου θάνη πάντα κοντά σας! Νάχετε την ευχή μου!

Ανκάλεσε τα παιδιά του, τα φίλησε και πήρε ένα ταξί για τον Πειραιά. Το βαπόρι του άορε πιο πολύ από τ' άεροπλάνο. Τη νύαξία της ζωής του θα τη διασκεδάσε καλλίτερα πάνω ο' ένα πλοίο.

Ένα σφύριγμα, δεύτερο, τρίτο άκούστηκε. Το καράβι σαλπάριζε. Ο Ζήσης πήνε στην καμπίνα του. Εκεί, μέσα στην άόλητη μοναξιά του, έθναλε μια φτωναφία από το πορτοφόλι του, τη φτωναφία της νυναίκα του, κι' άρχισε να της κουβεντιάζει.

— Δε θα είμαι τόσο μόνος, Λένκη μου, αφού θα μου κρατάς εκεί συντροφιά! Κλαίει: Δεν πειράζει... Κλαίει από τη χαρά μου, που φεύγουμε μαζί...

Και έσπασε σε λυγμούς, ενώ το βαπόρι τον έπαινε για πάνω τα μακρού από την πατρίδα του.

MIPANTA

Σοφά μέτρο

Στο Σέμα της Άλαμπά άπα, γορεύεται στα παιδιά κάτω των 15 χρόνων να κυκλοφορούν στους δρόμους μετά την 9η νυχτερινή, κι' άκόμα συνδυώνονται από τους γονείς τους.

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΟΛΟ και προχωρεί το φθινόπωρο προς το τέλος του και μας καλεί να βαστούμε για να μη μάς βοη άνέτοιμες ή νέα εποχή.

Οι πρώτες πληροφορίες, που έγουμε άναφορικά με την μόδα του χειμώνα, είναι ότι θα φορεθούν πολύ οι δερμάτινες βέστες. Ιδίως για πρώτο ζεστό κοστούμι. Θα είναι άρεκτά μακρείες, με την κλασσική, για το είδος αυτό, οριζόντια ραφή τριγύρω και με μεγάλες έξω-τερικές τσάπες. Στολισμένες με γαζιά και καπάκια.

Θα είναι πολύ της μόδας ή κιμονό ή σαγκλάν κόμπι, άλλα χωρίς να άποκλείεται και ή κανονική μαγκκόλλισι, τοποθετημένη κάπως ναιηλά.

Τόσο ή μαισγάλη, όσο και όλο το μανίκι, θα είναι πολύ άνετα και μακρού, καταλήγοντας σε φαιδριά γαζιά.

Η βέστα κουμπώνει ευθύγραμμη ως το λαιμό, με τρία κουμπιά. Ο γιακάς είναι στρουγγυλός, γαριρισμένος κι' αυτός με γαζιά και θα μπορη να κλειψη, όταν θέλουμε, ως τη ρίζα του λαιμού ή να μένη άνοιχτή, άφήνοντας το συνηθισμένο ύπερο άνοιγμα.

ΝΤΥΒΕΤΙΝ ΑΝΤΙ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Για την άρχή της εποχής, άστόσο, ή μόδα μας επιτρέπει να χρησιμοποιήσουμε για μια τέτοια βέστα, αντί του δερμάτος τη λεγομένη ντυβετιν. Άπομειμείται περίφημα το δέρμα και συνήθως έχει το προσόν να είναι κάπως πιο έλαφριά, έλαφιά ό,τι κρειάζεται για το τέλος του φθινοπώρου.

Βέβαια, θ' άποκτήσετε και τη δερμάτινη βέστα, άλλα αυτή θα παρορίζεται για τα πρώτα κρύα.

Έε άλλου, ή βέστα από ντυβετιν σας επιτρέπει να κάνετε κι' ένα πολύ όμορφο συνδυασμό.

Άπλαιο, να κάνετε βέστα και φόρεμα ομοιόμορφα. Το φόρεμα, για να θυμίζει τη βέστα, θα είναι κι' αυτό ευθύγραμμο, με την ίδια οριζόντια ραφή τριγύρω, τοποθετημένη άρεκτά κάτω από τη μέση. Στα δυό πλάγια, αντί για τις έξω-τερικές τσάπες, έγουμε τσάπες κοφτές, που το άνοιγμα τους θ' άντιτινι πάνω στο άνοιγμα της σασής.

Το πάνω μέρος του ευθύγραμμου φορέματος σημπάτίζει έλαφρά υποφών πάνω από τη μέση, όπου μια φοιρδία ζώνη από τη ντυβετιν ή από ομοιόμορφο δέρμα κλείνει, με φοιρδία άγκράφα. Το κουμπωμα του φορέματος φτάνει ως την οριζόντια ραφή και κλείνει σε στρουγγυλό στήμα. Τα μανίκια είναι μακρού ή τρουά-κάρι και έγουν μέτριο φόρεμα.

ΝΤΕ - ΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα ντε-πιές θα φορεθούν εύθε άμέσως. Γιγόνονται από έλαφρά λαμαζ μονόμορφα ή με λανζέ. Θα δώσετε στην όλη τους εμφάνισι κάπτι, που να θυμίζει χειμώνα. Αν θέλετε να παρσάτεινετε λίγο την εποχή, που φεύγει, διαλέξτε για το ντε-πιές σας ένα μελανζέ λαμζά, σε φαινούς τόνους, σε πορτοκαλλί, πράσινο

φόρεμα και βέστα για τα πρώτα κρύα

Αριστερά: Ντε - πιές με τη θέσα γαννημαμένη από μάλλινη τρέσα. Δεξιά: Ντε - πιές μονόχρωμο με γιάκα - εσάρπα.

άνοιχτο και κίτρινο, μπλε ζωπό και ροζ. ή γκριζό με άνοιχτο πράσινο.

Όλη η γραμμή του φορέματος θα έχει κάτι το ανάλαφρο, ή φούστα θα είναι ευθύγραμμη, αλλά τόσο μπροστά, όσο και πίσω θα έχει μια πλαγιοστή πιέττα, που θα δίνει άερα στο προσιτό.

Η θέσα, που θ' αποτελή το συμπλήρωμα, θα έχει ένα αρκετά περιορισμένο μήκος και θα έχει στρογγυλό λαιμό με γιάκα, που να μπορεί ν' ανοίγει και να κλείνει. Ένα ώραίο και πολύ μοναδικό στολισμα είναι μια τρέσα από μαλλί, σε άνωματη γράμματα, που θα τριγυρίζει το μπροστινό άνοιγμα και την κάτω άκρη της θέσας τριγύρω. Το ίδιο στολισμα μπαίνει και στο τελείωμα των μανικιών.

ΤΑ ΜΟΝΟΧΡΩΜΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ

Επειτα έχουμε τα μονόχρωμα ντε-πιές, που έχουν κι' αυτά τη γάρι τους. Θα τα δούμε στις διάφορες αποχρώσεις του γκρι του πρασίνου, του κερασιδι, αλλά και σε υπλές μαρέν, που θα εξακολουθήσει να είναι της μόδας. Θα έχει όμως και το μαύρο τη θέσι του, προσδίδοντας στο σύνολο μια πιο επίσημη νότα, μια νότα κάπως διπληγιά.

Θα κυριαρχή και εδώ ή ίσια γραμμή δσον άφορά την κόμη, αλλά με κάποια σχετική άνεσι. Έχουμε κι' εδώ διάφορα σκέτσας.

Η φούστα γίνεται άρεκα στενή προς τα κάτω, στους γοφούς δε παρουσιάζει κάποιο

σάκος, που σηματοποιείται με μικρές ελεύθερες πέντες. Κι' ένα σκέτσο για τη ριχτή θέσα είναι να σηματοποιή στα δύο μπροστινά πλάγια ντεκούπ, που ανοίξουν από τη μασγάλη και σηματοποιώντας γωνία κατεβαίνουν προς τα κάτω. Ένα άνοιγμα, λίγο ψηλότερα από το τέλος της θέσας σηματοποιεί κάθετες τσέπες με το άναλογο τελείωμα.

Σ' αυτές, δε άλλου, τις θθινοπωρινές θέσες των ντε-πιές θα συνηθίζεται πολύ και ή γιακάς-εσάρπα. Μία άρεκα φαρεδιά, δηλαδή, φάσα, μαρειά, πιασμένη γύρω από το στρογγυλό λαιμό, που διπλώνει μπροστά αφήνοντας το ένα της άκρο ριγμένο στην πλάτη και το άλλο μπροστά. Το κούμπωμα της θέσας είναι ευθύγραμμο με μια σειρά κουμπιά.

ΤΟ ΚΛΑΣΣΙΚΟ ΤΑΓΙΕΡ

Κοντά σε όλα αυτά τα ντε-πιές με τα διάφορα σκέτσας, έχει τη θέσι του και το κλασσικό ταγιέρ για τις τελευταίες θθινοπωρινές ήμέρες ή τις πρώτες χειμωνιάτικες.

Θα δούμε ειδικά λαϊνά σε διγραμμές ή και πολυγραμμές, που θα χρησιμοποιηθούν ειδικά γι' αυτά. Τα ταγιέρ αυτά, με όλο τον κλασσικό τύπο τους έφ' αίτίας του ύψισματος, από το όποιο θα είναι καμωμένα, προσδίδονται για πρόχειρα κοστούμια. Δεν αποκλείεται, ώς-

Κλασσικό σταυρωτό ταγιέρ να το τέλος του θθινοπώρου.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα πρώτα επανωφόρια θα είναι έλαφρά καμωμένα από μαλακά λαϊνά ή φανέλλες σε άνοιχτά γράμματα.

Οι διάφοροι τόνοι του μπλε, του σάμπλ, του γκρι πρωτοστατούν. Η φανέλλα έχει το μεγάλο προσόν ότι είναι άφ' ενός έλαφρειά ως ύφασμα και άφ' έτέρου ζεστή όσο χρειάζεται για τη μεταβατική αυτή εποχή.

Μία κόμη έντελως σπορτίβ είναι πάντα αυτή που ταιριάζει πιο πολύ για ένα τέτοιο επανωφόρι. Θα είναι ριχτό και άνετο και θα έχει μεγάλες έξωτερικές τσέπες, σε έλαφρά ρισαγώνια ήλίστι με φαριδιά καπάκια. Ένα

τόσο να έχουν το καθένα από ένα σκέτσο, που να τους δίνει μια νοσοκρηστική εμφάνισι, γαρίς και να τους άφαιρη τίποτα από την άπεριπτη γράμμή τους. Άνάμεσα σε αυτές τις πρωτοτυπίες, δε άναφέραμε άκόμη μια:

Πάνω από μια φούστα, σε ίσια έντελως γραμμή, που, το πολύ, έχει πίσω μια πλαγιοστή πιέττα πίσω, θα έχουμε μια θέσα ριχτή μέν, αλλά και έφαπτομένη στους γοφούς. Το μήκος της είναι περιορισμένο. Στόν λαϊμό έχει τον κλασσικό γιακά και τα ρεβέρ του ταγιέρ με τη διαφορά ότι τα ρεβέρ είναι πιο μεγάλα και επίσης το άνοιγμα, ώστε να είναι πιο γαυπλό.

Επί πλέον ή θέσα στολίζεται από δύο όριζόντιες κοφτές τσέπες με καπάκια στο ένα μόνο πλάι. Φυσικά, με τη μια τέσση τοποθετημένη ψηλότερα από την άλλη.

Τα μανίκια, κολλημένα γαυπλά στους ώμους, είναι άρεκα άνετα και μακριά ως τον καρπό του γεριού.

θθινοπωρινό επανωφόρι με εσάρπα και γιάκα.

σκέτσο στο κούμπωμα του δίνει μια πολύ μοντέρνα πρωτοτυπία. Άπάνω, δηλαδή, εκεί όπου τελειώνουν τα πέττα, έχει ένα κουμπί για το κούμπωμα και πέρα κάτω, τα κουμπιά γίνονται δύο. Αυτό σημαίνει ότι είναι λιγάκι σταυρωτό.

Ο γιακάς και τα ρεβέρ είναι κλασσικά και τα μανίκια, που φτάνουν ως τον καρπό του γεριού, είναι κι' αυτά πολύ άνετα.

ΠΟΥΛΟΒΕΡ ΓΙΑ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Τα πλεχτά είναι τα σημαντικότερα έφόδια για τις εκδρομές. Δεν υπάρχουν πρακτικότερο ένδυμα από το πλεχτό είτε στην πεζοπορία, είτε στο αυτοκίνητο. Μ' ένα πλεχτό και μια ζεστή φούστα είτε πάντα ντυμένη. Λέμε ένα πλεχτό, αλλά στην πραγματικότητα είναι δύο: ένα σουέτερ και ένα πιο έλαφρο πουλόβερ.

Είναι πάντοτε της μόδας τα ριγωτά, σε χτυπητά γράμματα. Άλλα πάλι χρησιμοποιούν την πολυγραμμή πλέξι ζακάρ ή τα μεγάλα καρό. Σε υερικά, γίνεται ή υποστός με καρό και τα μανίκια μονόχρωμα, σ' ένα από τα βασικά γράμματα του καρό.

Όλα αυτά τα σπορτίβ πουλόβερ πλέκονται συνήθως άρεκα μακριά με επίσης μακριά μανίκια. Το κλείσιμο του λαϊμού είναι στρογγυλό γύρω στο λαιμό με συμπλήρωμα ένα ψηλό διπλωτό γιακά. Άλλοτε πάλι βλέπουμε το μύτερο άνοιγμα του πουλόβερ, που του επιτρέπει να φοριέται πάνω από μια άνοιχτόγραμη μπλούζα, της οποίας ο γιακάς βγαίνει πάνω από το άνοιγμα του πουλόβερ. Τα μανίκια είναι ραγκλάν ή κιμονό. Σπανιότερα δε έφαρμόζουμε τη μαυνοκόλλησι.

Αριστερά: Μαύρο αδιάβροχο μακρό. Δεξιά: Άνωματόχρωμο αδιάβροχο ρατέν.

ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Θα σας μιλήσουμε τώρα για τα αδιάβροχα, που θα είναι ή πιστός σας σύντροφος για κάθε βροχερή ήμέρα.

Εύτυχώς, ή μόδα πρόβλεψε να τα κάνει τόσο πρακτικά που πολύ εύκολα μπορούμε να τα χρησιμοποιήσουμε γαρίς να γάνουμε την κομμή μας εμφάνισι. Υπάρχουν πολλών ειδών αδιάβροχα, αλλά αυτά που μπορούμε να τα παίρουμε εύκολα μέσα στην τσάντα μας είναι τα «πλαστικά».

Για πιο λουσάπα αδιάβροχα, έχουμε τα σατέν τα μακρά και τα άπλαστά. Όλα αυτά, φυσικά, αδιάβροχοποιημένα. Επίσης, έχουμε τα «λόντεν», που είναι συγγράως επανωφόρια και αδιάβροχα.

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Τα παιδιά σε λίγο θα εαυαρχίσουν τη σχολική τους χρονιά. Πόσες και πόσες φροντίδες, για να τα έτοιμάσουν οι ηγέτες! Γιατί, αν έμεις οι μεγάλοι φορούμε στην άσχη της νέας περιόδου κάτι από τον περασμένο χρόνο, με τα παιδιά αυτό δεν είναι εύκολο, γιατί τα παιδιά παίρνουν υπόψη και τα κοστούμια τους του περασμένου χρόνου δεν φοριούνται εύκολα.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να σκεφθούμε τη σχολική περιβολή και ένα επανωφόρι, καθώς κι' ένα αδιάβροχο για τα πρωτοβροχία.

Τα επανωφόρια των παιδιών, μικρών ή μεγάλων, ακολουθούν ως επί το πλείστον τη ριχτή γραμμή και μάλιστα την πολύ άνετη προς

τα κάτω. Η ραγκλάν κόμη και ή κιμονό ταιριάζουν και οι δύο στα παιδικά επανωφόρια. Το κούμπωμα φτάνει ως ψηλά στη ρίζα του λαϊμού και τα στολίζει ένας κατεδαστός γιακάς.

Οι τσέπες είναι συνήθως έξωτερικές και σπανιότερα κοφτές.

Χορησιμοποιούνται ζεστά και μαλακά λαϊνά μονόχρωμα ή φανταζι. Άνάμεσα σ' αυτά τα τελευταία υπεστερούν τα σκατσέζικα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ

Τα παιδικά αδιάβροχα ακολουθούν μια έντελως σπορτίβ εμφάνισι. Ένας μεγάλος νομής στολίζει τους ώμους και κατεβαίνει άρεκα γαυπλά, τόσο ώστε να περιλαμβάνει και το επάνω μέρος των μαυικιών.

Το κούμπωμα είναι ως επί το πλείστον σταυρωτό με δύο ζεύγη κουμπιά, ώστε να κλείνει καλά. Μια όμοιομορφη κουκούλα κουμπώνει κάτω από το γιακά και το χειμωνιάτικο ντύσιμο συμπληρώνει το καπελλάκι κλός, στον τύπο «λου-ντε-μρέ».

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Λεπτά λαϊνά θα χρησιμοποιηθούν για τα πρώτα θθινοπωρινά φορέματα των παιδιών. Άν το φόρεμα προορίζεται για το σχολείο, θα του δώσετε μια σπορτίβ εμφάνισι.

Μία όμορφη κόμη είναι το κάπως μακροτάλο μπλουστάκι, που κουμπώνει ως το λαιμό και στολίζεται μ' ένα κατεδαστό γιακά με γαζιά. Η φούστα γίνεται κλός με μια φαρεδιά ζώνη

από το ίδιο ύψος και κάποτε και με έξω-
τερικές τσέπες.
Για τις εκδομές, μην ξεχνάτε ότι τα παντε-
λόνια από ζεστά λαϊνά είναι απαραίτητα.
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

✱✱

ΟΙ ΜΑΝΙΑΚΟΙ ΤΟΥ «ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ»

ΟΚΤΩΜΙΣΤΕΣ εκατομμύρια «τρανζιστορ» πουλή-
θηκαν κατά το 1960 μόνο στις Ηνωμένες Πω-
λίτες! Πρόκειται για ένα είδος ηχητικής επιδη-
μίας, που εξαπλώνεται με καταπληκτική ταχύτητα
στην όλη μας.

Οι Αμερικανοί επιστήμονες ονόμασαν αυτούς
τους πρωτότυπους ασθενείς «μανιακούς των ήχων».
Ο μανιακός αυτός, δε μπορεί να κάμει χωρίς
το «τρανζιστορ» του. Τρώει και κοιμάται μ' αυτό.
Παρακολουθεί ένα φιλμ ή μια έκπομπή της τηλεο-
ράσεως έχοντας τα ακουστικά του «τρανζιστορ»
του στ' αυτιά του. Πηγαίνει ραντεβού με τη φίλη
του, συνοδεύόμενος από τους ήχους της μικρής
αυτής συσκευής.

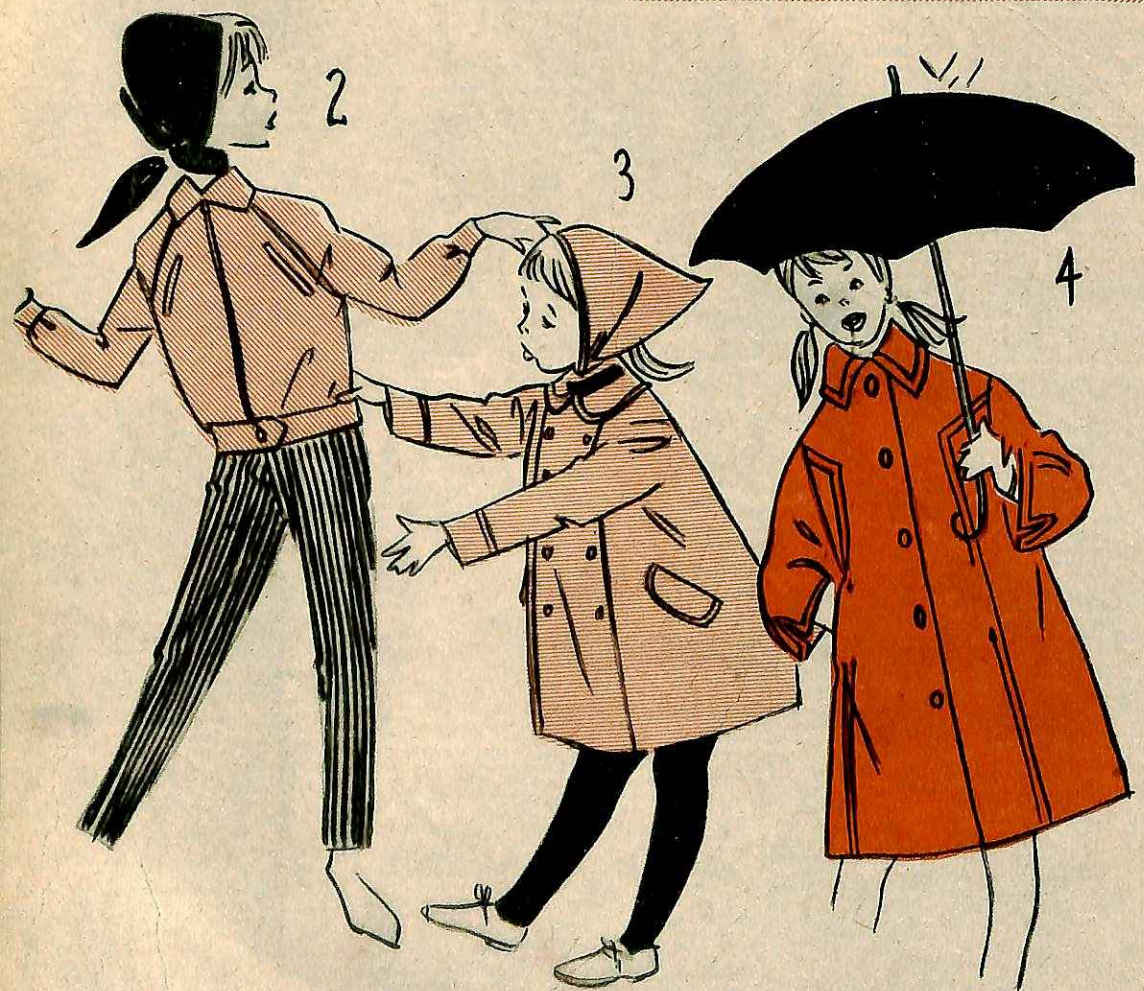
Στο ποδοσφαιρικό γήπεδο, ενώ βλέπει το μάτς
που εκτυλίσσεται μπροστά του, παρακολουθεί ταύ-
τόχρονα τις φάσεις ενός άλλου, που του μεταδίδει
το «τρανζιστορ» του.

Χωρίς αυτό, του είναι αδύνατο να κάμει ούτε οτι-
δήποτε! Ή έστω μέσα σ' έναν ώκεανό ήχων, πού,
άλλωστε, του είναι αδιάφορο. Δεν έχει το πάθος
της μουσικής, όπως θα μπορούσε κανείς να φαν-
τασθή. Αισθάνεται μόνο την ανάγκη να ζή με τη
συνοδεία ήχων. Αν τον θυγάμε έξω απ' αυτό
το θορυβώδες περιβάλλον, γίνεται δυστυχισμένος,
χάνει τον προσανατολισμό του κι' είναι άνηκτος
πιά να κάμει την παραμικρή κίνηση.

Αλλά τι συμβαίνει, λοιπόν; Πολλοί επιστήμονες
προσπάθησαν να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο της
εποχής μας. «Ένας απ' αυτούς, ο καθηγητής της
κοινωνιολογίας Πίτερ Κλάσεν, υποστηρίζει ότι οι
μανιακοί είναι παιδιά, που οι μητέρες τους, τα
μεγάλωσαν με το μπιμπέρο και που δεν γνώρι-
σαν τη μητρική στοργή. Έτσι, αναζητούν συμπε-
ρα μέσα στους ήχους μια ένταξη, ένα ήθικο στη-
ριγμα, τη ζεστασιά της αγκαλιάς της μητέρας
τους, που τους έλειπε.

Ένας άλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Ρότζερς, υ-
ποστηρίζει ότι οι «μανιακοί» έχουν αδύνατο χαρα-
κτήρα, που δεν τους επιτρέπει να προσαρμωθούν
στη ζωή. Ζητάνε, λοιπόν, ν' απομονωθούν κι' οι
ήχοι τους δημιουργούν ένα προστατευτικό τείχος.

1) Αδιάφορο με μεγάλο νευρικό και καπελά-
κι (λου-ντέ-μπερ). 2) Σπορτίνα παντελόνι και
βαστά μπλουζόν. 3) Επαισιόμορφο σταυρωτό
με καπελάκι νιακαδάκι. 4) Επαισιόμορφο
άνετο με πλάνες ντεκούρ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Κρέμα για κανονικό δέρμα

Αν έχετε δέρμα κανονικό, μπορείτε να το
προφυλάξετε από τις καιρικές επιδράσεις, αν
το αλείψετε κάθε μέρα με την εξής κρέμα.
Στεατικό οξύ 60 γραμ.
Αιθαλίας καυστικής σόδας 360
Μπωμέ 12
Τριανταφυλλόνη 250
Γλυκερίνη ούδετέρα 180

Ζητάτε από ένα φαρμακοποιό να σας έτοι-
μάσει τη διάλυση της καυστικής σόδας. Λυώ-
νετε σε μπλιν-μαρί το στεατικό οξύ. Προσθέ-
τετε τη διάλυση, αφού πρώτα τη ζεσταίνετε σε
60ο περίπου, και ανακατεύετε ζωηρά. Αφίνε-
τε να επιδράσει μερικά λεπτά. Ύστερα προσ-
θέτετε το μίγμα της γλυκερίνης και του τριαν-
ταφυλλόνη, επίσης ζεστό σε θερμοκρασία
60ο. Χτυπάτε καλά, ώπου να γίνει το σύνολο
ομοιογενές, και τ' αφήνετε ήρεμο για να πήξη.

Την άλλη μέρα ξαναζεσταίνετε την κρέμα,
πάντα σε μπλιν-μαρί, ώπου να γίνει ήμικρου-
στη. Σαναχτυπάτε έπειτα μέχρι που να πήξη.
Και, πριν τη βάλετε σε βάζακια, προσθέτετε
το άρωμα της άρεσκειας σας.

Για να κερδίσετε μερικά κιλά

Θέλτε να κερδίσετε μερικά κιλά; Ακολου-
θήτε πιστά τους εξής κανόνες:

1) Τρώτε σιγά-σιγά, και πίνετε πάντα στο
τέλος του φαγητού σας ένα φλιτζάνι γάλα.

2) Τρώτε από λίγο και συχνά, πολλές φο-
ρές την ημέρα.

3) Τρώτε καλά το πρωί. Προσπαθήστε να μη
σας λείπει ένα πιάτο κουάκερ.

4) Μη σηκώνεστε βιαστικά απ' το τραπέζι,
δταν αποφαίτε. Μείνετε σ' ανάπαυση 20 λεπτά
της ώρας περίπου.

5) Μην πιέξετε τον εαυτό σας να φάτε κάτι
που δε σας άρεσει, επειδή «παχαίνει». Όταν
δε σας εύχαριστη, δεν απορροφώνεται κανονικά
απ' τον οργανισμό σας. Αντίθετα, τρώτε μό-
λικά απ' τα φαγητά που σας άρεσουν.

Μυμπίκια και μαύρα σημάδια

Αν έχετε μυμπίκια και μαύρα σημάδια,
καθαρίζετε τακτικά το πρόσωπό σας με μια
λοσιόν ή κρέμα καθαρισμού, που διαλύει τις
λιπαρές ουσίες που φράζουν τους πόρους του
δέρματος. Ύστερα το τρίβετε μαλακά με μια
ειδική θούρτσά και με σαπουνάδα. Τα μυμπί-
κια που β' απομεινούν, τα βάζετε στυβοντάς
τα ανάμεσα σε δυο βαμβακιάκια. Έπειτα εά-
ζετε μια στυπτική λοσιόν, για να κλείσουν
οι πόροι. Την ίδια λοσιόν μεταχειρίζεστε και
πριν απ' το μακιγιάζ σας. Κάνετε κάθε δυο
μέρες μια τονωτική εμάσκα.

Τέλος, αποφεύγετε τα λιπαρά και τη σοκο-
λάτα, τρώτε άφθονα χορταρικά και πίνετε πο-
λύ νερό.

Για τ' αγγαλιματάκια

Για να καθαρίσετε ένα αγγαλιματάκι από τερ-
ρακάκια, το τρίβετε με μια θούρτσά και με σα-
πουνάδα, ή με μια μπαλίτσα από ψίχα ψα-
μιού.

Μαύρες ελιές

Ξέρετε να φτιάχνετε τις μαύρες ελιές; Δεν
είναι δύσκολο. Αφού τις μαζέψετε, τις βάζετε
στο λάδι 8 μέρες, για να φύγει η πικράδα
τους. Έπειτα τις πλένετε γρήγορα, τις στε-
γνώνετε και τις βάζετε μέσα στο λάδι, απ' ό-
που παίρνετε κάθε φορά όσες πρόκειται να
κατανάλωσετε.

Αν δεν έκανε καθόλου παγωνιά, πριν μα-
ζέψετε τις ελιές, πρέπει να τις τρυπήσετε με
βελόνα, για να ποτισθούν βαθύτερα απ' το α-
λατόνερο.

Τα πηχτά αυγά

Καμιά φορά, όταν τα πηχτά αυγά είναι
πολύ φρέσκα, ξεκολλάει στο ξεφλούδισμά τους
ένα μέρος απ' το άσπράδι τους. Για να μη
σμεθί αυτό, κόψετε λίγο το τσόφλι, στη
στοργυλωτέρη άκρη του αυγού, εφαρμόστε
το στήμα σας στην τρύπα και φυσήστε μέσα
δυνατά. Έτσι, η πέτσα που περιβάλλει το ά-
σπράδι, θα ξεκολληθεί τελείως απ' το τσόφλι.

Για να γίνουν πιο εύκολοι να φάτε τα πηχτά
αυγά, μην τα παραβράζετε ποτέ. Τα θρυάτε
σε νερό αναβρασμό, ελαφρά διατησμένο. Δια-
τρέψτε το έρρασιμο 9-12 λεπτά. Αναλόγως
του μεγέθους των αυγών. Κι' όταν θυγάτε
τ' αυγά απ' το βραστό νερό, βουτήξτε τα ά-
μέσως σε κρύο, φροντίζοντας να τα σκεπάσει
τελείως.

Για το κρέας

Πριν μαγερώμετε το κρέας μ' τ' αφήνετε
μέσα σε μια πατέλλα, γιατί αλλοιώνεται απ'
την επαφή των χυμών που θυγάει. Βάζετε λοι-
πόν ανάμεσα σ' αυτό και την πατέλλα ένα
συρμάτινο δίκτυο, ειδικό, που το κρατάει
λίγο πιο ψηλά.

Συγκλονιστικό αστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΖΕ.Ι-ΜΣ ΤΣΕ.Ι-Ζ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ!

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κόρριντον καταθέτει στην
Τράπεζα τις 750 λίρες και συν-
εννοείται μ' ένα χειρουργό για
την ασθητική έγκειρση στην Έ-
φι. Στο φακέλλο που του δώσε ο
Ράνλεϋ, βρίσκεται διάφορες πλη-
ροφορίες για το Μάλλορυ, και ί-
δίως ότι μιλάει πάντα ψευδισιά
κι' ότι είναι άριστος σκοπευτής.
Ύστερα πετάει τις σημειώσεις
αυτές στη φωτιά, γιατί ο σκο-
πός του είναι να μην ασχοληθή
καθόλου με το Μάλλορυ. Έχει
την πεποίθηση πως η Ζαν κι' οι
σύντροφοί της δε μπορούν να
του κάνουν τίποτα, για να τον
αναγκάσουν να κρατήσει το λό-
νο του. Σαφνικά όμως, παρο-
αίχεται στο σπίτι του η Ζαν.
Του λέει πως μάντεψε αυτό το
σκοπό του, αλλά πως θα τον έ-
ξαναγκάσει να πλοήσει τη συμφο-
ρία τους. Και του εξηγεί ότι ο
Γιάν σκότωσε τον Κριού, άλλ' ό-
τι στο πιστόλι υπάρχουν τα ά-
ποτυπώματα του Κόρριντον. Αυ-
τό το στοιχείο, μαζί με την ά-
πόδειξη που του έχουν πάρει, αρ-
κούν για να καταδικασθώ αυτός
για το φόνο του Κριού. Ο Κόρ-
ριντον βρίσκεται σ' αδιέξοδο.
Προσπαθεί να επιστρέψει την
προκατάβολή, αλλά η Ζαν δε δέ-
χεται και τον απαιτεί να κρα-
τήση το λόγο του, άλλωστε θα
τον καταγγείλουν στην αστυνο-
μία. Πριν αποφασίσει τι θα κάνει,
ο Κόρριντον θέλει να θεοδιαβή
για τη δολοφονία του Κριού.
Μπλινε λοιπόν κρυφά στο σπι-
τι του.

Μέσα στο μικρό φωτεινό
κύκλο παρουσιάζονται, με
τη σειρά, ένα κρεβάτι, μια
πολυθρόνα, μια ντουλάπα,
ένα βάζο, μια μεταξωτή ρόμπα κόκ-
κινη και μπλε κρεμασμένη σε μια
κρεμάστρα... Έπειτα το φως έπε-
σε στο πάτωμα... Δίπλα στα πόδια
του κρεβατιού, πάνω σ' ένα παχύ
χαλάκι, κειτόταν με το πλευρό ο
Κριού!

Ο Κόρριντον πήγε κοντά κι' έ-
σκυψε για να εξετάσει το ακίνητο
εκείνο σώμα.

Ο Κριού είχε φάει μια σφαίρα
στο κεφάλι, από ελαχίστη απόστα-
σι. Το Μάουζερ είχε κάνει καλά τη
δουλειά του: Η σφαίρα είχε ανοίξει
μια μικρή μαύρη τρύπα, στη μέση
του μετώπου.

Φαίνεται πως ο Γιάν είχε πυρο-
βολήσει ξαφνικά, άπροεξοφίτα,
γιατί το πρόσωπο του νεκρού δεν
εξέφραζε φόβο, ούτε φρίκη. Αν δεν
ήταν η απόλυτη ακινησία των χαρα-
κτηριστικών του και μια παράξενη
σύσπασι του σαγονιού του, θα μπο-
ρούσε κανείς να τον περάσει για
κοιμισμένο.

Ο Κόρριντον γύρισε την πλάτη
του στο πτώμα. Ήταν περιττό να
μείνει κι' άλλο εκεί, μια που είχε
βεβαιωθεί πια για τη δολοφονία του
Κριού.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έ-
βλεπε πτώμα. Άλλ' αυτό ειδικά τον
είχε αναστατώσει... Ανασπώθηκε
έτσι, ώστε να μην τον δει κανείς.
Πότε θα τόβρισκε η αστυνομία;

Ήταν πολύ άβυσσος να είχε ξε-
χάσει τον Κόρριντον, ο καπνοπό-
λης. Τον είχε δη και βγαίνει από
κει μέσα...

Πάντως, δεν έπρεπε να ξαναπα-
τήση εκεί το πόδι του! Αν τον έ-
βλεπε κανείς, θα γινόταν ακόμα
κρίσιμωτερο η θέση του...

Έσπυσε ξαφνικά το ηλεκτρικό
φανάρι του. Κι' έμεινε τελείως ά-

κίνητος, σαν άπολιθωμένος. Τέντω-
σε τ' αυτί του, συγκρατώντας ακό-
μα και την ανάσα του...

Του είχε φανή πως άκουσε ένα
τρίψιμο του πατώματος, στο δίπλα-
νό δωμάτιο. Ή μήπως το είχε φαν-
τασθή;...

Περίμενε λίγο. Τίποτα... Ύψήρ-
χε κανείς δίπλα;... Πάντως, ήταν
σχεδόν βέβαιος πως είχε άκουσει
εκείνο το τρίψιμο...

Προχώρησε δυο βήματα και στα-
μάτησε πάλι. Είχε ξανακουστή ο έ-
λαφρός εκείνος κρότος. Θα τον σκε-
παζε το μακρυνό βουητό της κυκλο-
φορίας στους δρόμους; Αν ο Κόρ-
ριντον δεν είχε συγκεντρώσει όλη
του την προσοχή...

Ποτέ άλλοτε δεν του είχε φανή
τόσο βαθύ το σκοτάδι!

Αναζήτησε φαχουλεύτα την πόρ-
τα. Άλλα το χέρι του δε συνάντη-
σε κανένα εμπόδιο... Και κατάλα-
βε ξαφνικά πως η πόρτα, που την
είχε κλείσει μαινώντας στην κρε-
βατοκάμαρα, ήταν τώρα όρθανοί-
κη!

Κάποιος βρισκόταν, άσφαλώς,
στο διπλανό δωμάτιο...

Ο Κόρριντον εξακολούθησε να
προχωρή, με το δάχτυλο πάνω στο
κουμπί του ηλεκτρικού φαναριού
του. Οι κινήσεις του ήταν ελαστι-
κές και τελείως αθόρυβες.

Σαφνικά, μια φωνή πρόφερε, μέ-
σα στο σκοτάδι:

— Έσύ είσαι, Ράνλεϋ;

Ήταν άνικανος να καθορίσει α-
πό που έρχόταν η φωνή αυτή. Έ-
μοιαζε σαν μια πνοή, σαν ένα ψι-
θύρισμα απ' τον κόσμο του Ύπερ-
πέραν. Φαίνόταν σαν να προέρχε-
ται απ' το κενό... σαν κάτι το ύ-
περφυσικό!

— Χαρίλαε... Θα βροχής!...

ρίχνανε οι άλλες δυο, φαίνόταν κα-
θαρά πως δεν τη χανέυανε. Μα κι'
εκείνη τις θεωρούσε αγριές καρακά-
ξες και τις κρατούσε σ' απόσταση.

Ο Κόρριντον είχε μοντέψει πως
ή ψηλόλιγνη καπέλλα, με τα όδυ-
ναρισμένα μαλλιά και τα σκουρο-
κόκκινα νύχια ήταν η Ρίτα Άλλεν.
Έμεινε μια στιγμή ακίνητος, κυτ-
τάζοντας την. Έπειτα οι ματιές
τους συναντήθηκαν. Κι' ο Κόρριν-
τον, με τη μεγάλη πείρα που είχε
απ' τις γυναίκες, κατάλαβε έπ'
την έκφρασή της πως είχε εκτιμήσει
με την πρώτη ματιά το ανόστημα
του και πως θα του ήταν εύκολο να
προχωρήσει μαζί της...

Δεν υπήρχαν πολλές πελατισίες
σ' αυτό το τμήμα. Η Ρίτα προχω-
ρησε άμέσως προς τον Κόρριντον,
οιόρθωνοντας μηχανικά τα ξανά της
μαλλιά με τα μακρυνά και λεπτά
δαχτύλα της και χαμογελώντας του
με τα σφα βαμμένα χείλη της.

— Θέλετε τίποτα, κυριε; τον ρώ-
τησε, σταματώντας μπροστά του.

Ο Κόρριντον θαύμασε τις γραμμές
του σφιχτοδεμένου κορμιού της, ό-
πως άγραφοι ήταν κάτω απ' το μαυ-
ρο μεταξωτό φόρεμα. Θα ήταν 20-
30 χρονών, ή Ρίτα Άλλεν, και γε-
ματή θηλυκότητα. Σίγουρα, είχε
πολλές περιπέτειες στη ζωή της. Ιο
πρόσωπό της ήταν μάλλον συνηθι-
σμένο, αλλά το σώμα της ύπεροχο.

Ο Κόρριντον της χαμογέλασε εγ-
καρδία, κι' αυτή του απάντησε άμέ-
σως με τον ίδιο τρόπο, δείχνοντας
τις δυο σειρές των κατάσπρων και
κανονικών δοντιών της.

— Μα ναι, βέβαια, της είπε. Θά-
θελα ν' αγοράσω καλτσές. Μπορεί-
τε να μου πουλήσετε μερικά ζευγά-
ρια, αλλά χωρίς κουπόνια ιματι-
σμού;

Η Ρίτα τον κύτταξε προσεχτικά,
σαν να εκτιμούσε την αξία του κο-
στούμιού του, του χρυσού ρολογιού
του, ακόμα και των παπουτσιών του
από μαλακό δέρμα.

— Δεν πιστεύω! απάντησε γελών-
τας. Για κάθε ζευγάρι, πρέπει να
δώσετε τρία κουπόνια.

Ο Κόρριντον γέλασε κι' αυτός.
Ύστερα είπε με μια γκριμάτσα:

— Κρίμα!... Ήθελα αρκετά ζευ-
γάρια, για να τα χαρίσω στη γυ-
ναίκα ενός συνεργάτη μου, που πρέ-
πει να τον καλοπιάσω... Μα, αν
χρησιμοποιώ όπωσδήποτε κουπόνια
δε γίνεται τίποτα, γιατί απλούστα-
τα δεν έχω!

Η Ρίτα πήρε ένα ύψος ειλικρι-
νούς συμπόνιας.

— Λυπημαί πολύ, είπε. Δεν είν'
εύκολο σήμερα να βρή κανείς ένα ό-
μορφο δώρο, με τις τόσες έλλειψεις
που υπάρχουνε...

— Θαπρετε να φέρω κάτι μαζί
μου, απ' το εξωτερικό. Άλλα το
σκεφθήκα μόνο όταν βρισκόμουν πια
στο βωτόρι...

Έφριξε μια ματιά στις βιτρίνες
με τα εσώρουχα και πρόσθεσε:

— Κι' όσο σκέπτομαι το κουρά-
γιο που χρειάστηκε να κάνω, για να
μπώ σ' αυτό τόν... ιερό τόπο! Πή-
γε χαμένο, δυστυχώς...

Μπορείτε να χαρίσετε στην κυ-
ρία μια τσάντα, ή κάτι τέτοιο... τον
συμβούλεψε η νέα γυναίκα.

Ο Κόρριντον κατάλαβε πως δεν
ήθελε να τον άφισσιν και φύγει από
το τμήμα της.

— Ω, θα βρω κάτι... απάντησε.
Στριφογύριζε στα χέρια του το

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΟΛΟΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

με σπουδή στο σπίτι σας, και να κάνετε σκίτσας, έμφαντικάτα, είτε και να ζωγραφίζετε, άρακι να το θέλετε. Θα το πετύχετε σίγουρα, με το παγκόσμιο γνωστό Σύστημα της Σχολής Α.Β.Σ. του Παρισιού. Στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν το αναλυτικό μας τεύχος με κάθε πληροφορία. Σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Μπορείτε να εγγραφείτε και σεις, όποια και αν είναι η ηλικία σας, με τα ωραιότερα αποτελέσματα. Ειδικό Σύστημα για Παιδιά και άλλο για μεγάλους. Ζητήστε μας πληροφορίες άμεσως, χωρίς καμμία υποχρέωση σ' εμάς.

Σκίτσας σαν αυτό, που έγινε από μνηθία μας, γρήγορα θα κάνετε και σεις.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.
Πανεπιστημίου 10

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
Μην σάς τρομάζει πλέον η τριχόπτωση, χρησιμοποιείτε την **ΜΟΔΟΚΑΤ'ΝΟΥΧΟΝ** αλοιφή μαλλιών **ΔΟΞΑ**. Θα σάς απαλλάξει οριστικά και σε 4 μόνον ημέρες από ΦΑΓΟΓΥΡΑ, θα εξαφανισθεί η ΠΥΤΥΡΙΔΑ και η υπερλίπωση, θα σταματήσει η τριχόπτωση, και θα αρχίσει νέα τριχοφυΐα.

Θεραπεία εύκολη, γρήγορη, οικονομική.

Εγκριμένη παρα του Υπουργείου Υγείας Ε. 6. Α. 2447/12/1960.

Πωλείται σε όλα τα Φαρμακεία και Μικροπωλεία.

Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ
Εναντί 'Αγίου Διονυσίου
Τηλ. 462.573 - Πειραιεύς

ΝΕΟΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΑΛΜΑ ΕΙΣ ΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (Ίδιαι, Υψηροί). Είς την Άγγλιαν έτυχον ένθουσιώδους υποδοχής υπό του κοινοῦ τὰ νέα υφάσματα με νήματα «**ΤΕΡΥΛΕΝΕ**». Ός γνωστών τὰ νήματα «**ΤΕΡΥΛΕΝΕ**», συντεθειμένα έκ πολυεστερίνης, ήρχισαν βιομηχανοποιούμενα, από τοῦ 1955 υπό τῆς μεγάλης βρεταννικῆς βιομηχανίας ICI (Βρεταννική Αὐτοκρατορική βιομηχανία). Τὰ νήματα «**ΤΕΡΥΛΕΝΕ**» εὐθὺς ὡς ἐνεαυανίσθησαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐσημείασαν μεγίστην ἐπιτυχίαν, λόγω τῶν θαυμασίων ιδιοτήτων τῶν.

Αἱ καλύτεραι προσμίξεις τῶν μετὰ τῶν φυσικῶν νημάτων ἐπιτυχύνονται με ἀναλογίας «**ΤΕΡΥΛΕΝΕ**» ἀπὸ 55% καὶ ἄνω. Τὰ κύρια πλεονεκτήματα τῶν υφασμάτων με «**ΤΕΡΥΛΕΝΕ**» εἶναι ἡ μεγάλη τῶν ἀνθεκτικότης, ἡ εὐκολία εἰς τὸ πλῆσιμον καὶ τὸ σιδερώμα, καὶ τὸ γεγονός ὅτι δὲ μπαίνουν ὅσο καὶ ἂν πλυθῶν. Ἐπίσης τὸ πλίσσεν σὲ φούστες ἀπὸ «**ΤΕΡΥΛΕΝΕ**» δὲ χαλαεῖ ποτέ, τὸ ἴδιο καὶ ἡ τασκίσις εἰς τὰ ἀνδρικά παντελόνια.

καπέλλο του καὶ τὴν κῦτταζε με φανερὸ θαυμασμό.

— Ἄν ὅμως δὲν ἔμπαινα ἐδῶ, δὲ θὰ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ κάνω τὴν γνωριμία σας, πρόσθεσε. Στὴν πατρίδα μου, τὴν Ἀμερική, λένε σὰν ἴσα σὲς κοπέλλες πὼς τίς βρίσκουν δ'μορφες... ὅταν εἶν' ἀλήθεια, φυσικά. Καὶ σεις εἰσάστε ὀρεκτικώτατη!

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε... νὰ με φάτε! εἶπε τσαχνίτικα ἡ Ρίτα.

— Δὲν εἶμαι καννίβαλος... Ὁλοσσο, θὰ θέλατε νὰ ξανα-δοθῶμε ἀπόψε; Νὰ σὰς περιμένω ἀπ' ἐξω, τὴν ὥρα πού θὰ σκολάσετε;

Ἡ Ρίτα κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι της, ἐνὸς τὰ γαλανά μάτια της πετούσαν σπινθίδες.

— Μὴν κάνετε τὸν κόπο, ἀπάντησε. Δὲν κάνω συντηρήσι με ἄνῳ.

— Πολὺ σωστά! Μὰ δὲ θὰ κάνετε ἐξαίρεσι γιὰ μένα, γιὰ ἓνα φοκάρα πού ἔχει πληθεῖ μονάχος του... Δυσὼν γιὰ γλέντι, ἔχω ἓνα σωρὸ λεφτὰ καὶ δὲν ξέρω πὼς νὰ τὰ ξοδέψω.

Ἡ νέα γυναίκα ξανακούνησε τὸ κεφάλι της, τώρα ὅμως λιγότερο κατηγορηματικά.

— Φοβάμαι πὼς δὲ γίνεται, εἶπε.

— Τελοςπάντων, εἶμαι πολὺ ἄτυχος, παραπονέθηκε ὁ Κόρριντον κατ'ουφίστατος. Θαῤετε, σίγουρα νὰ βγῆτε με κάποιον φίλο. Ἐπρεπε νὰ τὸ μαντέψω.

— Ὁχι, καθόλου! διαμαρτυρήθηκε ἡ Ρίτα.

Τὸ χαμόγελό της τρεμάσθηκε μιά στιγμή στὰ χεῖλιά της καὶ ἡ ματιά της ἔγινε ἀπότομα τραχεία.

— Δὲν ἔχω φίλο, πρόσθεσε. Μὰ αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς θὰ βγῶ μ' ἓνα ἀγνωστό!

— Γιατί ὄχι; Κάθε ἀγνωστός μπορεῖ νὰ γίνῃ γνωστός... Ἄν δὲν ἔχετε λοιπὸν τί νὰ κάνετε ἀπόψε, δὲ βλέπω τί ἐπιποδίζει νὰ κάνουμε παρὰ οἱ δύο μας. Πιστεύω πὼς θὰ περάσουμε θαυμάσια... Λέγονται Στὴβ Χένλεϋ. Καὶ σεις;

— Ρίτα Ἄλλεν. Ἀληθινὰ ὅμως, δὲν πιστεύω...

— Καλὰ, καλὰ, ὅς μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτό. Λυπάμαι πὺς ὅς ἐνόχλησα. Τί τὰ θέλετε ὅμως... ὅταν σὰς εἶδα, τρέξαμε τὰ σάλια μου... Καὶ ὕστερα, εἶμαι ὁλομόναχος στὸ Λονδίνο, σὰν χαμένος... Μὰ ἀφού λέτε ὄχι...

Ἡ Ρίτα βιάστηκε τώρα ν' ἀπαντήσει, σὰν νὰ φοβόταν μήπως ὁ Κόρριντον πάρῃ στὰ σοβαρὰ τὴν ἀρνήσι της:

— Φαίνεται ἀληθινὰ δυστυχισμένος. Στενοχωριέμαι ξερωντάς σε ἐστὶ μονάχος... Τελοςπάντων, θὰ μπορούσα νὰ κάνω μιά ἐξαίρεσι γιὰ σὰς. Μὰ εἶναι ἀντίθετο πρὸς τίς ἀρχές μου. Δε... δὲ βγαίνω με ὅποιον - ὅποιο.

Ὁ Κόρριντον τῆς χαμογέλασε, καὶ ἐκείνη ἔκανε τὸ ἴδιο. Τώρα πού τοῦ εἶχε δώσει νὰ καταλάβῃ πὼς ἦταν «σοβαρὴ» κοπέλλα, δὲν εἶχε πιά λόγο νὰ τοῦ φέρῃ ἐμπόδια.

— Σύμφωνα λοιπὸν τῆς εἶπε.

— Δὲν εἰσάστε ὁ πρῶτος Ἀμερικάνος, πού θὰ βγῶ μαζί του ἐστὶ ἀμέσως, χωρίς διατυπώσεις. Φαίνεται πὼς τὸ συνήθιζετε ἐσεῖς νὰ τελειώνετε γρήγορα τίς δουλειές σας!

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Λοιπὸν, ραντεβὺ στὸ μπάρ τοῦ «**Σαβόιν**», στίς 8. Σύμφωνα;

— Σύμφωνα, ἀπάντησε ἡ Ρίτα.

Δὲν εἶχε πιά καμμία ἀμφιβολία ὁ Κόρριντον ὅτι θαρρότανε. Τὴν εἶχε πείσει εὐκολώτερα ἀπ' ὅτι πρὸ βλπε.

Σὲ λίγο, ἐνὸς προχωροῦσε περὶ πρὸς τὸ Πικαντίλλν, ἀναρωτιόταν ἂν ὁ Χόρρις - ὁ πνιγμένος στὴ λίμνη - εἶχε πάρει καὶ ἐκεῖνος ραντεβὺ ἀπ' τὴ Ρίτα. Ἄν καί, εἶχε τελεῖται στὸ μπάρ τοῦ «**Σαβόιν**», στίς 8. Σύμφωνα;

— Σύμφωνα, ἀπάντησε ἡ Ρίτα.

Δὲν εἶχε πιά καμμία ἀμφιβολία ὁ Κόρριντον ὅτι θαρρότανε. Τὴν εἶχε πείσει εὐκολώτερα ἀπ' ὅτι πρὸ βλπε.

Σὲ λίγο, ἐνὸς προχωροῦσε περὶ πρὸς τὸ Πικαντίλλν, ἀναρωτιόταν ἂν ὁ Χόρρις - ὁ πνιγμένος στὴ λίμνη - εἶχε πάρει καὶ ἐκεῖνος ραντεβὺ ἀπ' τὴ Ρίτα. Ἄν καί, εἶχε τελεῖται στὸ μπάρ τοῦ «**Σαβόιν**», στίς 8. Σύμφωνα;

— Σύμφωνα, ἀπάντησε ἡ Ρίτα.

Δὲν εἶχε πιά καμμία ἀμφιβολία ὁ Κόρριντον ὅτι θαρρότανε. Τὴν εἶχε πείσει εὐκολώτερα ἀπ' ὅτι πρὸ βλπε.

Σὲ λίγο, ἐνὸς προχωροῦσε περὶ πρὸς τὸ Πικαντίλλν, ἀναρωτιόταν ἂν ὁ Χόρρις - ὁ πνιγμένος στὴ λίμνη - εἶχε πάρει καὶ ἐκεῖνος ραντεβὺ ἀπ' τὴ Ρίτα. Ἄν καί, εἶχε τελεῖται στὸ μπάρ τοῦ «**Σαβόιν**», στίς 8. Σύμφωνα;

πὼς δὲ θὰ τελείωνε ἡ καριέρα του σὲ μιά λίμνη τοῦ Οὐμπλεντον...

II

— Ἐλα σπῖτι μου... ἔλεγε ἡ Ρίτα Ἄλλεν, γαντζωμένη στὸ μπράτσό του Κόρριντον. Πὼς θάθελα νὰ κρατήσῃ αὐτό... σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ! Τὶ θοροφῇ βροδῶ πού περᾶσαι!

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, τῆς βεβαίωσε ὁ Κόρριντον. Ἐμπρὸς λοιπὸν, πάμε στὸ σπῖτι σου... Ἀλήθεια, πού μένεις;

— Στὸ Οὐμπλεντον. Δὲν εἶναι μακριὰ ἀπὸ δῶ. Ἄς πάρουμε ἓνα ταξί... Εἶμαι λίγο μεθυσμένη, ξέρεις! Τὸ κατάλαβες καὶ σύ...

Κι' ἀκουμποῦσε βαρὺ πᾶν του, μ' ὅλο τὸ κορμί.

— Μπορεῖ, ἀπάντησε ἐκεῖνος σ' ὁδῶ.

Συγχρόνως σκεπτόταν πὼς θὰ ἦταν πολὺ παράξενο ἂν συνέβαινε τὸ ἀντίθετο... ἀφού εἶχε κατεβάσει ἄμετρητα κοκατῆλ, μιά μπότλια σαμπάνια καὶ τρία κονιάκ!

— Κι' ἐγὼ ἔχω ζαλιστὴ λιγάκι... πρόσθεσε.

Ἐκείνη ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὅμο του.

— Εἶμαι πολὺ εὐχарιστημένη πού βγῆκα μαζί σου, Στῆβ, τοῦ εἶπε. Εἶσαι ὁ καλλίτερος ἀπ' ὅσους ἄντρες γνωρίσα ἐφέτος!...

Τούφριζε τὸ χέρι μ' ὅλη της τὴ δύναμι.

— Μ' ἀρέσουν οἱ ἄνθρωποι πού ξέρουν νὰ ξεδεύουν, πρόσθεσε. Οἱ περισσότεροι εἶναι σφιχτοχερῆδες!...

Λοιπὸν, γλέντησε καὶ σὺ καλὰ;

— Θέλει ρώτημα; ἀπάντησε ὁ Κόρριντον.

Κι' ἔκανε νόημα σ' ἓνα περαστικό ταξί.

Συγχρόνως ἀνακεφαλαιῶνε γοργὰ μέσα τὸ νοῦ του τὰ γεγονότα τῆς βραδυᾶς.

Ἡ Ρίτα εἶχε φανῇ πρόσχαρη καὶ προκλητική. Οἱ ἄντρες τὴν τρώγανε μετὰ μάτια καὶ ζηλεύανε τὴν τύχη τοῦ Κόρριντον. Θάθελα πολὺ νάταν στὴ θέσι του - γιατί, ἀπ' ὅλες τίς γυναῖκες πού βρίσκονταν στὸ μπάρ τοῦ «**Σαβόιν**», αὐτὴ ἦταν ἡ πῖο καλοβαλμένη καὶ ἡ πῖο ποθητή.

Κι' ὅμως ὁ Κόρριντον εἶχε πληθεῖ μαζί της. Ἦταν ἀναγκασμένος νὰ γελᾷ ὅλη τὴν ὥρα καὶ νὰ κουδεντιάζῃ γιὰ ἀσήμαντα μικροπραγματάκια - καὶ ἡ προσπάθεια αὕτη τὸν εἶχε ἐξαντλήσει.

Τέλος, τώρα τὴν πήγαινε στὸ σπῖτι της, μετὸ σκοπὸ νὰ τὴν κά-

νῃ ὁπωσδήποτε νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ Μάλλορυ. Μποροῦσε νὰ πετύχῃ ἡ ν' ἀποτύχῃ. Ἦταν ζήτημα τύχης...

Ἐλπιζε πάντως πὼς θὰ τὸν ἀφῆνε ἡ Ρίτα καὶ δὲ θὰ τοῦ ζήτησε ἔρωτες! Ἦταν τόσο κουρασμένος!...

— Θὰ δῆς! τοῦ εἶπε ἐκείνη, σὰν νάχε μαντέψει τίς σκέψεις του. Θὰ γλεντήσουμε πῖο ὁμορφα στὸ σπῖτι μου!

Σφιγγόταν ἀπάνω του, γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξῃ πὼς θὰ χαλάλιζε τὰ λεφτὰ του...

— Ναί, βέβαια, ἀπάντησε ἐκεῖνος κρύα, ἐνῶ ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ ταξί. Ποιὰ διευθύνει νὰ δώσω στὸ σωφὲρ;

Ἡ Ρίτα τοῦ εἶπε τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμὸ της. Ὑστερὰ ἐξαπλώθηκε τὸ κάθισμα, μ' ἓνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως.

— Πῶς μ' ἀρέσει νὰ ταξιδεύω με ταξί! εἶπε, ἐνῶ τραβούσαν πρὸς τὸ Πικαντίλλν. Πέρασε λοιπὸν τὸ χέρι σου γύρω μου καὶ σφίξε με δυνατὰ!

Τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά. Ὑστερὰ τραβῆσε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναζητήσαντας διφασμένη τὰ χεῖλιά του.

Καθὼς τὴ φιλοῦσε, ὁ Κόρριντον κῦτταζε ἀφηρημένα μιά ρεκλάμα πού κρεμόταν μπροστά, δίπλα στὸ σωφὲρ. Διαφῆμιζε κάποια λουτρόπολι...

Ἡ Ρίτα βογγοῦσε στὴν ἀγκαλιά του καὶ σφιγγόταν ἀπάνω του. Μὰ δὲν τοῦ ἄρεσε. Δὲν ἐνοίωθε καθόλου πόθο γι' αὐτήν... Ἐπρεπε ὅμως νὰ παῖξῃ καλὰ τὸ ρόλο του, ὡς τὸ τέλος. Ἀπόφυγε λοιπὸν νὰ σπρώξῃ μακριὰ τὴ Ρίτα καὶ νὰ ξεφύγῃ πρῶτον ἀπ' τὸ ἀγκυλισμὸ τῆς.

— Εἶσαι ὑπέροχος, Στῆβ!... μουρμουρίζει ἐκείνη κλεινοντάς τὰ μάτια της. Μείνε ἐστὶ, ὅπως εἶσαι. Νυστάζω.

— Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς, τῆς σύστησε ἐκεῖνος σκουπίζοντας κρυφὰ τὸ στόμα του μετὴν ἀνάποδη τοῦ χερσίου του. Δὲν πρόκειται νὰ φύγῃ!

Κι' ὅμως θάθελε πολὺ νὰ μπορούσε...

Ἀνακουφίσθηκε πραγματικά, ὅταν ἡ Ρίτα ἀποκοιμήθηκε, μετὸ κεφάλι της ἀκουμπημένο στὸν ὅμο του. Ἐνοίωθε πᾶν στὸ μάγουλό του τὴν ἐπαφὴ τῶν μεταξωτῶν μαλλιών της.

Κῦτταζε ἀπ' τὸ παράθυρο ἐξῶ... καὶ σκεπτόταν τὸν Χόρρις. Ἔτσι καὶ ἐκεῖνος θὰ εἶχε πᾶσι στὸ σπῖτι της μετὰ αὕτη τὴν κοπέλλα. Θὰ τοῦ εἶχε γλυκομιλήσει, θὰ εἶχε τραβῆσει

ἔτσι τὸ κεφάλι του καὶ θάχε ἀναζητήσει τὰ χεῖλιά του...

Καὶ ὅχι πληρώνει μετὰ τὴ ζωὴ του! Σίγουρα, τὸν εἶχαν σκοτώσει, ὅταν ἔβγαζαν ἀπ' τὸ σπῖτι της.

Ὁ Κόρριντον ψαχούλεψε τὸ γοφὸ του. Κάτω πῶς τὸ παλτό του, ἡ θῆκη μὲ τὸ πιστόλι του σχημάτιζε ἓνα καθυποχαστικό ἐξόγκωμα...

Ἐκανε λάθος ὁ Μάλλορυ, ἂν φανταζότανε πὼς θὰ μπορούσε νὰ τὸν ξεκάνῃ καὶ αὐτὸν, ὅπως τὸ Χόρρις!

Εἶχε περάσει ἡ 1 μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν τὸ ταξί σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιά μοναχικὴ βιλλίτσα τοῦ Οὐμπλεντον. Ἡ Ρίτα πετάχτηκε, ὅταν ἄνοιξε ὁ σωφὲρ τὴν πόρτα.

Διάρθωσε γρήγορα τὰ μαλλιά της. Ὁ Κόρριντον τὴ βοήθησε νὰ κατεβῇ. — Πῶς τὰ πάμε; τὴ ρώτησε.

— Καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀπάντησε σφιγγοντάς του τὸ χέρι. Τὰ τελευταῖα κονιάκ με εἶχανε ζαλίσει. Μὰ τώρα συνήλα...

Ἐνῶ ὁ Κόρριντον πλήρωνε τὸ σωφὲρ, τραβῆσε τὴ ματιά του ἡ ἀντανακλάσις τῆς λίμνης, στὸ πὼς τοῦ φεγγαρίου. Ἀπείχε περὶ τὰ 200 μέτρα ἀπὸ τὸ σπῖτι τῆς Ρίτας καὶ ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ ψηλὰ δέντρα.

Ὁ Κόρριντον ἀνατρίχισε καὶ ἀναρωτήθηκε ἂν εἶχαν βρῇ σ' αὕτη τὴ λίμνη τὸ πτώμα τοῦ Χόρρις... Ἡ Ρίτα ἔλειπε μάλιστα νὰ ρωτήσῃ τὸν Ρίτα!

— Ἐλα, πάμε μέσα, τοῦ εἶπε ἐκείνη τραβώντας τον ἀπ' τὸ μπράτσό. Διψῶ ἀκόμα.

Τὴν ἀκολουθῆσε καὶ περίμενε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα της. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου, τὰ μαλλιά της γυάλιζαν σὰν μετὰξὶ φῶς.

— Μένεις μόνη σου ἐδῶ; τὴ ρώτησε μπαίνοντας πίσω της στὸ μικρὸ χῶλλο.

— Ναί, ὁλομόναχη, ἀπάντησε γελώντας. Σοῦ φαίνεται παράξενο;

— Λιγάκι...

Μισόκλεισε τὰ μάτια του, ὅταν ἡ Ρίτα ἄναψε μιά λάμπα με ἀμπαζοῦρ.

— Λέω μετὰ τὸ νοῦ μου πὼς θὰ ἦσουν καλλίτερα σ' ἓνα διαμέρισμα πολυκατοικίας, πὸν κεντρικό!...

— Μπᾶ, ἔχω συνήθειαν ἐδῶ! Τὸν ὁδηγήσει στὸ ἐμπρὸς δωμάτιο.

«**Σωστὴ ἐρωτικὴ φωνή**», ἐδῶ μέσαι» σκέφθηκε κυνικά ὁ Κόρριντον.

Ἔνα τεράστιο ντιβάνι ἔπαινε τὸ μισὸ δωμάτιο. Ἀντίκρυ στὴν πόρτα, βρίσκονταν ἓνα μπαράκι ἀπὸ ἀκαζοῦ, φορτωμένο με μπότιλις καὶ κρυστάλλινα ποτήρια. Μιά μεγάλη πέσινη πολυθρόνα συμπλήρωνε τὴν ἐπιπλωσι. Καὶ στὸ πάτωμα ἦταν στρωμένο ἓνα θαυμάσιο κινεζικὸ χαλί.

— Πολὺ ὁμορφο τὸ σπῖτι σου! εἶπε ὁ Κόρριντον, πετώντας τὸ καπέλλο του πᾶν στὸ ντιβάνι.

— Ναί, δὲν εἶν' ἄσχημο... ἀπάντησε ἐκείνη.

Ὁ Κόρριντον τῆς ἔριξε μιά διαπεραστικὴ ματιά, παραξενεμένος γιὰ τὴν πικρία πού εἶχε φανερώσει ἐξωτερικὰ ἡ φωνὴ της. Ὁρθὰ εἶπα στὸ μπαράκι, κῦτταζε τὸ ντιβάνι, καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε γίνῃ τραχύ.

Μὴ φαντάζεσαι πὼς εἶν' ἔτσι ὡραία ἐπιπλωμένο καὶ τὸ ὑπόλοιπο σπῖτι, παρατήρησε. Μονάχα αὕτη ἡ κάμαρα... Τί θὰ πάθῃς λοιπὸν;

— Ἔνα οὔτινο. Ἀφίσε ὅμως, θὰ τὸ εἰτοιμάσω μόνος μου... Τί τὸ ἱδιαίτερο ἔχει αὕτη ἡ κάμαρα;

— Ἐλα, κῆσθε... Γέμισε ἓνα ποτήρι με οὔτινο. Ἄνοιξε ὕστερα ἓνα μικροσκοπικὸ ψυγείο, κρυμμένο μέσα στὸ μπαράκι, καὶ ἔβγαλε παγάκια.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ θέατρο τῶν ἐπιχειρήσεων», εἶπε. Ἔτσι τὸ ἔχω βαφτίσει.

Ἀνασάρωσε τοὺς ὅμους της, μ' ἓνα ὕφος ἀδιάφορο.

— Δὲ θέλω νὰ περάσω γιὰ καλύτερη ἀπ' ἐστὶ εἶμαι, πρόσθεσε.

— Τί θες νὰ πῇς; ρώτησε ὁ Κόρ-

ριντον, παραξενεμένος. — Τίποτα, τίποτα... Τὸν χαμογέλασε ἐξωτερικά.

— Ἀνεβαίνω ν' ἀλλάξω, εἶπε. Δὲ θ' ἀργήσω.

Ὁ Κόρριντον πήρε τὸ γεμάτο ποτήρι. Πόσες φορές εἶχε ἀκούσει τὰ ἴδια αὐτὰ λόγια ἀπ' τίς «καθὼς πρέπει» γυναῖκες πού εἶχε γνωρίσει!

Τὴν κῦτταζε νὰ βγαῖν ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἦξερε καλὰ πὼς θὰ ἐξαγαγίριζε σὲ μερικά λεπτά καὶ θὰ ζητοῦσε τὰ χῶδια του. Κι' ἡ σκέψις αὕτη τὸν στενοχωροῦσε.

Σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνει ἔργαται, με ζαρωμένα τὰ φρούδια. Τὸ δωμάτιο δὲν παρουσιαζε κανένα ἐνδιαφέρον. Δὲν ὑπῆρχαν ντουλάπια, οὔτε στράτσια, γιὰ νὰ τὰ ψῆξῃ. Τίποτα πού θὰ μπορούσε νὰ κρύβῃ κάποια ἐνδειξὴ γιὰ τὸ Μάλλορυ.

Ἄκουγε τὰ βήματα τῆς Ρίτας, στὸ ἀπάνω πάτωμα.

Πῆγε ὡς τὴν πόρτα. Ἀντίκρυ, βρίσκονταν ἓνα ἄλλο δωμάτιο. Μπῆκε σ' αὐτὸ καὶ ἄναψε τὸ φῶς.

Δὲν ὑπῆρχε κανένα ἐπιπλο ἐκεῖ μέσα. Ἔνα παχὺ στρώμα σκόνης σκέπαζε τὸ γυμνὸ πάτωμα. Καλὰ τοῦ εἶχε πῇ ἡ Ρίτα πὼς δὲν ἦταν ὅλα τὰ δωμάτια ἔτσι πολυτελῆ σὰν τὸ σαλόνι...

Ἀναρωτήθηκε πόσες ἄλλες ἀδεια νὲς

Το ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΛΑΚΚΟΝΕΣ

Η ΕΛΕΝΕ ΚΟΥΡΤΙΣ

spray net

ΣΕ ΠΛΑΣΤΙΚΟ ΕΒΑΠΟΡΙΖΑΤΕΡ... ΔΡ. 26

ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΙΚΟΝ ΔΡ. 20

Αποφεύγετε τις απομιμήσεις

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1962 ΘΑ ΕΙΝΑΙ VIZONIANA

Το καταπληκτικό γεγονός της χρονιάς είναι η περιορισμένη συνάντησις VIZONIANA. Δηλαδή η πολυτιμή τριχά του «VIZON» δια μιας μυστικής επεξεργασίας ενώπιον με την κλασσική μάλλινη τριχά και έπετευσθη ή ιδιαιτερότερα εννοείται νημάτων του έτους 1962.

Πολυτέλεια και πρακτική παράδοσις συναντώνται εις ένα περιβάλλον αυθεντικής φαντασίας.

Είναι η πρώτη φορά που στον τομέα των νημάτων παρουσιάζεται ένας τόσο σημαντικός νεωτερισμός, εύχρηστη προσφορά εις την μοντέρνα τεχνική και εις την HAUTE COUTURE.

Η ρωμάντικη ιστορία του VIZONIANA (τριχά VIZON και ειδικό μάλλινο νήμα) γεννηθείσα εις τας επιχειρήσεις Μπιέλα υπό το σήμα του αναρρινωμένου Ιππικού του S. MAURIZIO CANAVESE έχει κάνει τον γύρο του κόσμου.

Όλος ο διεθνής τύπος γράφει: «... από την πολυτέλεια μιας γούνας «VIZON»... όνειρευονται την θαλπωρή ενός πλεκτού με νήμα VIZONIANA».

ΣΧΟΛΗ ΜΟΡΙΑΝΟΒ

ΜΠΑΛΛΕΤΟ - ΡΥΘΜΙΚΗ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ

Διόδοτου 49, - Τηλέφ. 614.869

Ο Ιατρός Χρ. ΠΑΣΠΟΥΛΑΡΙΔΗΣ τώως επιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επίσκεψις καθ' εκάστην 11-1 και 5-7 μ.μ. και επί συνεντεύξει. Τας άπόρους δώ. ρεάν εκάστην Τετάρτην.

ΡΟΥΣΑ ΠΑΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' εκάστην 9-3. Τα άπο. γεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαρ. Τοικούπη 113. - Τηλ. 613.610. ΟΙ. ΚΙΑ 70.752.

γράφανε οι έφημερίδες... Έγώ δέν έχω καμιά σχέση... Ο Κόρριντον την τράνταζε δυνατά.

— Τόν σκότωσε ο Μάλλορ! είπε ξερά. Είχε έρθει εδώ, στο σπίτι σου, ο Χάρρις. Ο Μάλλορ τον περίμενε... Καί τολμάς να λες πως δέν έχεις καμιά σχέση μ' αυτή την ιστορία;

— Είσαι τρελλός! ούρλιασε ή Ρίτα. Δέν ήταν εδώ ο Μάλλορ. Έχει νάρθη πολύν καιρό... Αυτό κτύπησε, σου λέω, εκείνος ο ήλιος!

Ο Κόρριντον την άφησε.

— Έσύ τό λες. Έγώ όμως ξέρω καλά πως τον σκότωσε ο Μάλλορ. Έχω την άποδειξη... Καί θέλω να τόν βρώ! Αν δέν έχως σχέση μ' αυτή την ιστορία, άπως ισχυρίζεσαι, θα κάνης καλά να μου πής που κρύβεται.

— Τό ίδιο ήθελε να μάθω κι' ε- κείνος ο βλάκας. Καί είδες τί έ- παθε!... Μα πως ξέρεις, ότι τόν σκότωσε ο Μάλλορ;

— Που κρύβεται; ρώτησε ο Κόρριντον.

— Δέν ξέρω. Μα κι' αν τόξερα, δε θα σου τόλεγα... Δε θέλω... δε θέλω ν' ανακατευτώ καθόλου...

— Τόσο το χειρότερο γιά σένα! Αν δε μιλήσης, θάχης να εξηγή- θής με την αστυνομία. Διάλεξε!

Στη λέξη «αστυνομία», ή Ρίτα κιντρίνισε, έπιασε γονατιστή μπρο- στά στον Κόρριντον και βόγγηξε:

— Μα άφού δέν ξέρω τίποτα, σάς λέω! Δέν ξέρω τίποτα γιά τό Μάλλορ!

Πηρε τό χέρι του Κόρριντον μέ- σα στά δικά της κι' έχωσε τά νύ- χια της στό κρέας του.

— Έπρεπε να τά περιμένω πως θα τά πάθαινα, αυτά! πρόθεσε. Γιατί να μπλέξω μ' αυτό τόν αν- θρωπο; Τι τρέλα! Τόν άγαπήσα στην άρχή, φανταζόμουν πως θα με παντρευότανε. Περιμένα, περιμένα... Έγινε δική του. Θάβαιν τό κάθε τι, γιά μια καλή κοούβνια του. Μα αυτός δέν ξέρει τί θα πη καλωσύνη...

Τά λόγια βγαίνανε τώρα σά χεί- μαρρος άπ' τό στόμα της.

— Αγόρασε αυτή τη βίλλα κι' έπίπλωσε τό δωμάτιο αυτό, χωρίς να με ρώτησε τη γνώμη μου. Έγ- στερα μου δήλωσε πως θάμεινε εδώ στό εξής. Δε βρήκα τό κουράγιο να τόν διώξω. Τόν άγαπούσα. Ή- μουν έτοιμη να κάνω τό κάθε τι γι' αυτόν... Έξη χρόνια τώρα, με κάνει ότι θέλει. Κι' αυτό θα εξα- κολουθήσω... ώς τη μέρα που θα με βαρεθή! Δε μου δίνει πεντάρα. Αν δέν είχα τούς φίλους...

Ο Κόρριντον έκανε μια χειρονο- μία άνυπομονής.

— Καλά, καλά! Πές μου τώρα που κρύβεται Αυτό μονάχα μ' εν- διαφέρει.

— Τό ίδιο με ρώταγε κι' ο άλ- λος... Καί σύ μου λες τώρα πως τόν σκότωσαν! Φαντάζεσαι πως έχω διάθεσι να σε πάρω στό λαιμό μου και σένα;... Τόν βρήκαν εκεί έξω, στη λίμνη... Έρπασε ή αστυ- νομία, μ' ένα άσθενοφόρο άνταξι- νητο... Τους είδα πού τόν ξαπλώνανε σ' ένα φορείο σκεπασμένο με μια κουβέρτα... Έμοθα εύθης άμέσως ποιάς ήτανε. Μα νόμισα πως αυτο- κτόνησε...

Σταματήσε λίγο, κι' ύστερα πρόσθεσε:

— Άφησε ήσυχο τό Μάλλορ! Φέρνει δυστυχία... Τ' άκούς; Φέρ- νει δυστυχία!

— Ησύχαζε, είπε ξερά ο Κόρ- ριντον. Κι' αν ξερίσι πού βρίσκεται, πές μου τό.

— Τόν κυνηγάτε όλοι, έ; φώνα- ξε ή Ρίτα, άρπαχόντάς του τό χέ- ρι. Κι' εκείνος με τό μούρο μπε- ρι, κι' ή κοπέλα με τό παντελό- ρε, κι' ή κοπέλα δε εδώ, κυτάζανε νια... Έπαινε άς εδώ, κυτάζανε νια... Τους είδα άπ' τό παρά- τη λίμνη. Τους είδα άπ' τό παρά- θυρο. Είσαι και σύ στη συμμο-

ρία;... Μα τί σάς έκανε ο Μάλ- λορ; Νά μη σε νοιάζει. Πές μου μονάχα πού μπορεί να τόν βρώ.

— Άλλ' ή Ρίτα άπόφυγε και πάλι ν' άπαντήσει.

— Όταν σε είδα στο μαγαζί, δε φαντάσθηκα ποτέ πως ήσουν της συμμορίας, συνεχισε. Μούδειξες τό- ση ευγένεια! Καί θα περνούσα μια βραδυά τόσο ευχάριστη μαζί σου. αν δέν τα χαλούσες όλα!

»Δε φαντάζεσαι τη σκυλίσια ζωή από λεφτά. Τα βγάξω με κάθε τρόπο... Καί, γιά όλ' αυτά, φταίει εκείνος! Ήμουν μια τίμια κοπέλα, πριν βρεθώ στό δρόμο μου... Αν ήξερες τί τραβάω!... Δε μου τυχαίνουν κάθε μέρα κύριοι σαν και σένα! Κάτι άλλοι...

Ο Κόρριντον σηκώθηκε άπότο- μα, μ' ένα μορφασμό άηδίας, πή- γε ως τό μπαράκι κι' έτοίμασε ένα κοκταίλ. Τό ήπιε μονορούφι, ά- φησε τό ποτήρι κι' άρχισε να πι- γαινοδέχεται μέσα στό δωμάτιο.

Η Ρίτα παρακολουθούσε με προ- σοχή τις κινήσεις του. Έκείνος κα- τάλαζε σαφινά πως ήθελε λεφτά, κι' άπόρρησε πως δέν τό είχε σκε- φθή ναρίτερα.

— Πές μου πού κρύβεται ο Μάλ- λορ, και θάχης 10 λίρες, της είπε βγάζοντας τό πορτοφόλι του.

Έκείνη κάρφωσε τά μάτια της στά δυό πεντάληρα πού της έδειχνε.

— Μα δέν ξέρω... άπάντησε. Ξέ- ρω τόσο λίγα πράγματα γι' αυ- τόν!... Μου τηλεφωνούσε πάντα, γιά να μου όρίση ραντεβού. Δε μου είχε δώσει τη διεύθυνσί του.

Ο Κόρριντον άνασήκωσε τούς άμους του. Αρχίζει να χάνη την ύπομνηή του. Αυτή ή γυναίκα, ή κάμαρα, τό περιβάλλον, ή άπληστη έκφρασι πού κύτταζε τά λεφτά στό χέρι του, όλ' αυτά τόν αηδιάζανε.

— Πολύ καλά, είπε. Άφού δέν ξέρεις τίποτα...

Κι' έκανε πως ήθελε να ξαναβά- λη στό πορτοφόλι του τά χαρτονο- μίσματα. Άλλ' ή Ρίτα τόν σταμά- τησε, με μια ίκετευτική χειρονομία.

— Μήπως άλλαξες ιδέα; τη ρώ- τησε.

— Μου χρειάζονται άπαραίτη-

τως αυτά τά λεφτά. Έχω μείνει άπένταρη!

— Προσπάθησε, λοιπόν, να τά κερδίσεις, είπε άπότομα ο Κόρριν- τον. Σούγραφε ο Μάλλορ.

— Να, στην άρχή, άπάντησε ή νέα γυναίκα, άφού δίστασε λίγο. Μα έπειτα σταμάτησε... εδώ κι' άρ- κητόν καιρό.

— Δέν άναφέρανε διεύθυνσι ά- ποστολέως τά γράμματά του;

— Όχι.

— Κι' ή ταχυδρομική σφρα- γίδα;

— Δέν τη θυμάμαι.

— Δε σε πιστεύω! Αυτό θα ή- ταν τό πρώτο πού θα κύτταζες... Λοιπόν, άπό πού έρχόνταν τά γράμ- ματα;

— Άπό... άπό τό Ντάνμπαρ.

— Έκανε τις διακοπές του εκεί ο Μάλλορ;

— Δέν ξέρω.

— Άκού δώ! Ν' άπαντάς πού πρόθυμα, αν θέλεις τά λεφτά.

— Θα μου τά δώσεις, αλήθεια;

Της πέταξε τό ένα πεντάληρο.

— Πάρε, της είπε. Θα σου δώ- σω και τ' άλλο, όταν μάθω αυτό πού θέλω.

Έκείνη τ' άρπαξε. Τά μάτια της λάμπανε.

— Αν δέν είχα τόση ανάγκη... άρχισε να λέρ.

— Περιττό να μου δικαιολογή- σαι, τη δέκωψε, άφισακμένος. Σου είπα ποτέ πως έμεινε στό Ντάν- μπαρ;

— Άφού δίστασε λίγο, ή Ρίτα ά- πάντησε:

— Εκεί μένει, πιστεύω. Κάπο- τε, μου είχε πη πως σκόπευε ν' ά- γοράση ένα νησί και να χτίσει σ' αυτό μια βίλλα.

— Πότε δηλαδή;

— Στην άρχή. Εδώ και πέντε χρόνια. Ίσως νάλεγε ψέμματα, γιά να μου κάνει έντύπωσι. Πάντως, δέν ξανάκανε πιά λόγο από τότε.

Είχε πάρει μια καλή πληροφορία ο Κόρριντον! Ένα νησί, στις ά- κτές τού Ντάνμπαρ. Δε θα δυσκο- λεύονταν να τό βρή.

— Δέν ξέρεις πού ακριβώς βρι- σκόταν αυτό τό νησί;

— Όχι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ

ΜΑΙΡΗΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Όδός Γ' Σεπτεμβρίου 61 - 4ος όροφος - Τηλ. 816.271

— Ειδική εκμάθησις διά μοντελίστας.

— Διαθέτει Παριζιανικά μοντέλα σε κροκί.

— Δεχόμεθα οικότροφους μητέρας εξ Αθηνών και έπαρχιών.

— Ταχεία εκμάθησις.

— Διδάσκονται από 100 δραχμάς μηνιαίως.

Πληροφορία και έγγραφαι καθ' εκάστην.

Όδός Γ' Σεπτεμβρίου 61 - Τηλ. 816-271

Αθλητικά παρακίνητα

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Φ. ΓΙΑΝΝΙΤΣΑΣ

Ο «αστρατηνός» του «Εθνικού» ΜΟΛΙΣ 22 χρονών. Ένα παιδί σερνόν και με ήθος. Κι' ωστό- σο, είχε την άτυχία να μπλέξη λίγες μέρες πριν σ' ένα ένδοξολογικό έ- πεισόδιο πού λήπανε τις χιλιάδες τών όπαδών του μεγάλου «δεύτερου» τού Πειραιώς. Μπροστά στα έκπληκ- τα μάτια πέντε χιλιάδων φιλάθλων ο Γιαννίτσας υπέστη μια ταπεινώσι: Χειροδίκησε κάποιος από τούς παρό- ντες της ομάδας του πάνω του.

Όλοι περίμεναν τη συμπλοκή, τό- σο περισσότερο γιατί τό δικίο ήταν με την πλευρά τού παίκτη.

Όμως ο Φ. Γιαννίτσας συγκρα- τήθηκε. Βγήκε από τό γήπεδο περi- φανός με τό κεφάλι ψηλά.

— Δε συνήθισα να ξεχνώ τί είναι ή καλή συμπεριφορά, κύριε όταν με άδικούν, είπε σ' όσους έτρεξαν να τόν καθησυχάσουν.

Εύτυχος γι' αυτόν («Εθνικός», ο παράγων μετάνοιας κι' άναγνώρισε τό σφάλμα του. Κι' έτσι ο Γιαννί- τσας ξαναγύρισε στις προπονήσεις του και άρχισε ν' άγωνίζεται πάλι.

Κι' είχε τόση άνγκυχή άπ' τις ήμπε- ρίες τού ο «Εθνικός»! Γιατί τίς με- ρες, ο λαμπρός αυτός χάφ έχει ξε- λιχθή σέ βασικό έπιτελικό τού της ομάδας του.

— Πιστεύω, λέει ο ίδιος, πως ο ά- γαπημένος μου «Εθνικός» στό φετι- νό πρωτάθλημα, θάβει άνόμεσο στους τρεις πρώτους!

— Έξω άπ' την «ομάδα» σου τί άλλο άνατάς;

— Την παλιά μου ομάδα. Τόν «Α.Ο. Δάφνης». Έκεί στη Δάφνη γεννήθηκα κι' εκεί πρωτόπαίξα μπάλλα. Πώς να τίν έχασω;

— Πάλι γιά πόδόσφαιρο μιλάς. Έννοώ, έξω άπ' τό πόδόσφαιρο τί σ' ενδιαφέρει;

— Η δουλειά μου. (Είναι πτυ- χιώδης αεθλοπαιστής).

— Και ποίους παίκτες, έξω από τόν «Εθνικό» θεωρείς σαν άξιους ποδοσφαιριστές;

— Τόν Σκόρδα και τόν Σαβέιδη τού «Απόλλωνος» και τόν Σαραδάκο τού «Πανωνίου» και τόν Ήλιαδη τού «Ολυμπιακού».

— Γιά κάνε μια εόχη γιά τόν εαυτό σου.

— Να πάρω ο «Εθνικός» τό πρω- τάθλημα. Έγώ θα παίξω όσο καλ- λύτερα μπορώ. Θα κάνω τ' άδύνατα γι' αυτό.

Είθε. Τ' «άδύνατα» μπορούν να γίνουν δυνατά, όταν κανείς τό θέ- λη. Καί μάλλον άταν κοντά στη θέ- λη, υπάρχουν και τό προσόντα.

Κι' ο Φ. Γιαννίτσας, τό 22χρονο άγόρι με τό λαμπρό ήθος και τη σωστή καί σεμνή ζωή, έχει με τό παραπάνω τό προσόντα. Άλλωστε, μη τό ξεχνάτε, πώς είναι ο «αστρα- τηνός»!

μεγάλη έκπληξι τών παρισταμένων.

★ Καί μια πρωτοτυπία. Συνέθη- στο γήπεδο τού «Απόλλωνος» και χαρακτηριστική «σημαδιακή».

— Λίγο πρό τού άγώνος, ο διαι- τητής στάθηκε με τούς «αλάσμαν» στό κέντρο τού γηπέδου και χαιρέ- τισε με θαθεία υπόκλιση τούς φιλά- θλους.

— Πράγμα, πού προοιωνίζει πως ή «αυριχτήρα» φέτος θα δουλέψη τι- μιά.

— Ένατανανέ φητό τό μάτε με- ταξύ «Ολυμπιακού» — «Πανελευσι- νιακού» (4-0) στην εξέδρα, πού βελ-

και τόν «Παναθηναϊκό»;

— Βέβαια, ό,τι ήταν να γίνει, έγινε χτές, αλλά τη στιγμή πού γράφονται οι γραμμές αυτές... δέν έγινε άκόμη.

— Άς διακινδυνέψουμε, λοιπόν, μια προφητεία, πού είναι σύμφωνη καί με τις «διωτικές» συζητήσεις τών φιλάθλων.

— Εάν ο ΠΑΟ παρατάξη τούς καλύτερους άπ' τό έμφυχο υλικό του (πράγμα πού δέν έκανε στό πρώτο μάτε τού πρωταθλήματος) θα κερ- διαί.

— Αν έμφανισθ ή με τη σύνθεσι.

ΤΟ «ΠΡΟ—ΠΟ,, ΤΗΣ 24.9.61 ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ

Συμμεθυλές, πού θα άποδειχθούν... θησαυρός!	
ΑΙΓΑΛΕΩ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘ.	2
ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΝΙΚΗΣ — ΗΡΑΚΛΗΣ	2 X
ΑΡΗΣ — ΠΡΟΔΕΥΤΙΚΗ	1
ΕΘΝΙΚΟΣ — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ	2 1
ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΠΑΟΚ	2
ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΔΕΚ	2 1
ΑΙΑΣ — ΑΡΗΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ (Γήπ. Έλευσ.)	X
ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ — ΒΥΖΑΣ (Γήπ. Νικαίας)	X 1
ΠΑΓΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ — ΠΑΝΑΡΓΕΙΑΚΟΣ	1
ΠΑΝΑΧΑΪΚΗ — ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ	1
ΜΙΛΑΛΗ — ΣΑΜΠΟΡΙΑ	1
ΠΑΛΕΡΜΟ — ΒΕΝΕΤΣΙΑ	1
ΤΟΡΙΝΟ — ΜΠΟΛΩΝΙΑ	2 X
Αναπληρωματικοί:	
ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ ΧΑΛΚ. — ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ.	2
ΔΙΑΓΟΡΑΣ — ΡΟΔΙΑΚΟΣ	1

χει τη νοοτροπία τών ποδοσφαιρο- φίλων.

— Ντεκόρ οι κερκίδες, και πρό- σωπα τού έργου ένας καλοντυμένος φιλάθλος, φορέρας Όλυμπιακόφίλος. Ή σκηνη πριν από την έπιτυχία έ- νος τέματος (και είναι γεγονός) πως τά τέμματα άργησαν ναρθούν στό μάτε αυτό, έτσι πού οι όπαδοί τών έρυθρολεύκων κόντευαν να σκά- σουν άπ' τό κακό τους).

— Ή μάλλον παίζεται στό κέν- τρο, κάτοχος της είναι ο Σάββας Παπάρογλου και ο φιλάθλος παρα- κολουθεί, μονολογώντας σ' όλη την κλίμακα τών συναισθηματικών μετα- πώσεων, ανάλογα με την εξέλιξη τών φάσεων, καί σε τόνο πού ν' ά- κούγεται άπ' τούς δεικνούς.

— Άμπαρό Σάββα... άχ, δρέ Σάββα, έπάνω πού Σάββας!... Σά- βα, πού σε έβηκαν και σε πήρανε Σάββα! Μουρία, Σάββα!... Μπαρά- σο σου, Σάββα! γκόοοοο!... Ζήτω ο Σάββας!

★ Τι θα γίνει με τό... θηρίο;

— Δηλαδή με τη «Γιουδέντο»

πού έπαίξε με τη «Νίκη» Βόλου, μάλλον δε θα κερδίση.

— Πετύχαμε στην... προφητεία;

★ Ή πρώτη άγάπη, δέν λησμο- νείται, λέγαν οί... άρχαιοι.

— Άλλά και τό πρώτο έπάγγελ- μα, προσέθετε έμεις.

— Άποδείξεις ο ποδοσφαιριστής τού «Πανωνίου» Χρήστου.

— Ήταν πρώτα τό παιδί... κρεο- πάλης;

— Όταν, λοιπόν, την πρώτη Κυ- ριακή ο «Πανιώνιος» έχασε άπ' τόν Φωστήρα, καταστενοχωρημένος ο Χρήστου άναβήκανε έλεπόντας τά χαρομένα πρόσωπα τών αντιπάλων του.

— Γιά κύττα τους! Κάνουν σαν να τρώνε... ψιτά άρνιά.

— Όπερ έδει δείξει.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ — ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟ—ΠΟΛΩΝΙΚΟΙ

Τό Σαββάτοκυριακό θα διεξα-

Η φάσι άπ' τόν άγώνα Όλυμπιακού — Πανελευσινιακού, γιά τήν 6- ποία έόρtese ακατάδεχτη... κρεβατομουμούρα ο Πειραιώτης φιλά- θλος, Δεξιά ο Σάββας Παπάρογλου έπιτυγχάνει τό δεύτερο γκολ με κεφαλά.

Ο Φ. Γιαννίτσας

χθόν στό Παναθηναϊκό Στάδιο οι Έλληνο-πολωνικοί άγώνες στίβου. Προβλέπεται ότι ή Έλλάς θα κα- ταλάβη την Β' θέση.

ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΤΣ

Τό Σάββατο ο «Έλλην πρωταθλη- τής» τού κατς 'Αθ. Καμαραλής θ' άγωνιστή με τόν Τούρκο Όλυμπι- νική Μεσσηνί Άχμέτ, πού ζυγίζει 130 κιλά. Ο άγώνας θα διεξαχθή στη Θεσλονίκη, στό πλαίσιο τών έκ- δοσών της Διεθνούς Έκθεσης, άναμένεται δε με μεγάλο ένδιαφε- ρον, γιατί ο «Έλλην πρωταθλητής» παραμένει μέχρι σήμερα άήττητος.

Ο ΥΓΡΟΣ ΣΤΙΒΟΣ

Ο αντίπρόεδρος της Όμοσπον- διας κ. Πετραλιάς δήλωσε ότι έντος τού έτους θα τεθούν τά θεμέλια τού μεγάλου κολυμβητηρίου της 'Αθη- νας. Τό χειμώνα αυτό κολυμβητη- ριο θ' άνεγερθή στον άπέναντι τού Φαληρικού Ήμισπούντος χώρο, όπου βρίσκεται τό γυμναστήριο «Ι. Χρυ- σάκης».

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Η άρμοδία έπιτροπή της ΕΠΟ άρισε γιά την προσεχή Κυριακή 24- ης, τούς παρακάτω άγώνες: «Ο- λυμπιακός», «Εθνικός», «Πανιώνιος», «ΑΕΚ», «Αιγάλεω», «Απόλλων», «Αθήνα», «Απόλλων» Καλαμαρίας, «Ηρακλής», «Αρης» (Προσδευτι- κή), «Νίκη» Βόλου—ΠΑΟΚ, «Πανε- λευσινιακός», «Φωστήρα», «ΠΑΟ» — «Δέσας Δράμας. Οι πρώτοι άναφε- ρόμενοι είναι οι γηπεδούχοι. Ο ά- γώνας «Πανελευσινιακού» — «Φωστή- ρος» θα γίνει τό Σάββατο. Ο άγώ- νας «Παναθηναϊκού» — «Δέσας» Δρά- μας άναβλήθη γιά άργότερα, λόγω της μεταστέσεως τού πρωταθλήτου Έλλάδος στό Τουρίνο γιά την ρε- θάνη με την «Γιουδέντο».

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΕΚ

Την Κυριακή καί στην αθήνα τού «Πανωσσού» θα γίνει γενική συ- νέλευσις τών μελών της ΑΕΚ. Τά θέματα της συνέλευσεως είναι ή ά- γώνισή καί επικύρωσι τών πρακτι- κών τών γενικών συνελεύσεων τών έ- τών 1960 και 61, λογοδοσία τού διοικητικού συμβουλίου, καί οίκονο- μικός άπολογισμός.

Στην συνέλευσι θα παραστούν μό- νο τά ταμειακά τακτοποιημένα μέλη.

Ο ΚΑΗΡΟΣ

Γιατί και φέτος οι άγώνες πρωταθλήματος όρίζονται ύστε- ρα από συσκέψεις, συμβουλία και διαβουσία της άρμοδίας έ- πιτροπής πρωταθλήματος, πού έ- ξέλεξε ή ΕΠΟ; Σ' οτιδήποτε δι- καιοσύνη καί άμεροληψία έπιδόλ- λουν οι αντίπαλοι στους άγώνες κάθε Κυριακής να βγαίνουν με κλήρο «Ετα» τό πρωτάθλημα θα ήσαν έντελές τό άδικό έλλειπο καί σύμφωνο με τό άγιό έθιμο τού πνεύμα της εθνεγικής αλληλίας. Τά άλλα δέν είναι παρά μια άμ- φιλόλου άδεια εξυπηρέτησι τών «μεγάλων» συλλόγων. Δέν τό σκέφθηκε άραγε καμιά από τις διοικήσεις τους; Καί τί έκαμε σχετικά;

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ ΤΑΚΗΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό ζούσε στην Καπαδοκία μια γριά που είχε ένα μοναχο-παιδί που το λεγανε Τάκη. Στη γειτονιά, όμως, τον Τάκη τον θεωρούσαν θάκα, γιατί καθόταν διαρκώς σπίτι του και βοηθούσε τη μητέρα του στο νοικοκυριό, αντί να τριγυρίζει στους δρόμους με τους φίλους του.

Μια μέρα, του έδωσε η μητέρα του ένα σακκούλι με στάρι και του είπε: «Φόρτωσε το στο γαϊδάρο και πήγαινε το στο μύλο. Πρόσεξε όμως να μην πιάς σε μύλο, που είναι σπανός ο μυλωνάς, γιατί θα σε γελάσει».

Ο Τάκης φόρτωσε το στάρι και πήγε κατά το ποτάμι, που ήταν οι μύλοι.

Στον πρώτο μύλο είδε πως ο μυλωνάς ήταν σπανός και το γαϊδάρο για να πάει στον παρακάτω.

— Έλα δω, γιατί φεύγεις; του φώναξε ο μυλωνάς.

— Γιατί, μου είπε η μητέρα μου να μη δώσω το στάρι σε μυλωνά που να είναι σπανός. Ο μυλωνάς όμως, που ήταν πονηρός του απάντησε:

— Μα, εγώ δεν είμαι ο μυλωνάς. Είμαι ο βοηθός του. Στάσου να σου φωνάξω το μυλωνά!

Μπήκε λοιπόν γρήγορα στο μύλο φόρεσε άλλα ρούχα κι' ένα σκούφο, έφτιαξε και μ' ένα κάρθουνο δυο μουστάκια και βγήκε ψηλά από ένα παραθυράκι του μύλου και φώναξε:

— Έ, καλό παιδί, εγώ είμαι ο μυλωνάς! Ο σπανός είναι ο υποκόπος μου! Δώσε το στάρι σου σ' αυτόν για να σου το αλέσει.

Ο Τάκης πήγαινε πρώτη φορά σε μύλο. Μα σε τι θα μπορούσαν να τον γελάσουν;

Εδώσε λοιπόν, το σακκούλι με το στάρι στο σπανό κι' εκείνος κάθισε απέξω κι' άρχισε να τραγουδάει.

Ο σπανός όμως ήθελε να τον απομακρύνει, γι' αυτό να κάνει τη δουλειά του και του είπε:

— Καλό παιδί, μου κανείς μια χάρη:

— Γιατί όχι;

— Τότε πάρε αυτό το σταμνί και πήγαινε να μου το γεμίσεις νερό από την πηγή, όπου ν' αλέσω το στάρι σου.

Και τούδειξε στον κάμπο ένα μακρινό δέντρο. Ο Τάκης φόρτωσε στο γαϊδάρο του το σταμνί και πήγε για νερό.

Πήδη όμως σε θρήνη και τον γέμισε από το νερό του ποταμού. Τότε όμως κατάλαβε ότι ο σπανός τον γέλασε, για να τον απομακρύνει από το μύλο.

Κι' όταν γύρισε με το σταμνί γεμάτο, είδε στο μυλωνά:

— Πάσε το νερό και δώσε μου το στάρι.

— Ποιό στάρι;

— Εκείνο που σου δώσα ν' αλέσεις.

— Τώρα πιά! Τόκα να ψωμί.

— Τότε δες μου τα ψωμιά.

— Τώρα πιά! Τάχα να!

Ο Τάκης άρχισε να φωνάζει και ο σπανός φοβήθηκε, γιατί είδε να πλησιάζουν δυο δια-

— Καλό παιδί, μου κανείς μια χάρη: του είπε ο μυλωνάς.

θάτες και είπε γρήγορα του Τάκη:

— Καλά, μη φωνάζεις έτσι! Βάζουμε στοίχημα:

— Τι στοίχημα;

— «Όποιος πη το μεγαλύτερο θέμα κερδίζει».

— Και τι θα κερδίσω εγώ;

— Το στάρι που μου φέρεις ν' αλέσω.

— Και τι θα κερδίσω εγώ;

— Το στάρι που μου φέρεις ν' αλέσω...

— Το θέλω γραπτό! είπε ο Τάκης.

Ο σπανός έτρεξε μέσα στο μύλο για να φέρει χαρτί και μελάνι, γιατί ήξερε πως εκείνος δε θακανε ποτέ.

Όταν όμως ο σπανός έφερε χαρτί και μελάνι, ο Τάκης του είπε:

— Θέλω και μάρτυρες.

Τότε φώναξαν τους δυο διαβάτες, που είχαν σταθή κι' άκουσαν με άπορία τις κουβέντες τους.

— Γράψε, είπε ο Τάκης. «Όποιος πη το μεγαλύτερο θέμα κερδίζει». Εγώ ο Τάκης, ο γνιός του άρχοντα της Καπαδοκίας χάνω τον πύργο μου και τα δώδεκα άμάξια μου με τα

σαράντα άλογα. Έσύ τί χάνεις;

Ο μυλωνάς τάχασε. «Ότε ο νεαρός ήταν τόσο πλούσιος; Τόσο το καλλίτερο! Θα του κέρδιζε τον πύργο με τ' άμάξια και με τ' άλογα, και φώναζε:

— Εγώ χάνω το μύλο μου μ' όλα μου τ' άλεύριά!

— Μα εσύ δεν είσαι ο μυλωνάς!

— Εγώ είμαι, μα σε γέλασε πρωτύτερα!

— Τότε τόσο το καλλίτερο! φώναζε ο Τά-

κης.

Τάχαφαν, τα ύπόγραψαν και τα πιστοποίησαν κι' οι μάρτυρες με την ύπογραφή τους.

— Λέγε, του είπε τότε ο Τάκης.

Ο μυλωνάς άρχισε να λέει χαμογελώντας:

— Είχα μια φορά ένα άγγουρι, που η μά του άκοι άκουπούσε στον ούρανο και η άλ-

λη στή γη.

— Αυτό ήταν όλο; ρώτησε ο Τάκης.

— Αυτό θέλεις. Υπάρχει πιο μεγάλο ψέ-

μα: Πές μας τώρα το δικό σου, γιατί διάζο-

μαι να σου πάρω τον πύργο.

— Καλά, μη διάζομαι, του είπε ο Τάκης, γαπ έμένα που με θλίπεις, όταν η γιαγιά μου ήταν να φέρη στον κόσμο τη μητέρα μου, μ' έστειλε να της φωνάξω τη μαμή. Πήγα, λοιπόν, τη θρήνη και τους τρεις εστεία. Γυ-

ρίζοντας, όμως, στο δρόμο συνάντησα ένα θεόρατο θώδι, με μεγάλα κέρατα, που έρ-

χόταν καταπάνω μου. Που να κρυφτώ; Βλέ-

πω λοιπόν, μια κουκιά εκεί κοντά και ανεβαί-

νω άπινω. Το θώδι όμως άρχισε να χτυπά την κουκιά με τα κέρατά του, μα η κουκιά ή-

ταν τόσο χοιρινή, που δε μπορούσε να της κάνει τίποτα κι' έφυγε. Τότε θέλησα να κα-

τεθώ, μα ήταν πολύ ψηλά. Πως να κατεθώ;

Ψάχνω τις τσέπες μου και βρίσκω ένα σκου-

νί. Μονό δε μουφτανε, δίπλω περίσσευε. Το κρέμασα, λοιπόν και κατέβηκα. Κάθως πήδη-

σα, όμως, κάτω, που ήταν άμμος, χάρηκα σ' αυτήν θαδεία ως το λαιμό. Τι να κάνω;

Τρέχω σπύ, φέρνω φτυάρι, σκάβω την άμ-

μο και βγαίνω. Ευχαριστημένος, που γλύτω-

σα, γυρίζω στο σπίτι και βλέπω ένα πηγάδι. Σκέφτηκα να πλύνω το κεφάλι μου πούταν λερωμένο από την άμμο. Κόβω, λοιπόν, το κε-

φάλι μου, το πλένω, και το άκουμπώ στην άκρη του πηγαδιού για να στεγνώσω. Μα, ά-

φροπυμένος, όπως ήμουν, έξεχασα το κεφάλι μου κι' έβουνα. Στο δρόμο συναντώ κάποιον που με χαιρετά, και κάνω κι' εγώ να τον χαιρετήσω. «Άλλά, βλέπω πως δεν είχα κε-

φάλι για να το κουνήσω. Τρέχω λοιπόν, πί-

σω στο πηγάδι, παίνομ το κεφάλι μου, το θά-

ζω στο λαιμό μου και τραβά για το σπίτι μου. Στο δρόμο συναντώ δυο σκυλιά, που τσακώνονταν για ένα χαρτί. Μπαίνω στη μέ-

ση, τα χωρίζω και παίρνω το χαρτί, που έ-

ννοσσε:

«Άλφα, βήτα, τραλάβη»

έχασες το μύλο, μυλωνά!»

Οι μάρτυρες έβαλαν τα νύχια κι' ο σπανός τραβούσε τα μαλλιά του, κλαίνοντας.

Έτσι κέρδισε ο Τάκης το μύλο και μόλις τώμας η γειτονιά πως πλούτισε άρχισε να τον λέν «τετραπέρατο»!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοθύμορ

— Τι θλίπεις από πάνω από το κεφάλι σου, όταν έρρισκεσαι στο ύπαιθρο; ρωτάει ο δάσκαλος

τον μικρό Τοτό.

— Τον ούρανο.

— Κι' όταν ο καιρός είναι εροχερός;

— Την όμπόελλα μου!

— Γιατί, Κωστανή, φόρεσες στην άδελφούλα σου το όμπωτο του σκυλιού;

— Γιατί τη στέλνω να μου αγοράση καραμέλ-

λες!

— Η μητέρα: «Όταν πας σχολείο, Νότη, τί κανείς;

— Ο Νότης: Περιμένω να χτυπήση το κου-

δούνι!

— Ο θεός: «Άπό ό,τι κάνετε στο σχολείο, ποιό γ' άρ'αει πειραστήσο;

— Ο Νίκος: Το διάλειμμα, βέι!

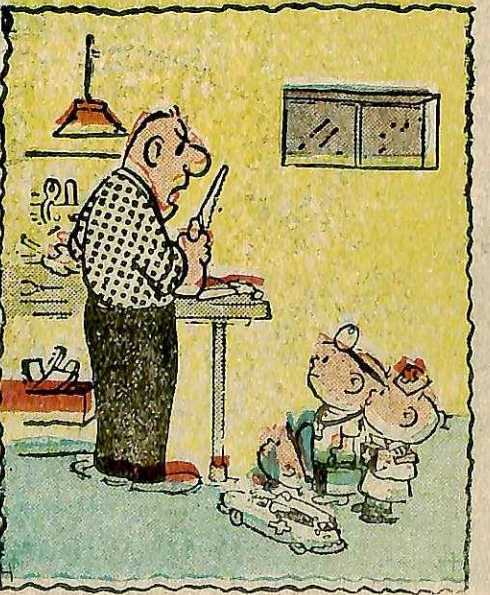
— Πατέρας: Πέντε και τρία πόσα κάνουν, Γιόργο;

— Γιόργος: Όχτώ!

— Πατέρας: Μπράβο, παιδί μου, πάρε όχτώ βραχμάς.

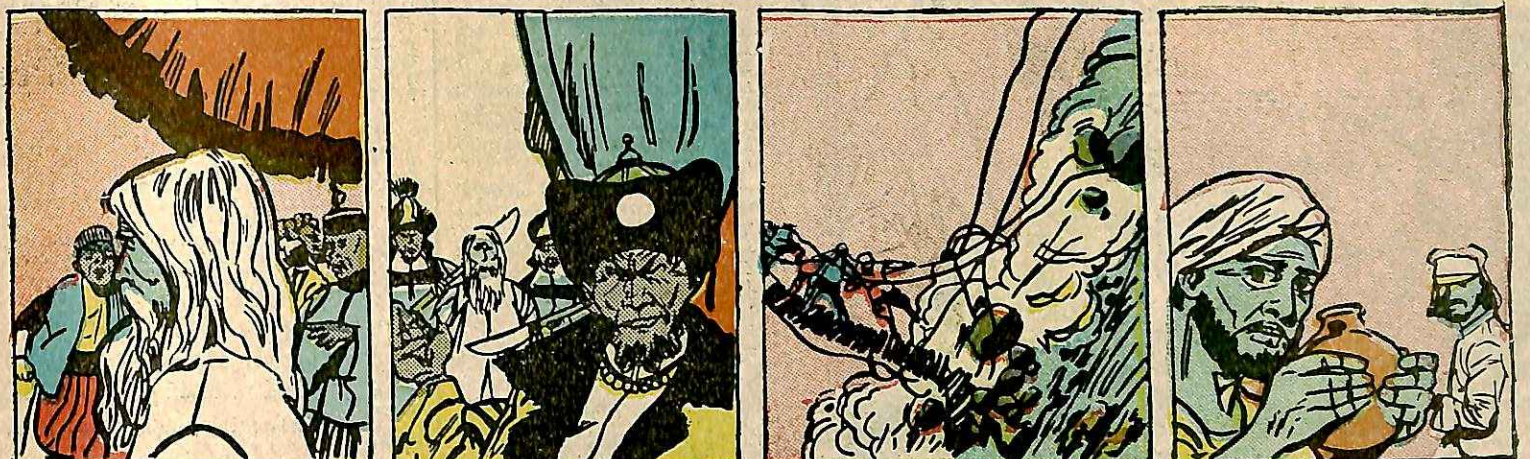
— Γιόργος: Εύχαριστώ (Και από μέσα του). Νά πάση η εύχη, άν το ήξερα θα έλεγα πως κά-

νουν δέκα!

— Φύγετε! Θα σας φωνάξω εγώ, άν χρειαστώ πρώτες βοήθειες!...

Η χαμένη πολιτεία

Στην καρδιά της σημερινής Κίνας, υπάρχει μια περιοχή πιο έρημη από τους Πόλους και τη Σαχάρα. Πρόκειται για την έρημο του Γκόμπι και για το Τακλά Μακάν, όπου δε συναντά κανείς ούτε ίχνος ζωής. Ένας παλιός θρύλος λέει ότι πριν από πολλούς αιώνες, το Τακλά Μακάν ήταν μια πυκνοκατοικημένη χώρα.

Οι κάτοικοί της όμως ήταν κακοί και σκληροί. Έτσι, όταν μια μέρα εμφανίστηκε ένας καλόντρος, που θέλησε να τους μάθη την ανάπη και την καλωσύνη, τον ώδηγησαν στο βασίλειό τους, που ήταν πιο κακός απ' όλους τους υπηκόους του και που πρόσταζε να τον λιθοβολήσουν. Ο δυστυχισμένος καλόντρος είπε πεθαίνοντας:

— «Η πολιτεία αυτή θα καταστροφεί μέσα σε έφτα μέρες!... Κι' αλήθεια, άμέσως μετά το θάνατό του άρχισε να πέφτι μια βροχή από άμμο, η οποία συνεχίστηκε ώπου σκέπασε τα πάντα. Στις άρχες του αιώνα μας, ο Άγγλος αρχαιολόγος Ήρελ Στέιν άποφάσισε να βρή τη χαμένη αυτή πολιτεία.

Ύστερα από πολλές περιπέτειες η αποστολή, που διοργάνωσε, κατόρθωσε να φτάσει στην περιοχή του Τακλά Μακάν. Η άφορητη ζέση και προπαντός η έλλειψη νερού έκαναν πολλούς συντρόφους του να γυρίζουν εδω κι' εκεί σαν τρελλοί. Άρχισε τότε κι' ο ίδιος να μετανοή που παρέσυρε και άλλους στην τρελή αυτή περιπέτεια.

Μια μέρα όμως είδε ξαφνικά μπροστά του ένα καταπληκτικό θέαμα: Τεράστια κτίρια να τα κυκλώνουν πανύψηλες χουρμαδιές και άλλα δέντρα.

— Νά, η πολιτεία, που ζητάμε! φώναξε έμβουσιασμένος. Σωθήκαμε φίλοι μου... Θα βρούμε εκεί άφθονο νερό!

— Εγώ, δε βλέπω τίποτα, είπε κάποιος.

Και είχε δίκιο. Ήταν μια αταπάτη, που είχε προκαλέσει ο αντικατοπτρισμός της έρημου. Όταν προχώρησε λίγο, ο καθηγητής Στέιν είδε το όραμα να διαλύεται και ν' αντικαθίσταται και πάλι από την άβυσσση, την άτελείωτη καυτερή και κατάερη έρημο. Στο σημείο όπου χάθηκε σιγά - σιγά η άνύπαρκτη πολιτεία...

... ο εξερευνητής είδε σε λίγο μια ανθρώπινη σφουέττα. Πιστεύε πως επρόκειτο και πάλι για αντικατοπτρισμό. Αυτή τη φορά όμως είχε άδικο.

Ήταν ένας ίθαγενής, που κυνηγούσε άγριες καμήλες. Τον πλησίασε, του έδωσε να πιη νερό από το παγούρι του και όταν έμαθε γιατί βρισκόταν εκεί του είπε ότι πραγματικά...

... όταν καμιά φορά ο άνεμος φυσούσε δυνατά, μετατοπιόντας άδοκλήτρα θούνα από άμμο, άφινε να φανούν τα ερείπια της θουμένης πολιτείας, που αναφέρεται στο θρύλο, που κι' εκείνος τον ήξερε. Ο ίθαγενής κατόπιν τους ώδηγησε σ' ένα πηγάδι. Εκεί δροσίθηκαν, και συνήλθαν. Έπειτα άνεφοδιάστηκαν με νερό και προχώρησαν λίγο, ά-ζέσπασε μια τρομερή άμμοθύελλα.

— Σκεπάζτε τα πρόσωπά σας με πανιά για να μη πεθανέτε από άσφυξία, τους φώναζε ο εξερευνητής.

Όταν η θύελλα πέρασε, είδαν όλοι καταπληκτικό μπροστά τους τα ερείπια της πολιτείας, που γύρευαν. Από εκεί ξεκίνησαν πριν 2.000 χρόνια οι όδοές του Άττίλα, φεύγοντας από την καταραμένη πολιτεία τους και τραβώντας προς τη Δύση...

—Είσαι τρελλός! ούρλιασε ο Μάριος. Τράβα πίσω την άραχνη!

ΟΛΑ τὰ εἶχε ὑπολογίσει ὁ "Εντ" γκαρ Σρίμπτον, ὅταν ἀποφάσισε τὸ τέλειο ἔγκλημά του. Δὲν παρομέλησε καμμιά λεπτομέρεια. Ἐίχε ἐφοδιάσει μὲ τὸ πιὸ πρωτότυπο φονικὸ ὄργανο: μιά φαρμακερὴ ἀράχνη, ποὺ τὴ φύλαγε μέσα σ' ἕνα κουτάκι. Τὸ θύμα τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τὸν Χένρυ Μάριος, δίστασμα ἐντομολόγος, πασίγνωστος γιὰ τὴν παραένα, τὴν τοιχοκρίση καὶ τὴν ἐκκεντρίκη-τά του.

Τὸ μοναχικὸ μέγαρό του ἦταν θεακλιστό, ἀπροσπέλαστο, σκοτεινὸ καὶ σιωπηλὸ σὰν τάφος. Δυὸ ἄγρια μπουλντόκ τοῦ φυλάγανε. Κι' ὅσοι, ὁ περιεργὸς αὐτοῦ φυσιοδίφης ἦταν ὀπλισμένοι μέρα-νύχτα.

Ὡστόσο, ὁ Σρίμπτον εἶχε τὸν ἐγωϊσμὸ νὰ πιστεῖται πὺς κατ' ἐστῶσε τὸ τέλειο ἔγκλημά του.

Μιά μέρα, ἐφοδιασμένος μὲ τὸ φοβερὸ ὄπλο του — τὴν ἀράχνη — πῆγε καὶ χτύπησε τὴν θύρα τοῦ ἀδελφοῦ ἐξωπορτοῦ τοῦ μεγάρου. Ἀκούστηκαν ἀπὸ μέσα ἄγρια γαυγίσματα καὶ φωνές. Σὲ λίγο, ἔβλεπε κακοφτιαγμένους γέροντες ἀνοίξε τὸ μικρὸ πορτὰ καὶ ρώτησε:

— Ποῖος εἶναι;

— Ἐγώ, ὁ "Εντγκαρ Σρίμπτον. Ἐχω νὰ σὰς δείξω κάτι ποὺ θὰ σὰς ἐνδιαφέρει: μιά μαύρη ἀράχνη τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Τώρα μάλιστα γυρίζω ἀπὸ καὶ κάτω...

— Διάβολε! εἶπε ὁ Μάριος. Ὁ Θεσσαυρὸς σου μ' ἐνθουσιάζει... Πέρασε μέσα!

— Καὶ τὰ σκυλιά;

— Ἀλθάρια, τὰ βέχασα!

Ὁ Μάριος πῆγε νὰ κλείσῃ τὰ σκυλιά στὴν ἀποθήκη καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο. "Εμπασε στὸν κῆ-πο τὸν ἐπισκέπτη καὶ τὸν κάλε-σε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μέσα στὸ σπίτι.

— Εἶσαι βέβαιος πὺς εἶναι ἡ μαύρη ἀράχνη τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, αὐτὴ ποὺ ἔχεις; τὸν ρώ-τησε.

— Βεβαίως. Μοῦ τὴ δώ-σανε οἱ Ἰνδιάνοι.

— Καλὰ, θὰ τὸ δοῦμε. Μὰ πὺς σοὺ ἔβλεπε ἡ ἰδέα νὰ μ' ἐπι-σκεφθῇ;

— Ὁλος ὁ κόσμος ξέρεי πὺς ἐνδιαφέρεται γιὰ σπάνια εἶδη ἐν-τόμων.

Μόλις ὁ "Εντγκαρ μῆκε στὸ φωτοστέφανο, ἦρθε καὶ τρι-φύγηκε στὸ πόδι τοῦ ἑνὸς γατάκι. Ὁ Μάριος κάθησε καὶ τοῦγενε-νὰ πᾶν κοντά.

— Ἀς δοῦμε τὸ ἐντομὸ ποὺ ἔχεις στὸ κουτί, τοῦ εἶπε. Μὲ προ-σχή ὅμως, σὲ παρακαλῶ! Ὅτ' ἐξ-ῆς, ὑποβέτω, πὺς ἡ δοκιμασιὰ του φέρνει τὸ θάνατο, ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ!

Φαρμακερὴ ἀράχνη

— Τὸ ξέρω. Μὰ μὴ φοβόσαστε. Οἱ Ἰνδιάνοι μοῦδειξαν πὺς νὰ μεταχειρίζομαι αὐτὸ τὸ ἐντομὸ. Ἐχετε κανένα ποτήρι;

Ὁ Μάριος ἔδωσε στὸν ἐπισκέ-πτη τοῦ τὸ ποτήρι, ποὺ τὸν ζή-τησε. Ἐκείνος πλησίασε τὸ κου-τάκι στὸ στόμιο τοῦ ποτηρίου καὶ τ' ἀνοίξε σιγά-σιγά. Μόλις πρό-βλε ἀπὸ μέσα ἡ ἀράχνη, μὲ μιά ἀστραπιαία κίνηση, ὁ Σρίμπτον ἀναποδογύρισε τὸ κουτάκι μέσα στὸ ποτήρι. Καί, μόλις ἔπεσε τὸ ἐντομὸ, ἀναποδογύρισε τὸ ποτήρι πάνω στὸ τραπέζι.

Ἡ φαρμακερὴ μαύρη ἀράχνη, φυλακισμένη, ἔκανε διάφορες ἀ-πελπισμένες κινήσεις μέσα στὸ ποτήρι, ἐνῶ ὁ φυσιοδίφης τὴν κινεῖται ἀπ' ἐξω ἀχόρταγα.

— Λοιπόν, εἰν' ἡ ἀράχνη ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει; τὸν ρώτησε ὁ "Εντγκαρ.

— Φυσικά! Φυσικά!... Πόσα λεφτὰ θέλεις γιὰ νὰ μοὺ τὴν που-λήσῃ;

Παρ' ὅλη τὴν τοιχοκρίση, ὁ Μάριος σηκώθηκε ἀπ' τὸ καθί-σμά του κι' ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσε-πὴ του τὰ κλειδιά του. Μὰ ὅσοι-πε ἔμεινε ἀναποφάσιτος.

Ὁ "Εντγκαρ δὲν εἶχε ἀπαντή-σει στὴν ἐρώτησή του. Κρατοῦσε τὸ ποτήρι μὲ τ' ἀριστερὸ του χέ-ρι καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τραβούσε μιά κλωστή, δεμένη στὸ ἐνὰ πόδι τῆς ἀράχνης.

— Τί σημαίνει αὐτό; ρώτησε μ' ἀπορία ὁ Μάριος, πλησιάζον-τας στὸ τραπέζι.

— Καθίστε στὴ θέσι σας καὶ παρακολουθεῖτε, ἀπάντησε ὁ ἄλ-λος.

Ὁ γέρος ὑπάκουσε. Δὲ μπο-ροῦσε νὰ καταλάβῃ τί πῆγαινε νὰ κάνῃ ὁ ἐπισκέπτης του.

Ὁ Σρίμπτον ἀνασηκώσε μὲ προσοχὴ τὸ ποτήρι. Ἡ ἀράχνη ἐντὸς. Μὰ, πρὶν προλάβῃ νὰ στηριχθῇ καλὰ στὰ πόδια τῆς, ὁ "Εντγκαρ κρέμασε τὴν κλωστή στὸ ἀμπαζοῦρ τῆς λάμπας, ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ταβάνι, τὴν τραβῆσε καὶ τὸ ἐντομὸ βρέθηκε κρεμασμένο στὸ κενό.

Ἀρχισε τότε νὰ τινάζῃ ἄγρια τὰ πόδια του στὸν ἀέρα. Ἄλλ' ἡ κλωστή τοῦ κρατοῦσε γερά... Ἐ-τσι, ἀναγκάσθηκε νὰ ξαναπέσει πάνω στὸ τραπέζι, κι' ἔκανε δυὸ-τρία μικρὰ πηδήματα.

— Θανατῶσα τὰ καταφέρνεις! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ Μάριος.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ὁ Σρίμπτον πῆγε κοντὰ του — τόσο κοντὰ, ποὺ ἡ ἀράχνη ἀ-πείχε μόνο ἕνα μέτρο ἀπ' τὸ κά-θισμά του.

— Μὴν κουνιθεῖτε! τὸν διότα-ξε ἀπότομα. Ἔνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κλειδιά πρὸ κρατᾶτε, ἐνέκι τῆς κάσας σας. Δὲν εἰν' ἔτσι;

— Εἰ! Πὰς!... Τὰ κλειδιά!... Μ' ἕνα τράβηγμα τῆς κλωστῆς, ἡ ἀράχνη ὑψώθηκε στὸν ἀέρα, καὶ κουνιόταν τώρα ἀπείσια μπροστὰ στὸ πρόσωπο τοῦ τρομοκρατημέ-νου Μάριος!

— Τί πὰς νὰ κάνῃς;... τραύ-λισε ἐκεῖνος.

Ὁ "Εντγκαρ γέλασε.

— Ἀκούσε, σὲρ Χένρυ Μάριος, ἀπάντησε μ' ἀπάθεια. Σ' ὅλο τὸ στίπτι βρισκόμαστε ἐνῶ ἐμεῖς οἱ δυὸ — οὔτε καὶ θὰ μ' ἐνοιάζε, ἄλλωστε, ἀν βρισκόνταν κι' ἄλ-λοι.

— Ἡρὰς νὰ σοὺ πουλήσω αὐ-τὸ τὸ σπάνιο εἶδος ἀράχνης, ποὺ τὰ φέρει εἰδικὰ γιὰ σένα ἀπ' τὴν Κεντρικὴ Ἀμερικὴ. Δὲ θάναί δι-κό μου τὸ λάθος, ἀν σὲ τσιμπή-σῃ αὐτὸ τὸ ἐντομὸ!

— Εἶσαι τρελλός! οὔρλιασε ὁ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Ἡ κρυμμένη παροιμία

ΣΤΗΛΗ «Α»

1) ΑΝΤΙΚΑ 2) ΥΠΑΚΟΗ 3) ΑΝΑ- ΠΛΙ 4) ΔΡΟΜΑΣ 5) ΟΞΙΡΙΣ 6) ΠΡΩΓΙΝΑ 7) ΟΞΑΛΙΣ 8) ΕΝΕΔΡΑ 9) ΡΗΤΙΝΗ 10) ΝΕΑΙΙΑΣ 11) ΓΙΑ- ΛΟΣ 12) ΑΛΛΑΓΗ 13) ΟΓΔΟΣ 14) ΟΥΡΙΟΝ 15) ΤΟΙΧΟΣ 16) ΥΓΡΩΜΑ 17) ΜΥΡΤΙΑ 18) ΕΥΘΕΙΑ 19) ΕΙ- ΛΗΜΑ.

ΣΤΗΛΗ «Β»

1) ΚΑΤΙ 2) ΑΚΟΗ 3) ΠΑΛΙ 4) Ο- ΜΑΣ 5) ΙΡΙΣ 6) ΩΝΙΑ 7) ΛΑΪΣ 8) ΕΔΡΑ 9) ΡΙΝΗ 10) ΑΣΙΑ 11) ΣΟΛΑ 12) ΓΑΛΗ 13) ΟΔΟΣ 14) ΡΙ- ΟΝ 15) ΧΙΟΣ 16) ΜΩΡΑ 17) ΜΑΤΙ 18) ΘΕΙΑ 19) ΜΗΛΑ.

Ἡ παροιμία, ποὺ σχηματίζεται στὴ στήλη «Β» εἶναι: «Ἀνυπότροπος προζη- τῆς γιὰ λόγους του γυρεύει».

Συνώνυμα

1) ... Δοκιμασία, δεισιπάθεια, παιδε- μὸς, περιπέτεια.

2) ... Γνώμη, σκέψις, συλλογισμός, κρίσις.

3) ... Γέννα, λευτεριά, τεκνογονία, ὡ- τοκία.

4) ... Μπάτσος, σκαμπίλι, σφαλιάρια, φάπια.

5) ... Λόγιον, ἀφορισμός, ἀπόφθεγμα.

6) ... Φασαρία, σκαμάτα, κρότος, πά- ταγος.

7) ... Ἀνοησία, ἀσυνεία, ἀπερίσκε- ψια, θλακία.

8) ... Τεμπέλης, ἀπρόκοπος, ἀκαμάτης.

9) ... Πρόθεσις, ἄλγισ, διάθεσις, σχέ- διον.

10) ... Ἐπιμέλεια, δραστηριότης, φιλε- γία, προσπάθεια.

Ὁμοιόμορφα ἑλλειπσοῦμφωνα

1) Ρίψασπις, 2) Κίδαρις, 3) Γινάτι, 4) Δισαί (ἡ γινάτι), 5) Κριταί, 6) Φιάκι, 7) Πιλάφι, 8) Γιατί, 9) Κριάρι, 10) Τιμάρι, 11) Χισαί, 12) Σικαίσις.

Φτερωτὲς συλλαβές

1) ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΑ 2) ΒΟΡΕΙ- ΟΠΕΙΡΩΤΗΣ 3) ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩ- ΤΙΟΝ.

Μαγικὴ εἰκὼν

Τὸ σχέδιό μας δειχνε καθαρά σὲ ποῖο σημείω ἔρισκεται ὁ λαγός, ποὺ ἔπρεπε ν' ἀνακαλύψετε.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 867 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΛΗΣ — ΠΑΡΑΛΙΑΣ — ΩΜΑ 2) ΣΟΠΕΝ — ΠΕΛΑΓΟΣ — ΤΙΚ 3) Ο- ΜΑΛΟΝ — ΑΛΑΡΩΝ — ΚΙΝΩ 4) ΡΑΞΙΝ — ΣΩΝ — ΚΑΤΩΝ 5) ΑΧ — ΣΗΚΟΣ — ΝΕΜΕΣΙΣ 6) ΝΑΙ — ΡΕΝΑΝ — ΣΩ- ΡΟΣ 7) ΕΛΑΦΟΣ — ΛΟΚ — ΡΑΣ — ΜΑ 8) ΠΑΓΟΣ — ΣΑΜΑΡΑΣ — ΠΑΝ 9) ΑΡΟΝ — ΚΑΜΙΝΟΙ — ΚΑΝΤ 10) ΦΟΣ — ΚΩΜΙΚΟΣ — ΑΙΝΤΑ 11) ΟΞ — ΛΟΝ — ΣΟΝ — ΠΙΣΤΕΣ 12) ΛΙ- ΜΟΣ — ΣΕΒΑΧ — ΑΜΙ 13) ΜΑΘΗΣΙΣ — ΣΙΝΑΣ — ΙΑ 14) ΡΟΦΟΣ — ΔΑΣ — ΑΙΝΟΣ 15) ΑΛΥΣ — ΚΗΠΟΣ — ΣΟΛΙΣΤ 16) ΩΡ — ΠΑΡΩΔΙΑ — ΣΕ- ΓΑΣ 17) ΙΝΑ — ΑΘΑΝΑΣΙΑ — ΣΑ- ΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΣΟ — ΑΝΕΠΑΦΟΣ — ΡΑΦΙ 2) ΛΟΜ — ΧΑΛΑΡΟΣ — ΜΟΛΩΝ 3) ΗΠΑΡ — ΙΑΓΟΣ — ΛΑΦΥΡΑ 4) ΣΕΛΑΣ — ΦΟΝ — ΛΙΦΟΣ 5) ΝΟΣΗΡΟΣ — ΚΟ- ΜΗΣ — ΠΑ 6) ΝΙΚΕΣ — ΚΩΝΟΣ — ΚΑΘ 7) ΑΠ — ΝΟΝ — ΣΑΜ — ΣΙΩΝ 8) ΡΕΑ — ΣΑΛΑΜΙΣ — ΣΑΠΩΝ 9) ΑΛΑΣ — ΝΟΜΙΚΟΣ — ΣΟΔΑ 10) ΠΑΡΩΝ — ΚΑΝΟΝΕΣ — ΣΙΣ 11) Α- ΓΩΝΕΣ — ΡΟΣ — ΒΙΑ — ΑΙ 12) Ι- ΟΝ — ΜΩΡΑ — ΠΑΝΙΣ 13) ΩΣ — ΚΕΡΑΣ — ΛΙΧΑΝΟΣ 14) ΚΑΣΟΣ — ΚΙΣ — ΣΟΛΕΣ 15) ΩΤΙΤΙΣ — ΠΑΝ- ΤΑ — ΣΙΓΑ 16) ΜΙΝΩΣ — ΜΑΝΤΕ- ΜΙ — ΣΑΝ 17) ΑΚΡΟΝ — ΦΑΝΤΑΣΙΑ — ΤΣΑ.

Τὸ χτύπημα τὸν ἔβριξε ἀναί- σθητο. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι τὸν βρῆκε ἡ δασυνομία, ποὺ ἔ- φτασε σὲ λίγα λεπτά.

Β. ΧΑΡΙΤΟΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΣΤΗΝ «ΑΝΩΤΑΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ — ΘΕΑΤΡΟΥ»

Ἀπὸ πενταετίας λειτουργεῖ στὴν Ἀθήνα ἀνώτατον ἴδρυμα κι- νηματογραφικῆς καὶ θεατρικῆς ἐκπαίδευσης, ποὺ τελεῖ ὑπὸ τὸν ἀμεσον ἔλεγχου τοῦ κράτους κι' ἔχει γιὰ σκοπὸ τὴν δημιουργία εἰδικευμένων καλλιτεχνῶν.

Ἐκ τῶν ἰδρυμάτων, μετὰ ἀπὸ τριετὴ φοίτησι ἀποφοιτοῦν Σκηνο- θέτες, Σεναριογράφοι, Ἡθοποιοὶ (κιν)φοὶ καὶ θεατρικοὶ, Ὁπερατέρ, Σκηνογράφοι καὶ Ἐνδυματολόγοι-Διακοσμηταί. Ἡ μόρφωσι ποὺ παρέχεται εἶναι ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνικὴ, καλύπτει δὲ ὅλους τοὺς τομεῖς. Ἡ σχολὴ παρέχει πέντε ὑποτροφίες καθεὶ χρόνῳ στὴν ἱ- ταλία καὶ Ἀγγλία.

Στὶς 28 Σεπτεμβρίου θὰ γίνοντι στὸ κτίριο τῆς Σχολῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κότσικα 6Α, (τηλ. 819-310) εἰσαγωγικὰ ἐξετάσεις. Ἐξεταστέα μαθήματα εἶναι τὰ κατωθί:

α) Γιὰ τὸ Τμήμα Ἡθοποιῶν: Ἐκθεσι ἰδεῶν, Ἀπαγγελία.

β) Γιὰ τὸ Τμήμα Σκηνοθετῶν — Σεναριογράφων: Ἐκθεσι ἰδεῶν, Ἱστορία ἑλλ.ν. ἔθνους, Ἱστορία νεοελληνικῆς λογοτεχνίας, Μαθηματικά.

γ) Γιὰ τὸ Τμήμα Τεχνικῶν (Ὁπερατέρ): Ἐκθεσι ἰδεῶν, Ὀπτική.

δ) Γιὰ τὸ Τμήμα Σκηνογράφων — Ἐνδυματολόγων — Διακοσμη- τῶν: Ἐκθεσι ἰδεῶν, Σχέδιον.

Οἱ ὑποψήφιοι πρέπει νὰ εἶναι κάτοχοι ἀπολυτηρίου γυμνασίου ἢ ἄλλης ἰσότητος σχολῆς, ἡμεδαπῆς ἢ ἀλλοδαπῆς. Ἐπίσης γίνον- ται δεκτοὶ πρὸς φοίτησιν καὶ ἐξαιρετικὰ ταλέντα, χωρὶς τὸ ἀπο- λυτήριο τοῦ γυμνασίου (σὲ ὁρισμένα τμήματα).

Τὰ διδασκτὰ εἶναι 250 δρχ. μηνιαίως καὶ ἡ ἔγγραφη 110 δρχ. ἐφ' ἅπασι.

Ἡ Σχολὴ θὰ χορηγήσῃ δέκα (10) ἡμιποτροφίες σὲ ἱσρι- θμούς ὑποψήφιους τοῦ κινήματογραφικοῦ μας διαγωνισμοῦ. Τὰ ὀνόματά τους θ' ἀνακοινωθοῦν σὲ προσεχές μας τεύχος.

Ὁ Π. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ καὶ ὁ Π. ΚΑΡΑΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπιθυ- μούν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμῳ, ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν συναψὴ μίας καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπα- ραίτητη.

Ὁ Α. Σ. Ο. Φ. Ο. Σ. καὶ ὁ Α. ΚΑΡΑ- ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, ἘΛ. ΔΥΚ. Κύπρος, ἐπι

Ἀσφάλεια γνησιότητος

100%

Ἰέκει, οἱ γλαυποὶ οὐρανὸν ἰσχυρὰ
 ραγίζοντες σπινθηροφάνεια. Τὸν ὑποδά-
 νει λοιπὸν σὲ θεραπεία καὶ κατάρ-
 σαν αὐτὸν τὸν κάνουν καλὰ.

Οἱ χημικοὶ ἀναζητοῦν τώρα κ
 νοήματα ἐντομοκτόνα, πού καὶ κύν
 διάκρισι μετὰ τὸν ἐντόμων καὶ ἀνθ
 παν. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία π
 θὰ τὰ βροῦνε.

—“Όταν αγοράζετε - προσέξτε: Ή ταινία νά είναι ἄδικτῆ” Έτσι εἶσδε βέβαιοι ὅτι αγοράζετε γνήσιον κακάο ΙΟΝ τύπου Ὀλλανδίας.

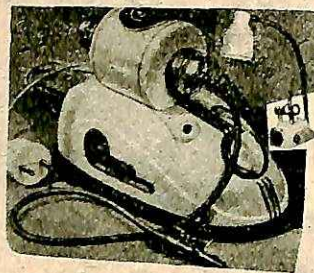
η Νικώ σας παρουσιάζει:

TERYLENE
Réve

Το ταγίερ που κατέκτησε την Εύρωπη!

Το τελευταίο μοντέλο του DIOR σε ταγίερ, είναι το ταγίερ πλισέ. Το εργοστάσιον πλισσόδων Σ. ΜΑΚΡΗ και Σία, μετά την μεγάλην επιτυχίαν του σε φούστες πλισσέ, σήμερον σας προσφέρει και το νέον ταγίερ μοντέλο του DIOR από ύφασμα TERYLENE-REVE. Δε χαλάει ο πλισσός και δεν τσαλακώνει ποτέ. Σα σήμα γνησιότητος, ζητάτε πάντα την οδηγία χρήσεως, που φέρει τη σφραγίδα της φιάρας μας: Σ. ΜΑΚΡΗΣ και Σία. Έκθεσις-προτίον εργοστασίου, Έρμου 53 και Πλατεία Καπνικαρέας 3, 2ος όροφος.

ΜΗΧΑΝΑΙ ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΤΣΩΝ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑΙ

Γερμανικά «KOLIBRI», «PROTARI», «PERFETTA», «STELLA», κ.λ.π. με βελόνια αυτόματα «UNIVERSO». Χαμηλά τιμαί. Ευκαλίται και η εκμάθησις δωρεάν. ΑΘΗΝΑΙ: ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο.Ε. Θεμιστοκλέους 4, Στοά. ΘΕΣΣ.ΝΙΚΗ: ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ — ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ Π. Μελά 12.

MAISON DE GANTS

Είναι το μοναδικό για την Αθήνα κατάστημα, που λανσάρει όλες τις νέες μόδες για κάθε σαιζόν σε δερματίνες, ζακέτες, ταγίερ, φορέματα, παλτά έτοιμα και επί παραγγελία. Επίσης πλούσια συλλογή από πάντων των γαντιών. Όλα αυτά θα τα βρήτε με καλό γούστο και σε καλή ποιότητα στη MAISON DE GANTS της Κας Έλένης Λέκκα και Σία. Έρμου 44, 2ος όροφος, τηλ. 34-992.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Αναλαμβάνουμε το καθήκον των δερματίνων ζακετών και δερματίνων ειδών υπερούς, να και με απόλυτη επιτυχία.

ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΟΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΟΧΙ πια πρωτόγονο πλέξιμο με βελόνα ή χειροπλεκτομηχανές. ΟΙ ΗΛΕΚΤ. ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΕΣ ORION σας εξασφαλίζουν ένα ΠΛΟΥΣΙΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑ χωρίς να κουράζεσθε. Είναι φθηνότερες των χειροκίνητων. Τελεία εκπαιδεύσις ΔΩΡΕΑΝ. Μεγάλοι εύκολοι πληρωμές. Γεν. Αντιπρόσ. ΕΡΡΙΚΟΣ ΜΠΑΦΑΛΗΣ, Δραγατσίου 6 (έντος της στοάς), τηλ. 30-382. Επίσκεψήτε μας στην Έκθεσι Θεσπ. Περ. 4. Ισχύει: ον άρ. 10—11—12.

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Κυρίες μου, Όσες έχετε ΛΕΚΕΔΕΣ—ΦΑΚΙΔΕΣ—ΣΠΥΡΙΑ ΑΚΜΗΣ—ΡΥΤΙΔΕΣ—ΔΙΑΣΤΟΛΗ ΠΟΡΩΝ—ΠΛΑΔΑΡΩΣΙΝ—ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΝ, μη σπαταλάτε άδικα τον καιρό σας. Ένα είναι το Ίνστιτούτον που θα σας απαλλάξη ΑΜΕΣΩΣ—ΡΙΖΙΚΑ και ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Το Έπιστημονικόν Ίνστιτούτον Αισθητικής «ΧΟΛΥ. ΓΟΥΝΤ», Πλατεία Καπνικαρέας 8 (όπισθεν έκκληρίας). Τηλ. 25-562. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ένα και δύο και τρία και τεσσερα, όχι παιδιά, αλλά καταστήματα των Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, σας περιμένουν κάθε μέρα με τους ευγενικώτατους υπαλλήλους των, για να σας βοηθήσουν να φτιάξετε το σπιτί που δινερεύσασθε. Τα καταστήματα πλαστικών ειδών Α)ΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «DIAMANT PLASTICS» Μητροπόλεως 48, Άγιου Κωνσταντίνου 5, Ομόνοια, Έρμου 87, Μοναστηράκι και Φωκίωνος και Μητροπόλεως γωνία είναι τα μοναδικά που προσφέρουν την μεγαλύτεραν ποικιλίαν πλαστικών ειδών, για όλες τις χρήσεις του σπιτιού, από όλα τα πλαστικά είδη, ως την γουλάπα που βλέπετε.

ΠΑΝΕΙ ΜΟΝΗ

BELLA ένα νέο επαναστατικόν προϊόν του γερμανικού εργοστασίου της πλαστικής κόλλας BELLA. Η σκόνη BELLA πλένει μόνη της, καθαρίζοντας την πρωτόγονη μηχανή. Δε φθείρει τα ρούχα, καθαρίζει όλους τους λεκέδες, δε βλάπτει τα χέρια και είναι αντισηπτική. Πωλείται παντού αντί 5 δραχμών. Δοκιμάστε την και θα ένθουσιασθήτε.

Look at me

Ετοιμασθήτε για να θαυμάσετε τις νέες κολλήσεις του περιήμου καταστήματος LOOK AT ME. Είναι το μοναδικό μέσο στην Αθήνα, κατάστημα που λανσάρει όλες τις καινούργιες μόδες σε μπλουζές — μάλινα — πλεκτά και φούστες. Επίσης τα ωραιότερα μπλουζ — κολλιές κλπ. Το LOOK AT ME είναι ένας παράδεισος για τη γυναίκα. Επίσκεψήτε μας και θα ένθουσιασθήτε. Με τις καλύτερες πάντα τιμές. LOOK AT ME Πανεπιστημίου 17.

SUNWAY JALOUSIEN

Σε μία φινιέρηλη ποιότητα και σε 21 διάφορους χρωματισμούς. Είναι πρακτικά, χρήσιμα και σταλίζουν κάθε δωμάτιο ή αίθουσα. Α. πλουσιώτατης χρήσεως και άθροιστου λειτουργίας. Επιτρέπουν τον πλήρη εξερισμό, χωρίς ρεύματα και χωρίς να σας βλάψουν απ' έξω. Διαπρνούν τα δωμάτια δροσερά το καλοκαίρι και ήλιότατα το χειμώνα. ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΙΔΙΚΩΣ ΤΑ ΕΝΕΤΙΚΑ ΣΤΟΡ «SUNWAY». Γενικός Αντιπρόσωπος: ΔΗΜ. Β. ΜΑΥΡΟΕΙΔΗΣ, όδου Κρατινίου 11, ΑΘΗΝΑΙ Τηλ. 532-224, 675-402.

ENFANTS

Όση προσοχή δίνετε για την εμφάνισι και τη διασκέδασι σας, ακόμη περισσότερη δώστε για την υγεία του παιδιού σας. Μην ξεχνάτε τώρα το καλοκαίρι να του κατέχετε κάθε μέρα δύο χλιαρά μπάνια. Θα το ανακουφίσουν και θα το δροσίσουν. Μετά απαραίτητος χρειάζεται μια έλασκα εντριμή με την ειδική παιδική κολώνια «ENFANTS». Η μόνη κολώνια που δεν προκαλεί έρεθισμούς στο παιδικό δέρμα.

ΜΥΛΟΙ ΧΟΡΤΩΝ

Το μοναδικό Γαλλικό Έργοστασίον, LES MOULINS LEGUMES. Χορτομηχανές, Τυρομηχανές, Κρεατομηχανές, μύλοι ζουλιέν, Μαϊδανού κ.λ.π. Για πουρέδες χορτών και φρούτων, πολτούς, χυμούς, για χορτόσουπες, για κρεμμύδι, καρδά, λάχανο, σαλάτες, πατάτες κ.λ.π. Τυροτρίφτης με τρία αυτόματικά για το τυρί, τα παγιμάδια τη σκολάτα και τους ξηρούς καρπούς και πολλές άλλες χρήσεις της κουζίνας. Αποκλ. Εισαγωγείς Ρ.Π. ΧΑΛΟΦΤΗ. Τηλ. 620.319 και 21.122. Ζητήσατε τις νέες μειωμένες τιμές μας και τον τυροτρίφτη με τα τρία αυτόματικά.

ΠΑΝΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥ!!

Κυρίες μου, Και οείς μπορείτε να ξεκουραθώτε. Το RIVEX πλένει μόνο του, καθαρίζοντας την πρωτόγονη μηχανή. Κάνει τα ρούχα πεντακάθαρα χωρίς τρίψιμο και δεν καταστρέφει τα χέρια. Αρκεί μόνο βραστό νερό, λίγο σαπούνι και ακόμη λιγότερο RIVEX. Το RIVEX είναι προϊόν του έλβετικού εργοστασίου «KENTAVROS», ουσιαστικά στην Ελλάδα και υπερέρχει όλων. Θα το βρήτε σε όλα τα παντοπωλεία, Α. παρκαριστικοί εισαγωγείς ΡΙΒΕΞ, Πλατ. Ομόνοιας 4. Τηλ. 527-677.

Έφθασε η ώρα του σχολείου. Φροντίσατε δια την καλήν εμφάνισιν των παιδιών σας, αγοράζοντας από τη ΡΟΖΑΡΙ. Καλαμάτου 13, 8, τι απαραίτητον για την εμφάνισιν τους. Είναι το μοναδικόν «Ελ. Λάδι» και φημίζεται για τις καμψές και καλοοραμένους ποδιές, φουστιασ, κλπ. Σας περιμένουμε να διαλέξετε.

Στο γνωστό κατάστημα του κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ. Γενναδίου 1 και Φειδίου θα βρή κάθε γυναίκα και άγδρας ό,τι χρειάζεται ένα σπιτί και γραφείο. Κουζίνες, Πλυτήρια, Ραθυροσκόπια, Διάφορα. Πλκ — έπ. Ραπτομηχαναί, Ηλεκτρ. Σκύλη, Ραπτομηχαναί, Μεσαλλ. Επιπλά, Γραφομηχαναί, Αριθμομηχαναί κλπ. Στις πιο καλλίτερες εθνικές πληρωμές. Επίσκεψήτε την έκθεσιν μας Γενναδίου 1 και Φειδίου και θα ένθουσιασθήτε.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΖ

ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ QI ΔΥΟ ΚΤΕΝΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ

BRILLAT

- Τα προϊόντα BRILLAT έγγυώνται για την πιο μελετημένη περιποίηση των μαλλιών σας.
- Τα προϊόντα BRILLAT χωρίς στη δαυματουργό ουσία ETANG που περιέχουν:
- Δυναμώνουν τη φυσική στιλπνότητα των μαλλιών και εξευγενίζουν το φυσικό τους χρώμα.
- Καταπολεμούν την τριχόπτωση και την πιτυρίδα.
- Προφυλάσσουν τα μαλλιά από τους κινδύνους που τα άπειλούν και προλαμβάνουν το πρόωρο άσπρισμά των.

ΦΙΕΑΤΕΡ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ (κρυσταλιζε και ρευστή). ΛΑΚΤΟΜΠΡΙΓΙΑ (Μπριγιαντίνη κρέμα) και το πιο τέλειο ΛΑΚ των μαλλιών BRILLAT HAIR LACQUER.

ΟΙ Ίνδοι νίκησαν ΤΗ ΧΟΛΕΡΑ

Πολύνεκρες επιδημίες του καλιού καιρού

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ κατά της χολέρας διεξάγεται με τόση επιτυχία στη σημερινή Ίνδια και στις γειτονικές χώρες, ώστε οι γιατροί πιστεύουν πως η μάστιγα αυτή θα έχη λείψει απ' την όψηλιο πριν απ' τα τέλη του αιώνα μας.

Η άφρώστεια αυτή μεταδίδεται με το νερό, με τα άμα τρόφιμα, με τις μυγίες και με τα άκάθαρτα χέρια.

Άλλοτε, στους περασμένους αιώνες, οι επιδημίες της αποδεκάτιζαν κάθε τόσο τους πληθυσμούς ολόκληρων χωρών. Σήμερα όμως δε ση-

μειώνονται, παρά μονάχα μερικά σπάνια και σποραδικά κρούσματα, 660 κι' εκεί.

Τα όμοια λουτρά, άμέτρητων προσκυνητών, στους «ιερούς ποταμούς» της Ίνδιας αποτελούσαν επί αιώνες την κριώτερη αίτια των επιδημιών χολέρας σ' αυτή τη χώρα. Άλλα τώρα οι Ίνδικες άρχές έφασαν σούτ' από προληπτικά όγείο νομικά μέτρα.

Οι όδεις των ποταμών διατηρούνται ολόκαθαρ.

Άλλοτε, όστόσο, όταν άρχισε μία επιδημία χολέρας, ήταν πολύ δύσκολο να σταματήσει. Το 1892, στη Ρωσία, η άφρώστεια αυτή θέσισε 220.000 ανθρώπους. Στην Πετρούπολη (τό σημερινό Λένινγκραντ), ένας

νεόπαιστρος έπεσε ξαφνικά χάμα και πέθανε, ένα χόρευε στο γλέντι του γάμου του. Η χαρακμένη ύψη δεν ένοησε να φύγη από κοντά του, άσπ' την άφρώστεια και να πεθάνη. Κι' οι καλεσμένοι είδαν κι' έπαθαν για να την απομακρύνουν επιτέλους από κει.

Στις άρχές του 19ου αιώνα, σημειώθηκαν πολύνεκρες επιδημίες χολέρας σε διάφορα μέρη της Εύρώπης.

Η σπουδαιότερη απ' αυτές ξεκίνησε απ' την Άσία, το 1830, και τελείωσε το 1837, αφού θανάτωσε πολλά εκατομμύρια ανθρώπους. Η Έλλάς όμως ύπόφερε περισσότερο από την επιδημία του 1854, που την μεταδώσανε πρώτα στην Πειραιά οι Γάλλοι ναύτες των δυνάμεων Κατοχής.

Σήμερα, οι θεομηνίες αυτές αποτελούν εύτυχώς μία άπλη άσχημη άνάμνησι.

ΟΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ

Πληροφορίες και στοιχεία για άποτυχημένες ρωσικές απόπειρες

ΔΕΝ υπάρχει πρόδος, χωρίς θύματα. Ο γενικός αυτός κανόνας ισχύει βέβαια και για τις εξερευνητικές του Διαστήματος. Είναι μοιραίο να θυσιάζονται αρκετοί πρωτοπόροι, για να μπορεί ο άνθρωπος να φτάσει στη Σελήνη, στους άλλους πλανήτες και στα άκρομα μακρινότερα άστρα.

Οι ήρωες αυτοί αξίζουν το βάθιστο σεβασμό μας. Ωστόσο φαίνεται πως μερικοί Ρώσοι, που έχασαν τη ζωή τους στις πρώτες και άποτυχημένες απόπειρες κατακτήσεως του Διαστήματος, στερήθηκαν από τις μεταθανάτιες τιμές που τους ταίριαζαν. Το όνομά τους έμεινε άγνωστο στον πολύ κόσμο, όπως κι η θυσία τους. Γιατί η Σοβιετική Ένωση, από ένα κακό εγνωσμένο έθνικό εγωισμό, προσπάθησε να κρατήσει κρυφές αυτές τις πρώτες απτυχίες της.

Πάντα τα σχετικά στοιχεία είναι πολλά και προέρχονται από διάφορες πηγές. Φαίνεται δε όλα να αποδεικνύουν ότι η Ρωσία είχε εξαποστείλει στο Διάστημα δυο ή περισσότερους άστρων, πριν ο Γεώργιος Γκαγκάριν κάνει μ' επιτυχία το γύρο της Γης, μ' ένα διαστημόπλοιο βάρους 5 τόννων, στις 12 Απριλίου.

Ας αρχίσουμε με τις αμερικανικές προελεύσεις πληροφοριών. Ο πρόεδρος της Επιτροπής Διαστήματος της Αμερικανικής Βουλής, Ουόρντ Μπρούκς δήλωσε επίσημα:

«Έχω αποδείξει ότι η Σοβιετική Ένωση πέτυχε, πριν από κάμποσο καιρό, να θέσει έναν άνθρωπο στο τροχιά γύρω από τη Γη, αλλά απέτυχε. Υπάρχουν επίσης αποδείξεις ότι το ίδιο έγινε και τον περασμένο Σεπτέμβριο, όταν ο Κροσάτσεντ Μπρούκς στην Ν. Υόρκη στον Ο.Η.Ε., με αποτέλεσμα την άτυχία και το θάνατο του αστροναύτου».

Τα ίδια περίπου είπε και ο πτέρορχος Ντόν Φλέινγκερ, της Αμερικανικής Υπηρεσίας Έρευνών και Ανάπτυξης: «Υπάρχουν αποδείξεις ότι, μετά την άφιξη του Κροσάτσεντ στην Ο.Η.Ε., το Σεπτέμβριο του 1960, οι Ρώσοι εξέπευσαν ένα αρκετά βαρύ δορυφόρο, αλλά πέτυχαν να τον θέσουν σε τροχιά. Ο δορυφόρος αυτός φαίνεται ότι περιείχε ένα ή δυο ανθρώπους».

Πρέπει να σημειωθεί ότι το επίσημο σοβιετικό πρακτορείο «Τάς» είχε προαναγγείλει τότε κάποιο «σπουδαίο επίτευγμα» για τις 27 Σεπτεμβρίου, κι ο ραδιοφωνικός σταθμός της Μόσχας είχε συστήσει θέατρο με παρακολούθηση τις εκπομπές του. Δεν έγινε όμως πια κανείς λόγος γι' αυτό το ζήτημα. Ο Κροσάτσεντ έμεινε στη Νέα Υόρκη, περπατώντας από δω σ' εκεί, άρρωστα. Σοβιετικά πλοία, ειδικά διαρρυθμισμένα για την περισυλλογή τεκνητών δορυφόρων, περιπολούσαν στον Αρκτικό και στον Ελληνικό.

Τέλος, ο Κροσάτσεντ και τα πλοία γύρισαν στη βάση τους. Και τον Οκτώβριο, η Μόσχα άνηγγειλε ότι ο στρατάρχης Μιτροφάν Νεντέλιν, αρχηγός των δυνάμεων πυραύλων των Σοβιέτ, είχε σκοτωθεί σε ένα αεροπορικό δυστύχημα. Η σορός του αποπεφάνθηκε, δεν επετράπη δε σε ένοχους ανταποκριτές να παρακολουθήσουν τη νεκρώσιμη αυτή τελετή—στην οποία μάλιστα δεν παρευρέθηκε ούτε ο Κροσάτσεντ.

Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε ότι το θύμα της σοβιετικής αυτής άτυχίας ήταν ο Νεντέλιν; Ή μήπως ο γερουσιαστής Χένρι Τζάκσον, μέλος της Επιτροπής Ένδοχρονικών Δυνάμεων της Γερουσίας, είπε τα εξής: «Έχω βασίμους λόγους να πιστεύω ότι υπήρχε ένας άνθρωπος μέσα στο διαστημόπλοιο, που έκτοξεύτηκε οι Ρώσοι στις 15 Μαΐου 1960, και ότι ο αστροναύτης αυτός πέθανε όταν απέτυχαν οι προσπάθειες επικοινωνίας του στην Γη. Τα σήματα που έδωσαν απ' αυτό τον τεκνητό δορυφόρο, το επιβεβαιώνουν».

Το σοβιετικό αυτό διαστημόπλοιο ζύγισε 5 τόννους, όσο και το Γκαγκάριν. Κατά τις επίσημες δε ρωσικές δηλώσεις είχε ένα άστροντήρι θαλάμο, μέσα στον οποίο έβρισκαν ένα «όμοιομα ανθρώπου» καθώς και

όλα τα απαιτούμενα υλικά κλπ. για την πτήση ενός πραγματικού άστρων. Η σοβιετική άναγκη προσέθετε: «Δεν πρόκειται να επιδιώχσει η επαναφορά αυτού του σκάφους στη Γη».

Γιατί όμως; Δε φαίνεται υποτιμητική η εγκατάλειψή του; Μια πολύ πιθανή εξήγηση είναι ότι το «όμοιομα ανθρώπου» ήταν πραγματικός, ζωντανός αστροναύτης, κι ότι οι Ρώσοι φοβόνταν πως ο άνθρωπος, νεκρός και θα «αντροπιάζονταν» για την άτυχία τους. Προτίμησαν λοιπόν ν' αφήσουν το διαστημόπλοιο αυτό να διασχίζει το Διάστημα, περιστεφόμενο γύρω απ' τη Γη, μαζί με το πτώμα του αγνώστου ήρωος που είχε μέσα...

Μπορούμε, βέβαια, να φαντασθούμε ότι οι δηλώσεις των Αμερικανών επιστημόνων οφείλονται, ως ένα σημείο, στην πικρία τους για την καθυστέρηση της χώρας τους στον αγώνα κατακτήσεως του Διαστήματος. Επισβεβαιώνονται όμως κι από τις πληροφορίες ενός Ιταλικού πρακτορείου ειδήσεων, ειδικευμένου σε ό,τι αφορά τη Σοβιετική Ένωση.

Αυτές μάλιστα οι τελευταίες μιλάνε για τρεις κυρίως ρωσικές άτυχίες. Η πρώτη φαίνεται ότι σημειώθηκε το 1957, όταν, από το κέντρο δοκιμών κατευθυνόμενων ελπίμων, που βρίσκεται κοντά στο Στάλινγκραντ, εκτοξεύθηκε ένας πυραύλος προς το Διάστημα. Μέσα σ' αυτόν θρυσκόταν κάποιος Άλεξης Λεντόφσκυ. Όταν ο πυραύλος είχε φτάσει σε ύψος 320 χιλιομέτρων, σταμάτησε ξαφνικά κάθε επικοινωνία του με τη Γη, προφανώς από κάποια βλάβη. Κι ο Λεντόφσκυ έζηκε το θάνατο, σ' αυτή την άτυχία.

Την ίδια χρονική περίοδο είχε και κάποιος Σερέντο Σιμόνιν, το 1958. Τέλος, το 1959, ο αστροναύτης Άντρέι Μιτκόφ σκοτώθηκε, όταν έξεραγγη ο πυραύλος του, λίγο μετά την εκτόξευσή του.

Δυσκόλτα μπορεί να πιστέψει κανείς ότι είναι φανταστικά όλα αυτά τα ονόματα και οι λεπτομέρειες που αναφέρει το Ιταλικό πρακτορείο. Υπάρχουν όμως κι άλλα στοιχεία, για μια νεότερη απόπειρα των Ρώσων.

Στις 4 Φεβρουαρίου 1961, άνακόωνσαν πως είχαν θέσει σε τροχιά ένα διαστημόπλοιο, βάρους 7 τόννων. Δυο Ιταλοί αδελφοί λοιπόν, έρασιτέχνες ασυρματιστές, συλλάβανε και μαγνητοφώνησαν τότε κάτι περιέργους ήχους, που μεταδιδόνταν με ηλεκτρικά κύματα απ' αυτό τον τεκνητό δορυφόρο. Όταν τους άκουσε κατόπιν ένας διάσημος Ιταλός γιατρός, ο καθηγητής Μάριο Ντολιότι, παρατήρησε πως επαναλαμβανόνταν ρυθμικά 80—90 φορές στο λεπτό και άποφάνθηκε άδιστακτα πως ήσαν παλμοί ανθρώπινης καρδιάς! Συνοδεύονταν δε και από κάτι άλλους περιέργους ήχους, σαν ν' άναπνεε κάποιος με δυσκολία.

Τους ίδιους ήχους συνέλαβε και το άστεροσκοπείο Μπόχουμ, της Δυτικής Γερμανίας, μαζί με κομματιασμένες και ασύνδετες ρωσικές λέξεις. Πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε πως υπήρχε μέσα στο δορυφόρο εκείνα κάποιος άνθρωπος που άρροπέθαινε—θύμα ενός πειράματος που κάνανε οι Ρώσοι, πριν από τον εκπληκτικό άθλο του Γκαγκάριν;

Ίσως η ανθρώπινη μάχη μιά μέρα την αλήθεια για όλα αυτά, για να τιμήσει—έστω κι' άργα—τους ήρωικούς ανθρώπους, που πόσοφταν τη ζωή τους για την πρόοδο.

ΤΑ ΠΙΟ ΕΠΙΚΑ...
«ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ»

Το κρίσιμο πρόβλημα των ραδιενεργών απορριμμάτων των εργοστασίων ατομικής ενέργειας εξακολουθεί ν' απασχολεί τους Αμερικανούς επιστήμονες. Ως μόνη λύση έχουν βρει το να τα ρίχνουν στον ωκεανό, σε μεγάλο βάθος, κλεισμένα μέσα σε σπινθηροειδή δοχεία από άπυρό ή μπετόν. Αν όμως σπάσει από κάποιο λόγο ένα τέτοιο δοχείο και ξεχυθεί το περιεχόμενό του, θα δηλητηριαστούν από τη ραδιενέργεια τα ψάρια, κι' όσοι θα τα φάνε.

SCHERK

GP100

Στρώνει Θαυμάδια...

..και άφομοιώνεται με το δέρμα δίδοντας έτσι χάρι στο πρόσωπο. 'Η πούδρα Μυστικούμ ΣΕΡΚ, λεπτή σαν άχνός, σε μοντέρνους χρωματισμούς και ώραία άρωματισμένη, εύχαριστεί τις γυναίκες που την χρησιμοποιούν.

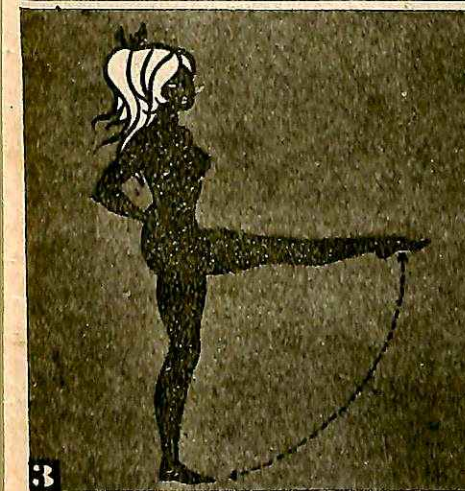
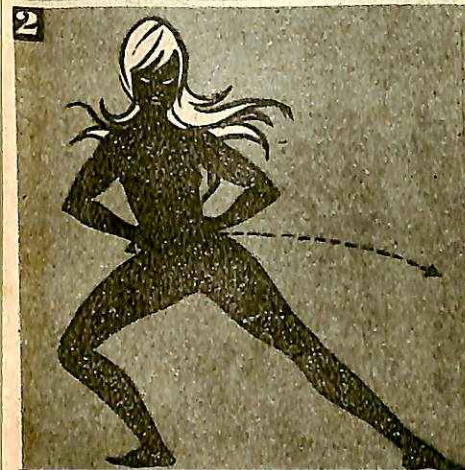
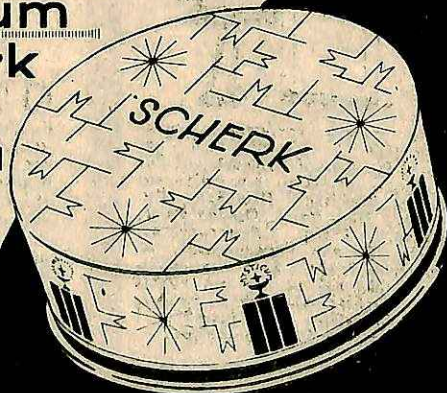
Μεγάλο κουτί Δρχ. 32
Μικρό » » 20

Πούδρα
Mysticum
Scherk

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.

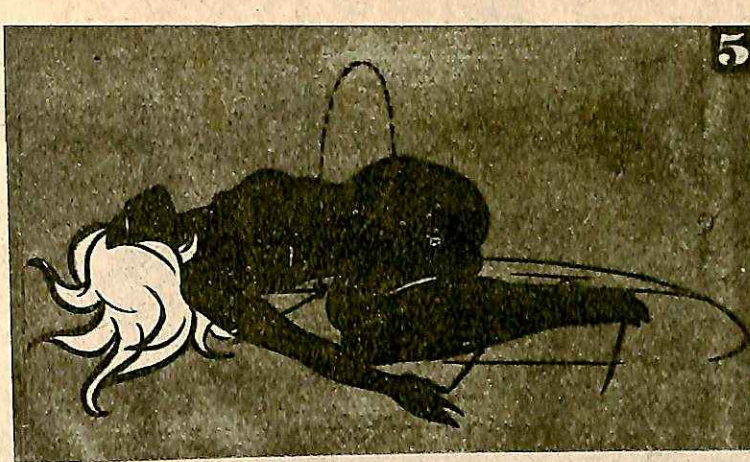
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9
ΤΗΛ. 25-739

Η ΓΡΑΜΜΗ των ισχίων έχει έξαιρετική σημασία για τη σιλουέττα της σημερινής γυναίκας. 'Η πλαστικότητα τους θα δείξει τη λεπτότητα της μέσης και την κομψότητα των ποδιών. Τα τρία αυτά πράγματα, ισχία, μέση, πόδια, αποτελούν τα βασικά στοιχεία ενός αρμονικού γυναικείου σώματος και πρέπει να συμβαδίζουν. Οι άσκήσεις που σας υποδεικνύουμε κατωτέρω, θα σας δώσουν πλαστικούς γοφούς και θα κάμουν τη μέση σας σφαιρική και λεπτή, ενώ ταυτόχρονα θα συντελέσουν στην όμορφη των ποδιών σας.

α) ΓΙΑ ΤΑ ΙΣΧΙΑ

1) Γονατίστε, με τα χέρια στον τράχηλο. Καθήστε κατόπιν στο πάτωμα, προς τα δεξιά και άρι-

Αρμονική σιλουέττα

Με άσκήσεις για τους γοφούς, τη μέση και τα πόδια

στερά, χωρίς ν' αλλάζετε τη θέση των χεριών σας. (Εικ. 1). 20 φορές.

2) 'Ορθια, με τα χέρια στα ισχία και τα πόδια μακριά το ένα από το άλλο. Τα πόδια προς τα έξω. Θα κάμψετε το ένα πόδι όσο περισσότερο μπορείτε, ενώ το άλλο γυρίστε στην άρχική θέση και κάμψτε την ίδια κινήσι με το άλλο πόδι (εικ. 2). 15—20 φορές.

3) 'Ορθια. Άνασκαίστε το άριστερό πόδι, ώπου να το φέρετε στην όριζόντια. Το πόδι άκίνητο. Το άλλο πόδι άκίνητο. Θα κάμψετε την ίδια άσκηση με το δεξιό πόδι (εικ. 3). 3 φορές με το κάθε πόδι.

4) 'Ορθια. Αντί ν' άνασκαίσετε το πόδι σας προς τα έμπρός, όπως στην προηγούμενη άσκηση, θα το σπρώξετε προς τα πλάγια (εικ. 4). Τις πρώτες ημέρες θα δυσκολευθείτε να διατηρήσετε την ισορροπία σας. Θα σπριχάξετε, λοιπόν, στη ρόχη μιας καρέκλας, ώπου να συντηρίσετε.

Η άσκηση θα γίνει διαδοχικά με τα δυο πόδια. Αρχίστε από 3 φορές για το καθένα, για να καταλήξετε στις 10.

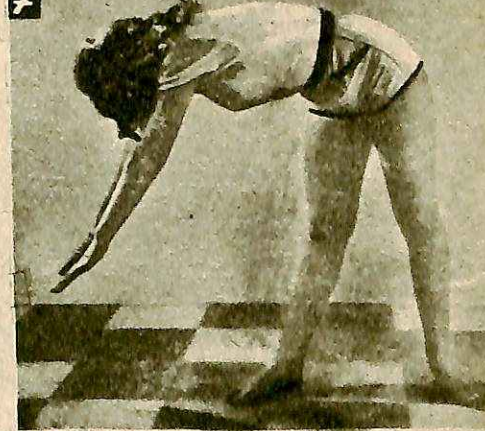
5) Σαπλωθείτε ανάσκελα, με τα γόνατα διπλωμένα στο στέρθος. Θα κάμψετε τα γόνατά σας στο πάτωμα, πρώτα προς τα δεξιά κι' έπειτα προς τα άριστερά (εικ. 5). Προσέξτε! Το ύπολοιπο κορμί θα παραμείνει άκίνητο. Οι άμοι σας θα είναι κερφαμένοι στο πάτωμα και το πρόσωπό σας γυρισμένο προς τα πάνω. Θα κάμψετε αυτή την άσκηση πέντε φορές προς τα δεξιά και πέντε προς τα άριστερά.

6) Γονατίστε. Τα χέρια στα πλάγια. Καθήστε προς τα άριστερά, λυγίζοντας τη ραχή προς τα δεξιά. Θα ξαναγυρίσετε στην άρχική θέση και θα κάμψετε την ίδια άσκηση με το δεξιό χέρι (εικ. 6). Θα κάμψετε αυτή την άσκηση 3—5 φορές, ώπου να τη συντηρίσετε.

6) ΓΙΑ ΤΗ ΜΕΣΗ

Μη νομίζετε πως είναι άρκετο να σφιγγετε άλοένα και περισσότερο τη μέση σας με τη ζώνη, για να την λεπτιύνετε. Τη λεπτή και σφαιρική μέση θα σας την εξασφαλίσουν μόνο η γυμναστική. Νά ποιές είναι οι καταλληλές άσκήσεις:

7) 'Ορθια. Διαστολή των ποδιών. Τα χέρια ψηλά, στην κατακόρυφο. Χωρίς να μετακινήσετε τη λεκάνη, θα στρέψετε τον κορμό προς τα δεξιά και θα σκύψετε, προσπαθώντας να έγγιζετε το πάτωμα με τις παλάμες σας, και μακριά από τα πόδια (εικ. 7). Άνασκαίστε και ξανακάμψτε την 1-

— Μιά και είμαι εδώ, μήπως θέλετε
να σας τρώσω την πλάτη;
(Του Μ. Γάλλια)